

OTÁZKY PRO ŽIVOT

Zdeněk Fritz

Zamyšlení, úvahy, diskuze
nad tématy kolem nás i v nás, vztažené k dílu
Poselství Grálu od Abdrushina

Témata vznikala živelně, neplánovaně, z dotazů a rozhovorů
mezi čtenáři v letech 2012-2017.

Jsou zveřejněna a doplňována na webu: otazkyprozivot.cz

OTÁZKY PRO ŽIVOT

2. díl

otázky č. 77 – 138

Zdeněk Fritz © 2017

Motto: Lidé mají sice Slovo, ne však pochopení. A to je přece to hlavní ve všech věcech. Když chybí pochopení, pak ani vědění nic nepomáhá! /Všudypřítomnost/

Nevím jak Vy, ale já mám stále plno otázek. Ale nejen těch, které vznikají při čtení a přemýšlení o Poselství. Právě ten praktický život ukazuje, až příliš často, že přečtené ani zdaleka není prožité. A neprožité je nezpracované a tím pro skutečné situace života jen málo použitelné. Proto si musím stále a stále znovu klást otázky, co s tím přečteným ve skutečném pozemském životě. Protože zcela jistě nám to nebylo dáno proto, abychom to citovali jiným a sobě navzájem. Nebo snad dokonce proto, abychom vypadali moudře... Ale při konkrétní otázce běžného člověka na to, co ho trápí ...jen citovali a citovali, ale vlastně prakticky poradit nebyli schopni.

Proto se chci zabývat vším, co život přináší, ale zkusit to osvětit Poznáním.

Chci zde jen INSPIROVAT, ale určitě nechci POUČOVAT!

Celý soubor se skládá z několika dílů /v této chvíli tří/. Protože nové otázky stále přicházejí /jak je život přináší/, tak otázky přibývají a s tím přibudou i další díly. Soubor je proveden ve formátu PDF a bude existovat ve sloučené verzi všech dílů /určený hlavně pro počítač, tablet/, nebo ve verzi rozdělené na jednotlivé díly /pro možnosti tisku/. Druhá forma /jednotlivých dílů/ je rozdělena proto, aby výsledný tisk bylo možné snáze svazovat do kroužkové vazby a aby svazek nebyl příliš silný /to vede k nesnadné manipulaci a rychlému poškození perforace/.

Každý díl je samostatným celkem, který přímo nesouvisí s ostatními, ale protože všechny úvahy a otázky jsou inspirovány myšlenkami z Poselství Grálu, mají jistou rámcovou spojitost.

Rád bych tímto poděkoval všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zúčastnili tohoto projektu. Ať už dotazy, reakcemi, zájmem, finanční podporou, nebo přímým zapojením do práce s texty /nebo i jinak/. My všichni jistě chápeme, že si svou činností sami vyvoláme příznivé zpětné účinky, ale přesto je vždy správné vyjádřit svůj souhlas, podporu a pomoc i na pozemské úrovni. Proto chci, aby i toto mé poděkování bylo inspirací pro naše vzájemné vztahy.

Přidávám i mé osobní poděkování paní Janě Zapletalové za její nadšení a aktivitu ...bez nichž by se mnohé nestalo skutkem...

Přeji Vám úspěch na Vaší Cestě

Zdeněk Fritz

77. otázka: Nevezmeš jméno Hospodina nadarmo

Zdá se, že je to jasný pokyn a přece jsem v posledních dnech došel k postřehu, že to tak jasné není, obzvláště, není-li forma tak jasně patrná. Jistě to není míněno jen tak úzce, že by se to týkalo vyslovování tohoto jména jen v hovoru, ale chápu to obsáhleji. Myslím, že se to týká nevážnosti, nebo nedostatečné úcty a odstupu k pojmu, a to se může zrcadlit v různých projevech. Po úvaze na téma hledání lásky k Bohu a úvaze o příkazu nepoužívat tykání, přichází, jaksi logicky i téma, jak chápat tento příkaz, týkající se používání slova Bůh. K této úvaze jsem byl inspirován následujícím zážitkem.

Kousek za naším domem je stodola, sklad a na její odvrácené zdi je namalován několik metrů velký nápis BŮH. Provedení připomíná grafity, sprejery a podobná díla, se kterými se setkáváme často. Ovšem ne s takovým obsahem. Fotku jsem rozeslal několika čtenářům a zeptal se jich, jak to na ně působí. Reakce byly různé a z toho je vidět, že i tento projev pro nás nemá jednotné určení dobré/špatné. Ani se nesjednotíme v názoru, jestli tento nápis patří do kategorie tohoto přikázání, nebo snad je dokonce opakem.

Je to tedy pocta Bohu a má nás těšit, že ji někdo dokáže veřejně vyjádřit, nebo je to neúcta k Bohu?

-ZF-

V první řadě bych uvedl, že mne některé tyto nápisy nepobuřují, ale také z nich nejsem nijak nadšený, beru je jen jako kolorit této chaotické, rozporuplné, rozumové a pocitové společnosti. Pokud je však takový nápis ve společnosti jiných sprejerských nápisů, všechny jedním tahem a stylem, tedy z jednoho hnízda, pak jej zcela jistě nepovažuji za správný. Všichni čteme totéž Poselství, a proto máme stejnou „startovní čáru“ a přesto docházíme k různým závěrům. Nemá tedy valný smysl zde citovat něco z Poselství, spíše se budu zamýšlet obecně a současně i individuálně, jak to kdo vnímá.

Podle mne můžeme takový nápis hodnotit ze dvou úhlů pohledu. První je motivace, tedy, co tím chtěl autor nápisu vyjádřit, proč to napsal. Protože autora neznáme, budeme mu nejčastěji přisuzovat své pohnutky a své postoje. Pokud bychom rádi nějak vyjádřili svou úctu Stvořiteli a nevíme jak, nebo k tomu nemáme odvahu – budeme autorovi podkládat tyto úmysly a budeme to hodnotit velmi kladně. Ještě se k tomuto bodu vrátím, nejdříve však zmíním další úhel pohledu. To by měl být určitý nadhled, pokus podívat se na věci s odstupem, tedy tak, jak to pozorují ti nad námi.

Vraťme se však k možné motivaci autora takového nápisu, protože to je v tomto případě jistě stěžejní. Proč vůbec lidé dnešní doby provádějí výtvary, kterým se říká grafity. Většinou to bude snaha na sebe upozornit, upoutat pozornost na svou osobu, něco „dokázat“, být středem pozornosti. Také bude motivem touha po dobrodružství a snaha uniknout ze života stereotypů. Když opomineme ješitnost a podobné prvky těchto snah, může zde být volání duše po pozornosti a snaha po změně, což bychom mohli chápat pozitivně. Jenže metoda, kterou volí, tedy zničit druhým lidem majetek a vyvolat v nich, ale i druhých hněv, zlobu, zklamání a starosti – to jistě není správné. Tak i tvůrce takového nápisu, ať je jeho motivace jakákoliv, dosáhne zcela jistě jednoho – naštvě někoho, komu patří objekt, protože mu, bez jeho souhlasu, počmárá jeho majetek. Toto naštvání je ovšem potom spojeno i se slovem Bůh, které je na zdi. To nebude moc dobrá cesta k něčemu pozitivnímu...

Co se týká té motivace. Podle stylu, umístění, apod., to vypadá, že je to dílo nějakého sprejera. Nelze tedy tento jeden nápis vytrhnout z celé jeho tvorby jako samostatný, který nemá se zbytkem jeho tvorby nic společného. Pořád je to výraz téže osoby. Většina těchto tvůrců především kreslí „své značky, tedy své podpisy“. Pod tímto úhlem můžeme předpokládat, že alespoň někteří z nich, ať již vědomě či intuitivně píší toto slovo, jako určitou personifikaci své vlastní osoby – tedy, to jsem já, Bůh, machr, borec. Tak, jak se dnes často používá výraz „je to boží“ – např., „...ten mejdan, kde jsme se všichni opili, byl boží...“ Jsme lidé mnoha tváří, ale i mnoha postojů, a proto bude zřejmě motivů v jedné osobě více a něco z toho může být i úcta k tomu slovu, kterou ovšem vyjadřuje tak, jak je zvyklý.

Motivací tedy může být mnoho, ale já osobně si myslím, že skutečná úcta k Bohu se v nich bude vyskytovat velice ojediněle, pokud vůbec.

Přejdeme však k druhému úhlu pohledu. Pohledu, ke kterému nás vede Poselství. Je to pohled v širších souvislostech a návaznostech. Když si přečteme různé životopisy zvěstovatelů a připravovatelů cest, určitě v nich nenajdeme přitakání k takovéto prezentaci Stvořitele, ale naopak, je to ten postoj, který je naznačen v Poselství – v tiché úctě a jen v duchu toto svaté slovo zašeptá, aby je ani myšlenkou ani slovem neznesvětil. Jsme už tak nesmírně vzdáleni takovému postoji, že je nám úplně cizí. Sice jej v Poselství uznáváme, ale nám samotným není vlastní. Není v nás zakořeněn, protože při všech těch našich opakovaných inkarnacích se dostáváme do rolí bezvěrců, nebo církevních věřících, kteří v sobě žádný takový odstup nemají.

Pojem Bůh je pro nás nepochopitelný a neuchopitelný, navíc je Bůh neviditelný a nesmíme si vytvářet ani představu Jeho obrazu. Je pak logické, že si Jej zlidšťujeme, aby pro nás byl alespoň trochu pochopitelný. Bereme všechno „po lidsku“ a tak i snaha o odstup a úctu se v nás formuje do takových podob, které bychom použili u lidí. Když bude na nějaké zdi nápis Karel Gott, nikoho to nepobouří, vyjma majitele zdi, který se skřípěním zubů bude počítat, na kolik ho přijde oprava fasády... Ať chceme, nebo ne, to jsou mechanismy v nás zakořeněné. Že něco čteme v Poselství a věříme tomu, ještě neznamená, že vidíme úplně jinak svět.

Jsem přesvědčen, že nikoho z jen trochu vyšších světů by ani nenapadlo, něco, co je mu svaté, čmárat po zdech, podchodech a komínech. Zrovna tak jsem přesvědčen, že pohled „shůry“ je jednoznačný – takové jednání je přestoupením příkázání, je špatné, protože zevšedňuje a znevažuje něco, co si má člověk připomínat, jen když je na to naladěný, jinak se to stává frází. Kdysi byl u nás doma jeden z vedoucích Hnutí Grálu a vytknul mi, že máme na zdi rovnoramenný kříž. Vysvětlovat to právě tím zevšedněním... Moc se mi to nelíbilo, ale od té doby si takových věcí více všímám.

Různé fotografie, obrázky, symboly, ať už je má člověk za svaté, váží si jich, nebo k nim má jen vroucí vztah – při každodenním pozorování a míjení se stávají jakousi součástí okolí a člověk je přestane vnímat. Do jisté míry, jakoby zmizely. Ano, když má člověk nějaký rituál s danými pravidly, jako, že ráno se dívá na daný obrázek, apod., pak jistě v této době vystoupí předmět z okolí, do něhož vrostl. Pak, v ruchu a povrchnosti našeho všedního dne se opět zanoří do všedního okolí. Tím však ztrácí, více či méně, svoji jedinečnost a už z něj nikdy není takový zážitek, jako poprvé.

Proto je lepší vzácné předměty a relikvie, symboly mít schované a vytáhnout je „na světlo Boží“, jen tehdy, kdy jsme jim schopni věnovat pozornost. Tento princip jistě platí i u pojmu nejsvětějšího. Když tedy nepoužijeme taková tvrdá slova, jako je rouhání, znesvěcení, pak nám stále zůstávají jemnější, ale ve svých důsledcích stejně hrozné důsledky ve slovech – zevšednění, otupění a vlažnost. Jestliže jsem tedy řekl na začátku této úvahy, že mne takový nápis „nepobuřuje“, pak i to je známkou mého otupění a přizpůsobení materialistickému světu /...a to je ten svět církevní/, který již „necítí“, že toto správné určitě není. A to bez ohledu na to, jestli to tvůrce nápisu myslel dobře, vroucně, ješitně, nebo si dokonce myslel, že se podepisuje sám.

Reakce paní LH:

Co se týká zobrazení slova „BŮH“, spíše se kloním ke kladnému hodnocení. Úmysl autora byl jistě kladný. Dalo mu mnoho námahy vytvoření tohoto posvátného slova, které nikterak neznesvětil a ani nezhodnotil. Chtěl pouze zviditelnit jeho důležitost pro dnešní společnost. Myslím, že se cení snaha.

Reakce pan OJ:

celkom ma to zaujalo, len či ten nápis nieje možné brať aj ako prestúpenie prikázania „Nezoberieš meno Božie nadarmo“ Priznám sa, že mám pri takomto nápisu na dome niekde vonku zmiešané poci-

ty ... či je to dôstojné ... Od detstva mám k slovu Boh veľký rešpekt a cítenie, asi to bude tým, že mi toto prikazanie „Nezoberieš...“ hovorila babka už v rannom detstve...

S pozdravom, O J

Reakce paní IS:

Pane Fritzi, nápis vnímám svým dokořán otevřeným nitrem, hlubokou pokorou a pohledem k nebi.

Reakce paní D.

To mě nijak neuráží. Svůj vztah i poznání si neseme každý v sobě. Znevažovat pojmy by se neměly, ale jsou místa, která jsou proti znevážení imunní...

Reakce pan PP:

Je to úžasné, že to někdo tak vymyslel. Je zde hodně dobrých lidí, kteří žijí v Pravdě a neukazují se na obdiv.

Reakce pan PK:

Pane Fritzi, já si myslím, že to je výraz zoufalství, duchovního, vnitřního. Lidi ani neví, co to slovo Bůh znamená, ale v jejich nitru (řeč ducha) cítí, že je to něco velkého, co by je mohlo zachránit, akorát si k Němu neumí najít cestu.

S pozdravem, P K

Reakce pan OJ na můj příspěvek /ZF/:

Dobrý deň pán Fritz,

zaujala ma vo vašom príspevku o nápis slova Boh na stene domu Vaša zmienka, že Vám jeden z vedúcich z Hnutia Grálu vytkol symbol rovnoramenného kríža na stene. Domnievam sa, že šlo len o domýšľavosť tohto pána, že symbol zovšednie. Dôkazom toho, že umiestnenie symbolu viery alebo učenia na nejaké významné miesto v našej blízkosti je správne, je dochovaná fotografia z pracovne Abdrushina, na ktorej je jasne pre všetkých a na stále viditeľnom mieste kríž s ukrižovaným Ježišom. Keby takto umiestnený symbol bol v rozpore so zákonmi stvorenia istotne by ho Pán nemal v pracovni.

Domnievam sa, že vhodne umiestnený rovnoramenný kríž v dome sa stáva symbolickým centrom vyžarovania a má vplyv na celkovú atmosféru v dome a nemôže byť nijak nevhodný. Na Vompebergu Pán umiestnil rôzne nápisy a symboly či už na dverách, nad vchodom alebo popri ceste. Preto symbolika, ktorá je dôstojne a vhodne použitá je istotne v prospech veriacich a naopak človeku stále pripomína vznešené hodnoty.

Naopak náboženské grafity svojim štýlom a na nevhodnom a nedôstojnom mieste s nejasným poslaním a motiváciou mi prídu nevhodné možno, je to možné považovať až za rúhanie. Dôležitý je teda úmysel, ktorý potom dá myšlienke aj príslušnú dôstojnú formu a miesto.

S pozdravom, O. J.

Reakce pan KM:

Nevidím na tom něco moc rozporuplného, myslím, že to je uskutečněné přání zveřejnit své niterní zaměření navenek i touto zdánlivě nevhodnou formou. co se týká názoru na stálé vystavení určitých symbolů v soukromí např. kríž a pod., myslím, že tzv. zevšednění nehrozí, ale může být i připomínkou k člověku uskutečňovat přání k láskyplnému prožití každého i všedního dne. KM

-ZF-

Na základě všeho řečeného jsem se pustil do hlubšího pátrání po tomto i jiných nápisích. Také jsem zkusil pátrat po možném autorovi a jeho pohnutkách. Výsledky svého pátrání a úvah jsem začlenil do tohoto dokumentu: Úvaha o dobru a zlu

Reakce na dokument paní LH:

Děkuji za zaslání zamyšlení a zcela s Vámi souhlasím. Ve svém okolí jsem takový nápis neviděla, takže jsem byla na rozpacích ho hodnotit. Spíše jsem se tedy klonila k té kladné stránce. Po shlédnutí fotografií se zcela kloním k Vašemu vysvětlení, že se to týká zneuctění jména Nejvyššího. Děkuji tedy za otevření tohoto pohledu na věc. Zatím jsem se tím nezabývala.

Přeji další krásné dny ! LH

Reakce na dokument pan DS:

Pekný a na milosti Boží Lásky plný den přeji Vám, s vdakou za krásnu úvahu, v mojom citení, lepšie a úprimnejšie by som to nenapísal. Verím, že to mnohí pochopia a uvedomí si, že s Božími skutčnosťmi se zahrávat nemožno. Je to rúhaní se Pánu Bohu a to může končit, podle slov Pánových, jen...v likvidaci.

Naozaj krásny text Boží Vůle, děkuji s úctou DS

Reakce na dokument pan OJ:

Dobrý deň pán Fritz,

ďakujem Vám za Váš zaujímavý spracovaný dokument. Vo všetkom s Vami súhlasím. Najväčší problém aj ja vidím v našej zmäčkilosti a ochote zakaždým vyjsť v ústrety bližnému. Túto ostrosť a prísnosť sa musíme učiť, ale tak aby bol zachovaný takt a spravodlivosť. Je to naozaj otázka dozretia ľudského ducha. Tie grafity šlendriansky nasprejované aj ja považujem za rúhanie. Som rád, že to takto cítite.

S pozdravom, O J

Reakce na dokument paní I.S.

Dobrý den pane Fritzi, smutek a bolest v duši. Na stodole vznešené slovo září, vzbuzuje úplně něco jiného než nápisy, které jste vypátral. Přeji pěkný den.

Reakce na dokument paní J.P.

K tomu nápisu BUH jsem se zatím nevyjádřila, protože jsem si nebyla jistá. Říkala jsem si, že pokud je to jen prostě jeden z nápisů sprejerů, pak to není dobré, je to užívání Božího jména nadarmo. Pokud tím chtěl někdo vyjádřit svou touhu po něm, nemám nic proti tomu. Teď, když jste pátral po tom a zjistil, že to píše sprej je jen tak, bez hlubšího významu, tak z tohoto hlediska to nepovažuji za správné. Je to ale jen mé přesvědčení, nikomu nemohu nic přikazovat, každý jde svou cestou, i následky si nese sám.

Vaše stánky sleduji, i jejich odezvu a jsem ráda, že se lidé vyjadřují. Mějte se krásně. J.P.

78. otázka: Dotaz na meditaci

Dotaz paní JP:

Dobrý den pane Fritz, obracím se na Vás s otázkou, jestli je prospěšná a vhodná meditace. Pokud jsem se o ni snažila, nikdy se mně nedařila, je to snad mojí netrpělivostí, nebo není nutná?

-ZF-

Dobrý den přeji paní J.P.

Každý hledá svou cestu....a na této „jeho“ cestě jsou pro něj akceptovatelné formy a způsoby hledání. Směr a cíl je jeden, ale každý z nás stojí na jiném místě, proto jeho cesta povede sice stejným směrem, ale jinou krajinou, kterou musí projít, aby cíle dosáhnul. Proto nelze tak jednoduše říci: toto je správné a toto není správné – ale samozřejmě u některých skutečně „špatných věcí“ to říci lze a je nutné to tak pojmenovat. V Poselství je mnoho pasáží o nebezpečnosti spiritismu, ale není zde, že by byl skutečně špatný, také mnoho povolání našlo cestu k Poselství a Abd-ru-shinovi skrze tyto metody. Podobně je to i s jinými věcmi. Někdo žil v předchozích inkarnacích v takových zemích, kde je meditace chápána jako nutnost pro dosažení duchovního cíle. Takovému člověku bude i dnes meditace připadat výborná a bude se mu dařit, i když si na svoji předchozí inkarnaci nevzpomíná, ani ho to netáhne k východním filozofiím. Jen v něm zůstal vztah k této metodě. A tak v jiném je vztah k církevní modlitbě a jiném rozjímání v přírodě.... Kdo z nich to dělá dobře a kdo špatně? Každý si musí najít to, co jemu pomáhá a hlavně to, co jej NESPOUTÁVÁ, ale podporuje rozvoj jeho osobnosti vzhůru.

Vzpomínky na předešlé postoje a praktiky jsou v nás zasuté hluboko v duši, ale není nutné je násilně vytahovat. Co se nám zdálo dobré v minulém životě, může dnes již být překonáno. Na druhé straně, je-li to ještě živé, pak to nelze ignorovat, člověk by měl jen zhodnotit, jestli to nestojí v protikladu k Poselství. Je-li mu to stále blízké a nestojí-li to proti poznání v Poselství, pak to v tuto chvíli nemusí být na obtíž, ale může to časem být nahrazeno jinou formou, která se bude více „hodit“ k současnému poznání.

Také bude hodně záležet, co pod tím daným pojmem rozumíme my. Chápeme-li meditaci jako zklidnění mysli, bude to jistě hodně jiné, než když budeme meditovat o svém vlastním božství, nebo ji budeme používat k dosažení samáthi, stavu k osvobození své božské podstaty, apod. Každý si musí sám pružně a citlivě hledat své formy, které budou „dobré“ pro jeho druh osobnosti, stupeň poznání a současný životní postoj. Jisté je jen jedno – člověk by měl mít nějaký způsob, jak bude pozvedat svou duši vzhůru, jestli to bude modlitba, meditace, nebo jen prostý výtrysk citu, to je jen jeho individuální projev a bude tak „dobrý“, nebo „špatný“, jak bude pro něj „užitečný“.

Na základě Vašich reakcí doplňuji dodatečně toto DOPLNĚNÍ: Toto vše zde mnou řečené vztahuji k takovým formám, které NESTOJÍ PROTI MYŠLENKÁM Poselství. Tím chci uvést, že slovem MEDITACE se zde na zemi označuje mnoho velmi různých věcí. Od prostého zklidnění myšlenek v přírodě, nebo u klidné hudby, přes mnoho jiných druhů až ke skutečné meditační naučené metodě ve smyslu východních filozofií. Proti TĚTO konkrétní naučené metodě jsou v Poselství a Odpovědích výhrady, které samozřejmě ani v nejmenším nezpochybňuji. O nich píší další diskutující a já jim děkuji, že je zmínili, aby nedošlo k omylu.

Tak ještě jednou – já nijak nepodporuji snahy lidí chtějící provozovat ty meditace označené v Poselství jako nevhodné. Nebudu je však také nikomu zakazovat, ani je za to kritizovat. Ani jsem nepředpokládal, že jsou čtenáři, kteří praktikují něco, co je v rozporu se základními myšlenkami Poselství /např., že v člověku není nic božského/.

O. J. Dobrý den pán Fritz,

dovolím si vyjádřit sa k tejto otázke na meditáciu. Meditáciu nepovažujem za vhodnú na duchovnej ceste človeka. Je to umelé obracanie pozornosti na seba, miesto aby mal človek obrátený svoj

zrak na výšiny. Pán sa jednoznačne vyjadril k meditácii týmito slovami: „I ona tolik vychvalovaná meditace, zahľobaný se, nejsou zpravidla ničím jiným, než ctižádostivá pozorování sama sebe, snění, avšak nikoli pobožnost.“ Pán sa v Posolstve niekoľko krát vyjadril, že človek by nemal byť len pozorovateľ, ale mal by sa stať priamim účastníkom živého prežívania života.

Keď teda človek cíti potrebu pobožnosti a spojenia s Bohom, mal by ju uskutočňovať vrúcnu modlitbou, alebo rozjímaním, tj. premýšľaním o duchovných veciach. Meditácia mi príjde ako spôsob umelého nastolenia kludu. Ježišov pozdrav „Pokoje Vám“ je iného druhu, je to výsledok dosiahnutý skutočnou duchovnou snahou a pochopením duchovných právd.

S pozdravom, O. J.

-ZF-

Děkuji za reakci pane OJ. Naprosto s Vámi souhlasím. Skutečná meditace je jistě tím, co popisujete. Mé vyjádření bylo spíše k všemožným názvům pro snahu o citové otevření se světlu. Právě proto, že dnes se pojmenovává kdekde kdejakým názvem, měli bychom asi nejdříve vždy vymezovat pojmy, aby nedošlo k omylům. To jsem neudělal, a proto to nyní napravuji. Neměl jsem ve své odpovědi na mysl skutečnou meditaci, protože si myslím, že kromě lidí zabývajících se východní filozofií /a ti asi Poselství nechtou/ ani běžný člověk neví, co si pod tím představit. Používá tedy slovo „meditace“ pro cokoliv a všechno spojené s duchovní aktivitou, co není přímo pozemsky hrubohmotné.

Tazatelku osobně znám a tak jsem nepředpokládal, že mluví o skutečné meditaci, takové, jaká je popisována v PG.

Díky za upřesnění. ZF

Reakce jedné čtenářky /budeme ji označovat TŽ/:

Znám člověka, který čte i Poselství Grálu, ale současně se intenzivně věnuje i nauce východního směru. Tento člověk připisuje meditaci klíčové místo v duchovním procesu, a stanovuje nutnost meditací několik hodin denně, včetně postupného přecházení ve vyšší stupně meditace, až do stupně „splnutí s všehomírem“.

Dotyčný se mi snažil vysvětlit, že podle něj a zřejmě i jeho učení sám Ježíš Kristus vyzýval apoštoly k nutnosti hlubokých meditací.

Okamžitě přede mnou vystála přednáška „Kristus řekl ...“ ...

Co je ale psáno, tedy dáno, je následující (výjimečně si dovolím použít přesnou citaci) text z pera Abdrushina:

„Varuji však každého čtenáře a posluchače naposledy s hlubokou vážností také před kýváním a radím, aby se od nynějška úplně vyvarovali každého pokusu s jakýmkoliv pomocným prostředkem okultistů, spiritistů, antroposofů atd. Lhostejno, co to jest, i kdyby to bylo nejnevinnější, i tak zvané meditace. Všechno od nynějška bude ke škodě těm, kdo se tím obírají! Budou uchopeni temnotou a strženi dolů, aniž by to pozorovali, protože to, co je světlé, nemůže již k nim přijít.“ (Odpovědi na otázky – č. 37 Kývání)

Citaci si dovoluji zejména proto, že původní otázka tématu byla, zda je meditace prospěšná a vhodná. Domnívám se, že slova z uvedené odpovědi na otázky by tu měla být zmíněna.

Také bych ještě podotkla něco k poslední větě příspěvku č. 2 – Individuální projev bude tak „dobrý“ nebo „špatný“, jak bude pro konkrétního člověka „užitečný“.

A jsme opravdu schopni přesně poznat, zda je něco v konkrétním případě skutečně užitečné? Dle mých zkušeností bývá řada věcí a jevů užitečná proto, aby si člověk uvědomil, že jimi ztrácí čas a musí volit jinak. Je však dostatek času na všechny možné „náblížky“, i na takové, před kterými jsme ale byli výslovně varováni?

V tomtéž příspěvku je také zmíněno, že každý si musí najít to, co jemu pomáhá, a hlavně to, co jej nespoutává, ale podporuje rozvoj jeho osobnosti vzhůru. Zde platí dle mého obdobně – jsme schopni dostatečně objektivně a včas posoudit, zda nás něco spoutává, zvláště pokud nám „to něco“ vyhovu-

je, tedy jeví se nám to užitečné, anebo jsme stále hodně „nízko“, nebo třeba i klesáme, a tudíž nesme schopni si případné spoutávání v potřebné míře uvědomit?

PS: setkala jsem si i se stoupenci PG, kteří skutečně meditaci nezavrhují....

-ZF-

Děkuji za podněty. Doplnil jsem do svého příspěvku č.2 vysvětlení, že zde každý hovoříme o něčem jiném. Nicméně to ještě jednou zopakuji, aby to nevyznělo, že zde hlásám nějakou benevolenci proti výroky Abdrushina. Chápu to tak, že jeho výroky jsou míněny proti školené meditaci ve smyslu východních filozofií, jejichž konečným cílem je splynutí s bohem /záměrně malým písmem/, jehož součástí nosím od počátku v sobě. Samozřejmě, jestli se mne někdo bude ptát, jestli je TAKOVÁTO MEDITACE vhodná, řeknu, že ne.

Ovšem NEPŘEDPOKLÁDÁM, že se na to bude ptát ČTENÁŘ. Vždyť by to bylo v naprostém rozporu, nemusíme si zde citovat pasáže o meditaci, ale podstatné jsou spíše nesčetné výroky o tom, že v člověku není nic božského a také, že umělá duchovní školení spoutávají ducha v jeho přirozeném a postupném vývoji. Proto, bez jakékoliv kritiky, nemohu sloučit pojem „čtenář Poselství“ s jakýmkoliv formami, které přímo odporují základním myšlenkám Poselství. Protože však vím, že mnozí lidé říkají „meditace“ a myslí tím nějaké zklidnění mysli, ať již na paloučku v přírodě, nebo u klidné hudby, ale i při nějaké modlitbě – nemohu prostě na otázku – co říkáte na meditaci – odpovědět – to je špatně, protože to říkal Abdrushin. Ti lidé, kteří tím myslí posezení v lese by po takové odpovědi byli právem rozčarováni, a možná bych jim dokonce zošklivil Poselství.

Myslím totiž, že kromě lidí praktikujících východní filozofie bude dnes málokdo vůbec pod tímto slovem chápat to, co tím myslel Abdrushin. Vždyť i z jógy, Taj- či a jiných cvikových praktik se u nás postupně vytrácí filozofická rovina a zůstává to jen tělocvikem. Když bych někomu, kdo např. cvičí Taj- či, aniž se zabývá nějakou jeho původní či současnou filozofií a bere to jen jako tělesný prostředek pro uklidnění a harmonizaci „zakázal“ toto cvičení, protože...asi bych tím nic dobrého neudělal.

Pro ověření, jestli jsem dotaz, který vedl k této úvaze, pochopil správně, jsem napsal dotyčné tazatelce a zeptal se jí – na kterou „meditaci“ se to vlastně tákala. Zde je její odpověď:

No pane Fritz, chodím občas cvičit a kamarádka, která to vede, vždy začíná „meditací“ s tím, abychom se uvolnili a pustí nějakou hudbu, trvá to asi půl hodiny, máme se při tom uvolnit, **zklidnit, aspoň tomu tak rozumím – oprostít se chvíli od myšlenek a uklidnit se... Ne tedy vstoupit do nirvány či co myslí ti Indové či guruové, nebo kdo. A mně se to nikdy nepodaří, myšlenky mně utíkají. Tak jsem myslela svůj dotaz.** Když se mi tento způsob „meditace“, tedy abychom se chvíli uvolnili a oprostili od myšlenek, nedaří, jestli je to tím, že nejsem trpělivý člověk. Chtěla jsem vědět, jestli je na vině moje netrpělivost, jestli je pro mne tato „meditace“ nutná, nebo potřebná. Nedovedu prostě vypnout, možná proto mám i problémy se spaním, ale na druhé straně si říkám, že kdybych správně „žila“ Poselstvím, tak bych se měla zklidnit a dobře spát i bez dalších věcí. Tak, snad jsem Vám vysvětlila, jakou „meditací“ jsem myslela.

Takže tu tedy skutečně hovoříme každý o něčem jiném, i když to pojmenováváme stejným slovem.

Abychom tu diskutovali, jestli je správné, co řekl Abdrushin – to snad skutečně nemusíme, každý si to tam může přečíst a jestli to kvůli svým postojům nebo zálibám zatím není schopen strávit, je to jeho boj a nikdo to za něj zde nevyřeší. Chcete-li se tedy vyjádřit k původnímu dotazu na zklidnění myšlenek, tak prosím – ale uvádějte, že je řeč o tom. Chcete-li hovořit o tom, že Abdrushin pronesl to a ono a my to nerespektujeme, prosím, ale opět uveďte, že je řeč o tomto. Ať to tady nemáme jako v Babylonské věži...

Reakce paní TŽ:

Z výše proběhlého je zřejmé, že je skutečně důležité používat přesné termíny. Nazývat věci skutečnými pravými jmény a nikoliv tak, že pod původním termínem si každý představí něco jiného. Neměla jsem v úmyslu hovořit o tom, že Abdrushin něco pronesl a na těchto stránkách to není respektováno, vůbec mě to takto nenapadlo. Napadlo mě ale něco jiného. Těžko můžeme zcela přesně říci, kde Abdrushin viděl tu hranici prospěšnosti a škodlivosti „meditace“. Výraz z překladu „i kdyby to bylo nejnevinnější, i tak zvané meditace ...“ je docela varovný a neevokuje ve mně pouze odmítnutí klasické „nirvány“. Prostě mi přijde, že i ono zklidňování mysli má své meze, abychom místo radostných činů nesklouzávali do záměrně volených nečinností.

Nedávno jsme v rámci menší skupinky stoupenců PG diskutovali na téma této otázky. A neshodli jsme se vůbec. Někteří v meditaci viděli inspiraci, jiní tvrdili, že na Hoře nikdo nemeditoval a že doporučenou modlitbu tedy rozhodně nelze zařadit pod pojem meditace.

Na základě setkání se s naprosto různými názory mi toto téma nepřišlo až tak jednoduché, proto jsem také ve svém původním příspěvku prosila, zda by se mohli vyjádřit i ostatní, s jakými názory se u čtenářů PG již setkali a jak to vnímají sami.

Reakce pan OJ:

Dobrý deň pan Fritz,

Podstatné je si naozaj uvědomit, čo rozumieme pod meditáciou. Myslím, že k takzvaným pozorovacím alebo transcendentálnym meditáciám k bohu, ktoré nás majú duchovne povzniesť, sa netreba vyjadrovať a treba ich odmietnuť ako v rozpore s Posolstvom.

Otázkou ostala snaha o ukludňovanie mysli. Tu sa prikláňam k pani TŽ, že Pán použil výraz „i kdyby to bylo nejnevinnější“ a to spájam aj so snahou ukludniť myseľ. Moje skúsenosti s pokusmi ukludniť svoju myseľ, ktorá stále nad niečím hľbala ešte pred tým ako som poznal Posolstvo, zlyhali. Nepomohla ani dlhšia relaxácia, počúvanie hudby alebo veľa spánku. Došiel som k poznaniu, že príčinou je negatívna energia sústredená najmä v okolí hlavy. Po jednom náhodne sprostredkovanom zásahu liečiteľa som pocítil prečistenie a blahodarne skľudnenie mysli aj keď určité napätie ostalo. Samozrejme ako vieme, zásah liečiteľa pokiaľ človek nemá vlastné duchovné úsilie je vec dočasná.

Som preto presvedčený, že na skľudnenie mysli je potrebná predovšetkým vlastná duchovná očista a duchovné úsilie v zmysle Božieho Slova. Predovšetkým očista od všetkých žiadostí, vášní, lipnutí, sklonov, negatívnych postojov a negatívnych myšlienok. Veľmi pomáha sústrediť sa na duchovné cnosti a to snahou predstaviť si alebo vcítiť sa do duchovnej cnosti a snahou si ju osvojiť. Nejde to rýchlo, ale myslím si, že jediná cesta, ako nájsť harmóniu a vyrovnanú myseľ, je cesta duchovnej námahy a očisty a najmä morálneho a charakterového vývoja človeka. Za prostriedok k ukludneniu mysli považujem aj prosbu k Bohu, aby nám pomohol s očistou a s čistou myslou.

S pozdravom, O. J.

Příspěvek paní TŽ:

Pane Fritzi,

v uplynulém týdnu jsem se zúčastnila na Husitské teologické fakultě UK, na katedře religionistiky, přednášky na téma křesťanská mystika.

Zřejmě ne úplně náhodně se tam zrovna rozebíraly tři stupně spirituální praxe z hlediska křesťanství

soustředění (neboli koncentrace)

rozjímání (neboli meditace)

usebrání (neboli kontemplace)

A tak, přestože to nemá přímou vazbu na Poselství Grálu, ale částečně na diskutované téma, jdu podat krátkou informaci.

Dle přednášky cílem prvního stupně, tedy koncentrace je, aby mysl nebyla rozptýlena, druhý stupeň – meditace je rozjímání třeba nad veršem z Písma nebo třeba nad symbolem kříže. Třetí stupeň je ten, kdy již nejde o obsah nějaké věci nebo jevu, ale jde o vnitřní uprázdňení a otevírání se pro možnost nazírání vyšších jevů.

Tolik pro vyjasnění, že pojem meditace = rozjímání skutečně není podle mě zcela jednoznačně vymezen. Napadlo mě, že by Vás mohlo zajímat, jak se ty pojmy vyučují na našich teologických vysokých školách (přednášející byl z Evangelické teologické fakulty UK).

-ZF-

Děkuji paní TŽ za její příspěvek, který znovu ukazuje, že pod stejným slovem můžeme každý rozumět něco jiného. Na to bychom neměli zapomínat, protože můžeme i „pravdivým“ výrokem někoho zranit, nebo ho srazit z jeho, pro něj správné, cesty, aniž bychom to tak chtěli...

Tak mne, vážení, přitom napadl takový hrozivý scénář:

Někdo sem napíše, že tady četl nějaké příspěvky a že s nimi nemůže souhlasit. Čte Poselství a věří mu. Když si připadá vnitřně rozervaný, smutný a neví si rady, jde do lesa a dělá tam lesní meditaci. Vždy se zcela uklidní a jeho mysl míří tím správným směrem... Může to každému jen doporučit.

Tady mu na jeho výrok odpovíme, že Abdrushin žádné lesní meditace nepropagoval, ani je nezmiňoval, byl zásadně proti meditacím, a i kdyby to bylo něco jiného, říkal, že i to nejnevinnější bude člověku ke škodě...Lesní meditace je tedy něco špatného a hotovo, ten člověk si má víc číst v Poselství a bude mu dobře.

No a co na to ten pisatel? Zarazí se a nemůže pochopit, ale ani připustit, že by dělal něco nesprávného. Vždyť jde do přírody, dívá se kolem, je nadšený z její mnohotvárnosti, kterou chápe jako projev Boží velikosti a děkuje Bohu, že ji smí užívat. Zkrátka medituje... Co na tom může být špatného? Že by i toto vadilo Abdrushinovi? Že by to bylo proti Poselství a Boží vůli? To přece není možné, a jestli je, tak asi ničemu nerozumím...

Citací takových autoritativních výroků, které u Abdrushina byly jen ve všeobecné rovině a jistě nebyly tak univerzálně a pro všechny případy míněny, jak je chápeme, můžeme napáchat mnoho škody, aniž chceme, protože v našem podání již mají konkrétní tvar, ať už vyřčený, nebo jen myšlený. Poselství není dogma a jeho autor nebyl dogmatik, jeho výroky vždy byly a jsou všeobšíhlé a zahrnují mnoho nuancí a forem. Tak, jako Boží zákony mají různé formy v různých úrovních stvoření a nelze je chápat dogmaticky, jako jednotlivé neměnné příkazové věty, ale spíše jako témata k pozorování, zkoumání a nalézání v mnoha tvarech a podobách. Proto se můžeme neustále přit o jednotlivé výroky k nějaké dané věci, protože jednou je řečeno něco a o desítky stran něco jiného, dokonce snad opačného.

Máme dvě možnosti – za prvé tu církevní. Uvedu příklad. Byl jsem kdysi v reprografickém středisku, které provozovali křesťané. Chtěl jsem okopírovat papír s textem: léčivá síla drahých kamenů. Odmítli mi to okopírovat, protože je to „proti Bibli“. Nakonec si na mne zavolali vedoucího, který po delším rozhovoru prohlásil:...aha, vy o tom chcete přemýšlet, ale to nesmíte. Tomu musíte věřit...”

Poselství je tak mnohotvárné a každá věc je postupně vykládána z různých úhlů pohledů, že bych se neodvážil tvrdit – toto je určitě tak a nemůže to být ani jinak... Dnes to vidím takto, ale zítek mi může ukázat jiný pohled. Proto bych nerad dogmaticky někomu říkal, že toto nesmí a jiné musí dělat...a ještě k tomu dodal – je to tak v Poselství. Znáám čtenáře, který něco proneše a pak řekne – to neříkám já, ale Pán. To proto, že opakuje nějakou větu z Poselství, ovšem v situaci a souvislostech a také v kontextu jeho osobního momentálního postoje, který v Poselství zahrnut nebyl.

Všechny naše závěry jsou naše domněnky – Pravdě blíže, nebo více vzdálené. To, i když citujeme, nikdy to není to původní. Už to, že na to máme nějaký svůj „názor“, dává citovanému určitý, námi vyhraněný „smysl“. Byl bych rád, aby všechny naše diskuze měly vždy toto v pozadí.

Vraťme se však k otázce položené na začátku těchto diskuzí a to nyní v její zkonkretizované podobě. Jak uklidnit rozervanou mysl, jak zklidnit chaoticky poletující myšlenky a jakou to má souvislost se špatným usínáním a spánkem.

Když si vezmeme jen pár, za sebou jdoucích prvních přednášek, jako jsou např. Myšlenkové formy, Mravnost a Bdi a modli se, najdeme zde mnohé, vztahující se k tomuto tématu.

Pár základních bodů: Problém s myšlenkami je problém s předním mozkem, který je vytváří. Myšlenkami se nemají myšlenky ovládat, ale duchem a citem. I myšlenky jiných mne ovlivní a při soustředěném a delším působení mohou zmást mé citění. Mohu se stát nástrojem cizím myšlenek. Kdybychom dokázali spatřit okolí naší země, tedy i myšlenkový svět, vykřikli bychom hrůzou. Spánek je potřebou jen předního mozku, vytvářejícího myšlenky. Silně prožhavený mozek se prolíná i do spánku a ovlivní sny.

Chápu tyto věci takto. Před dotírajícími myšlenkami nás může ochránit duch, mající nějaký silný duchovní cíl, k němuž živě usiluje. Přemýšlením o tom, proč mne myšlenky trápí a aby mne netrápily, ničeho nedosáhnu, protože ovládajícím musí být něco vyššího, tedy duch. Kdyby, a toto slovo je nutné zdůraznit – kdyby náš duch byl silný a živý, tak by jej myšlenky nemohly trápit, protože on je silnější, než ony. Z vlastní praxe však mohu napsat, že když se dostanu do jakéhosi myšlenkového chaosu a víru, nepomůže mi vzít si Poselství a číst – čtu a nevím co, najednou si v polovině stránky uvědomím, že nevím, co čtu a že celou dobu mi hlavou probíhají jakési, třeba jen banální myšlenky. V této fázi četba neúčinkuje, alespoň u mne ne.

Je-li člověk takto rozerván, pak ani modlitba nepřináší ten účinek, jaký člověk hledá. Záleží na intenzitě tohoto ovládnutí myšlenkami – u velmi silných projevů může sice člověk opakovat slova modlitby, ale nedokáže je procítit, protože duch je omezen a potlačen příliš silnou aktivitou mozku /předního/. Zde pomáhá nějaká fyzická činnost, když člověk pracuje, pak i myšlenková rovina se pomalu přesouvá k této činnosti a tím se více sjednocuje a stabilizuje. Až dojde k určitému stupni, alespoň sjednocení myšlenek, nemusí to být jejich úbytek, ale zmenšuje se chaos, pak mohou nastoupit modlitba a četba.

Nežrídka je člověk touto jednostrannou, ale energeticky náročnou, rozumovou činností tak vyčerpán, že už ani nedokáže číst, nevnímá to. Pak je tu prostor pro klidnou hudbu, nebo, to se osvědčilo mně, poslech namluvených životopisů z řady kolem Poselství. Není to žádná „metoda“ a nic se při ní neočekává ani přímo nedělá. Není v tom nic cíleného, ani řízeného. Člověk prostě poslouchá to, co jej baví a neškodí mu. V tomto případě to není pro poučení, jako u denní četby, ani rozšíření obzorů, ale jen pro samovolné napojení na určité děje související s pravou cestou k Bohu. Cestou, kterou nám ukázal Abdrushin skrze prostředníky. Člověk takovou četbu opět moc nevnímá, ani o ní nepřemýšlí, stává se to spíše jen zvukovou kulisou, která má však dobrý duchovní náboj a proto pomáhá. Výsledky nemusí být nijak rychlé a člověk možná stráví hodiny v polospánku, ale je to stav posilující ducha a uklidňující. To je má zkušenost, kterou nikomu nevnučuji, a pro někoho může být nevhodná. Jiný řekne, že to jsou ty „nejnevinnější metody“, před nimiž varoval Abdrushin. Nevím, třeba ano, i když jestli i poslouchání životopisů by bylo škodlivé, pak nevím, kam dojdeme. Máte-li něco jiného, co vás samotné obecně uklidňuje, pak je to pro vás dobrá pomůcka. Samozřejmě za předpokladu, že to není v rozporu s Poselstvím a Desaterem.

Pro čtenáře, mohu předpokládat, budou nejlepší věci, které nějakým způsobem souvisí s Poselstvím. Věci, které nejsou manipulativní a „vymyšlené metody“, které vytvořili nějakí lidé za nějakým účelem. Pan OJ píše svou zkušenost, že hudba mu na zklidnění nepomohla, věřím, ale mohou být lidé, více na hudbu naladěni, více jí otevření, kterým hudba může pomoci. To jsem také myslel tím, když jsem říkal, že každý se musí najít své pomocné prostředky.

Další možnou příčinou matoucích myšlenek jsou ovlivňující myšlenky jiných lidí. Člověk by měl zapátrat, čím se tak přes den v myšlenkách zabývá. Jestli je to něco, co mu na jeho cestě pomáhá, nebo

spíše ne. Především vazby na lidi v rodině bývají hodně svazující. Myšlenky na děti, které nás nemají rády, manžela i manželku, kteří těmto věcem nehoví a mnoho podobného, otevírají cesty pro nejen jejich myšlenky, ale i myšlenky podobné od jiných lidí. To vše jsou pak proudy, které nás chtějí odtlačit z naší cesty a je-li náš duch slabý, pak je to lehce proveditelné. Od takových nepřátel ducha bychom se měli vnitřně izolovat, i kdyby to byli příbuzní a rodina. Zevní izolace není vždy možná, ale vnitřní jde vždy nějakým způsobem uskutečnit. Udržovat si tedy svůj „vnitřní prostor“ co nejvíce čistý od tohoto zmateného a pošpiněného zevního světa. To však ještě nestačí. Udržte krb svých myšlenek čistý---tedy oživujte svého ducha, aby vládl myšlenkám.

Cíl ducha není na této zemi, ale je to cíl jeho vývoje. Člověk by si tedy měl hledat svůj vnitřní duchovní směr, kterým se bude zabývat. To se pěkně řekne, ale není to jednoduché, protože mozek neustále chrlí své požadavky a do všeho se plete. Proto také nestačí pouhé „čtení Poselství“ a „přemýšlení o něm“. Každý si musí hledat svou cestu, vnitřně toužit a hledat spojení s oživujícími proudy a silami – ty nejsou charakteru a druhu myšlenek, proto je tu neumím slovy popisovat. Je to hledání spojení. Spojení ducha s Duchem, to musí člověk nějak procítit, protože je to citový stav.

Pro shrnutí ještě jednou o těch možných důvodech.

Je jasné, že denní činnost může pomáhat, nebo stát v cestě snahám ducha. Když se zabývám celý den nějakou intenzivní rozumovou činností, je večer přední mozek tak nažhaven, že už nejsem schopen se na nějakou duchovní činnost soustředit. To říkám z vlastní, mnohokrát prožité, zkušenosti. Ani čtení, dokonce ani procházka venku, nic nepomáhá. Pak nepřichází ani spánek, přední mozek je příliš aktivní a nechce odpočívat. I když se zdá, že je tělo unavené a člověk jde spát, spánek se nedostaví a myšlenky pořád víří. Může to být z uvedeného důvodu „přežhavení“ z denní činnosti.

Jiným důvodem jsou rozbouřené emoce, strach, zloba, ublížení. Zde leží příčina hlouběji – v duši, ale tato bouře se přenáší až do mozku a opět jsou tu myšlenky, které člověku nedají usnout.

Dalším možným důvodem jsou myšlenky jiných lidí, se kterými se spojují, nebo které na mne vysílají. A dalším důležitým faktorem je slabá duchovní činnost ducha, tím se stává slabým v obraně, je duchovně nevýrazným a tím snadno ovladatelným, což se může dít i v rovině myšlenkové.

Pro všechny případy platí totéž – posilování ducha, aby se nestal ve své slabosti nástrojem myšlenkových forem a chtění jiných lidí. Vyhýbání se zevním věcem, které vedou k přehnané myšlenkové činnosti – tím myslím v průběhu dne, nestačí se tomu vyhýbat až před spaním. Je-li to technicky možné, pak nedovolit denním činnostem přehnané přežhavení mozku. Nespojovat se s proudy, které nás chtějí odloučit od naší duchovní cesty.

Cíleně v sobě rozvíjet lásku a touhu po Bohu, při každé příležitosti, jež se naskytne. Myšleno především ve vnitřní touze, ne jen v pozemských slovech, která nemusí mít spojení s duchem.

79. otázka: Kéž bych tam tak žil...

Domnívám se, že většina nás čtenářů dnešní doby si nejednou povzdechla: „Škoda, že jsem nežil v době, kdy tady byl Abdrushin, jak rád bych mu sloužil celým srdcem a myslí. Muselo to být nádherné, sloužit Mu...“

I já jsem si to častokrát řekl, ale už vícekrát jsem se také zarazil, když jsem četl různé vzpomínky povolaných na jejich život na Hoře. Tak jsem si začal klást otázky, jak bych řešil tuto zde popsanou situaci? Zvládnul bych to lépe, než to zde, jako svou prohru, popisuje nějaký učedník? A jak bych se při takové situaci cítil? Byl bych nad věcí, nebo bych cítil lítost, nebo dokonce dotčenost?

Jak tak léta plynou a v prožívání zjišťuji svou schopnost i neschopnost žít správně v různých situacích, ale zjišťuji i na druhých, jak oni zvládají vnitřně stát v harmonii s jednou každou myšlenkou Poselství, tak se mi stále méně zdá pravděpodobné, že bych to tehdy na Hoře zvládnul lépe, než oni. Rád bych se tady nad tím trochu zamyslel.

-ZF-

Ať se nám to líbí, nebo ne, jsme i my, čtenáři, především lidmi rozumu. Je to dáno degenerací mozku, výchovou v rodinách, pokřivením pojmů a postojů celé společnosti, ve které žijeme, otráveností světa myšlenkových forem a mnohým dalším. I my jsme přijali mnohé postoje a používáme je automaticky, mnohdy aniž si to uvědomujeme. Potkáme-li někoho nového, automaticky jej prvořadě hodnotíme podle vzhledu, potom podle vnějšího chování. Parametry vzhledu i chování máme jako vzorce dané výchovou, módním trendem, společensky uznávaným názorem a dalšími kritérii, o kterých nepřemýšlíme, ale podvědomě je respektujeme. Na základě rozšířeného poznávání a chápání dalších souvislostí skrze Poselství jsme schopni tento první postoj k neznámé osobě později korigovat, nicméně si myslím, že ani my nedokážeme „překročit svůj stín“.

Potkáme-li někoho, kdo je z našeho pohledu „pěkný“, máme k němu první postoj a vnímání jeho osobnosti lepší, než u člověka „škaredého“. Ono „pěkné“ versus „škaredé“ je však definováno těmi různými společenskými a rodinnými postoji, které jsem uvedl. Nebude to většinou „pohled ducha“ do ducha druhého pozemšťana. Obávám se, že tyto naše různé předsudky nemůžeme ignorovat, ani v případě setkání s někým duchovně vyšším. Již dopředu máme „očekávání“, tedy představu, jak by měl duchovně vyšší tvor či duch v těle vypadat. Kdysi měli Řekové jakýsi vzor „dokonalého člověka“ v rovině tělesné i duševní. Již to bylo ohraničující, ale u nás se všemi těmi módními trendy a společenskými proudy, je to mnohem těžší, protože vše se neustále mění podle módy. I já jsem byl překvapen, když jsem poprvé viděl fotografie nejvyšších duchovních osobností, protože jsem „očekával“, že budou vypadat jinak.

To je tedy první aspekt, který musíme zmínit při své představě, jak by to bylo úžasné být v době pozemského bytí Trigonu. Dnes, když je všechny známe z fotografií, na které jsme postupně přivykli, naše úcta přetlačila předsudky. Nicméně, je možné, že bychom při živém setkání s jejich těly mohli být rozčarováni a to by nám mohlo vzít i trochu nadšení z Poselství. My přece nikdy neumíme hodnotit jen „věcně“, ale vždy především „emotivně“.

Dále tu máme různé konfrontační prožitky. Princip je podobný. Očekáváme podle obsahu Poselství určité reakce a postoje od vysokých osobností. Jsou-li reakce jiné, je tu rozčarování. Když si přečtete, nezaujatě, vzpomínky některých povolaných, podotýkám, těch věrných, ne odpadlíků, pak vás mnohé překvapí. A když jsem si v duchu představil, že jsem na místě oněch povolaných, v jejich roli, s jejich poznáním, tedy ne po létech čtení Poselství v klidu a bez konfrontací – pak si musím přiznat, že bych byl velmi rozčarován a zklamán.

Po vši snaze a upřímném chtění je na člověka křičeno, aniž je si vědom nějaké chyby. Nic mu není vysvětleno a on nechápe, čím se znelíbil. Pochopte, nepíši to zde jako nějakou kritiku kohokoliv, jen jako postřeh, že bych asi také běhal do lesa na své místočko a tam plakal v zoufalství... Když si to tedy tak shrnu, zjistím, že to vlastně není tak špatné, žít dnes a hledat cestu vzhůru skrze Poselství, bez konfrontací s těly a ději, které by mi stály v cestě a tvořily další komplikaci. Člověk si však může říci:

Kdybych se s nimi, nebo hlavně s Ním, mohl setkat někde „tam nahoře“ bez omezení těly a pozemskou vázaností-to by bylo něco jiného! Tam bych snad bez předsudků mohl vycítit Jeho velikost, jí se otevřít a oddat...ach, škoda, že to nejde...

Je však naděje. V Poselství Doznívá je v přednášce Všudypřítomnost uvedeno, že každý, a to si skutečně zdůrazněme, KAŽDÝ tvor ve stvoření může nalézt spojení s živým obrazem Syna Člověka. Může jej vidět a prožít naprosto živě, tak, jako by se s ním skutečně potkal z očí v oči. Může jej slyšet, jak hovoří přímo k němu, napomínající ho, nebo mu pomáhající. Dokonce je zde, že toto spojení bude v soudu vnuceno každému... Při opravdovém hledání V KAŽDÉM PŘÍPADĚ přijde lidský duch k Němu. Syn Člověka je pak u něj, protože je s ním spojen páskou záření, která zrcadlí obraz Syna Člověka...

To přece stojí za námahu, byť by byla sebevětší.

Nemusíme tedy být smutní, že zde na zemi již nežije nikdo z těch nejvyšších, protože před námi je MOŽNOST, jejíž velikost snad ani nejsme schopni dohlédnout. Každý SÁM může se setkat s tím nejvyšším ve stvoření... Usilujme o to, bojujme za to a nenechme si tuto možnost vymluvit ostatními, kteří se bojí v ni uvěřit. Obtížnost tohoto cíle je přiměřená velikosti výsledku. Možná to bude chtít mnohaleté a stálé usilování, plné veliké a čisté touhy, překonání mnohých předsudků a pochybností svých i těch od druhých.

Ale stojí to za to, ne? Mně tedy určitě ano.

80. otázka: Připoutaný k zemi

Kdysi mi jeden zkušenější čtenář říkal, že je přesvědčen o tom, že mnoho, snad většina čtenářů, zůstává po smrti připoutána k zemi. Také říkal, že někteří jasnovidní jedinci mu to i potvrdili. Tehdy mne to docela zarazilo, ale nepustil jsem tuto otázku ze zřetele a dlouhodobě se jí zabývám. Je to přece docela důležité, a pokud by to byla pravda, pak bychom s tím něco měli dělat již nyní, pokud ještě můžeme mnohý postoj snáze změnit.

-ZF-

Mnohý čtenář si asi řekne, že toto téma se ho nemůže dotýkat, on se přece snaží žít podle Poselství a ví o nebezpečí připoutanosti k zemi, vícekrát četl tuto přednášku. On přece nemá přehnanou zálibu v jídle, pití, sexu, aj., které jsou zde zmíněny.

K tomu ale si stačí přečíst životopis Buddha, a pokud člověk není příliš domýšlivý, musí připustit, že i člověk snažící se ze všech sil žít podle vůle Boží je v tomto nebezpečí, a to zcela reálně. Buddha celou podstatnou část života prožil v intenzivní službě Bohu, byl ve spojení, a to vědomém, se svým duchovním vůdcem, byl cíleně veden životem tak, aby jej prožil výlučně ve službě Bohu. Kdo z nás může být tak pyšný, aby si to o sobě myslel? A přece tento služebník Boží zůstal po smrti připoután k zemi. Jak je to možné? On dovolil, aby obecné směřování a usilování lidského ducha, které vždy míří jen vzhůru, bylo namířeno do hmoty. Nedokázal v sobě oddělit ono obecné, povznášející usilování a toužení od momentálního spojení této touhy se hmotou.

Člověk má jistě působit ve hmotě, ale jeho úsilí musí stále směřovat vzhůru, tím povznáší nejen sebe, ale i hmotu. A tady se Buddhovi nepodařilo tyto věci od sebe oddělit. Je to úplně pochopitelné, protože pokud člověk něčím „žije“, tedy prožívá to nejen rozumem, fyzickou prací, myšlenkami, ale i citem, pak je to živé. Toto „živé“ je duchovní a proto i správné, ale přitom si stále duch musí uvědomovat a opakovat, že toto „pozemské usilování“ je jen momentální a krátkodobé. On má působit ve hmotě a do hmoty, ale s plným vědomím cíle ducha usilovat do duchovna. To ale pro nás vůbec není jednoduché. Vezměme obecně přijaté a často diskutované pojmy – vyvolený národ, Tisíciletá říše na zemi, pozemské skupiny čtenářů, výstavba místností a budov pro pobožnosti, posvátná místa na zemi.

To jsou pojmy samy o sobě krásné a povzbudivé, nicméně naše pojetí může být stejně poutající, jako tomu bylo u Buddha.

Vyvolený národ – veliké zaslíbení spočívá v tomto opakovaném a nepochopeném zaslíbení. Židovský národ jej nepochopil a nevyužil, nepoznal toho, který přišel a dodnes na něj čeká. Jistě i stále věří ve svou vyvolenost. Druhý vyvolený národ opět nepoznal a nepochopil a navíc intenzivně vyvražďoval členy předchozího vyvoleného národa. Ani jeden z těchto národů nepoznal, že jejich vyvolenectví dávno minulo.

Tak se dnes opět mnozí přimykají k tomu, že Český národ je vyvolený. Jistě nikdo nepochybuje o slovech Abdrushina, ale měli bychom si položit otázku, jestli toto povolání ještě platí. Vždyť všichni povolání zklamali, nikdo nedokázal naplnit to, co musel splnit, a to i ti z našeho národa. Je velmi pravděpodobné, že ty hlasy lásky a věrnosti, které tehdy volaly k Synovi člověka, jsou dnes již nahrazeny zcela jinými duchy a postoji. Nijak nezlehčuji snahy mnohých lidí žít, co nejlépe, ale od služby Grálu a služby Synovi člověka je to vskutku velmi vzdáleno.

Tak i snaha po uskutečňování vyvoleného národa na zemi má jediný důsledek – poutání se k zemi a stálé rozpře mezi jednotlivci i národy. Naopak, kdyby každý čtenář našeho národa dokázal žít ve vůli Boží, pak by to celý národ pozvedlo zcela automaticky a bez škodlivých pout i domýšlivosti na „národní určení“. To je přirozený děj usilování vzhůru bez pout na hmotu, ale s jediným poutem – na Boha.

Taktéž pouta na pozemská posvátná místa jsou opět, jak slova sama říkají – pouty na místa na zemi. Bůh nebydlí na zemi a dnes už ani Abdrushin nebydlí na zemi, ani nikdo z vysokých osobností. Všichni jsou „kdesi na nebesích“. Chceme-li usilovat k nim, pak musíme svůj pohled mířit vzhůru a nebojovat vzájemně o pozemskou hroudu, která byla posvátná tím, že na ní spočívala svatá noha. Jistě i dnes je to místo hodné úcty, ale ne uctívání – to má přece patřit jen Bohu. Jako Buddha zůstal na onom světě trčet a zíral na „svou svatou horu“, tak se může mnohému dít i dnes.

A pojem Tisícileté říše? I on je v našem pojetí poutem na hmotu, podotýkám „v našem pojetí“, protože takto to být nemělo. Tisíciletá říše je úzce a zcela neodlučitelně spojena s pozemským působením Syna Člověka. Každý nezaujatý čtenář to najde na mnoha a mnoha místech. Je tu vždy zcela zásadní poznámka na pozemské působení Syna Člověka. Bez něj to prostě není možné. To se však již dnes neděje. Nejenže tu již pozemsky není Abdrushin, ale ani ostatní osobnosti spjaté s těmito ději. Tím se celé zaslíbení přesouvá z hrubohmotnosti této země na jinou úroveň.

Bylo by tedy více než užitečné, abychom i my se pružně přizpůsobovali podmínkám, které jsme sami vyvolali a změnili. Pojem Tisícileté říše a náš vztah k tomuto pojmu zůstává nezměněn s celou vážností, pokorou a úctou, která tomu náleží. Jen bychom měli nechat na Božím řádu, jak a kde se vše nakonec odehraje, když jsme zde na zemi vyhnali toho, kdo měl všechny děje pozemsky vyvolat svou existencí a pozemsky řídit skrze povolání služebníky. Měli bychom zůstat volní a nedefinovat metody a formy naplnění – ať se vše odehraje tam, kde může, tak, jak může – já pouze chci tomu všemu pomáhat svým životem a být připraven pro jakoukoliv změnu, která může nastat v naplnění tohoto pojmu. Být otevřený změnám, ale současně být naplněný touhou po světle, touhou, kterou se nesnažím spoutávat svými představami...

Když budeme takovým volným a nespoutávajícím způsobem přistupovat ke všem pojmům, pak nás nic nemusí připoutat k zemi a pozemským pojmům, či jejich pozemským formám, jako se to stalo Buddhovi.

81. otázka: Život ve Vůli Boží i v temném systému této země?

Dobrý deň pán Fritz,
myslite si, že je možné v dnešných časoch žiť v zmysle Božej vôle ?
S pozdravom, OJ

-ZF-

Zdalo by se, že odpoveď je jednoduchá, ale záleží, pod jakým úhlem se na otázku podíváme. Na první pohled by se zdálo, že když má člověk na mysli desatera a snaží se podle něho žít, je jedno, jestli je společnost kolem něj duchovně zaměřená, materialisticky omezená, nebo třeba i zkažená. V tomto smyslu je jistě člověk jediným opatrovatelem své mysli a jeho postoje a názory přijaté z Desatera může vnitřně dodržovat a nikdo mu v tom nemůže zabránit. To je podstatné a pro jeho zodpovědnost jistě i stěžejní.

Kdybychom se tedy podívali na otázku podle křesťanského způsobu, mohli bychom s uspokojením říci, že stačí vnitřní přesvědčení, víra a důslednost...ostatní jsou jen vnější vlivy, které pevného nemohou ovlivnit.

Poselství nám dalo mnohem širší rozhled, ale také povědomí naší mnohem větší zodpovědnosti, která zasahuje mnohem dále a je mnohem rozvětvenější. Když vezmeme jen pokyn „udržuj krb myšlenek čistý“, budeme-li k sobě poctiví, jistě si přiznáme, že se nám to vždy nedaří, ač se o to snažíme. První přikázání z Desatera...mít vždy Boha na prvním místě a nikdy ne sebe, své milované, ale také ne své představy, které považuji za výborné, aniž mohu skutečně říci, že jsou podle Jeho vůle...a mnohé další. Žijeme ve společnosti, jejíž zákony, požadavky a zvyky budou mít většinou zcela jiný směr, než je Boží Vůle. V těchto zvycích, názorech jsme od narození vychováni a všichni kolem nás celý život přesvědčují o jejich správnosti. Společnost se nás dokonce snaží svými zákony donutit k dodržování něčeho, co nepovažujeme za správné.

Ať chceme, nebo ne, musíme si připustit, že mnohé nám takřikajíc přešlo do krve, stalo se součástí našeho základního životního postoje, aniž si to uvědomujeme. Je docela obtížné vůbec v sobě tyto postoje postřehnout, protože o nich neuvažujeme a akceptujeme je vlastně „automaticky“. Tyto vnější podmínky vytváří velice silný manipulativní prvek, proti němuž by se musela postavit velice silná duchovní vůle, silné odhodlání, vnitřní čistota a silné zakotvení ve světle. Mnozí čtenáři si to o sobě myslí a vystupují velmi sebejistě, ale jejich nesmlouvavá suverenita, která se projevuje jako fanatičnost, mluví zase jen o sebestřednosti, což je jen lepší pojmenování domýšlivosti a tou se jistě Bohu neslouží. Myslím si tedy, že i v tomto pokřiveném společenském zřízení a se všemi těmi vnučenými pokřivenými názory a zákony je sice možné žít podle Vůle Boží, ale musel by to být mimořádně zralý a silný duch, který by též musel přizpůsobit svůj život-tedy nějak přizpůsobit i své životní prostředí, tomuto cíli. Myslím si, že takový Jan Křtitel by to dokázal.

My, poznamenaní karmickými závislostmi a pokřivenými názory, které jen velmi těžko odkládáme, i když věříme Poselství, my se budeme těmto ideálům přibližovat, sem tam se jich dotkneme, ale jindy je zase nedokážeme naplnit i při velké snaze. Chránil bych se však říci si, že to tady již „není možné“, protože přijetí takového „názoru“ staví hranici, za kterou už člověk nemíří ani ve své snaze, ani ve svých plánech. Řekněme si tedy raději, že tady to „možné je“, ale je to ve svých důsledcích dost obtížné a proto to nesmíme brát na lehkou váhu, ale musíme se ze všech sil snažit a věnovat tomu maximální pozornost... Ale také maximální bdělost a cílevědomost, protože dnes je vše, dokonce i náboženské aktivity a snahy, spojeno s různými pokřivenými postoji, takže může člověk velmi snadno něco dělat špatně, i když se domnívá, že to dělá dobře a ve Vůli Boží. Především nesmíme nikdy dojít sebevědomému uspokojení, že jsme se „Bohu zalíbili“, protože čteme Poselství a snažíme se podle něho žít. Před tímto pocitem sebeuspokojení nás Poselství důrazně varuje a proto bychom si, právě při těchto úvahách, měli toto varování vždy znovu připomínat.

-ZF-

Ještě bych rád uvedl pár postřehů o tom, jak chápeme postavení tohoto světa, proti Boží Vůli. Řekl bych, že i pojem „je to /nebo není to/ podle Boží Vůle“, bude člověk od člověka v mnohých věcech jiný. Vícekrát jsem se setkal ze strany čtenářů s rozpaky k výroku Syna Božího Ježíše – dávejte co je císařovo-císaři a co je Božího-Bohu. Podobný výrok pronesl i Abdrushin, že se mají dodržovat pozemské zákony.

Čtenáři shledávají mnohé pozemské zákony jako špatné a mají tendenci je proto nedodržovat. Zde je pár skutečných příkladů: omezení rychlosti na silnici je nesmyslné, protože nebere v potaz kvalitní moderní auta, která mohou jezdit rychleji, než nějaká stará-omezení by tedy mělo platit jen pro ta stará a proto není nutné toto omezení respektovat. Nebo – stát vybírá daně a poplatky, které pak používá ke špatným věcem, proto je správné daně a poplatky mu neplatit...Pro některé čtenáře je nepochopitelné, že Abdrushin jezdil autem a že dokonce nějaká auta vlastnil, když přece výfukové plyny ničí ovzduší. Očekáváme, že Abdrushin musel být „ekolog“ a že jen ekologické chování je podle Vůle Boží. Také různé stravovací návyky, pohrdání určitými potravinami a jídlo jedine z domácí produkce považujeme za jedine správné podle Boží Vůle. Abdrushinovo „normální chování“ nás mate, protože my sami se chceme chovat úplně jinak, než je zvykem, protože přece „vše má být nové“.

Tak vytváříme „nového člověka“, který však vlastně není nový, ale jen poskládaný z různých názorových skupin, které však nevychází z Poselství. Tyto věci bychom neměli slučovat s pojmem Vůle Boží, ta byla prvořadě vyjádřena v Desateru a rozvinuta v Poselství. Kdybychom ve všech situacích a to i v tomto pokřiveném světě, měli stále na mysli Desatero a snažili se ho dodržet, pak bychom mohli říci, že se blížíme naplnění Boží Vůle. Ovšem museli bychom Desatero správně chápat a také je používat, ne jen citovat. Setkal jsem se s čtenáři, kteří byli přesvědčeni, že když na nějakém soukromém pozemku dlouhodobě něco leží bez používání a my proto máme správné uplatnění, je možné si to vzít a není to krádež, ale jen „přemístění“ z nepotřebnosti k užitečnosti.

Jsou tedy věci, které nesprávně přiřazujeme k pojmu Boží Vůle a zatím jsou to jen lidské snahy a pokusy. Pak tu máme jiné situace, kdy Boží Vůli nechápeme a nerespektujeme, protože se nám „nehodí do našich plánů“. A nakonec budou situace, kdy nás společnost a svět nutí k přestupování pravidel, která chápeme jako pravidla slušnosti, čestnosti, poctivosti a pravdomluvnosti. Jsou to jistě věci nesprávné a nemůžeme je označit jako „Boží Vůle“, nicméně nevím, zda je vůbec k tomuto pojmu nějak přiřazovat. To pak jsou věci, kdy nás zevní dění může donutit jednat proti svému přesvědčení, ale myslím si, že těchto případů, kdy se člověk „musí podrobit a nemůže se bránit silnější moci“ je z celého počtu nejméně a proto se na ně nemůžeme vymlouvat. Z praktických případů by se dalo uvést např. plánované pandemické povinné očkování dítěte, když si myslím, že toto sérum škodí zdraví, ...tady jsem chtěl uvést další příklady, kdy jsme mocí státu donuceni přestupovat Boží Vůli...ale nějak se mi nic nevybavuje, asi to tedy dnes nebude reálné nebezpečí...na rozdíl od např. doby středověku, práva první noci, apod.

Určitě bych do těchto příkladů nezahrnoval obecně pozemské zákony, jistě je v nich mnoho pokřiveného, ale kdyby jich dnes nebylo, pozabýjeli bychom se velmi rychle...a totéž na silnicích, kdyby nebylo dopravních předpisů. Je to vlastně určitá obdoba významu boje v přírodě-nějak nás to omezuje, ale současně ochraňuje při naší dnešní neschopnosti to řešit jinak. Když tak nyní uvažuji o této otázce, docházím k tomu, že hlavním nebezpečím je vlastně jen Luciferský princip pokušení, který stále více manipuluje inkarnované lidské duchy v tomto světě. Čím je společnost více materialisticky zaměřena, tím více je denodenně nabídek, bez kterých „se nedá žít“ a my jim podléháme bez boje, protože v nich nevidíme nebezpečí, ale příjemné rozptýlení a různé pozitivní stránky věci.

Mládež dnes říká „kdo není na Facebooku, ten nežije“, obchodníci pak „kdo nemá tablet, ten je společensky vyřízen“, a plno dalších „nezbytností“. A i my se podřizujeme a přidáváme, sdílíme s neznámými lidmi přes řetězce „přátel“ a jejich přátel, kteří mají další přátele, co také mají přátele...s těmito cizími lidmi sdílíme své soukromí, aniž si uvědomujeme, že to vlastně souvisí s podobným principem ztráty soukromí, jako je v Poselství zmíněná psychoanalýza. Karmicky jsme životem dove-

deni ke konkrétním lidem se společnými vlákny a s nimi máme něco společného, ale těmito Lucifer-skými metodami se můžeme pospojovat s mnoha dalšími, což vůbec nemuselo být v plánu a tím si zbytečně komplikovat svou, většinou již tak dost složitou, cestu.

Nemluvě o tom, že dříve musel člověk, chtěl-li známému něco říci, se snažit „něco vymyslet“, dát nějaký svůj postřeh, myšlenku. Dnes stačí „sdílet“, tedy jedním kliknutím přeposlat něco, co si postupně přeposlal dav lidí přede mnou. A celý ten dav má dojem něčeho krásného a ušlechtilého, protože přeposlal nějakou pěknou myšlenku, žel, neměl na ní podíl a ani ho to nepudí, aby něco tak pěkného sám vymyslel. Vždyť někdo něco zase pošle a já jen zmáčknu tlačítko „sdílej“. Tento princip vede k pohodlnosti a falešnému dojmu něčeho ušlechtilého, na němž však dotyčný nemá podíl, proto ho to nemotivuje k rozvinutí vlastních schopností, ale jen ke „klikání“.

A nejhorší na tom je, že samotná zařízení, jako počítač, tablet, ale i základní myšlenka Facebooku nejsou špatná, ale jejich použití je, podobně jako u rozumu, svazující a devastující. Jistě jsou povolání, která jsou více vystavena svodům, než jiná, jsou to zaměstnání mající větší vliv na společnost a národ, proto pro temné principy užitečnější. Takový politik se možná jen těžko brání mechanismům, které jsou již v systému zavedeny, ale to ho neomlouvá, protože toto povolání zvolil dobrovolně a také ho může opustit, aby žil mravnějším životem. Totéž se bude týkat i jiných zaměstnání...

Největším problémem při nedodržování Vůle Boží je tedy jen sám člověk, jeho slabosti, jeho sklony a jeho přání – to vše se pak zrcadlí v podmínkách, v nichž žije celý národ a jež se promítají i do životů jednotlivců v nesčetných podobách. Pokud tedy bude člověk dost silný, aby odolal pokušením, může Vůli Boží nalézt a žít v ní. Bude-li materializace světa a zvyšující se kvantum přílivu materiálně zaměřených duší pokračovat, a mnohé ukazuje, že ano, ...pak to bude stále a stále obtížnější.

Reakce paní JP:

Dobrý den pane Fritz, k té vaší poslední položené otázce se mně líbí ten závěr, a tím bych to také vyjádřila bez většího pitvání. Největším nepřítelem při dodržování Boží vůle je sám člověk a z toho vyplývající závěry, které uvádíte. Osobně si myslím, že byly i horší a mnohem horší doby, než je ta dnešní, takže jen my sami jsme odpovědní za nedodržování těchto zákonů...Sleduji debatu na tomto profilu a je zajímavé, jaké mají lidé názory. Co člověk, to jiný názor...

Reakce pana O.J.:

Ďakujem za Vašu odpoveď, pán Fritz. Žiť dneska podľa Vôle Božej vidím ako dosť obtiažné a len vo veľmi výnimočných a zriedkavých prípadoch za realizované. Človek môže dodržiavať 10 Božích prikázaní, ale to ešte neznamená, že žije vo všetkom podľa Božej Vôle. Pán povedal, že v Posolstve sa žiada od človeka toľko koľko sa ešte nikdy nežiadalo. Zoberme len tieto Pánove slová: „Uvažujte: V dôsledku duchovnej lenosti, snad jen ze zvyku nebo že to ostatní dělají, také volíte, souhlasíte nebo posloucháte. Ale i v této volbě, souhlasu nebo poslušnosti spočívá vaše osobní rozhodnutí, které má podle přírodních zákonů za následek vaši zodpovědnost!“ Koľký z nás poslušne poslúchajú tento nespravodlivý spoločenský systém. Zákony prijímané v Brusely sú jasne proti Božím Zákonom, ale nikde som ešte nevidel čitateľov Posolstva Grálu alebo nositeľov kríža ako najuvedomelejších znalcov Božích Zákonov protestovať proti nespravodlivému systému a zákonom a vyjadrovať tak svoj nesúhlas a keď to zobereme do dôsledkov viditeľne odmietať poslušnosť.

Prvý kresťania položili za svoje presvedčenie život. No my sme dneska už tak duchovne ochabnutí, že nie sme ochotní dobrovoľne, pokiaľ máme ešte čo jesť a piť a kde bývať, pohnúť svojim telom a duchom a bojovať za spravodlivosť. Myslím, že väčšina z nás, ktorá poslúcha nespravodlivé zákony, sa previnuje proti Božej Vôli a stihne nás za to zodpovednosť a nebudeme sa môcť vyhovárať, že tak to robili aj ostatní. Myslím si, že v dnešnom svete, pokiaľ človek nebojuje za spravodlivejšie a morálnejšie spoločenské usporiadanie a niečo nerobí nad rámec 10 Božích prikázaní, tak nežije podľa Božej Vôle.

82. otázka: Odhad vývoje budoucnosti našeho národa

Dotaz pana P.K.

Dobrý den, pane Fritzi. Napadla mě taková myšlenka - jestli by se dalo na základě zákonů Stvoření předpovědět vývoj populace v ČR. Myslím tím to, že třeba za první republiky se sem inkarnovali nějakí duchové, což mělo nějaký následek – odboj, budování republiky atd...samozřejmě tím myslím duchovní hledisko.

Pak přišli komunisti, 40 let nám něco valili do hlav, což asi mohlo změnit povahu lidí, dotáhli sem cikány, pak to vyústilo v kvazi sametovou revoluci, a tady už je zřejmé, že v té době byla skladba národa jiná – asi víc zaměřená na materiálně, na podvody, atd. A tak mě napadlo, že i tato doba těch 20-ti let musela s populací něco udělat – zákon přitažlivosti stejnorodého, což se musí projevit do budoucna.

A proto si myslím, že znalec duchovních zákonů a postupů by měl dokázat odhadnout, kam se společnost bude vyvíjet...

-ZF-

Podle mého názoru je cesta lidstva, ale i národa, určena nejsilnější částí populace. Několik jedinců s jinými názory může ovlivnit své přímé okolí, pokud „na ně dá“ a je jim otevřené, ale nemohou ovlivnit dráhu celého národa. Tento náš národ měl ve své historii velké osobnosti, které dokázaly dát národu nějaký ideál a směr usilování /...ale co dnes?/. Idealistické myšlenky probouzejí v lidském duchu morální principy v něm, jako zárodečný materiál, uložené. Proto chápu tzv. „sametovou revoluci“ i v jiné rovině, než jen v té, nyní často diskutované, tedy, že to byl zinscenovaný děj pro převzetí moci jinými mocichtivými silami.

Bez ohledu na všechny možné pohnutky a cíle je tu fakt, že v lidech na náměstích byla touha po lepším a světlejším zřízení, tedy touha po ideálu. Jenže touha sama ještě nestačí, i když je výborným impulzem. I já jsem tehdy chodil do davů na náměstí a procítil ten výboj touhy, který zde byl sině pocíitelný. Tehdy jsem pracoval s kolegou, se kterým jsem sám, bez dalších lidí, trávil nejen pracovní podnikatelskou dobu, ale i čas po práci. Byli jsme si tedy blízcí, a proto mohu říci, že to byl dobrý člověk a snažil se. Těsně po jedné společně strávené demonstraci jsme navštívili bufet přímo na náměstí. Naplnění něčím krásným a velkým, čerstvě prožitým, jsme se občerstvovali „vlašákem“ a diskutovali o prožitém. Po odchodu z bufetu mi kolega ukázal lžičku, kterou tam právě ukradl. A tím chci ukázat, že člověk i s dobrým zaměřením musí mít silný charakter a čestně bojovat se svými slabostmi, jinak podlehne a je pohlcen konzumem.

Společnost materialisticky a konzumně zaměřená bude pochopitelně přitahovat stejně smýšlející duše z onoho světa a ty si vlastně přizpůsobí poměry ve státě svým přáním. Protože takoví lidé si pak zvolí podobné politiky a ti vytvoří zákony, které hmotářství budou podporovat. Materialismus není však jen příklon k hromadění předmětů, ale ve své primitivnější podobě je to i jistý animalismus, kdy se člověk spíše podobá nějakému jednoduchému hlodavci. Celé usilování pak míří k uspokojování tělesných potřeb a rozmnožování. Takové jednoduché duše, které mají spíše zvířecí potřeby, budou mít hodně dětí, podobně jako některé druhy zvířat, s potřebou kvantitativního přežití druhu. Přírůstek populace bude tedy více z těchto řad, než z řad opatrných intelektuálů a módních lidí, kteří si nechtějí dětmi komplikovat a zneprůjemňovat zábavu, o kterou v životě přece převažuje.

Těžko lze nějak přesněji odhadovat, jak konkrétně se bude měnit druh našeho národa, ale lze předpokládat, že budeme stále méně národem hledajícím nějaké duchovní hodnoty. Nedávno jsem zaslechl ve sdělovacím prostředku, že náš národ je v nějakém světovém žebříčku průzkumu na prvních místech v bezvěrství, pití alkoholických nápojů konzumaci návykových látek a sexu. Nevím, jestli je to pravda, ale zdá se mi, že je to ten směr, který tento národ sleduje. Konkrétních nuancí může být velmi mnoho. Máme tu však jedno velmi reálné nebezpečí jiného druhu. Nedávno mi psala známá z Nového Zélandu a koresponduje to i s jinými postřehy z různých zemí, že hlavním nebezpečím jsou nyní přistěhovalci z jiných etnik se zcela jiným smýšlením a zvyky. Tito přistěhovalci hojně osidlují

různé země, stávají se jejich občany, ale ponechávají si své zvyky. Tyto zvyky, jako je např. uzavírání sňatku již v 10 letech, naprosté podrobení ženy svému vládci-muži, poslušnost všeho druhu vč. sexuální a to i v útlém věku a tělesné týrání žen, apod. To jsou tzv. tradiční zvyky některých etnik, které potom v tichosti aplikují uvnitř svých rodin, ale i komunit v jiné zemi, do které se přestěhují. Podobně jako mnohoženství, a jiné, viz nedávný dokument, který jsem viděl v TV. Cílem těchto přistěhovalců, kteří se však stávají řádnými a volebně plnocennými členy národa, je dosáhnout změny ústavy a zákonů, tak, aby jejich „světonázor“ se stal legálním.

Takže tu stojíme před dalším zcela reálným nebezpečím, údajně Francie má dnes již více „národních“ přistěhovalců, než původních Francouzů, to je nebezpečí pohlcení národa jiným národem touto nenásilnou a legální formou, to se zdá být větší a rychlejší hrozbou, než druh inkarnovaných duší do národa. I když tento prvek je pak dalším krokem, který následuje po postupném přelítí národa jiným národem.

Musíme ale zde též zmínit neméně nebezpečné „moderní, pokrokové a demokratické“ postoje, které se snaží uzákonit např. adopci dětí homosexuálními dvojicemi. Logicky bude takové dítě vychováno ve smyslu zcela správného a zdravého homosexuálního názoru. Je pak i logické, že takto vychovávané dítě se nebude v dospělosti nijak bránit přitahování duše s podobnými postoji. Takže výsledkem je, že všechny tyto snahy nepovedou jen k materializaci národa, ale také jeho postupnou přeměnu do nezdravých postojů žena/muž, s tendencemi o vymazání vlastní identity národa a vtisknutí mu prvků nějakých etnik.

Těžko říci, který z těchto formujících prvků bude silnější a povede k většímu ovládnutí mechanismu zalidňování a přeměny národa. To je závislé na mnoha faktorech a některé stojí mimo vlastní národ, např. formující vlivy Evropské unie, přistěhovalecká politika, a jiné. Rozhodně mi to však nepřipadá, že by náš národ šel k létům duchovního obrození, nu uvidíme...

Reakce pan Anatarel:

Většina lidí žije v iluzi vlastního přání o vyvolenosti svého národa. Poskytuje jim to pocit výjimečnosti a nadřazenosti. Zároveň je to jakýsi důkaz toho, že právě oni jdou správnou cestou. Vždyť se narodili do „vyvoleného“ národa. To vše je ale fatální omyl. Platnost vyvolenosti národa skončila s odchodem Pána ze země. Tím přestala existovat potřeba skupiny lidí, kteří by ve věrnosti Pána obklopili a chránili ho při jeho působení na zemi. Vše se změnilo.

Budoucnost je taková, že nás čeká radikální redukce obyvatel. Bavíme se tady o redukci na 5–10% současného stavu. Tyto odhady jsou samozřejmě závislé na lokalitě a konkrétním národě. Jsou oblasti, kde nezbude nikdo. Tito zůstavší lidé, kteří projdou soudem, se začnou přirozeně sdružovat do komunit podle své stejnorodosti. Každá komunita se bude vyznačovat jiným stupněm poznání a úhlem pohledu na Pravdu. To se bude odrážet v jejích hrubohmotných projevech (kultura oblékání, architektury, životního stylu, atd.).

Tyto komunity budou zcela rovnocenné a napříč nimi bude probíhat aktivní komunikace a sdílení jak technických, tak i duchovních poznatků. Výjimečná bude pouze komunita sdružující se kolem nositele plamenného meče.

Až do té doby, to znamená do konce očisty, bude všude pouze stupňující se chaos a zmatek, takže o nějaké úžasné budoucnosti národů nemůžeme vůbec přemýšlet. Jakékoli ztotožňování se se současnou národovostí je chybná cesta, která je pro ducha velice nebezpečná.

Anatarel

-ZF-

Děkuji za postřehy panu A. Z jeho úvahy bych vypíchnul stat, kdy píše, že odchodem Pána skončila platnost vyvolenosti nějakého národa. Ano, já si to také myslím, ale proč se při takovémto hodnocení

zastavit jen u pojmu vyvolený národ. Předčasným odchodem Pána se změnilo tak mnohé, že to jistě vůbec nedokážeme domyslet. Když si pozorně a bez vlastních přání přečteme původní přednášku Tisíciletá říše, můžeme ihned zjistit, že za Jeho pozemského života měla proběhnout, i zde na zemi, očista, odloučení nepoučitelných duší a také výstavba zcela nového řádu ve smyslu Boží Vůle.

Vše bylo zcela úzce vázáno přímo na Jeho pobyt zde v pozemském těle, které umožňovalo spojení toho nejvyššího, tak nepřekročitelně vzdáleného od hmoty, s touto hmotnou úrovní. V jeho těle a obalech, až po Jeho podstatu, probíhalo toto nepochopitelné dění, které asi správně nepochopili ani tehdejší povolání. Jeho odchodem se změnilo vše, co se do Jeho odchodu ještě nestihlo naplnit a uskutečnit. To jsou pojmy a roviny nesmírně obsáhlé, takže těžko někdo z nás může říci, že to určitě bude tak, či onak.

Nicméně, snažíme se udělat si nějakou představu a ta má je, že nezmizelo jen povolání národů, ale i mnohá a mnohá další předurčení a proto by se člověk neměl vůbec vázat na pojmy spojené s touto zemí, ale měl by celé své chtění dát do rozvoje svého ducha, aby mohl být upotřebitelný tam, kde se mohou naplnit ta vysoká zaslíbení-tam, kam světlo vystoupilo, když zde nenalezlo dostatečnou věrnost, která by mu umožnila zde, v tak cizorodém prostředí, existovat a působit.

Logicky to těžko může být zde na zemi, ledaže by znovu přišel Abdrushin, s ním proběhla očista a pod Jeho přímým vedením i nová výstavba – tak, jak to On předurčil. Nositel meče měl jen udržovat to, co Syn Člověka dokonal-on měl převzít již hotovou výstavbu, takový úkol, který zde měl Abdrushin a nemohl jej zde provést, těžko mohl delegovat na druhově tak nižšího tvora, jako je prastvořený, a to i z těch nejvyšších. Rozdíl mezi bezbytným jádrem a prastvořenou podstatou je nepopsatelně a nezměřitelně velký.

Já bych tedy své naděje neupíral k tomu, že sem přijde prastvořený, který provede to, co nemohl mezi námi provést ani Syn Boží. Není to pro mne příliš logické, ale nechci nikomu brát jeho víru a jeho představy či přání. Je právem každého si vytvořit svůj postoj a svoji představu, takže určitě nechci vyvracet názory druhých, jen předkládám své. Jistě si musíme připomenout, že o mnohém ani Synové Boží nehovořili a říkali, že to ví jen Otec, takže naše názory budou vždy jen maličké lidské tápání a tak to, prosím, i berme...

83. otázka /lépe řečeno úvaha/: Novoroční zamyšlení o cestách citu a rozumu

-ZF-

V první řadě bych při této příležitosti rád poděkoval všem, kteří navštívili či navštěvovali v uplynulém roce toto fórum v prosté potřebě na rozšíření svého pohledu na život, svět, spolublíží i sebe sama. Takoví lidé přicházeli a snažili se číst a reagovat bez předsudků a věcně a to musím hodnotit jen kladně. Budu rád, když si tento určitý nadhled a vstřícnost zachováme i do nového roku – pak nám taková setkání a dotyky mohou být inspirací a ne trápením. Takže díky všem, kteří to dokázali. Rád bych se, na prahu nové etapy naší cesty, zamyslel nad často opakovaným, ale stále pro nás všechny problémovým tématem: „...co s Poselstvím, jak jej co nejlépe využít pro svůj vzestup, ale i pro dobro světa?“.

-ZF-

Mnozí jsou přesvědčeni, že oni již ví, jak na to, ale fakt, že Poselství je tu již desítky let a oslovilo tisíce lidí, ale přitom se to nikde nijak výrazněji neprojevovalo, tento poznatek ukazuje, že se někde musela stát chyba a tato chyba že pokračuje dále, napříč všemi skupinami i jednotlivci z řad čtenářů. Protože pokud je Poselství spojnici se Živým Slovem-tedy s živým dějem Boží všudypřítomnosti a čtenáři by dosáhli tohoto spojení – pak by se to zkrátka MUSELO projevit a nezůstalo by to nepovšimnuto. Je tedy nasnadě se k tomuto tématu stále vracet a stále hledat, jak přistoupit ke Slovu, tak, aby k proměně došlo, neboť jsem se dočetl něco takového – vy jste mé Poselství přijali, ale nepustili jste je do svého ducha, ale jen do záhalů duše. Kdybyste je pustili do ducha, byli byste ihned zcela proměněni....

A to se nestalo ani u tehdejších učedníků a neděje se to ani u nás, protože každý v podstatě zůstává stejný, jen hlásáme ideály vyčtené z knihy, jistě se podle nich snažíme i žít, což se nám více, nebo méně lokálně podaří, ale v celku jsme to pořád my, vylepšení, ale vlastně v podstatě stále stejní. K oné velké proměně, kterou po nás chtěl Bůh skrze Abdrushina...nedošlo. Tak tedy hledejme dále, jak lépe, jak účinněji...jak jinak, než včera, protože je vidět, že ono „včera“ nestačilo.

Za těch pár let, co se po této pozemské pláni snažím, díky Poselství, pohybovat vědoměji, jsem potkal více čtenářů a měl možnost poznat jejich tužby a úsilí. Myslím, že mohu říci, že velká většina se poctivě snažila žít ve smyslu Poselství, ale v jejich snaze byly velké rozdíly. Jsou mnozí, kteří mají své přesvědčení, že jen čtením Poselství a jeho propagací v rozhovoru se spolublíží, je již v podstatě naplněno to, co od nás Bůh očekává. Oni nějak detailně Poselství ani neznají, a kdyby se měli pokusit napsat, co si z něj zapamatovali-nebyl by to dlouhý zápis.

Jiná skupina se zaměřila na vnější aktivitu, nějak spojenou s pojmem Poselství a jsou přesvědčeni, že tím „slouží Světlu“ a naplňují to, co je od nás očekáváno. K této skupině jsem se řadil i já a proto zde mluvím především o sobě, není to myšleno jako kritika někoho, něčeho, ale jen rekapitulace našich snah. K těmto vnějším aktivitám patří šíření literatury, pořádání veřejných přednášek, jakási osvěta v mnoha podobách, a ne na posledním místě-pořádání obřadů pobožností a slavností. Protože všechny tyto aktivity souvisí s Poselstvím a mnohé dokonce přímo s tím, co konal sám Abdrushin, je pochopitelné, že je člověk pociťuje, jako „požehnané“ a k požehnání vedoucí. Při nich má člověk dojem, že čím více jich vykoná, tím více žije v Poselství, ve Světle a v požehnání. I já jsem to tak bral.

Vnějšími vlivy jsem byl z těchto aktivit vytržen. Bral jsem to tak, jak by to i mělo být, tedy že tyto vnější věci jsou jen zrcadlením vnitřní činnosti a služby vlastního ducha, který se může projevovat v různých vnějších projevech. Je tedy vcelku jedno, jestli si nějaké vnější projevy odebereme, na vnitřním životě se to nemůže nějak markantněji projevit... Ovšem časem jsem vlastním prožíváním zjistil a říkám se smutkem, zjistil to, že když zmizelo všechno to vnější, zůstalo toho uvnitř nějak podezřele málo. Je to tedy výrazem toho, že vnější aktivity spojené s pojmem Grálu vůbec nemusí znamenat „duchovní činnost v Grálu“, jak si to myslíme. I v jedné přednášce jsou zmínky o tom, že vše

vážeme na to vnější, a ono je to vlastně i logické, protože všichni jsme zatíženi nerovnovážným mozkem a prokletím přebujelého rozumu – všichni jsme tedy-pozorováno z nadhledu-rozumáři.

Na vnějších činnostech tohoto druhu však nemusí být nic špatného a mohou být užitečné, nebo i chvályhodné, ale nelze je stavět do roviny s „činností ducha“ jen proto, že se při nich mluví o Poselství a pojmech s ním spojených. Tyto aktivity nemohou nahradit „znalost a pochopení“ Poselství – to je nutné si uvědomovat.

Další skupina upřednostňuje to, čemu říká „cítění“. To by jistě bylo ve smyslu Poselství, ale když se zamyslíme nad tím, co tito lidé takto pojmenovávají, pak z toho téměř vždy vyplyne, že jsou to chtěné a cíleně vyvolané pocity. I to je logické-věříme v Poselství a chceme podle něho žít+jsme lidé rozumu a z toho vznikne manipulace, kdy rozumem udáváme směr podle přečteného tomu v nás, co považujeme za ducha. Vzpomeňme však na výrok Abdrushina-nevpustili jste Slovo do ducha, ale jen do záha-lů duše – a tomu říkáme „cítění“. My už neumíme oddělit chtěné rozumové od chtěné duše, ani pocity od citů. To, co je nějak spojené s Poselstvím považujeme automaticky za cítění a city, ale neuvědomujeme si, že Poselství je psáno i pro rozum a rozumem se dá přijmout, dají se vyvolat příjemné pocity i z toho, že „máme naše Slovo“, apod.

No a na konec je tu menší skupinka čtenářů, kteří se snaží „pochopit“ Poselství ve smyslu přednášky Malí bytostní, tedy skládat pojmy k sobě do nějakých celků. To je jistě výborné, ale přesto, že oni znají Poselství mnohem lépe, než všichni ostatní, dovedou ho lépe vysvětlit, odvodit si souvislosti...ani oni jakoby nepřešli tu čáru, za níž je teprve pojem „přijali jste Slovo do svého ducha“.

Co je tedy správné? Snad po sté jsem nedávno četl tuto pasáž: Ve vašem nitru stojí oltář, který má sloužit k uctívání vašeho Boha. Tímto oltářem jest vaše schopnost cítění. Je-li tato schopnost cítění čistá, má přímé spojení s duchovnem a tím i s rájem. Pak jsou chvíle, kdy i vy můžete plně procítiti blízkost svého Boha, jak se to často stává v nehlubší bolesti a největší radosti! Jeho blízkost cítíte pak stejným způsobem, jak ji trvale prožívají v ráji věční čistě duchovní, se kterými jste v takových chvílích těsně spojeni.....

Náhle jsem si uvědomil toto – k Bohu nejde dojít dokonalou znalostí Poselství, diskuzemi o něm, jakkoliv moudrými. K Bohu nejde dojít pořádáním přednášek, stavbou chrámů, ani žádnou vnější činností. K Bohu se dá přiblížit jen v cítění...Je tedy zbytečná naše snaha o pochopení Poselství, je to jen rozumové zaujetí nás „polepšených rozumářů“? Určitě ne! Pochopil jsem to tak, že ani lidé, kteří poselství Ježíše přijali dobře a čistě, nemohli vystoupit výše, než do úrovně odpovídajících jejich poznání. Je to logické, abych někam mohl dojít, musím znát cestu, znám-li jen její část, dojdou jen tam a pak hledám, kdo by mi poradil. Je tedy jistě správné se intenzivně snažit o pochopení Poselství, z čehož vyplyne poznání.

Musíme si však uvědomit, že to nestačí. Jen naše cítění může vystoupit až nad naše myšlenky. To cítění však potřebuje směr, kterým se má ubírat a tento směr mu ukazuje poznání. Je tedy nezbytné obojí, jedno bez druhého nestačí k uskutečnění té veliké cesty, po které toužíme, o kterou usilujeme. Proto bych chtěl na tomto místě zdůraznit tento fakt. Naší snahou pochopit souvislosti světa a našeho bytí dle Poselství si utváříme své poznání. Nesmíme však ustrnout jen na tom, pak by se to lehce mohlo stát jen rozumovým hloubáním. Musíme současně rozvíjet své cítění, kterým se budeme snažit najít spojení s Bohem a to je možné ve smyslu přednášky Všudypřítomnost. Bez pochopení souvislostí a bez pochopení existence a podstaty Syna Člověka nám ale nepostačí jen cítění, ale potřebujeme k tomu i vědění a poznání.

Vnější a zevní aktivity spojené s Poselstvím jsou jistě pěkné a mnohdy užitečné, ale neměli bychom je automaticky přiřazovat a chápat jako „duchovní činnost“ i když v nich nějaké cítění může, ale také nemusí, být obsaženo. Ač to snad bude znít paradoxně, ani pobožnost nemusí být tak docela duchovní činností. Jak to mohu říci? Pobožnost i slavnost je v něčem blízká modlitbě a o té nám bylo napsáno, že chtěná a plánovaná modlitba bývá málokdy naplněna city. Tak i na pobožnost se člověk

plánovitě připravuje a plánuje si její prožití, doslova to tlačí do roviny, kterou považuje za správnou, tedy do své představy. Toto intenzivní plánované chtění však není samovolným výtryskem ducha, ale snahou přitlačit rozumem ducha k Bohu.

Samozřejmě to není tak jednoznačné, bývá to směsice plánovaného chtění i touhy duše a bývá to namícháno v různém poměru, podle toho v jakém stavu se právě nacházíme. Proto se klidně může stát, že výtrysk touhy z ducha člověka může být intenzivnější při nějaké nenaplánované činnosti, nebo snad i zevní nečinnosti, než při naplánované zbožnosti.

-ZF-

Proto bych rád tento rok uvítal předsevzetím a výzvou, abychom při našich snahách o lepší a hlubší pochopení Slova, ani na okamžik nezapomínali rozvíjet své citění. To je v nás zakrnělé kvůli dědičnému hříchu, a proto vyžaduje naši zvláštní pozornost, zvláštní péči. Nepůjde to „samo“, protože již „nejme jako děti“ a do všeho se nám plete plánování rozumu i našeho rozumového světa a rozumového chápání. Snažme se též oddělit emoce v nás, kterým říkáme city, od skutečného citění. Rozpoznat, kdy k nám promlouvají naše vlastní myšlenkové formy, a proto nám připadají tak správné, od skutečného citění.

Oživit a rozvinout toto nejvyšší umění člověka – to Vám rád přeji do nového roku, kdy to jistě budeme velmi potřebovat. Zdeněk Fritz

Pan O.J.:

Dobrý večer pán Fritz,

veľmi pekne ďakujem za vašu nádhernú a poučnú úvahu k novému roku. Máte úplnú pravdu v tom čo píšete. Chcel by som nadviazať na túto Vašu úvahu. A to tým, že je veľmi obtiažne dneska mať čisté citenie. Rozum všetko prehlúšuje a tento rozum sa mal napraviť tlakom Svetla v Tisícročnej ríši. Až po správnom usporiadaní mozgu by bolo naše citenie tak silné, ako by malo byť. Moje skúsenosti so snahou o lepšie citenie vyšli naprazdno. Vo chvíľach keď som sa mal rozhodovať v otázkach na ktoré sa núkali dve protichodné rozumové voľby, ktoré logicky boli obe odôvodniteľné, som sa pokúšal vec rozriešiť citením. Trávil som v sústreďení nejakú chvíľu, aby som jasne niečo cítil, nejaký cit. No zistil som, že to bola len tupá námaha a z takehoto rozumového chcenia som žiaden cit nevydoloval. Jednoducho rozumové chcenie o lepšie citenie nefunguje. Jasné citenie má väčšina z nás dobre zahrabané. Myslím si, že cesta nevedie cez sústreďenie sa na lepšie stenie, ale sústrediť sa na prežívanie.

Domnievam sa, že k vytúženej blízkosti Božej sa dostaneme skorej snahou o prežitie ako snahou o citenie. Hovorí o tom aj tieto Pánové slová z prednášky Očenaš: „Prožijete-li však v sobě první tři věty modlitby, povedou vás ke stupňům Božího trůnu. Dospěje-li duše k tomu, aby je prožila, jsou cestou k tomuto trůnu. Žádná jiná cesta, tam nevede. Tato však jistě!“

Teda to čo je dôležité je prežívanie. Kdo len pasívne čaká, že niečo bude cítiť, že sústreďením a rozumovým chcením vycíti Boha, tak koná proti zákonu nutného pohybu. Len v pohybe môžeme prežívať a vyciťovať. Je preto veľký rozdiel medzi čitateľmi, ktorí si skladajú Posolstvo ako ste spomínali, že je to v zmysle prednášky Malý bytostný a tými ktorí sú pohodlní a povrchní. Tí čo skladajú sa pohybujú a prežívajú a to im umožňuje aj cítiť a niečo trvalé pre celé bytie a vzostup si odniesť zo sebou. Je to v zmysle Pánových slov „Prijmite nejdříve správně mé Slovo, snažte se je v sobě prožít, pak se jistě všechno obrátí!“

Aj vonkajšie aktivity a pobožnosti vidím pozitívne, pokiaľ ich človek prežíva a nie len povrchné alebo tupo absolvuje. Preto je veľmi dôležité sa stále pohybovať a prežívať, čo má na začiatku cesty najväčší význam v trvalom zaoberaní sa Slovom a snahou o jeho prežitie. Myslí, že hlbšie prežitia blízkosti Boha sa dajú dosiahnuť len postupným budovaním prežití, ktoré pre povolaných začalo v hlbokkej minulosti a pre nás ostatných začínajú štúdiom a pochopením Posolstva Grálu. Musíme brať v úvahu, že nám, na rozdiel od povolaných, chýbajú celé tisícročia duchovných prežití. Povolaní, ktorí

niečo videli, či už obraz Syna Človeka alebo iné, mali už v minulosti osobné prežitie či už s Božími Synmi, alebo inými vysoko duchovne povolanými. My sme len na začiatku našej cesty duchovného prežívania, preto nemôžeme očakávať hneď tie najvyššie prežitia, ale musíme postupne začať so Slovom. O tom svedčia Pánove slová „Prožívání je nyní pro lidstvo jediná záchrana, vzestup, vítězství!“

S priateľským pozdravom, O.J.

Pan K. F.:

Dobrý den pane Fritz

Jenom pár vět k novoročnímu zamyšlení. Zřejmě takové vycitování, jak nám ho předkládal Pán ve svém Poselství, nemáme, a těžko říci jestli někdy mít budeme, neboť jsme příliš připoutáni k zemi, a všemu pozemskému. Snad ti, co znají celé Stvoření, si dokážou vytvořit obrazy, a přes tyto obrazy mohou mít nějaké vycitování. Přesto musím říci, že Poselství je pro nás velmi důležité, bez Poselství bychom nevěděli nic o celém stvoření, nic o zákonech Božích, nevěděli bychom nic o Slavnostech Grálu, ani o Pobožnostech, a musím říci, že o Slavnostech Grálu ti zúčastnění mají přece jenom nějaké vycitování, než při všedních dnech. Proto si myslím, že Slavnosti i Pobožnosti jsou pro nás důležité, už proto, že tímto aktem uctíváme našeho Pána, a taky proto že naše mysl je po tento čas někde jinde než tady na Zemi.

Pokud nemáme to správné vycitování, pak bychom se měli podle slov Pána snažit jenom o dobro v každé situaci, a čistou mysl v každé situaci. K tomu chci přidat Pánova slova.

Kdo v sobě přechovává pevné chtění k dobru, a snaží se o čistotu svých myšlenek, ten již našel cestu k nejvyššímu, tomu bude všechno ostatní přidané, tomu není třeba ani knih, ani duchovního namáhání, ani osamocení, uzdraví se na těle i na duši. Myslíme-li jenom dobře, a chceme jenom to dobré, pak se mění i naše osobnost a tak dostáváme pomoc ze světla, která je viditelná na našem duchu, už není, jaký byl, ale jeho stav se změnil k dobrému.

Duchovní cíl je vždy to, co v sobě skrývá povzbuzující hodnoty, hodnoty věčnosti, nic pomíjejícího. Máme se tedy ptát, jaké přinášíme hodnoty? To ví každý sám, to jsou taky slova Pánova. Poselství je pro nás záchrana, neboť Slovo nesmí zůstat nepoužito. Přeji všechno dobré pro příští dny K F

-ZF-

Vážený a milý pane FK.

Z Vašich slov „cítím“ jistý obranný prvek a zdá se mi, že se snažíte hájit posvátnost pojmů, které já snad nějak snižuji. Pokud jste mé přání skutečně pochopil takto, pak je namístě, abych se vší důrazností uvedl věci na pravou míru. V žádném případě jsem nemluvil proti pobožnostem, slavnostem a čtení Poselství – to bych mluvil sám proti sobě. Že jsem uvedl postřehy, že i v těchto aktivitách nemusí být vždy vnitřně duch, může potvrzovat sdělení jasnovidných lidí, kteří viděli, jak na pobožnosti jeden opravoval /v myšlenkách/ auto a jiný dělal zase jiné věci... Ovšem mluvil jsem v tomto případě hlavně o sobě, já nedokážu být neustále ani při těchto významných příležitostech tak soustředěný, jak bych být chtěl. Ale o tom stejně má úvaha nebyla.

I kdybychom věřili, že každý čtenář je 100% bdělý a 100% vycituje při všech pobožnostech o všech nedělích, při všech slavnostech a při každém čtení Poselství, pak bychom součtem /já si tu práci dal/ došli k tomu, že z celého jednoho roku by používal svůj cit jen z necelých 5%. To mi ale nepřipadá mnoho, když uvážím, že jsem duch a projev ducha je cit, pak jsem „žil“ jen z 5%. A o tom byla má úvaha, to bylo mé přání. Abychom se snažili v těch jiných situacích, tedy v běžných dnech, používat mnohem více svůj cit. Používat jej pro řešení běžných každodenních situací, včlenit jej do svého běžného života, jako třeba dýchání. Jistě, že je to obtížné, jinak bych k tomu nevyzýval a na to nepoukazyval, jen bych spokojeně konstatoval, že už to provádíme. Já to tedy neumím a já se to chci učit, chci na to zaměřit svou pozornost a hledat způsoby, jak tomu napomoci, protože se mi zdá, že tak, jak jsem to dělal doposud, to nestačí.

Pokud jsou ostatní čtenáři smířeni s tím, že to jinak nejde, pak je to samozřejmě jejich názor a já jim ho rozhodně nechci vymlouvat. V žádném případě nikomu nechci brát to, jak on řídí svůj život, co jemu připadá správné a dostatečné a co ne, to bych se snažil řídit cesty druhých a to skutečně nechci.

Jen si myslím, že když se smíříme s tím, že to lépe nejde – tak to ani lépe jít nemůže. Já věřím, že můžeme i za současné situace v tomto světě i společnosti dosáhnout lepší kvality citění a více je používat ve svém životě. Věřím v to, i když to ještě neumím, ale hodlám se o to i nadále snažit a to jsem chtěl popřát i druhým, protože je to, podle mne důležité. Nic víc a nic méně jsem nechtěl-jen popřát, ne přemlouvat, ne přesvědčovat, ne snižovat snahy druhých. Nikomu nic neberu, naopak, chtěl jsem jen něco „přidat“. Prosím tedy, aby mé přání bylo takto bráno.

84. otázka: „Obětovat celé své bytí...“

Paní IS.

Tři dny přemýšlím nad slovy v modlitbě „Věřím ve Světlo“. Cituji: „..... a obětuji celé své bytí“. Myslela jsem si toto, že plnění zákonů a žití, tedy dle Vůle Boží, není obět, je to pro lidského ducha samozřejmost nebo lépe řečeno, mělo by to tak být.

-ZF-

Ke správnému pochopení tohoto pojmu si musíme uvědomit následující. Náš druh pochází z duchovního zárodku. V tomto zárodku jsou v latentní podobě obsaženy různé předpoklady, schopností a ctností, které mají být rozvinuty v živé a fungující schopnosti. Tento rozvoj probíhá ve dvou rovinách, nejprve nevědomé a pak vědomé. Protože naším cílem je vědomé bytí, musíme dojít k vědomému rozvíjení všech předpokladů, které v nás spočívají. Náš vývoj není dokončen, ale v jisté fázi se odklonil z naplánovaného a přirozeného postupu. Z toho vyplývá, že jsme do nějaké míry již sebevědomí, ale nerozvinuli jsme předpoklady v nás spočívající.

Místo toho jsme rozvíjeli různé pokřivené postoje, což je důsledek nesprávně použité svobodné vůle. Tyto pokřivené postoje se staly nedílnou součástí našeho vědomí, naší osobnosti. Kdybychom k tomu chtěli vytvořit nějaký pozemský obraz a příměr, mohli bychom si např. představit člověka, který pod vlivem zvrhlé módy navštíví chirurgii a nechá si implantovat místo rukou nohy, protože jeho oblíbené zvíře lev je má taky. S takovouto „úpravou“ se mu žije těžce, ale on si to neuvědomuje, protože si splnil své vytoužené přání. Bude-li se chtít vrátit „k normálnímu životu“, bude muset „obětovat“ své přání, ale i jeho důsledky, tedy nechat si amputovat své nesprávné končetiny. To bude velmi těžké a bolestné, nejen v rovině tělesné, ale i duševní.

Vzdát se svých silných přání je vždy těžké. Tak i v duchovním smyslu máme mnohé nesprávné postoje, názory a náhledy na svět i sebe. Chceme-li být zase normální, budeme se toho všeho zbavit. Protože je to nedílnou součástí naší osobnosti, je to skutečná „obět“, tak to budeme pociťovat. Člověk se má zcela přizpůsobit Boží vůli, řádu tohoto stvoření, to ale znamená, že jeho lidská vůle musí zcela souhlasit s tou vyšší. Protože bylo řečeno, že vše „musí být nové“, což znamená, že vše je špatné, znamená to též, že vše v nás musí být obětováno, odhozeno, po předchozím poznání nesprávnosti. To se nepodařilo ani vysokým duchům, tisíciletí k tomu vychovávaným, kteří měli být pomocníci Synů Božích. Není to tedy tak jednoduché, nestačí jen dobré chtění, nestačí čtení Poselství, ani aktivity kolem něj.

Naše osobnosti, naše „já“ je úplně pokřivené, vše chápeme pod úhlem nesprávně nabytých zkušeností a vnějších tlaků. Docházíme k nesprávným závěrům i při dobrém chtění. Nejlépe to uvidíme u druhých, tam nejsme tak osobní, ale více věcní. Na druhých čtenářích vidíme, že to dělají špatně, přesto, že to myslí dobře a myslí si, že je to podle Poselství. Jsme lidmi rozumu, a proto upřednostňujeme vnější jednání – pořádání přednášek, propagace Poselství, pobožnosti a další. V těchto vnějších formách pociťujeme jakési spojení s duchovními pojmy, ale to základní a jedině podstatné nám uniká. Jsou to vnitřní, samozřejmé a vžité správné postoje – to znamená přizpůsobení „já“ Božímu řádu.

My svádíme každodenní boje se svou slabostí, špatnými zvyky, předanými okolím a rodiči, ale i přinesenými z předchozích inkarnací. Je to skutečný boj a protože bojujeme sami proti sobě, není možné vítězství bez toho, abychom některé věci „obětovali“ a pozor, to i ty, kterých si vážíme a považujeme je za správné – to je ta „obět“. Právě proto to budeme považovat za obět, protože se vzdáme věcí, které máme rádi, to vyžaduje nejprve nadhled a poznání, tedy podrobení.

Každý z nás má „něco“ co považuje za „správné“ a Bohulibé. Kdyby mu někdo řekl, že to tak není a že to je špatné, pak by to byl velký boj, aby to přijal a uskutečnil. Vyšší duchové nemají za sebou nesprávný vývoj, nemají zlozvyky, a proto by odložení čehokoliv nepovažovali za obět, ale radost. Jen ješitnost, která se vyvinula v této veliké vzdálenosti od Boha a kterou nakonec přijal i samotný Luci-

fer, jen tato souvisí se vzdorem a odporem a tím, při pokusu o nápravu, i nutným zlomením sebe sama, obětováním částí sebe sama... „Kdo chce svůj život zachránit – musí jej ztratit.“ Úzce to souvisí s naplněním prvního přikázání – milovat Boha nade vše, mít svůj vztah k Němu, namísto různých zálib a koníčků. Tak úzce a zcela „automaticky“, jako člověk mající nějakého koníčka, má člověk neustále a samovolně mířit k tomuto pojmu. Filatelista se neustále zabývá známkami, pořád má zájem, co je nového, kde to sehnat, stále na to myslí a „baví ho to“, aniž by se do toho musel nutit, jde mu to zcela „samo“. Jak se ráno probudí, již myslí na svého koníčka a večer uléhá se stejným zaměřením.

Tak přirozeně a bez rozumového donucování by měla probíhat naše touha po Bohu. Když to umíme u koníčků a zálib, pak se to musíme naučit i zde. To, že se donutíme k neustálému čtení Poselství, že se nutíme o tom přemýšlet, že o tom mluvíme, to neznamená, že tím žije náš duch. Duch se projevuje jen cítěním a jen touto cestou lze najít spojení s Bohem. I modlitba je nejlepší beze slov, tedy bez vazby na rozum, je to pak jen cítění namířené správným směrem poznáním, které jsme získali nejen čtením a přemýšlením, ale hlavně procítěním.

Slovo „oběť“ je tedy v našem případě zcela namístě...

Reakce pan O.J.:

Dobrý den,

vnímam „obetovanie celého svojho bytia“ v kontexte vývoja ľudského ducha z nesamostatného dieťaťa na dozretého dospelého ducha, kedy v procese vývoja sa mení z ducha, ktorý chce uspokojovať svoje potreby a svoje prania a želania, aby všetko Stvorenie slúžilo jemu, sa mení na ducha, ktorý toto slúženie jemu obetuje a naopak sám sa postaví do služby, obetuje celé svoje bytie v mene služby. Poznám len verziu modlitby „Verím vo svetlo ...“ v ktorej je slovíčko „Ti“ teda významovo „Pred Tebou sa v pokore hlboko skláňam a obetujem Ti celé svoje bytie.“ teda obetujem „Ti“ svoje celé bytie v službe. Myslím, že pochopenie a uskutočnenie vzdania sa vlastných prání a postavenie sa do služby Stvoreniu je významným, ak nie najdôležitejším, vývojovým okamihom vo vzostupe ľudského ducha. V skutočnosti vtedy dosahuje skutočnú slobodu a pochopenie zmyslu života.

S pozdravom O.J.

-ZF-

S tím, pane OJ, mohu jen souhlasit. I dítě musí „obětovat“ svá pošetilá přání a své požadavky na okolí, pokud se chce stát hodnotným dospělým. Je to maličké a zpozemštělé opakování tohoto velkého cíle. Bytostní nemusí obětovat nic, protože žijí ve Vůli a tím i v řádu stvoření. I my jsme v počátečních fázích vývoje nemuseli nic odkládat/obětovat, jen jsme se učili jak lépe, jak cíleněji využívat možností / a tím i darů/ stvoření. Teprve zneužití rozumu nás postavilo proti řádu a tím i Bohu. V málo vědomém stupni vývoje jsme ještě nehřešili, čím jsme vědomější, tím více je očekáváno, že budeme vědomě a ze své vůle se vřazovat do Řádu. Vlastně je podstata tohoto slibu již obsažena a vysvětlena ve výkladu 1.přikázání: Kdo však v pozemském bytí staví Boha nade všechno, nejen ve své představě nebo jen slovně, nýbrž v cítění, tedy opravdově a ryze, v úctyplné lásce, která ho poutá jako záliba, ten bude touto vázaností v důsledku stejného účinku usilovat ihned do výše...

Právě tak je zde uvedeno, co člověk má „obětovat“: Kdo si však vypěstoval nějaký sklon, ten na něm „lpí“, jak toto slovo správně vystihuje. Když pak přejde do záhrobí čili na onen svět, aby se dále vyvíjel, lpí tím na hrubohmotném, a nemůže se proto od něho snadno odpoutat....To je nám asi v podstatě „jasné“ a asi i chápeme, co se po nás chce.

Původní otázka však byla myšlena jinak. Tážající se byla překvapena slovem, že člověk má něco „obětovat“, když my bychom to neměli chápat jako oběť, ale jako milost, dar, příležitost...

Podobnou připomínku jsem dostal i od jiné čtenářky:

J.P.

Dobrý den pane Fritz, první, co mně napadlo při čtení posledního příspěvku bylo, že pokud se snažíme vřadit do zákonů, pak přece neexistuje výraz obětí? Ještě si to více promyslím, ale připadá mně to naprosto samozřejmé, pak by snad bylo úspěšné zdolávání našich slabostí a vřazování se do zákonů obětí? No to snad ne. Ale kolik lidí tolik názorů. Ne že bych tento názor odsuzovala, jen mně to připadá tak, jak uvádím. Pěkný den JP

-ZF-

Je tedy asi více čtenářů, kteří jsou zaraženi tímto slovem ve spojitosti s naším usilováním. Toto slovo se jim tam „nehodí“ a snaží se je nahradit jinými. A nad tím bych se zde rád zamyslel. O to jsem se také snažil v prvním svém příspěvku. Jsou ale lidé, kteří to nepochopili, a proto se to opět pokusím vysvětlit.

Zde opět vážneme a zasekáváme se na pokřiveném významu jednotlivých slov. Stačí si vzít přednášku Strnulost, aby nám bylo jasné, že už význam slov nechápeme správně, a proto je tak obtížné se vůbec domluvit, a to i při dobré vůli a snaze. Jestliže Abdrushin použil, a to ne jednou, slovo „obět“, pak jistě nemůžeme pochybovat o správnosti tohoto použití a neměli bychom polemizovat, že u lidského ducha není toto slovo namístě, že by se mělo použít jiné slovo a význam, a podobně. Tak mnohému čtenáři se toto slovo „nelíbí“, a proto je ve vazbě na člověka odmítá. Je to však dáno jeho vlastním nesprávným chápáním pojmu, nebo významu tohoto slova. Slovo je správné, ale jeho význam jsme pokřivili a spojili je s ději, které jsou nesprávné, jako je např. obětování Syna Božího Ježíše, nebo pohanské krvavé oběti, obětování svého života za jiného, apod.

Jenže obět můžeme také chápat jako zřeknutí se něčeho, co mám rád /nebo na čem lpím/ ve prospěch někoho jiného, nebo nějaké vyšší ideje a v tom nejvyšším smyslu ke cti Boží. Obět, takto chápáná, je ušlechtilým činem a ne hanlivou znouzectností. Nemáme tedy zatracovat nějaké slovo jen proto, že my mu ze zvyku přiřazujeme nesprávný význam. Máme hledat, jako u všeho, vlastní podstatu věcí. To bychom mohli zatratit i slovo láska, protože v našem pojetí to už ta pravá láska není, no tak bychom mohli rušit jedno slovo za druhým. Jestliže někteří čtenáři tvrdí, že přece pro lidského ducha není žádnou obětí, když se zřekne nesprávného, pak je to asi tím, že si nedovedou představit něco konkrétního, ale berou to jen akademicky a filozoficky.

Z různých citátů vyplývá, že my měníme jen ty zevní věci, ale naše nitro zůstává téměř stejné /proto naše čtení Poselství i naše snahy nijak neovlivnilo svět/. Jenže právě v tom nitru jsou všechny ty pokřiveniny, které nás provází všemi inkarnacemi. Jestliže tedy měníme jen to zevní a nejdeme do hloubky, pak to ani moc nebolí a pak to ani necítíme a nechápeme jako obět.

Zkusme si představit třeba takovýto případ: V životopise o Abdrushinovi je popisována říše Ismánů vedená Ismaelem. Je zde vylíčeno, jak Ismáni dostali od Ismaele příkaz, že nic zevního nesmí vstoupit do jejich říše, protože by došlo k pošpinění její čistoty a zachvívání. Tato říše byla zevně izolována skalami, přes které mohl projít jen ten, kdo byl vpuštěn zevnitř. Tak Ismáni viděli ze své izolace bloudící lidi, kteří umírali hladu před neprostupnou skalou, ale oni je dovnitř nevpuštěli, dbali vyššího příkazu. Je jednoduché polemizovat co je a není obět, nejsme-li zúčastněni, ale, co kdybych to byl já, který vidí ze skály své dítě, svou matku, přítele, kteří tam umírají a já bych jim nesměl jít pomoci. Cožpak bych to necítil jako bolest, jako obět? Těžko bych si to nazýval „dobrovolným vřazením do Božího řádu“, možná bych to tak mohl zevně pojmenovat, ale vnitřně bych to tak stěží cítil, vy snad ano? Jste už tak zralí, tak nad věcí, nadadosobnění, že už vše hodnotíte jen věčně, a když je něco nesprávného, tak to nelitujete, neželíte toho? Já tedy tak daleko nejsem.

Berme biblické podobenství o Abrahámovi, který měl obětovat svého syna Izáka. Jistě toto podobenství nechápu doslovně, tedy že šlo o příkaz k fyzické popravě syna otcem, na příkaz Stvořitelův. Chápu to jako duchovní podobenství. Jestliže Abrahám příliš lpěl na svém synovi, příliš jej milovat přivlastňující láskou, pak by mu toto nesprávné pouto nedovolilo duchovní vzestup, ani službu. Musel

se tedy zřící této lásky, ale pro něj to bylo totéž, jako by se musel zřící svého syna, jako by jej měl zavraždit /tedy zavraždit svou lásku k němu/. Chápejme to správně, zde je to o pocitech Abraháma-on to cítil jako oběť, jako bolest, jako zavraždění své lásky, kterou nepovažoval za špatnou. Při pohledu shůry to žádná oběť nebyla, ale on ji jako oběť zcela pochopitelně takto pociťoval.

Proto se asi někteří čtenáři brání použití tohoto slova ve vazbě k člověku. Chápou to jako protimluv k tomu, že z pohledu zákonů stvoření je vlastní změna ve smyslu těchto zákonů požehnáním, a proto nemůže být označována jako oběť. Jenže Abdrushin objasňuje některé věci jako pohled „shůry“, jiné ale, v určité fázi výkladu, jako pohled od nás. Proto nelze jeho výroky brát šablonovitě, ale člověk musí neustále jemně zvažovat, proč to takto řekl a co tím chtěl říci. A především si vštípit jednoduché pravidlo – jestliže něco Abdrushin řekl, a to na více místech stejně, pak to říci chtěl, nespletl se, nevyjádřil se nepřesně. To já to chápu nějak špatně, když se mi to „nezdá“. Musím hledat v sobě, proč se mi to nezdá a pak také důvod „u sebe a v sobě“ najdu.

-ZF-

Protože se mi ozvala paní, která reagovala „...že přece neexistuje výraz oběť“ a napsala mi, že uvedenou modlitbu „Věřím ve Světlo“ ani nemůže najít, aby se na ni podívala, tak jsem došel k tomu, že bude dobré ji zde zveřejnit. Asi by bylo dobré se na ni „podívat“:

Věřím ve Světlo,
v Tebe, Tvůrce všehomíra,
ve Tvou nekonečnou moudrost a dobrotu,
ve Tvou pravěčnou moc a nevyčerpatelnou sílu.
Před Tebou se v pokoře hluboce skláním
a obětuji Ti celé své bytí.
A Ty, prosím,
naplň mne zářící silou,
Tvým svatým Světlem,
abych Ti mohl sloužit navěky.
Amen

85. otázka: Vyřešení situace podle chtění a názorů blízkého okolí

Dotaz paní M.:

Chtěla jsem se zeptat čtenářů na to, jak by se zachovali. Ted' čtu na internetu, že 3-letá holčička zachránila život darováním srdce. Rodiče souhlasili s darováním orgánů. V knize Svět, jaký by mohl být, je jasně vysvětlené, že jde o zásahy do osobní sféry člověka, kterým je zemřelý bezbranně vydán a nemůže se bránit. Co je zde platný každý souhlas, když je dán v neznalosti poměrů na onom světě. Jak byste se rozhodli? Unesli byste ten tlak z okolí, jak by na Vás hleděli, když byste nesouhlasili? Uvažuji nad tím... Díky za odpověď. Paní M.

-ZF-

Na otázku je možné pohlížet z různých úhlů pohledů. Může to být jen jakési postesknutí, nad tím, že řešení situací v tomto našem společenském stereotypu není snadné a že člověk je slabý, aby prosadil svůj názor. Nebo je to vážně míněný dotaz, jestli tedy je transplantace tak špatná, jak se proslychá. Za těmi různými otázkami vidím tu hlavní a nevyřešenou, tou je jestli máme skutečné vnitřní přesvědčení o tom, že chci žít jen podle Pravdy. V tomto případě je to o to těžší, že v Poselství nikde není přímo napsáno: „transplantace je špatná a kdo se ji dopustí, chybuje...“, nebo něco podobného. Jsou tu ovšem naznačeny mechanismy provázání astrálních obrazů částí těl s fyzickými částmi /fantómové bolesti po amputaci končetiny/, ale přímo proti transplantaci zde řeč není.

Mnohé závěry si prostě musíme udělat sami z různých výroků, možná to nás pak může znejistit, jestli se nemýlíme. Nicméně když už člověk po upřímné snaze o pochopení věcí a dějů kolem nás i v nás, dojde k nějakým názorům, zcela jistě by se neměl nechat manipulovat okolím, které se o pochopení nesnaží a je zcela ovládané obecně vžitými názory, které, jak víme, správné v drtivé většině případů jistě nebudou. Takže já tuto otázku spíše chápu, jako úvahu na téma: mé přesvědčení proti mé slabosti pro rodinu a blízké okolí. Jak přísloví praví – dvěma pánům sloužit nelze, a přece se o to mnohdy pokoušíme. Chceme mít „nové a netradiční“ názory, ale přitom si chceme současně zachovat svou tradiční oblíbenost v rodinných kruzích.

Ne nadarmo věnoval Abdrushin hned několik přednášek tématu škodlivosti rodinných svazků, kde jeden mluví do cest druhého a chce je ovlivňovat, Tyto svazky jsou označovány jako jámy na duše...které v nich nakonec vzájemně spoutány zahynou. Ovšem řešení takových nezdravých vztahů až v nějaké takto vyhocené situaci, je dosti obtížné, protože zameškané. V takových situacích je vše ještě více vyhocené a tím postavené do konfrontačních rovin. Čtenář by se měl postupně uvolňovat z takových nenormálních vztahů. Nejde-li to zcela /ve vnějších rovinách/, alespoň vnitřně – to je, podle mého názoru přímo jeho povinnost.

Právě tak, jako musí svými jasnými a osobními postoji neustále dokazovat svému okolí, že do jeho osobních názorů si mluvit nenechá. I když se to rodině jistě líbit nebude, časem kapitulují a smíří se s tím, nebo budou tak nenávidní, že čtenář sám pochopí, že takto už žít dále nechce. Vždy to povede k něčemu lepšímu, jenže je nutné s tím začít ihned a nečekat až na nějaké krizové situace. Já jsem se postupně a bezbolestně rozešel se všemi příbuznými a celou rodinou, zůstala jen maminka, která se vyrovnala s tím, že já mám své názory, které nebudu měnit jen proto, že to někdo chce. Tento rozchod s rodinou byl postupný a nebyl provázen žádnými výbuchy emocí, pravděpodobně mne pomlouvali, ale na tom mi nezáleželo.

Člověk by neměl dobrovolně zůstat ve vztahu, kde si druhých nemůže vážit. Pokud mi někdo nadává, nebo se mi posmívá, za mé přesvědčení, které je mi „svaté“/pokud ovšem opravdu je.../, pak si jej docela jistě nemohu vážit a mohu se s ním stýkat jedině ve vynucených rovinách a za cenu jisté přetvářky, abych se s ním „nehádal“. Pro mne jsou takové vztahy nečestné. Víím, že někteří čtenáři zůstávají v podobných vztazích, protože se domnívají, že tím druhého změní a dovedou k Poselství. Měli bychom si vždy vzpomenout na výrok, že když se vyšší /řekněme v tomto případě raději pokročilejší/ se spojí s nižším, pak tento na něm visí jako závaží a je jen málo případů, kdy tento vyšší toho

druhého skutečně někam posune. Myslím si, že většině případů dojde k jedinému efektu, vyšší se přibrzdí ve svém vývoji, nebo klesne níže, aniž si to uvědomí. Naše víra a důvěra v Boží řád by měla být mnohonásobně větší, než rodinné vazby-pak by tato otázka ani nevznikla. Pokud není, pak je tu důvod se tím začít zabývat mnohem vážněji a důkladněji.

Samozřejmě tím nechci říci, že se dva lidé, jeden čtenář a druhý ne, nemohou mít rádi. Nicméně, je-li pro mne víra v Boha tím nejvyšším, jak mi to první přikázání doporučuje a pro druhého je to bezvýznamné, ne-li směšné, pak nás rozděluje něco tak významného a důležitého, že se to na hloubce a kvalitě vztahu musí projevit. A i když nás třeba spojuje láska z předchozích inkarnací, myslím si, že toto je prubířský kámen, jestli vztah bude pokračovat, nebo jeden půjde nahoru a druhý, v lepším případě, zůstane stát na místě.

Příspěvek paní TŽ:

Já bych otázky paní M. rozšířila ještě o situaci, jak přistupovat k transplantaci u dárců, kteří neumírají a ani aktem transplantace nezemřou.

Jako pozorovatel jsem se vyskytla u následujícího příběhu. Asi třicetiletá maminka malé holčičky onemocněla vážnou nemocí – označila bych to rakovinou krve. Podstoupila několik chemoterapií a lékaři již oznámili jejím rodičům (ona to slyšela a v ten stejný moment vnímala, že to tak nebude!), že má už jen tak týden života před sebou. Nezemřela, ale chemoterapiemi jí zničili ledviny a musela chodit obden na dialýzu. Řekli jí, že nevidí šanci, že by se to mohlo změnit k lepšímu.

Paní našla léčitele působící energií a na základě jejich působení se téměř úplně zbavila těch „látek“, které byly v krvi nedobré. Ledviny však byly natolik zničené, že nešly obnovit. Matka této paní se svobodně rozhodla dát jí jednu ze svých dvou ledvin. U lékařů nastalo pozdvižení – zda tak nemocný člověk vůbec může zdárně podstoupit transplantaci (uzdravení krve a žádost o transplantaci se uskutečnily ve stejné době). Podařilo se – ženě transplantovali jednu ledvinu její maminky. Obě jsou nyní zdravé a zcela normálně fungují.

Obě znám osobně. Osobně znám i léčitele, kteří pomohli.

Jakožto stoupenec PG jsem měla docela problém, jak k tomuto příběhu přistoupit. Raději jsem mlčela a o nevhodnosti zásahů do osobní sféry člověka jsem naprosto pomlčela. Nevím, jestli příběh bude mít někdy v budoucnu ještě nějaký vývoj ... je to asi dva roky.

U mě opravdu nejde o nějaké postesknutí, ale o zjištění názoru druhých, zda i v případech podobných výše popsanému má člověk svými pochybnostmi o správnosti „akce“ narušovat zdárnost procesu. Odpadl při něm problém zabití ještě ne zcela mrtvého dárce (který by se třeba ve výjimečných případech i mohl vrátit do těla), ale zásah do osobní sféry a myšlenka toho, že vadný orgán je možno vyměnit nebo nahradit, tu přetrvává.

Bylo konkrétní vyřešení vyhnutím se záměru Prozřetelnosti, nebo bylo toto skoro zázračné řešení naopak Jejím záměrem?

Je to pro mě dosud nerozlousknutý „oříšek“. Co si o tom myslí ostatní?

86. otázka: Zpětné působení

Dotaz p. J. B.:

V životopisu Efezus je pasáž, kde Hjalldar, což byl světlý a zralý duch, byl velice rychle a razantně potrestán za to, že netrefil šípem ptáka dost přesně a ihned jej nezabil. Za tento nepřesný zásah, který jistě nebyl úmyslný, ani v něm nebyla žádná zlá vůle, byl rychle potrestán prostřednictvím medvěda, který mu zranil ruku. Jak je možné, že dnes, denně a v každý okamžik, stovky, tisíce lidí naprosto nelítostně a necitelně pohrdají přírodou a ničí ji ve velkém měřítku, aniž se jim cokoliv stane? Léta ničí stromy, zvířata, ovzduší i vodu, aniž jsou třeba jen nemocní, prožijí v klidu své životy a myslí si, že žijí správně, protože lidské zákony neporušili. Jak to, že na ně nedopadne nějaké viditelné zpětné působení?

-ZF-

Když budeme pozorně číst Poselství, povšimneme si, že rychlost zpětného působení je přímo závislá na hutnosti hmoty /např. přednáška Pohyb zákonem stvoření/. Jinde máme např. zmínku, že i zvuk se musí probíjet vzduchem a proto je brzděn v pohybu. Také máme zase jinde zmínku o tom, že jsou hutnější světy, kde je vše pomalejší, než zde. Hutnost, nebo můžeme říci, hustota prostředí, brzdí a zpomaluje jemnější účinky dějů. To je aspekt, který působí jak v prostředí samotném, tak i v jemnohmotných záhalech člověka. Zpětné působení, nebo lépe řečeno rychlost jeho účinků, je tedy závislá nejen na druhu hmotného prostředí, v němž žijeme, ale i na propustnosti, nebo můžeme říci otevřenosti našich záhalů. Je logické, že zralejší duch je více otevřený jemnohmotným účinkům, než materialista, který si svými postoji vytvořil méně propustné osobní okolí. Proto k Hjalldarovi přijde zpětné působení rychleji, než k Hitlerovi.

Třetím aspektem je citové působení, jen cit člověka nachází spojení s neutrální Boží silou, ale tím i s proudy v nichž je obsaženo též i zpětné působení. Člověk ryze materialistického zaměření vytváří minimum citových útvarů, a proto k němu vedou jen slabé cestičky pro jemnější účinky. To ovšem neznamená rozdíl mezi dobrým a špatným, ale jen mezi citovým a pocitovým. Člověk, který má v sobě např. nenávisť k Bohu, se otevře ve svých negativních citech plně zpětnému působení a to se na něm, podle hloubky prožití, také může projevit/přednáška Všudypřítomnost/. My již těžko rozlišujeme rozdíly mezi citem a pocitem sami na sobě, tím hůře to poznáme na druhých, protože to, čemu říkáme emoce, může znamenat to i to.

Vrátím se však k položené otázce. V době Hjalldara bylo jemnější okolí mnohem prostupnější, než dnes. On sám byl ve své čistotě mnohem a mnohem otevřenější, než jsme dnes my. Tím se na něm mohlo zpětné působení projevit tak rychle, jak to již dnes těžko může být. Bylo příslibeno, že v Tisícileté říši bude probíhat zpětné působení opět velmi rychle. To mělo nastat tím, že ze země mělo být odstraněno vše falešné, nesprávné /mimo jiné i vymřením větší části nepoučitelné lidské populace/. Pak se měla země povznést do jemnějších hmotných úrovní, ovšem před tím z ní muselo být odstraněno to hutné, co ji stahuje dolů. Prostor se tedy mělo stát prostupnější. K tomu zde měla žít v mase a krvi samotná Vůle Boží, která samotná je zdrojem neutrální síly. Nebylo tedy nutné se napojovat na vzdálený zdroj, ale stačilo jen svým chtěním „sáhnout“ velice blízko. Tyto okolnosti by dozajista postačovaly k velikému zrychlení zpětných dějů.

Že se tak a neděje a proč se tak neděje, o tom jsem se zde zmiňoval vícekrát. Nesmíme si však myslet, že zpětné působení již „nefunguje“, ono se ve svých účincích jen musí přizpůsobit jiným podmínkám, vždyť Boží zákony působí v každé jednotlivé úrovni jinak, právě podle druhu prostředí, tam panujícího. Dnešní hříšník si tedy přivodí zpětné účinky třeba až při dalším zrození, protože tyto věci, předcházející inkarnaci, se odehrávají v jemnějším, a proto propustnějším prostředí hmoty. Toto jsou ale jen všeobecné podmínky, individuálně může být u jednotlivce ve hře plno dalších aspektů, takže u něj pak mohou být projevy zdánlivě jiné.

Snad by bylo ještě dobré zmínit pořekadlo „komu bylo hodně dáno, od toho bude hodně očekáváno“. Tak, jako nečekáme od svého dvouletého dítěte totéž, jako od jeho 18-ctiletého bratra, tak i zákony Boží požadují od každého jen to, co je schopen naplnit. Od Hjalfdara bylo očekáváno mnohem více, než od těch, které vedl...

Současně bychom si ale měli uvědomit, že vývoj celého druhu duchovních zárodků, k nimž patříme, dosáhl určitého bodu, ve kterém je ode všech očekáváno mnohem víc, než si myslíme. Neměli bychom tedy hledat pro sebe omluvy a výmluvy typu „...toto ještě umět nemusím...“

86a. Velikonoce 2014

-ZF-

Dnes nepředkládám téma k diskuzím, ale dovolím si zde položit inspiraci k Velkopátečnímu zastavení a zamyšlení. Je to vyjádření mého postoje, popis mé cesty a snad to někomu může být posilou, inspirací, nebo jen natočením pohledu jiným směrem...

-ZF-

Setkání s Ježíšem

Kdysi dávno, někdy mi to připadá, že to snad bylo v jiném životě, ale ukazuje se, že vůbec nemuselo, neboť všechno se vším souvisí...jsem četl sci-fi knihu s názvem Setkání s Rámou. Příběh se mi líbil, ale až dnes v něm nacházím i duchovní symboliku, která mi tehdy zákonitě musela unikat.

Někde ve vzdáleném vesmíru je detekováno jakési vesmírné těleso. Vyslaná loď zjistí, že to, co vypadalo jako menší planeta, je technického druhu, že je to jakési obrovské vesmírné plavidlo, neznámá mimozemská loď. Zdá se, že je neobydlená a vše funguje zcela automaticky. Nejen rozměry plavidla, ale veškeré vybavení vnější i vnitřní, je lidem zcela neznámé a nepochopitelné. A loď stále letí dál a dál směrem ke slunci. Na přítomnost bádajících lidí nikdo a nic nereaguje. Vnitřní prostory jsou tak velké, že je nelze propátrávat jinak, než nějakým létajícím prostředkem. Několik dnů či týdnů se lidé snaží pochopit maximum z tohoto úžasného díla, ale je jim to velmi vzdálené a nepochopitelné. Nakonec musí Rámu, jak ho nazvali, opustit, protože zjevně míří do slunce a tam jistě zanikne. Tak jen zdáli sledují jeho let... V určitém momentě se kolem něj však vytvoří jakési neviditelné ochranné pole a on nepoškozen prolétne korónou slunce a zmizí kdesi v hlubinách vesmíru...

Tento příběh ve mně vyvolává myšlenky na zcela jiný děj, kdy k nám z velikých, nepochopitelných dálek přišel veliký zachránce...obhlíželi jsme Ježíše, snažili se po svém, svým rozumem, pochopit a nějak uchopit to nepochopitelné a obrovské v Něm. Chtěli jsme nepojmenovatelné pojmenovat a zařadit do svých pojmů. Ani jsme si přitom nepovšimnuli, že naše chápání nic nepochopilo a Ježíš, živá část Života, byl pro nás jen jakousi odrůdou mimořádného člověka. Člověka nenáviděného či milovaného, nazývaného i Bohem, ale přesto příliš polidštěného...to proto, že rozum nemůže víc pochopit a nezralý duch snad jen může vzdáleně vycítit, že je to něco velikého, ale ani on nechápe. To vše je jen odlesk ze vzdáleného zablesknutí, ale není to pochopení, ani přiblížení, neboť to může být až při určité zralosti a poznání.

Tak Ježíš odešel do nepochopitelného Světla, aniž jsme dokázali využít bohaté studnice milostí, kterou nám otevřel svým bytím, radou i příkladem. A jako ten obrovský nepochopený Ráma v knižním příběhu zmizel v záplavě slunečního světla, tak i Ježíš zmizel ve šlehajících plamenech Otce a nám tu zůstaly jen otázky, dohady a nesprávné závěry...Protože však Ježíš, Láska Boží, přišel mezi lidské vyvíjející se duchy s posláním Zachránce a Spasitele a protože ve stvoření neustále působí zákony dávání a brání, rovnováhy a vyrovnaní, tak tím pro nás automaticky vyvstala povinnost se k tomuto aktu postavit. Zaujmout stanovisko, vnitřní postoj, neboť tím zaujímáme postoj k Bohu a to je příkaz pro každého sebevědomého tvora, on musí najít vědomý postoj k Bohu, jinak nemůže vědomě existovat. Je to podmínka a zákon.

Přesto, že zavraždění Ježíše se stalo před dvěma tisíci lety, vůbec nic se nezměnilo na tom, že každý sebevědomý tvor musí k tomu zaujmout správné stanovisko. Nic nezůstalo, nic neskončilo, doba nehraje roli. V Poselství bylo zaslíbeno, že my, jako lidstvo, jsme dostali úžasnou příležitost k uzavření kruhu hrůzy a viny, který jsme roztočili touto vraždou Syna Božího. Zástupci národů lidstva měli přijít k Abdrushinovi s poznáním a uznáním všech dějů a zákonů stvoření, ale i s přijetím zodpovědnosti za tento zločin. V dějích spravedlnosti Boží bylo zakotveno, že jen touto formou a příslušnými slovy, větami a reakcemi pokory a uvědomění jsme mohli dosáhnout rozuzlení této ohromné viny. Žel, nestalo se tak a proto nová doba přináší jedinou možnost – každý procitlý duch si musí sám najít cestu k Ježíši a sám se postavit s plným přijetím odpovědnosti do Zákona a přijmout to, co zasluhuje.

My neznáme své dlouhé cesty života, a proto nevíme „co zasluhujeme“, je zbytečné nad tím hloubat, člověk se má v plné pokoře sklonit a vědomě přijmout... A přece se mi to jeví tak, jako by čtenáři Poselství většinou došli k tomu, že jich se tyto děje spojené s Ježíšem už netýkají, když věří v Poselství a čtou Poselství. Je zde také důležitý prvek, který si, asi ne všichni, plně uvědomujeme. Tím, že celý akt ukřižování, ale i Ježíšova poslání, přijaly křesťanské církve jako „svoje“, je tak ostatními, tedy nečleny církví a ateisty tak i brán. Jen církve celé generace vykládají tyto události, dělají z nich závěry, poučení a doporučení. Vše působí, jako by to všechno byl jejich majetek. Kdo se necítí být přitahován církevními společenstvími, ale naopak je jimi snad přímo odpuzován, ten má nevědomky určitý odstup i ode všech rituálů s tím spojených.

Tím se ale taky příliš nesnaží najít si svou cestu k Ježíši a dějům s Jeho pobytem zde spojených. Vnitřně nás neláká se přehrabovat ve všech těch zmatcích, nesprávných závěrech i dohadách podávaných jako neměnná dogmata. Proto jsem po všech setkáních a rozhovorech se čtenáři přesvědčen, že jen málokterý došel k potřebě jít mnohem více do hloubky ve svém vlastním vztahu k Ježíši. Důvodem je, mimo uvedeného zmateného a odpuzujícího přivlastnění Ježíše církvemi i to, že se cítíme být vázáni více k Imanuelovi, jakožto druhému Synovi Božímu. Snad si i říkáme, nebo to tak alespoň v nás setrvává, že to přece stačí, znám-li jednoho Syna podrobněji skrze Poselství, nepotřebuji pátrat ve starých zmatcích, abych získal nejasné poznatky o Synovi druhém, když Oni přece stejně tvoří jednotu a jsou jako dvě paže jednoho těla...

V jistém smyslu by to tak snad i být mohlo, ovšem spasitelskou misí Ježíše sem mezi nás, se vše změnilo. Tím je On spjat se vším vývojovým děním našeho druhu /což nebylo původně ve vývojovém plánu/. A my jsme spjati svým hříchem s Jeho posláním zde a tím jistým způsobem i s Ním. Jsem přesvědčen, že každý čtenář, který chce pokračovat ve své vývojové cestě, se musí, zákonitě MUSÍ, setkat s Duchem Kristovým. To samozřejmě lze skrze Slovo, živý vesmírný děj, ale musí zde vzniknout i zcela osobní a PROŽITÝ vědomý postoj každého lidského ducha k Ježíši a Jeho spasitelskému činu. To vůbec není tak jednoduché, jak si čtenáři myslí. Až na řídké výjimky, kdy lidský duch toto setkání již prožil v dřívějších inkarnacích či pobytu na onom světě, jsou čtenáři velmi vzdáleni tohoto postoje a vůbec potřeby k takovému postoji dojít.

Chci Vám to demonstrovat na svém příkladu. Kam oko pohlédlo, tam v naší rodině, ale i v nejširším kruhu příbuzných, mohlo nalézt jen ateisty. Tehdy ještě nebyla ve zvyku nějaká konfrontace víry a nevíry, tak jsem se s nějakým věřícím vůbec nesetkal a tento pojem mi byl úplně cizí, vzdálený. Proto má cesta k věcem duchovním musela vést jinudy. Přes léčitelství a psychotroniku jsem poznával, že je něco více, než mne doma učili. Člověk, který mne do těchto oblastí zavedl, měl nějaký příklon ke křesťanským pojmům a tak mne vedl k tomu, abych se na cokoliv nejasného ptal pana Ježíše, a ten mi vnitřním hlasem odpoví. Toto mne sice dovedlo k pojmu „Ježíš“ i k přečtení/několikerému/ Bible, ale dnes vidím, že Ježíš mi zůstal úplně vzdálený a já se k Němu tímto nijak nepřiblížil. Poselství mi později mnohé vysvětlilo a zdálo se, že i tomuto „rozumím“. Nicméně mne to stále znovu dovádělo, při různých nahodilých příležitostech, k ukřižovaným symbolům v kostelích i lukách a tam k nějaké nostalgii, ale i k jakémusi nejasnému pocitu zmatku.

Potom jsem nějaký čas pracoval v zaměstnání, kde jsem se stýkal s mladým mužem, praktikujícím křesťanem, který mne, přes různé vzájemné rozpory v chápání pojmu víra, bral jako věřícího křesťana/tehdy jsem se již zabýval Poselstvím/. On mi jednou povídal, že se snaží vzdát Bohu díky i tím, že si vyhlédne nějaký zanedbaný kříž, kdesi u cesty, a opraví jej, natře, zrekonstruuje. Ta myšlenka se mi líbila a tak jsem jednou poblíž naší chalupy, kdesi na Rýmařovsku, chtěl jeden takový kříž s plechovou, velmi zkorodovanou postavou Ježíše zrekonstruovat. Tehdy k nám zrovna přijel známý, také čtenář a já jej poprosil o pomoc. Kříž se zdál dost vysoký a přístup k němu, přes příkop u silnice, vše ještě ztěžoval. Nakonec ani šesti metrový žebřík nestačil, abych se k Ježíši dostatečně „přiblížil“. Po delším snažení můj známý pronesl větu, která se mi od té doby léta vrací: „... chtěl ho sundat, ale bylo již pozdě...“. Tak to bylo další setkání s Ježíšem...

Pak zase jindy jsem rozvážel po Olomouci obědy starším lidem. V průjezdu jednoho starého činžovního domu byla socha ukřižovaného Spasitele a já jsem jí denně pohlídl přibitou nohu a poprosil Spasitele za odpuštění. A opět jindy mne to při psaní knih, článků, ale i při fotografování nutilo vždy znovu připomínat tento náš hřích a snažil se, alespoň čtenáře, volat k hlubšímu prožití těchto pojmů. To vše probíhalo posledních dvacet let, postupně a lokálně, bez nějakého plánování, snad i bez pochopení širších vazeb, spojitost toho všeho se mi vynořuje až dnes. Od nedávna jsem do své každodenní modlitby, ve které jsem vždy vzpomínal i Ježíše, přidal, jaksi samozřejmě a bez naplánování, akt snímání Ježíše z kříže a Jeho návrat na nebesa. Chápejte to správně, je to symbolický děj, ne ve smyslu, že chci něco odpykávat, ale v tom, že chci Ježíše osvobodit z tohoto našeho falešného uctívání. Vlastně z kříže nesnímám samotného Ježíše, ale naši falešnou představu. Cílem tedy není můj únik od zodpovědnosti ani snaha se vyvázat z hříchu, vyčerpat karmu a podobná osobní přání. Mou snahou je, aby již Ježíš nebyl žádným způsobem vázán na tyto potupné kříže, samozřejmě On sám tam není, ale naše představa, naše myšlenky se Jej tam stále snaží navrátit.

A co my víme, jak to vše vlastně do důsledků funguje, vždyť například naším falešným postojem k Boží Lásce se nám podařilo i vysoko stojící prastvořenou Marii z Bílého zámku spoutat tak, že se do tohoto zámku nemohla po určitou dobu navrátit. Je tedy obecně nutné napravovat, osvobozovat a narovnávat pokřivené. Proto snímám naše představy Ježíše na kříži a vracím Jej tam, kde Jej milují opravdově, bez znetvořených představ, protože jsou již zralí...pro nás ať raději zůstává jen vzdálenou hvězdou na nebi, která pozvedá naše zraky a vede naše srdce vzhůru. Pro nás by bylo asi „zdravější“, když už si ty kříže tak přejeme, je mít prázdné a Ježíše vnímat kdesi vysoko v nebesích.

Za těch dvacet let jsem bolestně prožil dvacet Velkých pátků, kdy jsem nejen pociťoval naši, ale především svou vinu, ale trpěl i tím, že vše kolem, včetně mnohých čtenářů, nemělo pro tento den pochopení. Jako by bylo toto utrpení Ježíše-námi způsobené-všem lhostejné. Jedni se radovali, jiným to bylo jedno a další si mysleli, že když „mají Imanuele“, Ježíše nepostrádají. Ale nyní mne všechny tyto dvacet let trávající vnější i vnitřní snahy mne dovedly k vnitřnímu stavu určitého smíření. Už se netrápím svou vinou, už ji nezkoumám. Nevím, kolik jsem z ní odpykal a kolik zůstalo, už necítím potřebu se tím zabývat. Přijal jsem zodpovědnost a postavil se vědomě před toto znamení hanby, jak nám radí Poselství, a snažím se „pochopit svého Spasitele“, ale ještě více Jej chci milovat, bez požadků, představ a přání-zcela prostě-jen milovat.

Je to dlouhá cesta a vede mne po ní touha, protože rozumem se po ní jít nedá. Poselství mi pomáhá pochopit, jaký to má smysl, ale to chtění, usilování musí být ve mně, to nemohu jen převzít z Poselství. Chce to snahu, pílí a touhu... Pro většinu lidí neplatí model Iotra na kříži, který jediným procitnutím smazal své hříchy a „ještě dnes byl v nebi“. Pro drtivou většinu vede velká Cesta mnohým prožitím, mnohým pochopením, mnohým nevědomým postojem, který však, pro čtenáře, může být motivován Poselstvím, aniž si to člověk plně uvědomí. Je to cesta dlouhá a bez vytrvalosti nemá konce. Mluví zde jen o cestě k Ježíši, o Imanueli, Synu Člověka se zde nezmiňuji, protože předpokládám, že skutečný čtenář se snaží k němu usilovat.

Jen jsem vlastním prožitím došel k názoru, že naše cesta k Ježíši není ani zdaleka tak přehledná a jasná, jak by být měla. A to není správné-je to trhlina, mezera, překážka na cestě-tím i možnost pádu. Nedávno mi jeden čtenář psal, že se bojí těchto křížů a postav na nich, prchá před nimi. Když k nim přistoupí a chce poděkovat, nebo se omluvit, nedokáže to a prchá. Jsem přesvědčen, že každý čtenář, který to myslí vážně se svým osudem, Poselstvím a svým vztahem k Bohu, bude muset překonat svou nechut, strach a všechny ostatní, věky nachytané, postoje...a postavit se zpříma před svého Spasitele se vši zodpovědností, která k vědomosti patří.

Kdy jindy s tím začít, než o velikonocích, kdy tato hrůza vznikla. A o kterých jiných velikonocích, než o těch, tak mimořádných v letošním roce, kdy se „oslavuje“ vražda jednoho Syna a současně i zrození druhého. To obé na stejné temné zemi, ve stejném nechápajícím lidstvu. Možná chce leckterý čtenář promarnit ze strachu, odporu, nebo nedostatku odpovědnosti tuto příležitost a tak, jako ateisté a lidé konzumu přijmout tyto dny jen jako oslavu jara. Možná chce z milosti nám zjevené

k našemu pochopení a tím i možnosti ke změně postojů nevyužít nic a vyměnit velké Velikonoce Pokání a nastoupení nové Cesty za malé velikonoce králíčků, kuřátek a jiných bytostných tvorů či snad za svátky rodinných návštěv, popíjení a pojídání sladkostí.

Avšak Veselé velikonoce, ani rodinná setkání a diskuze o vnoučatech, nám zcela jistě ani v nejmenším nepomohou k uzavření kruhu karmy vyvolané ukřižováním, ani králíci a kuřátka ve své bytostné čistotě – oni totiž nejsou zapleteni do naší karmy. A nechceme-li o této naší karmě slyšet ani o Velikonocích, pak jednou, někde jinde, slyšet zcela určitě budeme. O tom, že Velikonoce mají pro nás stále stěžejní význam svědčí, mimo jiné, i slova Abdrushinova z r. 1932, kdy sděluje, že Velký pátek je vrcholem duchovního soudu... Samozřejmě nic nenamítám proti rodinným setkáním, ani radosti z jara, mláďat, jen by to nemělo vytěsnit a vést k zapomenutí, či překrytí tohoto velikého duchovního děje.

Chcete-li o těchto, tak zvláštních, Velikonocích nastoupit cestu ke Spasiteli, pak Vám k tomu gratuluji, jako k významnému kroku na cestě ke Grálu... Setkání s Ježíšem totiž leží na cestě ke svatému Grálu a nedá se obejít, přeskočit, podlézt, ale jen jím zmužile projít.

Přeji Vám k tomu hodně odvahy a vytrvalosti...a přidám posilující myšlenku z knihy Lao-č: „Jak hluboká je tvá lítost, tak veliká je i milost Boží...“

86b. Velikonoční symbolika

-ZF-

Naše životy jsou plné symbolů. Je škoda, že se nad nimi hlouběji nezamýšlíme. Zkusme se nyní na chvíli zamyslet nad některými symboly Velikonoc.

-ZF-

Velikonoční symbolika

Nad Velikonocemi se můžeme zamýšlet velmi různými způsoby, ale já bych svou pozornost chtěl obrátit k symbolům, které často skrývají pod vnějšími jevy jejich vnitřní podstatu.

Máme tu Velikonoce křesťanské a Velikonoce ateistické. Ač jsou to různé roviny, mají v dnešní době některé spojovací prvky. I do křesťanských se nenápadně infiltrují prvky oslav jara, což, jak předpokládám, jsou prvky původně pohanské. Na chvíli se u nich pozdržím. Původní oslavy jara patří asi k dobám, kdy lidstvo ještě žilo v jakémsi poznání o bytostných silách, které přírodu vytváří. Z toho sice již v dnešní době vymizelo vědění o bytostných silách, ale pořád ještě je to projev něčeho pozitivního.

Nesprávné ovšem je sloučení svátků jara s ději Velkého pátku. Je to ovšem snadno pochopitelné. Asi každý z nás má tendenci na špatné věci a to hlavně ty, které sám vykonal, zapomenout, nebo je alespoň nějak změkčit. Rádi pak přijímáme různé myšlenky-předhůzky rozumu, že to jinak nešlo, nebo že já za to nemohu, apod. Je tedy snadno pochopitelné, že se sloučily Velikonoce s jejich nepříjemným prvkem ukřižování s radostnou oslavou jara. Tím se ovšem znevážila oběť, kterou Ježíš přinesl tím, že mezi nás přišel. Znevážila se tím i jeho smrt a dosáhlo se zmatku, který v sobě smíchá věci kruté s věcmi příjemnými... Znevážily se tím ovšem obě věci. Nejen, že se znevážila Ježíšova oběť, ale současně se do radostných oslav Božího díla stvoření zamíchal náš hrůzný čin a tím ani tato oslava jara již nezůstala čistá. Neměli bychom nevědomě přijímat tyto pokřiveniny, ale sami pro sebe vždy hledat pravou podstatu věcí, třídit, oddělovat.

Slavme jaro, ale jindy, než ve dny, kdy stvořením nelibě prochází roztrpčení nad naším jednáním a snáší se na nás jako živá obžaloba / ...a toto nejsou mé názory.../. Učme se nebýt stádovým člověkem, který dělá to, co všichni ostatní v danou dobu v určitém státě a národě-budme konečně osobnostmi se svými vlastními názory a nebojme se je vyjádřit, jinak nejsme hodni Slova, které to od nás požaduje. Je jisté, že od doby samotného aktu vraždy Ježíše Krista je pro každého nezmanipulovaného lidského ducha velkou a nepochopitelnou záhadou, že by Bůh nechal zavraždit svého Syna jen proto, abychom my nebyli hříšní. Nesčetné teologické úvahy svědčí o tom, že ani věřícím to nějak není úplně „jasné“ a vnitřně se nad tím stále pozastavují. Tato nejasnost je proto překryta radostí, že Ježíš vstal z mrtvých, což je vlastně jakýmsi důkazem, že se vlastně „tak moc nestalo“.

Jeho utrpení jistě nikdo nezmenšuje, ale ono není tím nejsilnějším předmětem Velikonoc. Tím nejpodstatnějším je Jeho povstání z mrtvých, ukřižování se bere jako „nutné zlo“, které musíme přechkat, abychom se konečně radovali z Jeho vzkříšení. Kněz pravoslavné církve mi vysvětloval, že oni, na rozdíl od křesťanů, vůbec nemají tyto dny a děje tak navázané na utrpení, pro ně je to hlavně o tom vzkříšení. I v ikonografii je ukřižovaný Kristus záměrně vykreslen, jako by netrpěl, téměř s úsměvem. Je to úmyslné potlačení negativních a nepříjemných prvků Ježíšova poslání a života. A jestliže říkám „úmyslné“ pak vycházím z výroku samotného představitele církve.

Největším paradoxem je ovšem takzvaná oslava vzkříšení. Onen akt, že Ježíš po své pozemské smrti nadále žil, není, jak víme, žádný mimořádný děj vlastní jen Božímu Synovi. Je to přirozený děj pro každého ducha, jenž přijal pozemské tělo a jednou je musel odložit. Ironií je, že právě křesťanství, které vášnivě a nelítostně popírá jakoukoliv myšlenku na reinkarnaci a život po smrti v tomto smyslu, má den, kdy tento posmrtný život oslavuje. Nevím o žádném náboženství, které by věřilo v posmrtný život, či reinkarnaci a vytvořilo si samostatný oslavný den posmrtného bytí. Naopak křesťanství, které

to všemi silami popírá, si takový speciální den vytvořilo. Je lhostejné, že „oni to chápou jinak“, faktem je, že oslavují posmrtný život, ve který nevěří...

Hlavním symbolem ateistických Velikonoc je akt, kdy muži bijí ženy po hýždích, aby se jim tyto vykouply především vajíčky. Je lhostejné, jestli vychytralý rozum namluvil lidem „chytré výmluvy“, že je to pro zdraví žen, protože se již ozývají i vysvětlení, a mnohdy nebudou daleko od pravdy, že je to děj sexuální, který stimuluje určité sexuální oblasti těla. Jistě je tento postřeh na místě, když slyšíme, kolik lidí své sexuální prožitky stupňuje bičováním a kolik se na to prodává a vyrábí pomůcek. Mne však zajímá spíše skrytá symbolika. Žena byla určena jako zprostředkovatelka vysokých duchovních hodnot a protože tyto hodnoty jsou pro ducha jeho „životem“, můžeme její poslání také nazvat, jako „zprostředkovatelka života“. Že tuto úlohu nesplnila, to všichni víme. Také jsme četli, že pravý muž bude takovou „nevěrnou“ ženou pohrdat. Je tím myšleno nevěrnou svému poslání.

V nějaké knize paní Sass, kde jsou líčeny úrovně onoho světa, je popisováno, že ženy, které se zde snažily zdůrazňovat svou sexualitu a tak vydražďovat muže, musí v těchto oblastech onoho světa prožívat velmi těžkou roli. Jsou zde odhaleny ve svém nesprávném postoji, a proto jsou nahé. Muži, kteří byli jimi na zemi sexuálně vydražďováni, prohlédnou a dávají jim za vinu svůj bídný a těžký život v záhrobí. Proto je honí po ulicích a bijí... Docela to v jiné formě připomíná velikonoční „kratochvíle“. Jak jsem již zmínil, máme hroživou schopnost vše špatné obrátit v žert a zlehčit to do nějaké zábavy.

A tak mi tato velikonoční „zábava“ v symbolické řeči říká toto: Muž nutí ženu, aby mu dala „život“, což je symbolizováno vejcem. Žena to již dobrovolně nedělá, a proto ji k tomu nutí násilím. Na to mu ona tento symbol života vydá, ale je znehodnocen a nepoužitelný. Protože ani vyfouknuté, ani vařené vejce již život nenese... Žena mu mimo mrtvých vajec nabízí i alkohol, který rozjitřuje smysly/tedy to pozemské/, ale odstavuje ducha a vydává ho všanc různým přízemním záhrobním vlivům. Je to vlastně symbolické vyjádření naší nesplněné role, říkáme naší, protože žena sice své poslání neplní, ale muži to vlastně vyhovuje. Je schopen ji obviňovat, ale současně mu to vyhovuje a ctná, čistá žena by pro dnešního muže byla ženou nudnou.

Slyšel jsem, že v nějaké české vesnici se zachoval obyčej, který je alespoň nějak dávající smysl a mající s Velikonocí nějaké pojítko. Ve vesnici je určen jeden, který má roli Jidáše a ostatní ho pak honí po vesnici. Jestli ho přitom bijí, nebo ne, to už jsem neslyšel. Určitě je to smysluplnější, než kult Ježíšovi předkožky, o kterém právě v této chvíli běží dokument v televizi. Ovšem i zde je to zase jen ukázka našeho chtění, našeho největšího zájmu. Z celého Ježíšova života a Jeho svatého poslání nás zajímá jen to, co nás vlastně i v našem životě zajímá nejvíce...

Na naše dvěře právě tlouče smečka mužů s malými dětmi z naší ulice a domáhá se toho, aby mohli mou manželku tlouci po hýždích a tak naučili své ratolesti nějaké užitečné životní dovednosti. Jsou to lidé, se kterými se nijak nepřátelíme, nesdílíme společné zájmy, nenavštěvujeme se, jen se pozdravíme. A přece „tradice“ boří slušné vychování a otevírá možnosti se „odvázat“. Kdybych některý jiný den v roce přiskočil k některé z jejich manželek a začal ji na ulici švihat prutem, považovali by mne za blázna a asi by se snažili své ženy uchránit před tím šílenцем. A přece-když jsou velikonoce-je to dovoleno. Možná i ta chuť „zakázaného ovoce“ je pro ně tak přitažlivá. V zaměstnání by je žena mohla zažalovat za sexuální obtěžování, na ulici by jim nějaký manžel mohl vrazit jednu ostrou ránu...ale, když jsou ty velikonoce... Mohli bychom říci, že je lidstvo zotročeno všemi těmi zvyky, tradicemi...nešťastné lidstvo? Ale ne, lidstvo samo si to vymyslelo, protože se jim to takto líbí.

Děkujeme Poselství, že nám otevřelo nové pohledy nejen do vesmíru a stvoření, ale i na ty naše malé zvyky, obyčeje a radostné „požehnané“ živoření. Kdo chce, může už vidět věci jinak a také se k nim jinak postavit. Požehnané budiž ty Velikonoce, kdy jsme schopni prohlédnout a najít jiný postoj k životu, sobě i Velikonocům.

87. otázka: Odpykání a odpuštění

Dotaz pana O. J.:

Dobrý deň, pán Fritz,

chcel by som Vás poprosiť o Váš názor. Pán v prednáške v Ríši démonu a fantomu líči, že človek svojim citovým chcením môže vytvoriť citové útvary, ktoré môžu na svojej púti priľnúť k slabej duši a tá môže pod takýmto vplyvom spáchať hriech a padnúť dole. Nápravu a vlastný vzostup sploditeľa môže sploditeľ urobiť, keď dovedie takúto osobu späť k vzostupu a k odpusteniu. Čo ak mu ale poškodený neodpustí? Môže sploditeľ začať vlastný vzostup aj keď mu poškodený neodpustí? Ja som to v prednáške pochopil tak, že bez odpustenia poškodeného nieje vzostup sploditeľa možný. Aký je Váš názor?

Ďakujem.

S priateľským pozdravom, O. J

-ZF-

Děkuji za dotaz.

Při této otázce se mi vynořila jiná, která nás dříve trápila. Je sice o něčem jiném, ale jádro problému má podobné. Podle úkonu Grálu probíhá uzavření manželského svazku ve smyslu Poselství. Nepamatuji se na přesné formulace tohoto slibu, jen na výsledný dojem, který nám z toho vzniknul. Šlo o to, že tímto slibem se zdálo, že oba lidé jsou tak spojeni, že pokud jeden půjde ve svém vývoji dolů, bude jej druhý muset následovat bez možnosti záchrany. Tehdy to vyvolávalo mnoho dotazů a polemik, citovalo se i nějaké vysvětlení pana Vollmana. Tím se ale nechci nyní zabývat, jen nějakou prostou úvahou ve smyslu spravedlnosti a Božího řádu, alespoň v rovinách našeho chápání.

Věřím, že v Božím řádu je spravedlnost a respektování svobodných rozhodnutí lidských duchů. Věřím také, že je náprava chyb vždy možná, tedy až do okamžiku rozkladu osobnosti, za tímto bodem již není co napravit, protože viník ve svém druhu osobnosti již není. Do té doby je však vždy nějaká cesta, i když v některých případech to bude cesta, alespoň pro nás, spíše teoretická, protože prakticky nám náš sklon nedovolí ji realizovat. Nutnost odpuštění je metoda vedoucí k rozvázání spojovacích vláken mezi oběma subjekty – viníkem a postiženým.

V základní formě je pravděpodobně nutné, aby postižený odpustil viníkovi jeho vinu, což může být mnohdy docela problematické. Jasnovidná léčitelka paní Pilchová popisuje jí viděné osudy duší, kdy viník potřeboval pro odpykání své viny se inkarnovat k dříve postižené, která nyní měla být jeho matkou. Ona pozemsky o těchto věcech nic nevěděla, ale její duše měla hluboký odpor a hrůzu z druhé duše, která ji dříve zavraždila. Tento hluboce prožívaný odpor nedovoloval kající se duši přiblížení a vtělení, což pro ni bylo velkým utrpením. Pomocníci přiváděli v noci, ve spánku pozemského člověka, k jeho duši tuto prosící druhou duši. Ta zoufale prosila o odpuštění, plakala, klečela, prosila, ale strach druhé duše byl silný. Trvalo to nějakou dobu, ale nakonec, za velké pomoci pomáhajících duší z onoho světa, se to podařilo.... To může být ukázka toho, že to může být těžké, může se to velmi protáhnout a viníka to omezit ve vzestupu.

Myslím si, že většinou tu půjde o případy přibližně stejně vyvinutých duší. Mezi nimi je určitá stejnorodost a různorodá provázanost. Tazatel se však ptá na jiný případ. Pokud bychom měli jednu duši, postiženou, které ve vývoji úplně zaostala, nebo jde prudce dolů a proti ní jinou duši/viníka/, který silně usiluje vzhůru, je jisté, že propast mezi nimi by se intenzivně zvětšovala. Spojovací vlákna se mohou táhnout přes celé úrovně a světy. Jako příklad, i když jiného druhu, můžeme uvést to, když prastvořená Maria z Bílého zámku byla spojena vlákny s lidským duchem Marií z Nazareta a protože tento duch pochybil a směřoval dolů, byla jím prastvořená svázána tak, že nemohla vstoupit do zámku. To je jistě velká vzdálenost... Ovšem zde se nejedná o vlákna vzájemné viny a odpuštění, ale o spojení za nějakým účelem. Uvádím to jen kvůli následujícímu pomocnému ději. Tato vlákna byla násilím odstraněna a prastvořená se mohla vrátit do svého působiště, zatímco lidský duch klesal dolů.

Myslím, že naše vazby mohou podléhat podobným mechanismům. Vyvinutější duše viníka jistě nemůže dojít do Ráje, protože na ní visí břemeno. Nemusí to však být břemeno věčné. Tak, jak jsou nyní v soudu rozvazována bytostnými slabá vlákna a to i ta světlá, tak je možné, že budou přetržena vlákna, která spojují opačně směřující duše ve smyslu výroků, že v soudu již taková spojení nemají obstát. Je tedy docela dobře možné, že do doby soudu mohl takovýto vztah zabránit provinilé duši vstupu do ráje, ale děj, který je popisován ve spojitosti se soudem, tedy že duše čekající ve vyšších úrovních na další postup byly v soudu očištěny a tím osvobozeny pro další postup, takovýto děj jistě může pomáhat rozdělit spojení mezi vzhůru usilující duši a duši jdoucí opačně. Je to dáno i příslibem, že se v soudu musí oddělit temno od světla. Zde samozřejmě nemyslím, že vzhůru usilující je „světlo“ a druhý je „temno“, ale oba se připojují k těmto pojmům svým chtěním a proto se děje musí projevat i na nich.

Můžeme si to také představit jako dvě veličiny, které vši svou silou táhnou jedno lano, ale opačným směrem. Přesto, že toto lano je velmi pružné, musí jednou nastat moment, že se přetrhne, tím spíše, že v soudu má být posílen proces oddělování vzhůru a dolů usilujícího chtění. Také si myslím, že jsme se seznámili jen se základními mechanismy, bude ale existovat mnoho dalších, které zapadají do těch základních, ale pro nás vypadají jako jiné, nebo dokonce jako působící mimo zákony. Berme jen výroky o tom, že je nutno se znovu inkarnovat, aby člověk napravil věci mezi příslušnými lidmi a v určitých kulisách. Naproti tomu tu máme zmíněnu možnost, že duše z onoho světa může rozvázat vlákna na nějakém místě na zemi, na nějakých lidech a souvislostech zprostředkovaně, tedy tím, že pomáhá jinému člověku na zemi a skrze něj odpyká. Věřím, že mohou být podobné pomocné metody, které umožní se vyvázat z viny a osvobodit se i v případech, že postižený je tak zatvrzelý, že neodpustí. Odčinění neboli odpykání, musí nastat vždy, pokud člověk chce stoupat vzhůru. Ve většině případů přichází i odpuštění.

V některých případech, zcela opačných cest dvou vinou spojených duší, dojde, podle mého názoru, k jejich rozdělení i bez odpuštění, ale odpykání musí být vždy. To však jistě nebude ihned, ale až po nějakém čase, možná dost dlouhém, zcela rozdílnou cestou a mimořádnou zatvrzelostí ukřivděné duše. Jiné to však bude u ní. Svou zatvrzelost, uraženost a ublíženost musí ona sama odložit, aby mohla vystoupit vzhůru. Jistě jí může být různě pomoheno, ale to odpuštění u ní nastat musí a musí je provést/prožít ona sama.

Myslím si, že podobné to bude i u svazku manželského a to i v případě, že mu bylo požehnáno shůry. I zde musí být nějaká možnost, aby se duše rozešly, když usilují jedna vzhůru a druhá dolů-jinak by to odporovalo mnohému v Poselství.

88. otázka: Čtenáři v politice

-ZF-

Původně jsem tuto úvahu chtěl nazvat poněkud teatrálně: Čtenáři se chystají vstoupit do parlamentu. Desatero bude předčítáno moderátory z televize Nova. Máme se radovat, nebo spíš ne? Ona to ale vlastně není nijak zábavná věc, takže jsem zvolil jen prostou a stručnou otázku – čtenáři v politice?

V posledních dnech mi několik čtenářů poslalo odkaz na webové stránky skupiny čtenářů, kteří chtějí zakládat politickou stranu. Musím podotknout, že někteří z takto oslovených čtenářů byli docela bezradní a nevěděli, jestli se mají přidat na podporu této aktivity, nebo ne, když jim politika připadá jako špinavost a vyhýbají se jí, kde mohou...

-ZF-

Před dvaceti lety jsme byli se skupinou čtenářů na Vomperbergu. V jeden podvečer jsme měli takové setkání a při něm probíhala docela vášnivá diskuze – nosit kříž veřejně, nebo ne? Nějaký mladý, zdálo se, že nepříliš vyzrálý člověk, tam vášnivě obhajoval svůj názor, že nošením kříže na veřejnosti člověk pomůže ostatním, protože je „ozáří“, což je změna. Naproti tomu jeden starší čtenář se zjevně většími životními zkušenostmi, nabádal k větší opatrnosti, protože nadšení nemusí vždy přinášet dobré výsledky. Jen nadšení nestačí. Jako příklad uváděl případ nějakého čtenáře, který byl pozván do televizního pořadu k jakési diskuzi. Vzal si svůj kříž a hrdě si jej připnul na oblek. Nicméně ostatní, ať už byli ozáření, nebo to byla jen jejich povaha, jej zesměšňovali takovým způsobem, že výsledek byl pro něj žalostný. Myslím, že ani „propagaci kříže“ to příliš neprospělo o těch lidech, kteří ho špinili ani nemluvě.

Jiný případ. Před lety jsem byl vícekrát u známé skupiny čtenářů, a proto jsem znal poměry u nich, jejich postoje a názory. Pak přijela televize Nova a natočila u nich pořad Na vlastní oči. Když jsem jej později shlédnul v televizi, byl jsem zděšen a ještě více znechucen, co z toho „vyšlo“. Byly to sice skutečné věty zúčastněných, ale jejich prostrhly s jinými záběry a situacemi vzniknul obrázek fanatických a nesmyslně žijících náboženských sektářů. To je svět mediálních prostředků a také je to svět politiky.

Svého času koloval po internetu odkaz na webovou stránku, kde na videu povídal zpěvák F.R.Čech o svém působení v parlamentu. Podal to velice otevřeně, jednoduše a přímě. Jasně z toho vyplynulo celé prostředí, ale i možnosti „volného“ projevu v politice. Není to ovšem jen tento jeden člověk, který hovoří o mechanismech v politice, kde všichni aktéři musí přijmout určitá, velmi pokřivená, „pravidla hry“, lépe bychom to asi pojmenovali „pravidla velmi špinavé hry“. Už stará moudrá přísloví nás varují, abychom nechodili s pány na led, protože pán upadne, ale ty si nohu zlámeš... Každý máme svobodnou volbu se s něčím spojit a také se od něčeho uvolňovat. Dobrovolným spojením s nějakým spolkem, skupinou, stranou přijímá člověk pravidla této skupiny. To platí pozemsky, ale hlavně jemnohmotně.

Mít vlastní názor na situace ve společnosti je jistě správné, protože to patří k získávání životních postojů, patří to k tomu nutnému prožívání, které nás formuje. Jedna věc je získat vlastní snahou o pochopení, sbíráním informací, apod. vlastní názor, druhá však je dobrovolně se spojit s lidmi, kteří mají antagonistické a mocenské tužby. Ano, můžeme říci, že když mezi ně půjdeme bojovat a na ně působit, pak to není svazující spojení. To by byla pravda, kdyby člověk zůstal „venku“, tedy „nevstoupil by do uzavřeného společenství politiků“. Tím dobrovolně vstupuje dovnitř uzavřené skupiny, stává se jejím členem, a i když bude proti ní revoltovat, bude stejně žít uvnitř ní a s ní. Avšak zkusme to vše, zde řečené, ignorovat a přikročíme k realizaci tohoto plánu a jeho důsledkům.

Iniciátoři předpokládají, že ostatní čtenáři je budou v této jejich aktivitě podporovat, že je budou, použijme politický výraz – volit. Když přehlédneme nepříliš početnou skupinu lidí, kteří čtou Poselství, zjistíme, že je rozdělaná do mnoha skupin, které se moc v lásce nemají a moc se ani neuznávají. Tak to by byla „členská základna“ nové politické duchovní strany. To neslibuje mnoho jednotnosti a har-

monie, že? Pokud je mi známo, jsou některé skupiny čtenářů mezi sebou dokonce v soudních sporech a o „zákopovém“ vzájemném pomlouvání ani nebudu mluvit, protože je „neveřejné“. Ale jistě by se projevilo.

Ale zkusme ignorovat i tyto fakty a představme si, že skutečně vznikne politická strana, která bude uprostřed všech těch zákulisních machinací, všeho toho lhaní, manipulací a v nejlepším případě kompromisů, které často jdou až za hranice původního chtění, že uprostřed toho všeho se prochází nějaký „politici“, kteří ostatním citují z Poselství, poučují je výkladem z Desatera... Jak by to tak asi probíhalo, co reakce ostatních, co televize Nova, Prima, co „oblíbené bulvární plátky Blesk a další? Kdo trochu, alespoň občas, sleduje dění, ten zná jasnou odpověď. Vždyť za poslední léta se z těchto mediálních kruhů dozvíte o Poselství jen v těch případech, kdy se kolem něj vytvoří lidmi nějaká aféra, ať už je to týrání dětí, nebo vznik nějaké sekty, vždy se toho dovedně použije pro vytvoření falešného obrazu o Poselství. O to jde, ne o ty lidi, ne o jejich činy, ne o to, co řekli, jestli jsou skutečně dobří nebo špatní, ale jen o senzaci, která se z toho udělá.

Nyní rozvířovaná sebevražda zpěvačky paní Bartošové ukazuje, jak člověk povahy mírné a docela čisté se v určitém prostředí pošpiní a naprosto zmate. Stačí si přečíst v Poselství o myšlenkových formách, jak i člověk čistější je znečištěn chtěním druhých a že jedinou obranou je mezi ně nelézt /...jít na koupaliště nám tedy ublíží, ale jít pracovat do parlamentu snad ne?/. Dobrovolně se vřadit mezi mocichtivé lidi s přáním mezi nimi šířit světlo, to mi přijde právě tak málo užitečné a současně nebezpečné, jako jít dobrovolně dělat reorganizaci pekla, nebo jít pracovat jako výběrčí k hracím automatům a při tom gamblerům nenápadně zasunovat do kapes papírky s citáty z Poselství. Jistě i to může mít v nějakém specifickém případě nějaký úspěch, ale skutečně se po nás chce toto?

Nebo snad máme nechat staré, aby se samo zhroutilo a především se soustředit na reorganizaci své vlastní duše? A je to zvláštní, nezdá se Vám, že předělat vlastní duši je těžší, než předělat celý parlament? Konec, konců. Jako čtenáři hledáme odpovědi především v Poselství, že? Tak tady je jedna ukázka hodnocení věnování se politice: ...Ovšem jen tehdy, když tito mladí lidé neprovozují nějaký sport nebo nevěnují se politice! V tom případě zmizí i zde všechno rozumné a zdravé.../Pozemské tělo/.

Tato otázka má však mnohem hlubší a vlastně i horší pozadí. Jestli nějaká skupina čtenářů bude dělat to, či ono a bude si myslet, že změní celý svět, protože věří svému poslání – to je jejich cesta a jejich prožití. Při roztříštěnosti čtenářů to nebude nikdy mnoho lidí. Nejhorší mi však přijde, že tak mnoho čtenářů nemá žádné vlastní názory a pak bloudí mezi skupinami a proudy v úplné bezradnosti. Pak je to jen o tom, kdo na ně lépe a dovedněji zatlačí a oni pak jsou takoví, jakou on jim vtiskne podobu. Toto mi přijde v úplném rozporu s hlavním obsahem Poselství, které přece neustále vede k samostatnosti a odpovědnosti. My přece už nemůžeme běhat jeden ke druhému a dělat to, co nám kdo poradí. Proč to tak je? Protože čtenáři většinou pohrdají pozemskými informacemi, nezajímá je dění v národě, protože to vše je temné, oni však žijí ve svých světlých představách. Protože se o tyto věci nezajímají, nic o nich neví, nemohou konfrontovat různé názory a z nich si pak vytvořit ten svůj, proto jsou tak snadno zmanipulovatelní.

Má to však ještě jednu rovinu. Již Abdrushin nabádal své povolání k pevným vnitřním postojům, jen tak mohla přes ně působit síla z vyšších úrovní. Nestačí jen věci odsoudit jako nehezké a vyhnout se jim-to není prožití. Člověk potřebuje k prožití konfrontaci, zde v hutné temnotě i nějaký střet a k tomu musí vlastní pílí získat podklady, informace, zážitky. To jsou ty výroky, které povolání nesplnili, a proto došlo ke všemu následujícímu – napjatý budiž každý nerv, do střehu, proti temnotě...apod. To však není příkaz jen pro ně, ale pro každého, kdo usiluje o jiné hodnoty, než nabízí tento lidský svět. Není nutné číst bulvární plátky, číst štvavé články a rozčilovat se u televizních zpráv.

Stačí sem tam někde nahlédnout, zaslechnout kousek, útržek, přečíst si kousek článku na internetu – zkrátka – zajímat se! Tím člověk vyslechne a spatří to i ono, věci protichůdné, odporující si, ale může přitom svým citem hledat, kde je pravda, jak to tady vlastně funguje. Nespojovat se s tím tak,

abych se k něčemu přihlašoval a byl toho členem, stačí se s tím konfrontovat ve vnitřních názorech. Ale nejdříve musím ty druhé názory a postoje poznat, procítit. Vždyť i v Poselství je příklad, že si máme rozvíjet citění pozorováním a zkoumáním nějakého společenského jevu. Proto se nezříkám informací různého druhu a vždy uvítám nějaký zajímavý článek, který, jako ten poslední, co jsem četl, např. ukazuje, jak jsme neustále manipulováni nejen tím, co každý vidí, jako je reklama, ale i různými názory lékařů, vědců, specialistů-všichni nás někam tlačí. Za nimi jsou výše postavení, kteří tlačí zase je a nad nimi další. Mnozí o tom ani neví tak, jak my si neuvědomujeme, že děláme denně mnohé jen proto, že nás to tak někdo naučil, nebo to někdo řekl.

Takové zjištění by pak člověka mělo vést k větší ostražitosti a tím by nemusel být tak moc a tak snadno manipulován. Proto mi takové články připadají poučné, ale zase všeho s mírou, necítím potřebu je číst neustále a stát se tak zase zmanipulovaným těmito názory. Člověk by se stále měl snažit o určitý nadhled, dívat se na vše co nejvíce obsáhle, ale neměl by se vyhýbat možností, jak si rozšířit svůj pohled a to ani tehdy ne, když to nebude moc příjemné...

Když se čtenář cítí být povznesen nad tyto pozemské malichernosti, připadá si příliš světlý, než aby se s nimi špinil – může se mu velice lehce stát, že neprožije, co potřebuje, nerozpozná zde ve hmotě dobro a zlo z vlastního prožití a...bude se sem muset znovu inkarnovat a to do takových podmínek, kde se tomu bude moci vyhnout mnohem obtížněji. Když však někdy, jen zřídka, pošlu takový zajímavý článek ostatním čtenářům, jsou mnozí udiveni, že vůbec mohu něco takového číst, je to vše temné a oni jsou přece světlí, oni se tím nebudou špinit. Takže pomalu docházím k nechuti někomu něco posílat, konec konců, pokud někdo nechce vědět, pak já nemám právo mu to nutit, ale myslím si, že chybět mu to jednou bude.

Na závěr bych jen poznamenat. Má odpověď nebyla hodnocením nějakých konkrétních lidí, ale pouze mým názorem na myšlenku spojovat Poselství a aktivity kolem něj s něčím tak protichůdným a nízkým jako je politika. Nikomu však neupírám, ani nevymlouvám jeho postoj, názor a snahu. Nekritizuji zde a nehodnotím lidi, ale jen zaujímám postoj k nějaké myšlence-názoru.

89. otázka: Manželství v Ráji

Pan O.J.:

Dobrý den pán Fritz,

tak ako som už avizoval, chcel by som Vás poprosiť o Váš názor aj u ďalšej otázke, lebo sa úplne stotožňujem s vašou odpoveďou na otázku o odpustení.. Spomínali ste manželstvo v zmysle Grálu. Ja nemám vôbec žiadne informácie o manželstve v zmysle Grálu, ani žiadne texty, ktoré by sa týkali tejto témy.

Mojim doterajším poznaním je, že v Raji žiadne manželstvo nieje a nieje tam teda ani telesné zblíženie /nechcem sa vyjadriť v hrubých slovách, ale isto viete, čo týmto výrazom myslím/. Keď vychádzame s textov napr. Swedenborga alebo aj iných záhrobných spravodajcov, tak tie odkazujú, že v záhrobí manželstvo existuje a existuje tam i telesné zblíženie. Keď však uvažíme, že pohlavná sila existuje len v hrubohmotnosti / teda aj astrál/ a keď zobereme v úvahu Pánov výrok „Neboť manželství a rozmnožování je jen v hrubohmotných tělech tohoto pozdějšího stvoření.“ /poznámka. tento výrok je z prednášky „13. Úkol lidského ženství“ z nového prekladu pána Peroutku, v preklade pána Kovařa je trochu pozmenený zmysel – „Ale manželství a rozmnožování jest přece jen zde, na této maličké Zemi!“/ tak prichádzam k záveru, že manželstvo a telesné zblíženie je len pomôcka na vzostupe, ktorá sa musí pred vstupom do Raja odložiť a v Raji sú už len duchovne dozretí duchovia, ktorí „milujú celé ľudstvo a nie iba jednotlivcov“.

Názor, že v Raji existuje také niečo ako viazanosť dvoch ľudí v manželstve, sa mi zdá v rozpore s Pánovou myšlienkou o slobodných duchoch viazaných iba Pravdou Božou – prednáška „První prikázání“ – „Staví-li však v pozemském bytí Boha nade vše, nejen ve své představě nebo jen ve slovech, nýbrž v citění, tedy opravdově a ryze v úctyplné lásce, která ho váže jako na sklon, tak bude touto vázaností ve stejném účinku usilovat ihned dále vzhůru, jakmile vejde na onen svět; neboť úctu a lásku k Bohu bere tam s sebou, ta ho drží a nese ho nakonec až do jeho blízkosti, do ráje, do prvotního stvoření, sídla čistých a ode všech břemen oproštěných duchů, jejichž vázanost vede jen k Boží světlé Pravdě!“.

To, že manželstvo nieje v Raji potvrdzujú aj keď iste nie celkom presné a správne slová z biblie „Lebo pri zmŕtvychvstaní sa ani neženia ani nevydávajú, ale sú ako anjeli Boží v nebi.“ Preto by som Vás chcel poprosiť o vysvetlenie, ako je to myslené s manželstvom v zmysle Grálu a Váš názor na spojenie muža a ženy na „večnosť“. Ja som zatiaľ dospel k tomu, že pred vstupom do Raja budem milovať okrem Boha na plno všetkých rovnorodých a vyšších duchov, dokonca si myslím, že budem milovať, aj keď nie tak silno, ale iste aj všetkých duchov nižšie stojacích a tak pre mňa manželstvo akosi prestáva mať význam, lebo dopĺňať moje vlastnosti môže veľa rovnorodých ženských duchov, aj pomáhať mi v mojej činnosti v stvorení, keď uvažím, že telesné zblíženie v Raji už nieje.

Ďakujem.

S srdečným a priateľským pozdravom,O J

-ZF-

Děkuji za zajímavé téma, nad kterým jsem už mnohokrát přemýšlel. Pro nás je obtížné si představit nějaký, v principu jiný život někde výše, nemáme pro to žádný přiměřený obraz /jak říkal můj známý, malíř pokojů-já nevím, co v tom Ráji budu dělat, jestli taky malovat pokoje.../. Je to logické, nikdy jsme to neprožili, takže nemůžeme vyvolat ani nějakou zasutou vzpomínku. Naše putování sice začalo na okraji Ráje, ale tehdy, jako nevědomé zárodky jsme nemohly mít pro to nějaké pochopení. Následovala dlouhá pouť hmotnostmi a to ještě těmi nižšími a nízkými, kdy jsou principy přizpůsobeny prostředí, nebo pokřiveny našimi postoji. Takže co bude a co je v Ráji pro nás zůstává nejasným příslibem. Tím spíše, že v Poselství o těchto úrovních toho mnoho není. Takže to vždy budou jen naše dohady.

Jistě je, že jedním z největších břemen a nejtěžších karmických pout jsou naše mezilidské vztahy. Jsme v nich příliš „osobní“, nevěcní, z čehož vzniká sobectví, ublíženost, žárlivost a ostatní nesprávné postoje. A právě osobní a úzký vztah, spojení velmi intenzivní a hluboké-to je především v manželství a ve vztazích rodiče-děti. Proto je to pro nás zde tak důležité. Proto, že je v tom skutečné prožití a my víme, že jen prožitím uzráváme, ať již k lepším osobnostem, nebo naopak. Je tedy správné a důležité tento význam zde na zemi pochopit a využít. Protože však nejsme zde na zemi jen jednou, ale mnohokrát, nelze všechny potřebné učební úkoly vtěsnat do jediného života. Proto není nutné, aby člověk v každé inkarnaci musel prožít manželství, aby mohl postupovat ve vývoji. Myslím ale, že v nějaké či nějakých životech to nutné je, protože je to jeden nutný vývojový stupeň.

Každá hmotná úroveň má jistě své vlastní vývojové stupně. Některé si budou podobné, ale jiné budou specifické pro dané prostředí. Manželství tak, jak je známe a chápeme, patří na hrubohmotnou zemi. Jeho nějaká obdoba pak přetrvává v nejbližších záhrobních oblastech. Čím výše bude člověk stoupat ve vývoji, tím očištěnější budou formy všeho prožívání. Věřím, že i ve vyšších úrovních záhrobí budou nějaké mezilidské, ale i osobní vztahy. Budou však jiné povahy. Tedy hlavně budou osvobozeny od sobeckého požadování, majetnického připoutávání, snahy předělat druhého podle své představy, očekávat vděčnost za to, co dám, a mnoha jiného. Pokusit si toto vše odmyslet z jakéhokoliv vztahu ve všech i jemnějších odstínech mi připadá velmi těžké. Myslím tím, že když to vše si odmyslíme, zůstane nám ze vztahů málo.

To je právě tím, že ono „málo“ je teprve ta esence skutečné lásky bez požadování, lásky, která jen dává, ale nečeká za to nic a přesto se jí toho bohatě dostane. To je to, co jsme ještě nedokázali rozvinout, je to jen malá stopa skrytá kdesi uvnitř našich komplikovaných očekávání ve vztazích. Proto je těžké to popisovat, protože to nikdo, ani já, neznáme. Jen o tom sníme, ale ještě nejsme vnitřně tak očištěni, abychom si tem pojem dokázali být jen představit. A právě toto nám dosud neznámé bude jistě základem vztahů v Ráji. Věřím, že i v Ráji budou osobní vztahy mezi lidmi, protože kdyby nebyly, nemohlo by vznikat hluboké citové prožívání. Jistě bude člověk milovat všeobšáhle, tedy všechny a všechno, ale i přes to si myslím, že je docela dobře možné, že nějaké osobní svazky i tam existují, že tam tedy člověk nemá vztahy úplně odosobnělé.

Stejnorodost se v takové vysoké úrovni projevuje ve stejné zralosti všech v určité úrovni, ale jistě má nesmírně mnoho nuancí a ty způsobí, že i tam bude či může být, člověku někdo bližší a jiný vzdálenější a to i přes to, že bude všechny milovat. Dovedu si tedy představit, tedy připouštím tu možnost, že i v Ráji mohou být muž se ženou v osobním vztahu a svazku. Muž a žena vytváří doplnění rozštěpeného druhu, takže to bude vyvolávat snahu po spojení všude. V Poselství je psáno, že k tomu není nutné fyzické spojení, což jistě bude výše platit o to více. Nicméně to nevylučuje, že by osobní vztah muž-žena nemohl existovat i tam. Když však z takového vztahu odmažeme přitažlivost pohlavní a všechny výše jmenované prvky sobectví, zůstal by nám vtať spíše připomínající pěkné přátelství. Přátelé nemusí být spolu neustále, ale rádi se setkají, vždy si pomohou, zajímají se o sebe z čiré touhy pomáhat si, mít se rádi. To je jen takový současný a nám známý přírůstek, nějaké pochopitelné přirovnání pro něco, co ještě neznáme. Takže si myslím, že i v Ráji mohou být nějaké vazby žena-muž, jestli nesou název manželství-těžko říci, ale jistě by nám naše pozemské manželství příliš nepřipomínaly...

Nicméně musím připustit i tu možnost, kterou uvedl tazatel, že vztahy tam nahoře budou již odosobnělé. V této chvíli mi však připadá pravděpodobnější, že i v Ráji osobní vztahy muž-žena existovat budou, nenazval bych je však tělesné, ale spíše duchovní i když budou mít zevní projevy.

Určitě, a o tom jsem přesvědčen, nebudou takové, jak je popsáno v duchovně přijaté knize Svědectví ze života po smrti. Zde je uvedeno, jak duchovně uzrávající a postupující muž je týrán myšlenkou, že v Ráji nebude manželství a on, že tam nebude mít svou vytouženou milovanou. Dokonce jej to dovede k rozhodnutí, že v tom případě raději do Ráje ani nechce...pak se mu uleví, že všichni učitelé z jeho vysoké duchovní školy přece jen mají kdesi poschovávané manželky. Přiznám se, že tato kniha, které si vážím a ukázala mi mnohé z onoho světa, je pro mne stravitelná jen po tyto pasáže a pak se

ve mně všechno vzpírá číst dále, jak je to falešné. Ale jistě budou úrovně záhroby s takovými názory a některými ještě mnohem horšími.

Vždy si při tom s úsměvem vzpomenu na romány paní Pilcherové, kde patří ke standardnímu konci, že všichni muži a ženy, kteří se v příběhu jen mihnou-slaví nakonec společnou svatbu. Nejzábavnější je scéna z jednoho románu, kde na závěr stojí na vysoké skále nad bouřícím mořem tři páry, muži mají bílé námořnické uniformy a všichni společně líbají své ženy...nádherné a pro někoho asi přímo Ráj...

Reakce pan O.J.

Dobrý deň pán Fritz, ďakujem Vám za rozsiahlu odpoveď. Ja si myslím, že v Raji a vo vyšších svetlých úrovniach hmotnosti, niesú vzťahy odosobnené. Naopak myslím, že sú si rovnorodí duchovia ďaleko bližší, všetko je tam rýchlejšie a intenzívnejšie, aj precitovanie citenia, svetla aj lásky druhého. Príkladom nám môžu byť príbehy ľudí, ktorí prežili klinickú smrť a stretli sa so svetlou bytovou, z ktorej vyžarovala nesmierna intenzívna láska. O blízkom vzťahu rovnorodých svedčí aj to, že sa smú oslovovať slovíčkom Ty, čo je na zemi možné len v manželstve. O tom, že manželstvo stráca v Raji význam, môžeme nahliadnuť v Posolstve Grálu popisom ostrovov Ruží a Ľalií a Labutieho ostrova, kde slúžia iba ženský duchovia bez mužov a teda prípadného manželstva. Myslím si, že všetky vzťahy v Raji sú pre rovnorodých na úrovni hlbokého a vrúcneho priateľstva aj medzi mužmi a ženami. Samozrejme nevieme naisto, ako to v Raji skutočne vyzerá a či v skutočnosti tam neexistuje vzťah na úrovni druh a družka. Zdá sa mi len ako ideál to, že keď máme slúžiť a patriť Bohu, tak teda celkom a čisto, bez akejkoľvek ďalšej viazanosti voči niekomu inému. Nech máme jedinou viazanosť a to na Boha.

S priateľským pozdravom O.J.

Příspěvek pana M.R.

Zaiste, snažím sa opierať o Slovo Božieho Zjavenia dané skrze Syna Božieho a Syna Človeka, ktoré sa pokúšam (čo najpochvejšie ako nateraz dokážem) uchopiť. Javí sa mi, že citovať myšlienky prednášok Posolstva bez ich precitovania ako kamienkov veľkého Celku zavádza do mnohých úskalí a preto sa budem tomu čo najviac vyhýbať. Áno, je to tam tak a tak napísané, tak to tam zneje, tak je to nám dané a takto to až (kvôli nášmu pádu a viazanosti rozumu na priestor a čas) ako veľká obeta Pána pre darovanie možnosti našej záchrany k nám prišlo. No nechcem tvoriť dogmu...

Rád by som išiel cestou nazerania: „dívajme sa na to z hora“.

Pán nás volá nás k porozumeniu Zákonov Stvorenia, ktorého sme súčasťou a k slobodnému vstúpeniu do ich prežívania a uskutočňovania, čo je aj našou úlohou. A iste, k tomu potrebujeme Silu Otca, ktorú tieto Zákony nesú, no zároveň tá Sila tie Zákony oživuje a ako nervové vlákna „vysiela-vyžaruje“ do Stvorenia, ktoré sa tým utvára, ako keby formuje, vo všetkých možných odstupňovaniach. A v odstupňovaní, duchovnej ríši s názvom Raj, je i náš pôvod. „Až tam“, nepredstaviteľne ďaleko od Stupňov Božieho trónu a Hradu Grálu, ako Jeho Vyslovenie v Jeho Vyžarovaní a za pomoci Jeho služobníkov, sme smeli nadobudnúť formu „nevedomého“ zárodku, ktorý v sebe nesie túžbu stať sa „vedomým“.

Opúšťame Raj, noríme sa do hmotností, obliekame si potrebné „obaly“... až sme teraz tu, na planéte Zem ako človek, ktorý (momentálne) bol už tu aj viackrát (vývojovo, ale aj karmicky). No už je „čas“, kedy mali sme byť Doma, v Raji ako plne vedomý v uskutočňovaní Vôle Boha, ... ale nie sme tam a ani tu to nevieme. A ešte navyše, ako celok – ľudstvo sme v našich dejinách nepochopili a neprijali ani Syna Božieho, ani Syna Človeka, ba ani najbližší k tomu pripravovaní učedníci. Ukazuje sa, že i tých pár v čase, kedy už mali pôsobiť vo svojej úlohe sami, slobodne a zodpovedne, začali kolísať. Tak si teraz nič nenamýšľajme ako svetlom osvetľujeme a plníme Pánovu Vôľu, lebo skoro vždy je to od nás iba svetlo nášho osvieteného rozumu, ktorému sme podľahli. Zároveň je prekrútený i pojem manželstva. Pre mňa je lepšie vedome a pokorne uznať svoj podiel na stave, ktorý teraz sám v tom prežívam, či viacerí prežívame.

Ale je tu jedna dôležitá „vec“: túžba spoznať Vôľu, v uskutočnení prežívať ju a vrátiť sa Domov! Tá túžba teraz len tleje, ale už nesmiem dopustiť, aby uhasla, skôr s veľkou vd'akou k Bohu a prežívaním získavať vedomie, že to všetko som musel prežiť a má to svoj význam. Lebo na tom sa učím a chcem to správne uchopiť, aby som spoznal a konečne stál v uskutočňovaní Božej Vôle, lebo Doma, Raji to musí byť „samozrejmosť“.

S týmto výhľadom a v terajšom mojom poznaní (po tomto jeho vyrozprávaní) je skutočné manželstvo dejom, ktorý sa UŽ STAL v Raji, to Boh vo svojej Vôli v Raji utvoril a v zákonitosti spojil ako zväzok muža a ženy. Manželstvo sa preto uzatvára v Raji, to z prednášky vieme, no stalo sa to už v našom vývoji kedysi v počiatkoch. Tak tomu nateraz chápem. Teda nie teraz počas svadby a úkonu! Tu na Zemi by to v skutočnosti malo byť len utvrdením toho, že o tomto deji ženy a muža vo stvorení obaja vieme a vedome ho chceme uskutočňovať. Na ženu a muža hľadme nie pohlavne, ale v ich úlohe a pôsobení.

Žena je vo svojom uspošobení prijímajúcou a ďalej dávajúcou Vôľu Božiu a muž to sprostredkovanie Vôle skrze jej most vie aktívne uskutočniť. A tak to by malo byť aj Doma, v Raji, lebo to je Zákon. Teda i v Raji je manželstvo, ale ako vedome prežívajúci dej už vyvinutých ľudských duchov. To ale mali by sme objaviť tu dole, na Zemi. Vtedy to má zmysel a preto i Pán tak často vo svojich prednáškach nabáda ženu, aby v sebe našla ten most k vyššiemu bytostnému, tú perlu, ktorú si muž musí vážiť, pretože len cez tento dej je schopný niečo vzácne (nie rozumové) i vykonať. Myslím si, že o tento dej pri spoznávaní manželstva ide. Ten je daný, a aby „fungoval“, vyžaduje úprimné, pokorné ; a poctivé spoznanie toho, kto to vlastne som, čo mám robiť, prečo som tu a kam a ako sa mám vrátiť. Sám to ale nedokážem. Pomocou je k tomu Slovo, ktorého volanie už ale musím zachytiť ako človek – ľudský duch sám.

Ak to nastane, odpadnú všelijaké otázky vychádzajúce z rozumu, pretože nastane dianie ducha, ktorý v cite zahorí a prežije: áno, tu som Pane, počúvam...viem... a idem s Tvojou Silou plniť Tvoju Vôľu... S pozdravom a želaním príjemných dní M.R.

-ZF-

Ďekuji panu OJ za príspevek. Jak jsem již psal, chápou to tak, že se snažíme popisovat velmi vzdálené obrazy nám zcela neznámých světů, a to je i při nejlepší vůli a nejčistším chťení vždy jen dohadem a odhadem. Proto rozhodně nechci tvrdit – je to tam tak a nemůže být jinak. Jsem přesvědčen, že je to tam krásné a chci tam dojít. Proto si také nechci vytvářet žádné „nezměnitelné“ postoje, které by se lehce mohly stát dogmatem...nerad bych stál u nějakých tyčí. Takže, zkrátka, je možné, že v Ráji jsou nějaké osobní vztahy mezi konkrétním mužem a ženou, ale je klidně možné, že je to tak, jak to vnímá pan OJ.

Pro mne je nyní bližší představa vztahu, jako byl např. popsán v životopisu Efezus – manželství Hjalfdara a Holdy. Pro ně byla a je služba Bohu, láska k Němu, vždy tím jediným, nejvyšším a pro toto zcela a plně žili, to je také spojovalo. Spjovala je společná služba Bohu, kterou plnili každý sám ve svém předurčení, ale při tom současně i jako vzájemnou spolupráci a spolupůsobení. Také neseděli celý život vedle sebe, nedrželi se za ruce a nešeptali si – já tě miluji. Ta vysoká a čistá láska k Bohu jim nijak nepřekážela ve vzájemné lásce. A protože středobodem jejich životů byl Bůh, pak ani jejich vzájemná láska nemohla být v rozporu k Němu, tím nemohla jejich láska snižovat, či umenšovat jejich vlastní lásku ke Stvořiteli. Chápu lásku ke Stvořiteli v té formě, že ona se pak zrcadlí i do lásky k celému Jeho dílu, ostatním tvorům i stejnorodým duchům.

Zde pak není rozporu mezi milováním Boha a současnou láskou k člověku – protože to druhé, se teprve formuje z prvního, je to jen odlesk toho prvního. Takový vztah ve službě, jako je tu popsán, který ještě osvobodíme od vázaností na hmotu, ten může být ukázkou vysoké lásky, která je neosobní i osobní současně a přitom je také současně jen odleskem, odrazem lásky tvora ke svému Stvořiteli. Lépe to popsat neumím, je to jen vjem, obraz, ještě vzdálený, ale současně vnitřně zachytitelný a blízký...no snažme se a jednou si to tam nahoře povíme, jak to skutečně je...možná ještě nějak jinak.

90. Úvaha o duchovním usilování v dnešní době a světě

-ZF-

Přibližuje se Slavnost, na kterou čeká celé stvoření a čekají na ni i čtenáři, stoupenci a následovníci Poselství Grálu. Dá se předpokládat, že takový tzv. vážný čtenář, se snaží v tyto dny zrevidovat své životní postoje, zamyslet se nad sebou a hledá nové cesty, jak lépe následovat pokyny od svého Stvořitele. Přišla mi zajímavá úvaha od jednoho stoupence, o kterou bych se s Vámi rád podělil. Budeme-li poctiví a nekompromisní k sobě samým, jistě v ní můžeme nalézt něco, co nás inspiruje, přinejmenším alespoň k zamyšlení a pozorování.

L.D.

Opravdová pomoc.

Má-li být mému člověku jakkoli pomoheno, musí být on sám této pomoci hoden.

Být hoden je to samé, jako spoluzachvívát se, být naladěný na vlnění, ve kterém se ke mně zákonitě potřebná pomoc snáší. Příčinou je především druh zachvívání, nikoli má snaha, dobrý úmysl či přání. V tom je ihned zahrnuta související podmínka, skromnost. Skromnost, která ukazuje všemožné hemžení lidské mysli a emocí. Trpělivě přijímá způsob i formu pomáhající síly, bez osobního ovlivňování.

Jinak sděleno, pomoc působí jen tam, kde je půda v člověku připravena. Žel, přestože se domnívám, ba dokonce někdy „to tak cítím“, že pomoci hoden občas i jsem, skutečnost bývá nezdárka jiná.

Samotná podstata člověka pomoc nepotřebuje, protože je-li jí dána volnost, sama se s onou pomocí spojí, což se následně i projeví. Ale nejnějnější podstata pozemských lidí, včetně mne, žel proniká do současně pozemského zjevně jen nepatrně. Není tak těžké vyjádřit tento poměr číslem, zejména, aby bylo otřeseno ješitné sebevědomí, ukazující tak, že pomoc při mém nejlepším chtění se nemá kde pořádně zachytit. Natož rozvinout. Budu snílkem i optimistou a přidělím všeobepínající nadvládě rozumu 99 % z veškeré možné životní síly našince. Nemohu přidělit 100%, což by asi bylo blíže skutečnosti, protože to je již stav beznaděje. Pak v průměru připadá na pozemsky projevivší se přímé duchovní (nejnějnější) vyzařování méně, než jedno procento. To hlavní však, kvůli čemu jsem zde, na zemi, je radostný rozvoj skutečného duchovního vyzařování a průvodních jeho forem v pozemské úrovni. Uvědomím-li si opět, že právě tato část mého života je vedena oním 1% potenciálního úsilí, málem propadám zoufalství. Vždyť přece jen, snažím se kus života být slušný i poctivý ve smyslu desatera, snad jsem i pracovitý, k tomu pečlivě studuji moudré knihy, úvahy, dění ve vědě a technice i ve společnosti. Tak jsem ještě oním skutečným člověkem nebo již opravdu ztracen?

Bylo mnohokrát za staletí lidem sdělováno, jací mají být! Než nepomohlo, proto byl před lidmi postaven požadavek, musíš! A ono musíš, mnozí z nás před svědky slíbili. Žel zjevně, opět to nějak moc nepomáhá. Proto, před zahalenou tváří Nejvyššího, člověče nešťastná, snad ještě smíš...? Zdá se to však být neuvěřitelné, vnímám, že je tu stále možnost. Ano, pokud přijmu celou drtivou skutečnost, v níž konečně nalezu slabá místa, skrze která bude možné dát proniknout zatím slabému vnitřnímu svitu. A zabývat se konečně vážně tím, na co je zevnitř zatím nepojmenovatelně svíceno.

Nejprve si musím živě, v nalezeném a cíleném klidu, uvědomit dvojí vjem. Tím prvním je svět nadvlády rozumu, kterým je živeno a prosáknuto všechno mé činění, vyjádřeno oním číslem 99%. Kdy rozvoj a nadvláda pozemského rozumu a jeho děl je na úkor působení niterné části:

- Čili brání schopnosti správně a plně poznávat a žít vlastní život.

- Tato nadvláda způsobila, že člověk je v přírodě a stvoření slepý a hluchý pro většinu jejich projevů. Rozum silně zatlumil schopnost vnímat prožívání bližního a tvorů přírody a zejména sil, ze kterých je čerpán život.
- Uvedená omezení rozumu v průběhu formování novodobých civilizací vytvořilo její díla, která zpětně ještě zesilují ona omezení, způsobující další selhávání základních funkcí společností. Vytvořilo se zlo v zášti, závisti, nenávisti a útlaku.
- Zformovala se a je živena nespokojenost, síť pozemských omylů, jednostrannosti a strnulosti ve hmotě. A k tomu domnělá nadřazenost člověka nad jeho bližním, zemí s jejími tvory.
- To dále vede k nechápání zákonitostí niterného dění člověka, nepochopení pak i vyšších dějů a událostí, které jsou vtěsnávány a strhávány pouze do soudobých pozemských poměrů a stavů věcí, aniž by byla respektována jejich míra živosti a zákonitosti tím pozemského projevu.
- Tam, kde již nemohou být užita slova k plnohodnotnému popisu těchto dějů, je užíváno mluvení a žvanění, přetlačování názorů a prázdné mudrování. Což se projeví další strnulostí a nátlakem.
- A protože se dění stává neživým k rozpohybování této strnulosti, je užívána nezřídka špinavá forma získávání výhod jedinců na úkor okolí, ovládání druhých, ziskuchtivost a působení vnadidel a vábení. Jen aby takto manipulovaný a spoutaný člověk niterně neprohlédl.
- Niterná schopnost, která je jediná živou a určující, je v člověku utlačena k lenivosti a „spánku“.
- Přeshlechtěný přední mozek je příčinou mnoha tělesných poruch a také neschopnosti lidí v sebedůvěře a samostatnému rozhodování. Poutá na sebe příliš životodárné síly, díky čemuž ostatní orgány, ale i ostatní tvorové již staletí strádají.
- Průvodní všeobecná strnulost hledá krkolomná, jednostranná a bezvýsledná řešení.
- Je zničeno povědomí o tom, že mozek je jen velkolepým pozemským nástrojem, který však je jen oživován. Je jako díla lidské techniky, která bez člověka „nežijí“. Na rozdíl od forem života v přírodě, které člověka nepotřebují. Té přírodě, před jejímiž projevy často člověk stojí bezmocný jako bezradný žebrák.
- Ješitnost člověka, probuzená pozemskou učeností a úsilím po uznání, stala se neštěstím i zločinem. Není tak těžké si to uvědomit, rozhlédne-li se soudný člověk kolem sebe a nahlédne i do sebe.
- Tím vším je zavřena brána člověku ke vztahu k onomu světu, dějům mimozemským, k dějům života, narození a umírání. A konečně ke skutečné radosti, jejíž mírou je vždy harmonický pohyb všech částí člověka a jeho okolí.

Tento dílčí výčet, sdělený lidem téměř před sto lety, stačí k tomu, abych podle něj popsal svět současnosti, s nímž jsem plně provázán a na kterém jsem minimálně z 90% závislý. Zbýlých 9 % je prostor, který mi vybudě, pro zorientování se v této závislosti, jistému naslouchání a k dávání prostoru pro něco jemnějšího, co i ze mne vychází. Rád bych řekl, že ten zbytek je to „to co cítím“. Avšak to ještě zdaleka není čisté světlo nejniternějšího vyzařování, nýbrž jen jeho vícenásobně zhuštěná proměna. K potvrzení uvedeného stačí chvíli pozorně naslouchat slovům spolulidí a zároveň být pozorný k jemnějšímu mimosmyslovému dění, ke kterému patří nejen vnitřní postoje a návyky zúčastněných, ale zejména to „nepojmenovatelné něco“, co nelze slovy popsat, uchopit a už vůbec ne řídit. Co lze jen tušit a stěžít v šerosvitu vědomí viděti jsem optimista, i s tím 1% skutečně duchovního projevu.

Vyjdou však nyní z předpokladu, že snad je mi dovoleno ještě něco napravit. Že budu ještě smět pracovat s těmi 99% současné zátěže. To však znamená současnost jasně a bez předsudků vidět, vnímat a postupně, po uzrání, nechat odpadat. Čili nikoli chtít opustit, chtít odvrhnout, chtít změnit, to jsou jen nová pouta. Nýbrž nedávat již více pozornosti. Vyjádřeno slovy, ztratit zájem o tu poznanou, ale již neprospěšnou či méněcennou věc. Ale nikoli ztratit zájem o živost. Protože, právě ona opuštěná pozemská vazba (odpuštění) dává možnost zesílení jemnějšímu niternému přitažlivému vyzařování, jež alespoň na chvíli, osvítlí další zatím nepoznanou skutečnost, která si bude žádat nového odpouštění. Tím, že se jí člověk bude vážně zabývat, nyní již více pod zorným úhlem světla niterného podnětu. Ačkoli je zpočátku vnímán jen neklid, ten se postupně stává časem nezadržitelnou touhou i jasnější formou pronikající k plnému vědomí.

A tak to běží krůček po krůčku dál, dokud člověk nezíská jistotu niterného úsudku – potřebné niterné hybnosti.

Vyjádrím-li to nové opět číselně, jistota získaného niterného úsudku odpovídá číselnému vyjádření asi 10% pozemské vitální síly. Zdá se to být málo, ale nesmím zapomenout na zákony projevu čísel ve stvoření. Protože pozemská změna vyjádřená 10% se může blížit související zářivé síle hodnoty 100. A 100 je již dostatečně silná moc, aby začala převažovat nad 99 % současné pozemské tíže. Výše uvedené se zdá být hrou s čísly, ale realizovaná skutečnost vyvádí záhy z jednostrannosti. A to i představě o hře. Totiž nejlepší a nejpřirozenější cestou života je hra. Nahlédnu-li na nezkažené děti, či zvířecí mláďata vidím, jak často si hrají. Ale oni si vlastně nehrají, oni rozvíjejí život. Skutečná hra navíc rozbíjí vždy každou strnulost. Než, každá hra má pravidla. V mém příběhu jsou těmi pravidly nejvěrnější a nejneovlivnitelnější „sourozenci“ pro cesty života. Zákony stvoření, zákony mého Otce.

Z nich pak, již prostě, vyplývají vlastní pravidla hry:

- Nauč se přátelsky vnímat, uprostřed tlaku života (a jeho strnulosti), projevům nejniternějšího nitra.
- Vždy nahlížej na celou poznanou skutečnost, nahlédni i do minulosti a hledej souvztažnost s projevem nitra, svým vnitřním stavem.
- Měj na paměti, že tvůj vnitřní stav je hlavní příčinou tvých pozemských poměrů. Příkladně máš-li nedostatek hmotných prostředků, tak příčinou je tvé vnitřní vyzařování nedostatku. Nebo. Toužíš-li stále po uznání lidí, budeš nadále žít s těmi, kteří jej také nemají.
- Necítíš-li sounáležitost k bližnímu, příčinou neporozumění není jeho jiné pojmání světa, ale tvé neporozumění skutečnosti. Neshoda tak není důvod k odvrácení se od něj, naopak, podnět k vážnému hledání, jež spěje vždy k řešení. Protože shoda je soulad, přátelení se ze zákonitostí, které platí pro jakýkoli život. Ale osobní naplňování poznané zákonitostí je jen dílem každého bližního s jeho stupněm zralosti. Samotná slova, v debatě bez vnitřního světla, jsou vždy předem ztracena.
- K tomu patří také poznání, že ve dvou se to lépe „táhne“ (řeší). Protože jeden zdroj vyzařuje jen 1, ale $1+1=2$ a tak dva zdroje podle zákonů vyzařování již vyzařují až 4 násobně. To znamená, že dva nesvorní mohou být spolu ve výsledku 4 x více krušení a naopak dva sounáležití 4x více povznesení blíže k pomáhající síle a formě řešení.
- Pro správné vidění a poznání skutečnosti jsou vždy pro každého člověka na zemi připraveny živé obrazy zákonitostí ve stvoření. Je na každém, jak je on sám vetká do svého života. Ovšem, setkají-li se vědomě dva nebo více lidí ve „jménu Tvůrce všeho bytí“ tam je povinnost započít a rozvíjet dílo pouze na živých zákonech stvoření. Následné pozemské uskutečnění je podloženo osobní dohodou, v níž je respektována zralost a schopnosti druhého v jeho prostředí.

Děkováná motlitba je pak živým a úplným obrazem věci či dění, vyplývajících z poznání. Protože nelze mluvit ani děkovat neuchopenými slovy. Nelze děkovat a zároveň nevidět a nechápat. To je pak jen ...přáním....L.D.

91. Náboženské a „civilní“ prezentování Poselství a osobností s ním spjatých

-ZF-

Oslovil mne nedávno jeden známý s dotazem, co si myslím o tzv. „oficiálních“ vyjádřeních čtenářů do sdělovacích prostředků a médií. Citoval mi odstavce z internetu a časopisů, které popisují, především osobnost Abdrushina, řekněme v nenáboženském chápání. Tedy bez označení Syn Boží, Syn Člověka, nejvyšší Vyslanec Boží, apod. Poselství není představováno jako Boží Slovo, ale jako výjimečné dílo vysvětlující stvoření, svět a mechanismy v něm působící. Tazatel se to jevilo jako zapření a popření Božství a Božské role. Protože jsem se sám častěji zamýšlel nad tím, jak dnes vystupovat proti materiálnímu světu a materialistickému Českému národu, vím, že to není jednoduchá otázka a není na ni ani jednoduchá a jednoznačná odpověď. Všechno by bylo jiné a jasnější, kdyby zde žil Abdrushin a vše probíhalo podle plánu, ale žel mnohé, velmi mnohé se změnilo, a proto jsou některé věci obtížně řešitelné.

-ZF-

Jistě můžeme ignorovat fakt, že za života Abdrushina mělo dojít nejen k roztržení lidstva na poučitelné a nepoučitelné, odchod nepoučitelných a školení poučitelných ve velké škole vývoje s názvem Tisíciletá říše. Můžeme to ignorovat a vystupovat tak, jako že se to stalo. O to se tu již pokusilo více čtenářů od doby odchodu Abdrushina, ale výsledek nepřinesl kýžené očekávání. Jistě můžeme chodit po světě a každému povídat o Bohu a o Synu Člověka a třeba se někdy i podaří, že to někoho osloví. Většinu to spíše popudí, menšinu to bude jedno. Můžeme říci, že na tom nezáleží, naše hlásání působí jako součást soudu a tím i třídění. Jistě můžeme i v samotném Poselství nalézt pasáže, které můžeme takto chápat a tím i svůj postoj chápat jako Bohu milý a správný.

V praktickém životě bychom naopak našli více konkrétních případů, kdy takovéto hlásání nakonec vede jen k pomlouvání a znevažování Poselství. A výroky o tom, že Poselství/ale tím i pojmy s ním přímo související/, mají být dávány jen hledajícím a toužícím, ne tedy „rozhozovány“ komukoliv, tyto výroky ve smyslu „polož Slovo na vysokou skálu, aby se každý musel sám namáhat“, spíše mluví o obezřetnosti. Zdatný čtenář tedy najde výroky, kterými může podepřít svůj postoj v obou případech.

Ve vzpomínkách učedníků najdeme výroky, kdy některý z nich na veřejnosti zcela otevřeně označoval Abdrushina jako Pána, Syna Člověka a Božího Syna. Jakou to mělo odezvu nevíme, ale podstatné je, že dnes už není Poselství stavěno na nějakou samostatnou úroveň, ale je chápáno jako jedno učení jakési malé církve, nebo ještě častěji sekty, která má na kontě různé skandály. Vše je postaveno jako jedno učení z mnoha jiných a čtenářské spolky jsou jen jednou sektou z mnoha jiných sekt, které se odvolávají na jakéhosi Boha, asi taky jednoho z mnoha.

Podle některých výroků z Poselství /např.: Desatero se probírá ve škole.../, ale i z dochovaných poměrů v našem národě je jisté, že tehdy měla podstatně větší část populace a národa blíže k existenci Boha, než dnes. Proto tehdy výroky o Synovi Božím mohly vyvolat souhlas nebo odpor, ale ne masové zesměšnění, jako je tomu u materialistického národa dneška. Proto, když tak o tom přemýšlím, mi nepřipadá zcela reálné, že by nám dnes Abdrushin řekl, jako kdysi učedníkům: „nyní běžte a zvěstujte Slovo...“ Spíše si umím představit nějaký výrok o neházení perel sviním. Těžko dnes tedy najít nějaký univerzální postoj, bude to jistě různé pro různé situace. Když ale vezmu konkrétní dotaz tazajícího se známého...já sám bych taky nesděloval do televizních novin stanice Nova, nebo do senzacechtivých bulvárních plátků, že „Poselství je Svaté Slovo přinesené Synem od Otce“. Ne proto, že bych tomu nevěřil, ale proto, že by mi bylo odporné pak číst a poslouchat, jak je to následně překrucováno a zesměšňováno.

Samozřejmě je něco jiného, mít své webové stránky zcela ve své režii. A zase, pokud taková stránka funguje jako nějaký komunikační prostředek mezi čtenáři samotného Poselství, pak není důvod k nějakému znevážení. Je-li to však stránka, obracející se na neznalou a mnohdy zaujatou veřejnost, pak je situace zase jiná. Ovšem je také třeba zmínit nebezpečí, že by člověk při všech těch ústupcích a zamlčováním tomuto materiálnímu světu a lidstvu mohl nepozorovaně dojít ke zbabělosti. Jistě, že na přímý dotaz by měl dát čtenář a stoupenec přímou odpověď, ale jestli by měl sám od sebe, aniž se ho na to někdo ptá, začít líčit tyto velké pojmy komukoliv a kdekoliv....to mi přijde velmi diskutabilní. Zažil jsem jednou při návštěvě Vomperbergu, jak nadšená čtenářka poučovala naprosto naznalou a nechápající manželku řidiče autobusu, který nás tam jen dovezl, aniž měl s tím vším co do činění. Čtenářka ukazovala nechápající paní na protější kopec, kde tvoří nezalesněná část kopce optické místo připomínající tvarem kříž – „vidíte vlevo je Imanuel, vedle Abdrushin....“ Výsledkem bylo, že po nedlouhé době, kdy se paní od řidiče autobusu místo líbilo, a projevovala zájem, o co to tu vlastně jde, přestala po aktivitách čtenářů s námi komunikovat a už se nám až do odjezdu jen vyhýbala.

Došel jsem k jednoduchému postoji – hledajícímu a tážajícímu se, dám jistě jasnou odpověď, přiměřenou jeho chápání a zralosti /...i začínající čtenář s vnitřní bloádou k náboženstvím může být zaskočen „náboženským“ chápáním Poselství, které zatím bere spíše filozoficky a jako výbornou nauku/. Ostatním nic nepovídám a tím ani nemusím řešit, jakou formu volit, jestli náboženskou či nenáboženskou. To je možné u osobního života, ale ne při nějaké veřejné činnosti spojené s Poselstvím, jako jsou veřejné přednášky, vydávání časopisů, apod. To, že v těchto případech jsou osoba Abdrushina a Poselství podávány „nenábožensky“ mne nijak neuráží a беру to, jako formu vynucenou nezralostí a materiálností našeho národa.

Samozřejmě pro mne zůstává otázkou, jestli je vůbec nutné tyto pojmy veřejnosti nějak „objasňovat“. Vyzvednout hodnotu Poselství je jistě správné, ale nevím, jestli je nutné, aby veřejnost dostávala bez ptaní informace o osobním životě Abdrushina, když souvislosti a skryté mechanismy nemůže bez přečtení Poselství ani vytušit. Jestli by nebylo lepší takové informace dávat až čtenářům, kteří to již mohou chápat v jiných souvislostech, než veřejnosti, která vše bere jako klepy, v lepším případě jako „zajímavost“.

Závěrem bych tedy shrnul, že „náboženskou rovinu“ Poselství a osobnosti jeho autora nijak nezdůrazňuji a uvádím ji jen v případě přímého dotazu vážného tazatele, který se ptá z vážného zájmu, ale ne jen tak ze zvědavosti, nebo proto, aby to vše pak mohl pomluvit. Snažím se však, aby tato opatrnost se postupně nestala zbabělostí, nebo nějakým pohodlným zvykem, ale aby to vždy bylo jen pozorným tříděním, které má být ku prospěchu všeho a všech, ne tedy jen mne.

-ZF-

Dodatek:

K těmto úvahám bude správné „vymezení pojmů“, protože stejná slova můžeme chápat rozdílně. Jedná se o pojmy náboženství, církevnictví a víra.

Náboženství, jak slovo naznačuje, by mělo pojmenovávat vztah a cestu člověka k Bohu. Žel, ve skutečnosti je používáno jako pojmenování různých církevních skupin. Tak máme náboženství křesťanské, židovské, islámské, apod. Ve skutečnosti nám toto slovo splývá s příslušností k nějakému druhu církve. Náboženství je veřejností chápáno, jako skupinová, nějak konkrétně definovaná, metoda víry. Pojem církevnictví se obecně tak často nepoužívá a proto nám splývá se slovem náboženství, protože obě slova jsou chápána v úzké souvislosti s nějakou církví. Ze všech tří slov jedině slovo víra má méně ohraničený význam a chápe se, jako „víra v něco“, protože věřit lze i politikovi, partnerovi, atd. Protože toto slovo není chápáno jen ve vztahu ke Stvořiteli a má i obecnější význam, není tak pokřivené směrem k věroukám a náboženstvím se všemi jejich chybami a omyly.

Tyto pojmy zde vymezuji proto, že Poselství zaujímá zajímavou a pro obecné chápání poněkud nejasnou roli. Poselství samo o sobě se dá chápat jako „nauka o světě a stvoření“, tak, jak to bylo

i zamýšleno. Proto může čtenář Poselství chápat jeho obsah i jako dílo filozofické nebo naučné. Přesto, že na mnohých místech je hovořeno o Stvořiteli, není to způsobem obvyklým v náboženstvích a proto to ani na čtenáře nábožensky nemusí působit.

Když si však vezmeme děje „kolem Poselství“, tady výroky autora k učedníkům, úkony Grálu, slavnosti a další, najdeme výraznou zevní podobnost s křesťanskými náboženskými obřady a ceremoniemi. Tato „dvojí tvář“ Poselství může na veřejnost působit poněkud matoucím způsobem, protože se vymyká naučenému roztřídění na věci náboženské a světské. Když k tomu přidáme výroky autora, že nezakládá žádnou církev ani nové náboženství, je pak celkem jasné, že pro člověka, který chce veřejně představovat Poselství a jeho autora, je tu problém. Jak vysvětlit veřejnosti, která má pojmy klasifikované podle určitého schématu, něco, co působí dojmem, že zapadá do protichůdných skupin? Ono vlastně Poselství nezapadá do žádné skupiny a stojí samo o sobě jako zcela jedinečný druh. To ovšem materialisticky chápající společnosti lze těžko vysvětlit a ona to také nemůže být ani schopna pochopit. Společnost se také může cítit být obelhávána, nebo alespoň má pocit jakéhosi mlžení a nejasností, když něco, co po všech stránkách „vypadá jako náboženství“ tvrdí, že není žádným náboženstvím. Myslím si, že tento aspekt se také výrazně podílí na problému, jak veřejně prezentovat Poselství a jeho autora.

Vím i o případech, kdy vážný čtenář Poselství se setkal se skupinami čtenářů, kteří jej co nejrychleji postrkovali na pobožnosti. Tento byl naprosto vykořeněn, protože najednou mu bylo Poselství ukázáno jako součást náboženských rituálů, když on je do této doby považoval za naučnou knihu s hlubokým všeobsáhlým obsahem, avšak nenáboženskou. Slyšel jsem o případech, že některé čtenáře takováto „nová tvář Poselství“ úplně odradila. Nelze se tomu zase tak moc divit. Ve všech těch inkarnačních smyčkách našich životů může být nejedno dramatické a tragické setkání s náboženskou krutostí, bigotností a fanatismem. To pak může vyvolat v člověku hluboký nevědomý odpor k takovým falešným formám. Proto mohou být tyto „dvě tváře Poselství“ uhelným kamenem nejen pro neznalou a mnohdy i zaujatou veřejnost, ale i pro samotného čtenáře Poselství.

92. Úvaha na téma možného selhání bytostného

-ZF-

Mám tu od jedné paní podnět k zamyšlení. Týká se jednoho příběhu z povídek paní Halseband, jmenovitě je to povídka o kapce Luciferovy krve. Zde je napsáno, že, když byl Lucifer svržen z nebes, padla jedna kapka jeho krve na malého lesního skřítku. Ten se působením této krve změnil ve zlomyslnou bytost, která ostatním v lese, včetně zvířat, s potěšením ubližovala a měla radost z jejich utrpení. Jistě nám nepřijde pravděpodobné, že takovýmto způsobem může být zmanipulován bytostný...nicméně jsou v PG výroky, že bytostní mohou být ovlivňováni lidským duchem. Zkusme se zamyslet nad tím, co asi je a co není možné či alespoň pravděpodobné.

Pan O.J.:

Dobrý podvečer pán Fritz,

ano v Posolstve je povedané, že ľudský duchovia môžu ovplyvniť bytostných /či až natoľko, aby sa odklonili od Božej vôle, nieje jasné/, ale je aj povedané, že akonáhle bytostný sa odkloní od Božej vôle, tak je vyradený z pôsobenia celku a už mu viac nepriteká Božia sila a zakrní. V súvislosti s Luciferom predpokladám, že sa od Božej Vôle odklonili len anjeli, ktorí boli na Lucifera naviazaní a utvorili tzv. Luciferove vojsko. Nie som si celkom stý, či pád Lucifera mal dopad aj na bytostných, ktorí tvoria prírodu, myslím si, že nepatrili títo bytostní do reťaze vplyvu a velenia Lucifera. Situácia nieje celkom jasná, či Lucifer ako najsilnejší duch v stvorení mal silu ovplyvňovať bytostných, ktorí neboli pod jeho velením. Veľa však napovedá údajná informácia, že práve táto poviedka sa stala dôvodom roztržky medzi pani Halseband a Abdrushinom kôli rozporu s Božími zákonmi. Tak by to skorej vyzeralo, že Lucifer vplyv na bytostných nemal. Či sa bytostný, ktorý sa odkloní od Božej vôle, môže vrátiť späť, mi tiež nieje celkom jasné, ale keďže Lucifer už sa nemôže vrátiť späť na úroveň archaniela, tak si myslím, že aj bytostný, ktorý sa raz odkloní od Božej vôle, tak nevyhnutne a nezvratne musí zakrnieť, čo by bolo s poviedkov pani Halseband v rozpore.

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

-ZF-

Dobrý den přeji. K možnému odklonu bytostných od řídící Boží vůle si myslím toto. Vycházím z toho, co jsem se dočetl, tedy, že bytostný, který by se snad odklonil, zanikne, protože bez této síly nemůže žít. Jedině duchovní, mající svobodnou vůli, může nějakou dobu žít, i když tuto vůli nerespektuje. Předpokládám, že i v tomto případě přijímá různé druhy energií, které jsou ve směsici záření obsažené a které i ono potřebuje, aby mohlo existovat. Protože není tak pevně vázáno na Vůli, jako bytostní, může si brát jen energie nutné ke své existenci. Bytostní, pro svou vázanost, zřejmě nemohou sílu takto selektovat a buď berou vše, co mají a žijí v řádu a harmonii, nebo ne a pak zahynou.

Ovšem nevím, jestli tento příklad z Poselství /že bytostné zanikne, když se odkloní od Vůle/ není jen nějakým vyjádřením principů, a jestli je tedy míněn doslova. Musíme připustit, že třeba ani takové případy nejsou. Jiná situace byla u Lucifera. V PG je uvedeno, že jsou bytostní, kteří v sobě mají jen bytostné a jsou bytostní, kteří mají bytostné i duchovní. U Lucifera tedy došlo k posílení jeho duchovní složky a potlačení bytostné složky /má v sobě obě/, proto se stal duchem. Kdyby v něm duchovní již před tím nebylo, nemohl by se duchem stát. Takže ani v jeho případě nemůžeme, přísně vzato, mluvit o selhání bytostného, ale spíše o posílení duchovního v bytostném, převzetí vlády duchovního nad celou osobností a následně zkažení se...zkazil se tedy duch, ne bytostné.

Malí bytostní jsou podle Řádu nuceni stát pod tlakem nás vyvíjejících se duchů. Musí tedy formovat špatné formy, ale nemají z toho radost, nejde tu tedy o děj popisovaný v povídce paní Halseband o kapce Luciferovy krve, která měla změnit skřítku ve zlomyslnou a pomstychtivou bytost. I u Lucifera je psáno, že je chmurného majestátu a krásy, také, že se mu hnusí podlost a nízkost. Tedy ani u něj nemůžeme předpokládat „lidské“ vlastnosti, jako je škodolibost, pomstychtivost, apod. To vše děláme až my, lidští duchové v pozemských tělech, nebo duše v záhrobí.

Mohli bychom tu zmínit ještě jeden fakt, bytostní, protože žijí v Řádu, jsou dokonale přizpůsobeni druhu své činnosti, tedy i jejich těla jsou přizpůsobena, aby co nejlépe mohli vykonávat svou činnost. My jsme je donutili formovat tvary a útvary, které vůbec ve stvoření neměly existovat. Můžeme tedy předpokládat, protože oni se pořád pohybují v Řádu, že se museli přizpůsobit i této změně činnosti. Je tedy docela možné, že jsme je nějak zmrzačili „tělesně“, ovšem jejich podstatu, která je pořád ve Vůli, tu jsme změnit nemohli. Nebo jen tak, že místo své bytostné radosti z tvoření krásy, jsou smutní z tvoření našich hnusů. My, lidští duchové pozdějšího stvoření můžeme do jisté míry ovládat menší druhy bytostných, ovšem jen ve zmíněném, omezeném smyslu.

Jestliže se Lucifer stal nejsilnějším duchem, můžeme předpokládat, že i on může ovládat bytostné a to vyšší, než my. Protože však oni zůstávají v řádu, jsou mu zřejmě vystaveni jen takovým způsobem, jako nám jsou vystaveni malí bytostní. Může je donutit tvořit nějaké formy, ale nemůže změnit jejich podstatu, aby byli závistiví, pomstychtiví, apod. Existují v různé literatuře zmínky o tom, že s Luciferem byli svrženi z nebes i četní andělé, kteří tvoří jeho družinu. V Poselství jsem se však dočetl pouze to, že jeho vojsko tvoří pokřivené lidské duše. Pokud by snad skutečně měly být u něj jemu podobné bytosti, pak jen, podobně, jako u něj, proměněné v duchy se svobodnou vůlí /pak by mohly být zlé/, nebo, jako malí bytostní pod námi, tedy formující dle jeho chtění, ale přesto sloužící Řádu.

Jestli by se Lucifer mohl opět vřadit do Řádu...těžko říci, víme o tom příliš málo. Dovedu si představit, že kdyby v něm duchovní bylo opět potlačeno a převahu by nabralo bytostné, pak by se opět vřadil do velkého Řádu a mohl by sloužit. Jestli by proměna mohla být až taková, že by bezvýhradnou službou a vznášením se v Boží vůli opět získal křídla, mi přijde málo pravděpodobné. Musel by se postupně propracovávat různými formami služby až k té bezvýhradné, ale ta je až v blízkosti Boží, nejprve by se musel dopracovat až tam a pak dalším zvýrazňováním své služby teprve dospět k takovému odevzdání se, že by se vznášel ve Vůli a tím křídla získal.

Na závěr bych řekl, že představa bytostných, majících lidské negativní vlastnosti, mi přijde velmi a velmi nepravděpodobná. Nechci používat slovo nemožná, protože víme příliš málo, abychom si mohli dovolit toto slovo použít.

Ze všeho řečeného vyplývá, že povídka paní Halseband je v rozporu s Poselstvím. Když jsem si nyníčetl i další povídky z této knihy, našel jsem i jiné věci, které, přísně vzato, také nejsou pravdivé. Pokud bereme knihu jen jako jakési podobenství přeformované do materialistického chápání a přijímání, pak by se to dalo takto přijmout. Ovšem jako veřejné dílo učednice, je to jistě rozporuplné...

Pan O.J.:

Dobrý deň pán Fritz,

práve si čítam prednášku „Duchovné zárodky“ a narazil som na pasáž, ktorá sa týka témy o bytostných,, o ktorých sme naposledy hovorili, že nemôžu ľudský duchovia odkloniť bytostné od Božej Vôle. Podľa tejto pasáže je možné, aby ľudský duchovia ovplyvňovali malých bytostných od ich činnosti vo Vôle Božej, ale len tých, ktorý sú príliš vzdialený od svetlých výšin, ako sú gnómovia ap.

„Malá časť však, ďaleko vzdálená od svetlých výšin a svou činností úzce spojená s najhrubší hmotnosť, jako gnomové a tak ďalej, môže býti, tak jako mnoho jiného, prechodně ovlivněna v hrubohmotnosti žijícími vyvinutými lidskými duchy. Avšak nyní byla možnost této činnosti lidskému duchu opět vzata a tak i tito malí bytostní pomocníci stojí v této době jen ve službě vůle Boží a to po dobu soudu i po dobu trvání tisícileté říše.“

S priateľským pozdravom, Ondrej Janičko

Reakce paní H:

Přečetla jsem si v rychlosti debatu. Souhlasím s Vaším pohledem, ale stále si nedokáži vysvětlit Pánovu větu, kterou uvádí tázající, ale která není přesná: Patří k nim skřítkové, víly, sylfy, rusalky atd., bytosti země, vzduchu, ohně i vody, které vídali i mnozí lidé, dříve více než nyní. I je ovlivňují myšlenkové formy a tím také vzniká opět mnoho dobra nebo zla. Jakého zla? Jakého je druhu?

-ZF-

Zlo je něco, co je proti Božímu řádu, proti Jeho Vůli. Malí bytostní jsou ze zákona nuceni formovat útvary podle chtění duchů pozdějšího stvoření. Nebylo chtěno, ani předpokládáno, že to budou útvary a formy zla, tedy démoni, fantomy. Už vznik těchto forem je vznikem zla, které nemělo být a které jde proti Vůli Boží, tím proti řádu a harmonii. Bytostní, kteří jsou radostného druhu, vykonávají tuto činnost již bez radosti, což je další negativní projev. Tyto temné útvary, které působí proti řádu stvoření, tím působí i proti bytostným, kteří konají v této Vůli.

Jelikož citové útvary mají nejen duchovní jádro, ale i část bytostného druhu, z něhož pocházejí malí bytostní, je tu jistá druhová stejnorodost a proto můžeme předpokládat, že tyto útvary mohou nějakým způsobem obtěžovat, napadat bytostné. Nebo jim alespoň překážet v práci, třeba, pro nějaký příklad, jako by se nám do cesty neustále pletlo mnoho opilců. Neustále by se nám motali pod nohy, snažili by se na nás pověsit, obtěžovali nás svým opileckým blábolením, ale třeba i agresivními projevy, a podobně. To by bylo dost nepříjemné a moc by se při tom nedalo ani pracovat, ani soustředit... Při déle trvajícím obtěžování by se to pro člověka stalo nesnesitelným a byl by nešťastný. Můžeme předpokládat, že bytostní to mohou prožívat nějak podobně. /viz slova z př. Myšlenkové formy: Patří k nim skřítkové, víly, sylfy, rusalky atd., bytosti země, vzduchu, ohně i vody, které vídali i mnozí lidé, dříve více než nyní. I je ovlivňují myšlenkové formy a tím také vzniká opět mnoho dobra nebo zla. / Samozřejmě citové útvary jako démoni je ovlivňují též...a ještě více.

Vždyť už jen když si představíme, že celé úrovně jsou zaplaveny temnými formami, které museli vytvořit bytostní, protože jsme je k tomu donutili – nelze to nazvat jinak, než že je to „mnoho zla“. Jak jsem již dříve uvedl, bytostní se pohybují v zákonu a proto se i „tělesně“ přizpůsobí druhu činnosti, kterou vykonávají /vždyť i zvířata, která žijí volně, se přizpůsobují prostředí, druhu své činnosti, natož bytostní, kteří jsou ještě více spojeni s formujícím zákonem/. Změnou druhu činnosti bytostných dojde tedy i k přizpůsobení jejich těl k této změněné činnosti. Protože tyto útvary jdou proti řádu stvoření, je pravděpodobné, že vynucená změna tvarů těl bytostných je pro ně i pro stvoření nežádoucí, a proto ji též můžeme nazvat zlem. Už to, že bytostní žijí v zákonu a přitom musí tvořit věci, které jsou proti zákonu – v nich musí vytvářet velký a těžký rozpor, který jim nepochybně ubližuje, což také jistě můžeme nazvat zlem. Forma současného boje v přírodě je též pokřivena naším chtěním, také zde musí bytostní spolupůsobit pod naším tlakem k nežádoucím projevům-to je také zlo, do kterého jsme je zapletli.

93. otázka: Prospěšnost/škodlivost internetu

Dotaz pan O. J.:

Srdečně Vás zdravím pán Fritz,

mám takú malú otázku na zamyslenie. Je internet proti Božím zákonom? V Posolstve sa dočítame, že len v dávaní môžeme prijímať. Zákon nutného vyrovnania musí byť dodržaný. Je teda bežné surfovanie a sťahovanie voľných súborov z internetu bez patričného vyrovnania porušením Božích zákonov?

S priateľským pozdravom, O J

-ZF-

Děkuji za praktickou a užitečnou otázku. Internet nelze oddělit od počítačů, takže se můžeme zamyslet nad obojím. Jak internet, tak počítač jsou ve svém původním určení nástroji pro usnadnění života na zemi. Počítač připomíná v něčem mozek a rozum, měl by nám pomáhat přenášet naše myšlenky a chtění do hmotných rovin. Myslím si, že na samotném počítači, tedy přístroji, není nic špatného. Pokud by se používal pro matematické, grafické a komunikační úkoly, jakož i na přenos důležitých/to je nutné zdůraznit/ dat, pak by byl jen užitečný-ostatně stejně jako rozum. Zrovna tak internet-pokud by sloužil jen k přenosu užitečných dat, pak by jen sloužil duchu. Že se tak neděje, jsou všechno důsledky nesprávně používaného rozumu a protože počítače jsou rozumu velmi blízké, je logické, že se necností a špatné používání rozumu velmi výrazně musí zrcadlit i v použití počítačů a internetu. Jsem přesvědčen, že, kdyby tu byl dnes Abdrushin, také by minimálně jeho povolání měli s jeho souhlasem počítače a internet. Jistě by i on nějak, v určité míře, používal oboje, tak, jak navštěvoval kino, jezdil autem a mnohé jiné, tehdy běžně používané technické pomůcky. Jistě by však používal počítač i internet jinak, než je dnes běžné.

Pokusím se shrnout některá nesprávná používání internetu.

Krádeže majetku druhých mohu zmínit jako první, i proto, že dotaz byl právě o nich. Že existuje přikázání „Nepokradeš“, a že je Abdrushin ještě rozšířil i o roviny nehmotné, jasně napovídá, že je hříchem vzít si cokoli z majetku druhého bez jeho souhlasu. Právě ta snadná přístupnost hudby, filmů, obrázků a textů přes internet dovedla většinu lidí k závěru, že je správné si vzít to, co se tak nabízí. Je to vlastně Luciferův princip svodů, kterému málokdo odolá. Tzv. „sdílení“ vytváří naprosto pokřivený princip – někdo ukradne film, obrázek, písničku a pošle mi to – já „sdílím“, tedy zcela „zdarma a nezištně“ to poskytnu dalším lidem-já jsem tedy charakter a dobrák... Je to pokřivená metoda Juro Jánošíka. Ten bral bohatým a pak to rozdával chudým. Na internetu se ukrade komukoli/nikdo nepřemýšlí, jestli majitel je chudý nebo bohatý, jestli mu to nějak ublíží – je to pokus o skutečnou realizaci komunismu – vše patří všem a každý si může vzít, co chce/ a rozdá komukoli. Všichni jsou pak zapleteni do vláken jednoho činu krádeže. Je to pak jakási skupinová, či kaskádová krádež.

Což nás dovádí k vyjádření Abdrushina, že lidskému duchu musí být odebrány příležitosti k selhání, dokud nezesílí a nestane se pevným vůči pokušením. Internet v nějaké „lepší době“ by tedy musel odpovídat tomuto doporučení. S tím souvisí používaná anonymita, která vede lidi k domněnku, že když jsou „neznámí“ jsou i beztrestní a nepostižitelní. Tedy i zde by muselo být vždy zcela a doložitelně jasné, kdo příslušnou stránku navštěvuje a co tam dělá. Pokud by chtěl získat nějaké materiály, pak jedině za sjednaných podmínek, jejichž i malé nedodržení by se ihned projevilo minimálně např. odpojením internetu na dobu určenou závažností přečinu. Není jistě vždy bezpodmínečně nutná platba penězi, autor může dát své materiály k dispozici zdarma, ale i tak mu zákonitě přísluší odměna ve formě radosti, vděčnosti, ale i verbálně vyjádřeného upřímného poděkování. Hodnotu platby určuje sám autor, protože je to jeho majetek, pokud neurčí, musí být dotázán. Pokud nic nechce, přísluší mu alespoň ony jmenované nehmotné vyrovnání-vděčnost, radost a díky.

K této kategorii se řadí i krádeže softwaru – programů, aplikací, apod. Zde bývá omluvou/i čtenáři používanou/, že programy jsou předražené, kdyby stály přiměřeně, pak bych zaplatil. I vytvoření pro-

gramu stálo autora nemalé úsilí a peněžní prostředky, i když to tak třeba nevypadá. Jakou on určí cenu, je jeho věcí, pokud by to za přemrštěnou cenu nikdo nekoupil, musel by cenu snížit. Kdybychom používanou výmluvu aplikovali v jiné rovině, asi by ji málokdo bral za správnou/což se u krádeží programů za správné často bere/. Dejme tomu, že by si někdo chtěl pořídit kvalitní značkové auto. Došel by k tomu, že je předražené a kdyby stálo na ulici nezamčené, tak by si je vzal. Zkrátka krádež je vždy krádeží, ať již ji rozum oblékne do jakkoliv pěkného maskujícího slovního oblečku.

Další negativní rovinou jsou svody zaměřené na lidské slabosti-přehnaná sexualita, sexuální úchyly, hráčství a holdování všem druhům násilí. Zde se internet dnes chová jako ucelená a nesmírně bohatá nabídka všech myslitelných svodů. Každá lidská úchylna a slabost zde nalezne živnou půdu. To však není vina internetu-ten je jen kanálem, průplavem, do něž lidé sami nalévají to, co je jim libo. Že je jim „libo“ tolik nechutností není zase tak divné, když uvážíme, že většina lidstva vůbec neměla být na zemi, ale v nějaké nižší úrovni. Celá tato kategorie by v lepší době z internetu zcela jistě zmizela.

To, že se internet používá k domlouvání trestných činů je důsledek nejen zkaženosti společnosti, ale i nemožnosti kontrolovat, co se vlastně vše na internetu děje. Nic takového by samozřejmě nemohlo být, i internet, jako vše jiné ve stvoření, je stále pod dohledem Božích zákonů, je tedy neustále kontrolováno a každý je snadno dohledatelný a případně i postižitelný. Tomu by jistě odpovídal i internet nové doby. Jen naprostá průhlednost a postižitelnost všeho lidského konání by nás dovedla k větší snaze konat správně.

Kategorií, kterou by asi mnohý čtenář označil za dobrou, ale já ji označuji za nesprávnou, je chatování a sdílení. Nekonečné žvanění o čemkoliv a sdělování jakékoliv osobní banality, ale i osobní důvěrnosti, vede ke ztrátě studu, odstupu, ale i k zpovrchnění. Dnes není zvykem se nad něčím trochu hlouběji zamyslet, je nutné to rychle někam „vylepit“, aby to všichni viděli a „sdíleli“. Tak se osobní fotky, vhledy do vlastního života, šíří jako lavina od známého k trochu známému až k úplně cizímu člověku. Vzniká jakési „společné žití“, kdy jsou všichni propojeni se všemi-to je přímo proti předurčení lidského ducha, který má získávat individuální osobnost. My nejsme skupinová duše, ani hmyz. Hmyz se alespoň sdružuje k nějaké pro jeho společenství užitečné společné činnosti, ale my jen k banalitám bez hlubšího obsahu. Věřím, že toto by v nové době také nebylo, protože to zpovrchňuje, rozptyluje a odvádí od vnitřního prohloubení.

Dnes se v Poselství popisované nectnosti rodin, které strhávají lidské duše z jejich osobních cest do skupinového duchovního živoření, ještě velice zvýraznily. Místo jedné rodiny, kterou člověku přinesou zákonitá karmická vlákna, si sám a dobrovolně přibere velikou pomyslnou imaginární „rodinu“ všelijakých „přátel“ na Facebooku, s nimiž prožívá to, co mělo být určeno pro něj, nebo zde utrácí čas v povrchním žvanění o ničem. Když dostanu 10x denně veledůležitou zprávu o nějakém známém, že si dal do své stránky další fotku svého vnoučka – nijak mne to nenadchne a jen si uvědomím, do jaké povrchnosti jsme to zapadli a čím že to žijeme, čemu věnujeme veškerý čas a co je naším nejvyšším cílem. Není to „špatná-temná věc“, ale je to slepá ulice vedoucí do spánku ducha, a to přes to, že „cítíme“ přívaly příjemných emocí.

Musím zmínit dnes módní metody „přeposílání ušlechtilých prezentací“. Na první pohled se zdá, jako by to bylo užitečné konání. Někdo mi pošle pár moudrých výroků a já je jedním kliknutím pošlu dalším dvaceti lidem a oni jiným dvaceti, atd. Zdá se, jako bychom všichni šířili světlo a moudro... A přece...kdo se ještě pokusí sám vymyslet nějakou kloudnou vlastní větu, když může jedním pohybem prstu poslat do světa takové moudrosti? Někde v nitru člověka je pak radost, kterou si vysvětluje, jakože poslal něco krásného do světa, ale bude tam jistě i pocit, že na té moudrosti/které sám není schopen/ má také nějaký podíl...že i on se podílí na MOUDROSTI světa. Ale není to tak a více by rozvoji jeho osobnosti prospělo, kdyby sám něco vymyslel, pak by to byl produkt jeho činnosti. I kdyby to nebylo tak moudré. Přece by to pro něj bylo o hodně cennější... Po dvaceti moudrých emailech za jedno dopoledne od různých lidí už mi i to přijde jako vymývání mozku a jako stupidní zábava. Takže touto činností v míře, jak probíhá, se nešíří světlo, ale zpovrchní se a zkonzumní i moudré výroky těch

několika málo skutečně moudrých. To není cesta a metoda, která by vedla k rozvoji vlastní osobnosti, ale spíše k nesprávnému pocitu sebeuspokojení...

Komunikační možnosti internetu by mohly být užitečné, pokud by se používaly v přiměřené míře, ale ne jako prostředek k prázdnému žvanění. Je tu však ještě jedna rovina. Internet dává možnost sdělit širšímu plénu jakékoliv názory. Širokému plénu, které bych ve svém fyzickém okolí asi těžko našel. Zde je to umocněno anonymitou, jak jsem již zmínil, ale navíc jsou zde „fóra“, tedy prostor, kde je možné sdělit něco světu. Jako Luciferům princip svodu lákají tyto prostory agresivní duše, které zde mohou beztrestně urážet a zdánlivě poučovat jiné. Je to hlavně prostředek k posilování domýšlivosti, sebestřednosti a podobných úchylek. Fóra by tedy musela mít mnohem přísnější kritéria.

A ještě máme další velmi negativní prvek – závislosti. Tato závislost vzniká z možnosti rozvíjení různých lidských sklonů a slabostí-domýšlivosti, agresivity, prázdného žvanění a mnohého jiného. Tak nyní slyšíme, že dítě nepojede na tábor v přírodě, pokud tam nebude dobrý signál, aby mohlo používat internet. Bez internetu v přírodě nebude!!! Podobně nás přesvědčují reklamy, že nemůžeme jet na dovolenou, nebudeme-li mít dobrý signál k příjmu internetu.

Všechny zajímavosti vzdálených krajín, přírody, vše je vytlačeno surfováním po internetu, žvaněním a hraním...cestování kamkoliv ztrácí smysl, protože přece i tam je ten stejný internet, jako máme doma.

Ze skutečného života unikáme do vymyšleného /virtuálního/, který současně vytváříme ve světě myšlenkových forem-není to ale užitečný svět, který by nám prospíval. Přesto za to nemůže internet, ale jeho zneužití námi a stále zřetelnější nepochopení smyslu života... Není tedy správné pohrdat počítači a internetem, zrovna tak, jako rozumem – ale měli bychom vše vzít pevně do svých rukou, nebýt otroky technických vymožeností, ale jejich vědoucími a střídmými uživateli a tím i pány.

Pan O. J.:

Dobrý deň pán Fritz,

ďakujem za obširnu odpoveď. Svoju otázku som myslel veľmi všeobecne a pod voľnými súbormi som nemal na mysli len tie ktoré sú chránené autorským právom a sú platené. Mal som na mysli najmä takzvané súbory poskytované zadarmo. Internet je predovšetkým jednosmerná komunikácia smerom z internetu k nám. Preto je veľká nerovnováha toho čo prijímame a čo dávame. Keď si pozierame správy na spravodajských servroch tiež je to jednostranná komunikácia len k nám bez príslušného vyrovnania. Je to porušením Božieho zákona ? Čo sme dali na vyrovnanie ? To že nás prijímanie poteší a máme vnútorne vďaka je správne, ale k autorom sa to akosi priamo nedostane, alebo áno ? Duchovne cesta určite existuje, ale nemalo by byť vyrovnanie v priamom styku ? Viem, že je to problematická otázka týkajúca sa spôsobu a princípu zverejňovania informácií na internete.

Za čias Abdrushina sa informácie kupovali, či už prednášky Abdrushina alebo aj obyčajné noviny, takže tam vyrovnanie bolo. Dnes pri elektronickom kopírovaní obsahu bez problémov a zadarmo je situácia úplne iná. Je to, že platíme za pripojenie za internet a za to, že si pozremo reklamu na stránkach, ktoré poskytujú užitočné informácie, dostatočné vyrovnanie s autormi informácií ? Pýtam sa aj preto lebo som sa stretol s názorom z prostredia čitateľov Posolstva Grálu a možno pochádzajúceho z Hnutia Grálu, že Posolstvo Grálu ani informácie o ňom nemajú byť na internete dostupné, pretože Posolstvo Grálu má každý „získať“ za nejakú protihodnotu tak, ako sa to píše v Posolstve Grálu. Otázka je teda všeobecná. Je správne dávať informácie zadarmo ? Pri televízii to boli koncesionárske poplatky, ktoré boli vyrovnaním až neprišli komerčné televízie financované reklamou. To je tiež otázka, ako by to malo byť s televíziou podľa Božích zákonov. Komunizmus a všetko zadarmo Abdrushin odmietal.

S priateľským pozdravom, O. J.

-ZF-

Děkuji za postřeh a podnět k přemýšlení. Ano jistě by měla být ve všem rovnováha a na každé braní by mělo navazovat zákonité dávání. Že se tak neděje je jisté a internet to umožňuje velice masově, což devastuje v jednotlivcích poslední zbytky přirozeného citění, které člověka vede k tomu, aby za „něco“ také „něco“ dal. I kdyby to bylo jen upřímné poděkování. Internet zde nastolil nová „pravidla“, které člověka „nenutí“ ke správnému postoji. To dříve v osobní výměně nebylo možné, pokud by byl člověk tak nevychovaný, že by neuměl poprosit a poděkovat, brzo by těžko nějakého dárce našel.

Informace, texty, obrázky, vše je dílem „někoho“ a každý zájemce by se měl ptát po ceně, chce-li to mít. A když to autor dává bez finančního vyrovnání, přesto nepřestal zákon vyrovnání platit, tedy každý by měl sám od sebe hledat, jak „zaplatit“ i když je to „zadarmo“, protože ve stvoření nic zadarmo neexistuje.

Mne to dovedlo k úvahám, jestli i já, jako dárce, to nedělám špatně. Vytvářím obrázky a „zadarmo“ jsem je umístil na své webové stránky. Protože v lidech a ani v čtenářích není zákon dávání a braní zakořeněn, stahuje si tam obrázky kde kdo a velmi, velmi zřídka mi za to někdo alespoň poděkoval. Pak jsem se i dozvěděl, že čtenář použije můj obrázek na svou knihu, aniž se zeptá, aniž poděkuje, no přece když je to „volně k dispozici“, proč by to dělal.... Je to však i má chyba. Já jsem vytvořil příležitost a ostatní ji využívají... Tak jsem provedl změnu. Obrázky jsou již opatřeny vodoznakem, který je tím pro další použití znehodnotí a současně jsem k obrázkům sdělil svou vůli – kdo je chce, musí mne kontaktovat a já mu sdělím, jakou mají cenu. To pak mohu rozhodnout individuálně, podle situace, ale lidi upozorním a povedu k zákonu, že nic není zadarmo.

Co se týká Poselství a jiných textů, myslím, že jich se to týká také, vždyť tím bychom popírali svými skutky vlastní obsah, v němž je tento zákon vysvětlován. Jistě by se to nemělo stát „kšeftem“, ale určitě by si měl každý uvědomit, že Poselství „má svou cenu“ a není „bezcené“. Druhá věc je, jak použít utržené peníze, neměly by být pro vlastní prospěch, ale zase sloužit ideám Poselství, tedy aktivitám s tím spojeným, nebo alespoň nějakým obecně prospěšným cílům.

94. otázka: Duch je hotov, ale tělo je slabé

-ZF-

Jedná se sice o výraz biblický, ale nalézá jistý ohlas i mezi čtenáři. Jak si jej vysvětlit? Znamená to snad, že náš duch je lepší, než se nyní zdá? Že tedy bude stačit odložení rozumu při úmrtí těla a budeme na tom duchovně výborně?

-ZF-

Je to příjemná představa...nyní se nám zdá, že mnohé z Poselství nechápeme, mnohé v životě neumíme, různé situace nezvládáme a tak mnohé hovoří o naší nezralosti a neschopnosti. Že by to bylo jen rozumem a tělem? Duch je vlastní podstatou člověka a tělo je jen obalem. Rozum, přes svou dominanci je pořád živen a ožívován duchem, když duch odchází, tělo i rozum umírají. Propojení všeho je nutné a podmíněné. Pokud duch nespí, je aktivní a jeho činnost se MUSÍ projevat i v těle a rozumu. Pak není pochyb, že myšlenky, inspirace a aktivita vychází z ducha i navenek. Pokud duch spí a je málo činný, pak přebírá aktivitu z větší části rozum – potom můžeme usuzovat, že vnější chování je výrazem rozumu. Je to úplně prostý mechanismus-pokud je tedy vnější jednání nedokonalé, omylné a chybné-není možné, aby uvnitř těla správně působil živý duch.

Po odložení tohoto těla se tedy nemůže uvolnit zralý duch, ale opět jen nějak nedokonale vyvinutý a nepříliš zralý duch. Opět je to zcela logické, všechny zlovyky, ale i způsoby přístupu k situacím, tedy jejich řešení, to vše zůstává i po smrti naším vlastnictvím. Proto je také v Poselství uvedeno, že i takový „malý pozemský zlovyk“, jako je srkání u jídla, si člověk odnáší a může být nutností pro další inkarnaci. Museli bychom být skutečně hodně domýšliví, kdybychom se považovali za dokonalé... Zmíněné pořekadlo nelze tedy chápat uvedeným způsobem.

Spíše bychom si mohli vzpomenout na jeden výrok v Poselství, kde je přibližně řečeno, že pochopení rozumem se dostaví později, snad po letech, ale duch „pochopil“ již nyní. Chápu to tak, že se tyto výroky vztahují k nějakému jednotlivému a konkrétnímu ději a pojmu, nikoliv k celkové zralosti a nezralosti ducha, tedy jeho stavu. Bez pochopení ani vědění nic nepomáhá-takže pokud mnohé nechápeme, nebude to jiné ani po pozemské smrti. Jen v nějakém mimořádném případě nastane situace, že velkým duchovním úsilím a otevřením se silám stvoření, se ducha dotkne nějaký děj. Tento dotyk se jistě projeví až do těla a rozumu, jinak to při velkém duchovním prožití není možné. Člověk tedy velmi výrazně procítí a prožije nějaké děje, ale neumí je v těle pochopit do všech důsledků, i když nějakou přibližnou „rozumovou představu“ o tom, co se stalo, má. Tak bych chápal smysl tohoto výroku.

95. otázka: Mužské a ženské rozdílné vnímání vnějších dějů

-ZF-

Nedávno mi popsala moje známá svůj následující postřeh. Často si povšimne toho, že když s manželem společně sledují nějaký film, každý jej později interpretuje úplně jinak. Manžel i po delší době umí zopakovat, co kdo říkal, včetně toho, že napodobí hlasy a pohyby postav a to zcela věrně. Ona, jako žena, si ani nevzpomene, že by tam některé situace vůbec viděla, ale vzpomíná si, že si poplakala a jak ji to dojalo. Tento rozdíl si vysvětlila rozdílným vnímáním světa mužem a ženou. Muž přijímá rozumem a žena citem... Ještě si povšimla, že i jiné její kamarádky mají podobnou zkušenost.

-ZF-

Duch přijímá a vyjadřuje se v obrazech. Každý obraz je možné popsat slovy. I když pozemská slova jsou poměrně úzce ohraničená a mají problém popsat např. vysoké duchovní děje, jistě zvládnou popisovat obrazy z běžného života. Je jisté a logické, že žena a muž přijímají a zpracovávají vnější i vnitřní děje poněkud rozdílně. Je to dáno tím, že žena si ponechala přídavek vyššího bytostného, což jí umožní lepší citové působení. To je ovšem popis ideálního působení, jak mělo být. Víme, že žena klesla hlouběji, než muž a její původní správná citová schopnost je značně omezena/u muže samozřejmě také/.

Podle Poselství jsem došel k tomu, že duchovní /citové/ prožití je takový děj, který vytvoří silné obrazy, které lze kdykoliv i po létech vyvolat stejně silné a živé, jako byl původní děj. Tím se právě liší od všech myšlenkových a pocitových obrazů. Pokud by tedy ve zmíněných případech žena „duchovně“ prožívala nějaký film, dokázala by bez problémů vyvolat živý obraz a ten do detailů popsat i slovy. Že si z filmů dokáže vyvolat hlavně jen emoční stavy/dojetí, pláč/, vyvolává spíše závěr, že se jedná o pocity. U čtenářek, které do jisté míry pohrdají rozumem a nechtějí ho používat je samozřejmě možné, že popřávají důležitosti svým pocitům/emočním stavům/, které považují za city. Protože však neumí vyvolat živé obrazy dějů, je to důkazem, že to city nemohou být. Muž se tolik nebrání používání rozumu a nezvýrazňuje tolik pocity, takže si alespoň rozumem dokáže „zapamatovat“ z filmu mnohem více, než žena, které tento způsob není vlastní.

Tento rozdíl ve vnímání filmu/ale i života/ tedy není důkazem lepšího duchovního života ženy, ale jen potvrzením, že ani muž, ani žena již nežijí v duchu. Současně je ukázkou, že rozumem bychom neměli pohrdat, protože i ve svém pokřivení nám je pořád užitečný.

96. otázka: Jsme obětí Lucifera?

Pan W. mi napsal toto:

Mnoho času uplynulo od doby, kdy jsem četl třetí díl Zavátých dob začínající Egyptem, nějak se mi to poštěstilo nedávno a velmi mne překvapilo, jak je zde hned od počátku úžasně popsána role Lucifera/Světlohoše ve Stvoření. Často se mi totiž poslední dobou honí hlavou otázky typu – proč to Světlo vůbec dovolilo, aby to zašlo tak daleko, že na nás vlastně v Réově principu pokušení byla nastražená léčka, kteréžto jsme, zdá se nemohli odolat. Tolik práce si se vším dali, za víc jak pět miliard let složitých příprav hrubohmotnosti se na jednotlivé světové obce mohli vtělit lidští duchové, aby to pak Lucifer poslal všechno do kytek, samozřejmě za mohutného přispění našeho rozumu.

-ZF-

Sice jsem zde již tuto otázku rozebíral, ale je zřejmé, že v mnohém člověku stále zůstává jakýsi pocit nespravedlnosti, že jsme vlastně selhali kvůli Luciferovi, jsme tedy obětí, i když připustíme, že ne nevinnou... Je to skutečně tak?

Především se musíme na každý problém pokusit podívat „shora“ a ne jen „zdola“ od nás. Teprve pak to lze pochopit a uchopit jiným způsobem. Vývoj a vznik všeho šel vždy „shora“. My se dnes díváme na věci pokřiveným a velmi osobním pohledem, chybí nám nadhled a určitá neosobní věcnost. Je to sice logické, ale pak nám to nedovolí vidět souvislosti v „pravém světle“ a docházíme k ublíženému postoji, že jsme se stali obětí selhání Lucifera, kdyby nás dobře vedl, tak bychom nesehlali-je to tedy vlastně jeho vina. Ano, připouštíme, že jsme napáchali mnoho špatného, ale vnitřně se obhajujeme, to všechno „začal“ on, Světlohoš, který nás měl dovést ke Světlu a zatím nás dovedl k rozkladu.

Zkusme se na to podívat z jiné strany, než jen z té naší. Na počátku všeho bytí byl nám nepochopitelný děj Budiž Světlo, z něž vzešlo vše, celé stvoření a všechny bytosti i tvorové. Ale pozor! My ne! Duchovní semena, z nichž se postupně můžeme vyvíjet, byla jen semeny, posledním zbytkem duchovního druhu a Boží vůle nebyla (!!!), abychom se vyvíjeli, alespoň ne v tomto prvotním ději Budiž Světlo. Už to ukazuje na malost, nedokonalost našeho druhu, jistě by nám to nebylo upřeno, ale prostě to nebylo možné.

Náš vývoj je problematický, protože stojí na protikladu. Vše, co se má vyvíjet, potřebuje Boží sílu, podporu, oživující pomoc a Jeho určitou „blízkost“, protože se vzrůstající vzdáleností od Něj jsou ze záření postupně oddělovány různé složky, čímž je záření stále chudší a také slabší. A přece my pro svůj zcela specifický vývoj potřebujeme právě to, co jde OD BOHA, tedy vzdálení se od Něj. Ústup do slabších a ochuzenějších záření, tam, kde Jeho vliv klesá. Ovšem tam, kde klesá Jeho vliv, tam mohou vznikat formy, které již nejsou výlučně v podporujících proudech. Když k tomu přidáme svobodnou vůli, která si může „vybrat co sama chce“ a to v prostoru, kde už není tlak Vůle takový, aby se do duchů vtisknul silou, pak je tu možnost selhání větší, než kdekoli v celém stvoření. To, že dovolil naši vývojovou cestu je tedy milost největšího druhu, ale možná současně i určitý výchovný děj pro prastvořené. Nicméně útěchou pro nás je, že se můžeme domnívat, že je ten vývoj asi „možný“, i když je problémový. Můžeme se domnívat, že kdyby byl úplně vyloučen, nedovolil by jej.

Stvořitel nechal vytrysknout své dokonalé Světlo, postavil ven svou část a ostatní se neustále odvíjí, formuje, zaniká, rodí ve smyslu neustále probíhajících zákonitostí, které jsou nedílnou součástí těchto živoucích proudů. Stvořitel to nijak osobně neřídí, vše se řídí zevnitř přímo z těchto proudů. Proto je naivní představa, že někdo měl zasahovat proti Luciferovi, apod. budme rádi, že to takto nefunguje. Protože kdyby to takto fungovalo, pak by bylo již dávno zasáhnuto hlavně proti nám, nebylo by nám dovoleno tak dlouho zde ničit vše, s čím přijdeme do styku. Dávno by naše pokřivené osobnosti byly rozemlety a byl by tu stav jako zpočátku – stav míru. Duchovní semena, bez rozvinutých osobností, jen v latentním stavu by v klidu a míru spočívala ve své úrovni. Pokud nejsme schopni pochopit, že stvoření jde svou cestou ve svém řádu, který zákonitě navazuje v jednom ději na druhý,

bez předbírání a přeskakování, když to nemůžeme pochopit...pak se s tím musíme jen „smířit“ a vzít to jako fakt, nad kterým je marné filozofovat, je jen nutné ho poslechnout.

A v tomto řádu je také to, že nám byl dán čas a příslušné možnosti k vývoji. Přesto, že jsme jej většinou nevyužili, nebo se stavěli proti němu, přesto nám tento čas a možnosti nebyly vzaty. I když mnohé nasvědčuje na to, že je to „zbytečné“, že to stejně přes veškerou námahu „dopadne špatně“, přesto nám tato možnost nebyla vzata a proběhne až do konce. A to, že sem přišli Synové Boží, bychom měli chápat také v tomto širokosáhlém smyslu. Tu přece nešlo o záchranu člověka, lidí, ani lidstva, ale o naplnění velikého slibu, že „proběhne vývoj duchovních semen“, proběhne až do konce, ať už bude jakýkoliv. My jsme se ale snažili tento „konec“ předběhnout, uspišit a proto byla učiněna taková opatření, aby slib byl naplněn, to je vše – slib byl naplněn.

A ve smyslu tohoto neměnného řádu, kde vše musí probíhat po určených cestách tak, jak byly započaty, nemohlo být ani Luciferovi bráněno v jeho osobním rozhodnutí. On získal svobodnou vůli, tak jako my. A tak jako nám není bráněno v činech, kterými ubližujeme druhým, ale vysloužíme si za to bolestné zpětné působení-přesně tak je to i u něj, protože vše a všichni bez výjimky jsou podrobeni stejným zákonům.

Já se na to dívám z jiné strany-my nejsme obětí Lucifera, on nás jen nechal v našich vlastních špinavostech a za to námi ještě pohrdal a chtěl nás zničit – a to je vlastně velmi „LIDSKÉ“, ne? Tak bychom to dělali i my. My za sebou nemáme nádhernou minulost, my jsme nebyli něčím krásným, za námi je jen existence v nevědomých semenech, my tedy nemáme skvělou minulost a nádherný domov, které jsme opustili a šli kvůli čemusi méněcennému někam, kde je vlastně o hodně hůře, než doma-jak to bylo u něj. Mohli bychom tedy Lucifera mnohem spíše považovat za oběť našeho selhání a ne za jeho původ. On žil v harmonii a štěstí v blízkosti Boží, do té doby, než dostal pokyn jít k nám do hlubin a dále. Kdyby nešel za námi, mohl žít i dnes jen ve štěstí-i tak se můžeme na tuto situaci dívat a pak nás snad přejde potřeba někomu něco vyčítat/než jen každý sám sobě/.

Ze všeho řečeného též vyplývá, že prostředí nezbytné pro náš vývoj je velmi nebezpečné pro selhání. Je to tím, že je tak vzdálené od Boha. Tyto končiny sice vznikly z Vůle Boží, ale tato se zde projevuje již oslabeně/zdůrazňuji slovo PROJEVUJE, Boží Vůle je ve své podstatě neměnná, ale její působení a projevy se mění se vzrůstající vzdáleností od Zdroje, ale i podle druhu prostředí, kde působí/, což nám dává možnost se projevovat i proti ní a vytvářet tak ze své vůle smrtící prostředí vedoucí k sebezničení, a to výše ve stvoření není. Tomuto nebezpečnému prostředí bychom tedy měli věnovat veškerou možnou ostražitost a obava o náš duchovní pád by nám neměla dovolit „spánku“. Neměli bychom se nechat tímto prostředím tak ovládat, ale stále bychom měli být pozorní vůči jeho svodům a uspávající spokojenosti se sebou samými- protože to je spánek ducha...

97. otázka? – spíše úvaha: „Hledání Irmingard“

-ZF-

Před pár dní bylo 7. září, což, jak asi mnozí čtenáři ví, bývá spojováno s pojmy čistota, ženství a také Irmingard. Pro mne byla tato doba, a to nemyslím jen tento den, ale týdny před i po tomto dnu, prostoupena hledáním nového postoje k pojmu označeném Irmingard. Záměrně používám slovo „pojem“ a ne osoba, osobnost, člověk, aj. Impulzem k těmto úvahám byly některé spisy, pohybující se po internetu, které se sice zabývají jiným tématem, ale osoba /opět používám jiné označení záměrně a ne náhodně/ Irmingard je v nich jedním z ústředních bodů. Chcete-li si mé zamyšlení přečíst, rád se s Vámi o své postřehy podělím.

-ZF-

Poselství jsem našel bez přispění dalších čtenářů a jsem za to vděčný, protože jsem nebyl ovlivněn jinými lidmi a mohl jsem ho zkoumat a přijímat jen podle svých postojů. Jako ostatní, kteří Poselství našli tímto způsobem, jsem osobnosti Marie a Irmingard vzal tak, jak jsou popsány v Poselství, tedy jako vysoké osobnosti na vrcholu stvoření, nám vždy ve svých podstatách nedostupné a pochopitelné jen částečně v rámci našeho, tolik nižšího, druhu. Přijal jsem s vděčností tuto informaci, stejně jako informace o ostatních vysokých osobnostech v obrovských dálkách.

Teprve po setkání s dalšími čtenáři jsem byl poučen, že tyto osobnosti byly i zde na zemi a ony jsou to, kterým vděčíme za Hnutí Grálu. Opět jsem s radostí přijal tuto informaci a pořídil si fotografie všech a s úctou na ně zíral, snažice se k nim najít vnitřní cestu.

Protože má povaha je taková, že se snažím nebýt povrchní a jít do hloubky a podstaty věcí, setkal jsem se zákonitě, aniž jsem je konkrétně vyhledával, s dalšími a dalšími materiály mimo vlastní Poselství. A nyní teprve začínaly vznikat vnitřní rozpory. Někteří současníci jejich pozemských životů psali své postřehy při setkáních s těmito osobnostmi, postřehy, které byly v rozporu s mým chápáním různých postojů ve smyslu Poselství. Snažil jsem se tím nenechat ovlivnit a hlavně nebrat nic osobně proti Marii a Irmingard. Spisů a zážitků přibývalo a postupně vznikl jakýsi duální obraz: Marie a Irmingard na zemi a Marie a Irmingard „na nebi“. Zdálo se, že to není úplně totéž, nebo alespoň někdy se oba obrazy překrývaly, ale jindy od sebe vzdalovaly, jako by k sobě tak zcela nepatřily. Pátral jsem neúnavně, jestli je možné, že ono nahoře a dole by nemuselo být úplně totéž. Došel jsem až k výrokům samotného Abdrushina a to jsem již nemohl odhodit, jako osobně zaujaté vzpomínky nějakých třeba jen zmýlených, nebo nesprávně chápajících povoláných. Nikdy jsem nedošel k posuzování a vůbec ne odsuzování osobností Marie a Irmingard a to ani těch pozemských, o kterých někteří čtenáři tvrdili, že to byli jen lidští duchové a proto je nutné je i takto brát.

Přes veškerou snahu chápat Marii a Irmingard duálně, jako jedny na zemi a jedny na nebi ve mně zůstal určitý zmatek. Myslím si, že zde na zemi, ohraničení přebujelým rozumem, je pro nás takové chápání velmi obtížné. Snažil jsem se tedy raději se tím příliš nezabývat, abych zmatek ještě neposiloval. Nicméně pár týdnů před začátkem září jsem opět dostal několik různých dokumentů a v jednom už se hodnocení těchto osobností vystupňovalo do zjevných kritik a obžalob. Přes Poselství a výklad Desatera jsem dospěl k názoru, že by člověk neměl vystupovat jako hodnotitel druhých lidí a to dokonce ani v případech, kdy ví o jejich nějakých nedostacích, ani pak by neměl jiné lidi na takové nedostatky upozorňovat a tak snižovat hodnotu kritizovaných u dalších lidí, kteří na ně mají dobrý názor. Pod úhlem těchto rad /nebo toho, jak je chápu já/ mi bylo proti mysli se, třeba jen v myšlenkách, připojovat, nebo jen souhlasit s kritikami těchto osobností. Protože však nemohu kategoricky popřít, že by na různých, na internetu šířených, zpráv a poznatků nemohlo být nic pravdivého a protože si také nemohu žádné takové zprávy ověřit, zůstával v mém nitru stále rozpor, který žádal nějaké vyřešení. V prosbě k Bohu, ale i k Marii a Irmingard na vrcholu stvoření, se znenáhla vynořila vnitřní úleva...

Naše podstata je duchovní a pozemské bytí je jen přechodné. Přebujelý mozek, zkřivené pojmy a postoje, kterými je iniciováno veškeré naše hodnocení čehokoliv, s čím jsme konfrontováni-to není dobrá půda pro hodnocení čehokoliv, co je spojeno s nadzemským. Vraťme se k podstatě, k jádru a původu. Poselství nás vede k vytvoření „pojmu“ a to především ve věcech a dějích vysoko nad hmotou. Tyto pojmy jsou pro nás vodítky, ale i určitými kotvami na naší cestě, která přes veškerou snahu těch „s hůry“ budou pro nás nyní na zemi jen nejasným a mlhavým obrazem s mnoha otazníky okolo. Že jsme spoutáni hmotou je jisté a že se toto spoutání promítá jako ochromení a omezení do pojmů nadzemských je také zřejmé.

Došel jsem tedy k tomu, že je nutné se odpoutávat od omezeností hmoty, a je to velmi důležité i při tomto dilematu. Proč bychom se měli vázat na pozemské bytí Marie a Irmingard a zmítat se v rozporech, hodnoceních či snad dokonce kritikách? Nikdo to po nás nechce. Ponechme ve svém duchu vystat duchovním pojmům označeným jako Marie a Irmingard. Nechme v sobě jen tyto pojmy a odložme rozpory kolem pozemských nejasností, které nás matou a vytvářejí rozpory mezi skupinami čtenářů.

Pozemské bytí je vždy ohraničující a to asi i pro vysoké osobnosti. Neznáme do důsledků zákony hmoty, abychom měli reálnou představu o tom, do jaké míry je každá, naprosto každá, a to i ta nejvyšší, osobnost hmotou omezena. Vždyť i pozemská těla těch nejvyšších byla, alespoň pro mne, překvapením a má představa byla jiná. Z toho usuzuji, že omezení hmotou může mít mnohem větší důsledky, než bychom očekávali. Hmotné formy, ale i projevy, mohou pro nás být matoucí.

Pokud však chápu Poselství správně, měli bychom se vždy snažit o nadhled, pohled v širších rovinách a co největší odstraňování omezeností hmoty a mozku. Dívejme se na vše duchovně, nebo se o to alespoň snažme a přestaňme se zabývat pořád jen hmotou. Jinak hrozí nebezpečí, které jsem sám začal zažívat, nebezpečí pokřivení základních „pojmu“, což by byl problém v další cestě. Nerad bych stál jednou u tyčí v zemi soumraku jen proto, že jsem dnes byl příliš dogmatický a bylo mi vše „jasné“, drtil jsem vše a všechny kolem svým kritickým postojem...

A tak jsem letošní září začal tím, že jsem vytáhnul schovaný obraz Irmingard a díval se na něj...poprvé jsem nevnímal pozemského člověka, ale hledal cestu k Irmingard na vrcholu stvoření. Bylo pro mne náhle jaksi neosobní a současně bezbolestné, co zde na zemi dělala, nedělala, říkala a neříkala – vždyť já jsem to neslyšel a interpretace lidí z druhé a třetí ruky mi nic důležitého stejně nepřinesou. Nepohrdám žádnými informacemi, ať už jsou pro, nebo proti. Nestojím ve vnitřním rozporu k žádné skupině čtenářů, nehodnotím kritiky a mám pochopení pro jejich snahu, i když si myslím, že nevede ke svobodě ducha, ale jen k boji, který není bojem dobra a zla, ale jen bojem mezi čtenáři, jež přináší pouze oslabení, ale ne vítězství.

Myšlenka, že by bylo nejjednodušší se pojmy Marie a Irmingard vůbec moc nezabývat a tím se vyhnout vnitřním konfliktům se rozplynula jako dým a velký význam pojmu Irmingard vystoupil z mlhy k poznání. Irmingard je pojem velmi mnohoznačný a každý by se měl snažit jej pochopit tak, jak jsme ještě schopni svým druhem. Tento pojem je pro nás nesmírně důležitý, protože se v něm naplňuje neuvěřitelně velká pomoc pro lidské vyvinuté duchy, tedy pro nás. V tomto pojmu, a to myslím pojem na samotném vrcholu stvoření, se dokonává zvláštní přechod, most mezi tím nejvyšším a pro nás nedosažitelným a mezi něčím tak nízkým jako náš druh. Je nutné si uvědomovat, že pozdější stvoření nevzniklo při samotném prvotním Božském aktu Budiž Světlo a z toho vyplývá, že podmínky zde jsou složitější. Že k tomuto vývoji přece jen došlo, je podmíněno, mimo mnoha jiného, nutností různých mimořádných pomoci, aby byl tento vývoj vůbec možný.

A jednou z takových pomoci je i pojem Irmingard. Je pro nás tedy velmi nutné se tímto pojmem zabývat a snažit se jej pochopit, což skutečně vůbec není jednoduché. Zabývám se tím intenzivně již léta a teprve nyní se mi zdá, že začínám tušit některé souvislosti. Každý vnitřní rozpor spojený jakkoliv s tímto pojmem, však jakékoliv vyjasnění nesmírně ztíží.

Mohu tedy každému jen doporučit – zabývejme se pojmem Irmingard, protože ona je branou k dalšímu a kdo neprojde branou, neprožije, co je za ní.

Je mi známo, že spor o věrohodnost pozemské Marie a Irmingard je vlastně sporem o věrohodnost poválečného vydání Poselství. Marie a Irmingard tedy nebyly v těchto sporech podstatou, ale pouze nějakým, řekněme „důležitým faktorem“. Postupem času však se problém stále více přesouvá „na bedra“ těchto osobností a to shledávám jako, nejen nesprávné, ale i neužitečné. Mám pochopení pro lidi, kteří chtějí ostatním čtenářům sdělit svůj vlastní prožitek z předválečného vydání Poselství. Avšak to, že je chtějí „přesvědčit“, aby četli jen toto a nečetli tamto, mi nepřipadá správné. Každý přece má dojít vlastním zkoumáním a vlastní touhou k tomu, co chce nebo nechce číst, nikdo by jej neměl nikam tlačit, přemlouvat, ani zpochybňovat jeho volbu. Svobodnou vůli nám dal sám Stvořitel a nechává nás se rozhodovat volně, i kdyby to bylo špatně. Proč bychom chtěli být spravedlivější a moudřejší, než On? Ponechme každému jeho vlastní cestu.

Navíc snaha přesvědčit druhé o správnosti něčeho tím, že budu kritizovat a snižovat důstojnost nějakých lidí, nebo pojmů, to alespoň u mne vyvolá spíše nedůvěru. Takové metody spíše odradí ty lidi, kteří by jinak zájem mohli mít... Považuji spory o dvě Poselství jako vyčerpávající boj, který rozkládá řady čtenářů a nemá žádný praktický význam. Je tu fakt dvou vydání Poselství, předválečného a poválečného, tedy vydaného po smrti Abdrushina. Tento fakt je obecně známý a každý, kdo trochu hledá a je čilejší, se s tímto faktem dříve či později setká. Každý z nás je kterýmkoliv Poselstvím veden k osobnímu zkoumání a k tomu, že nemá používat cizí názory pro získání svého osobního postoje/názoru. Pod tímto úhlem každý, kdo chce něco hodnotit, musí to sám a osobně prozkoumat. Pak se může dle vlastního cítění, zkušeností a druhu své osobnosti a vlastního vyhodnocení rozhodnout a získat svůj vlastní a osobní názor na dotýčný problém. K tomu by mu nikdo neměl napomáhat, ani mu v tom bránit. Pokud to pojmem takto, není důvod ke sporům.

A jestli si budu myslet, že já čtu „lepší“ Poselství, než druhý, nemám právo mu to vyčítat, bránit mu v tom a kritizovat jej. Každého, kdo se snaží o své osobní zdokonalení, bychom si měli vážit, tedy nejen čtenářů čtoucích „špatné“ Poselství, ale i lidí, kteří zatím hodnotu jakéhokoli Poselství ještě nejsou schopni poznat. Dokonce ani nemáme právo si o nich myslet, že jdou „do rozkladu“ a my „do nebe“...opak může být pravdou. Kdo čte Poselství, ale nežije bezezbytku podle něj, je na tom hůře, než ten, kdo ho nečte. A vy znáte někoho, kdo zcela a bezchybně žije podle Poselství? Já ne, sebe nevyjímaje, všichni k tomu máme velmi a velmi daleko. Proto bychom měli být přísní k sobě a druhému nechat být, jak je to vysvětleno v Poselství k výroku: Miluj bližního svého....

Podíváme-li se kolem sebe, najdeme všude boj. Ve zprávách ze světa, ale i domova, mezi národy, stranami, ale i jednotlivci, všude je boj, nebo napětí, které k němu vede. V rodinách, mezi manželi, sousedy, všude je napětí, které snadno vede k výbuchu emocí. Někdo někoho uhodí, zbije vlastní dítě, řidiči navzájem si nadávají a snadno se to přiblíží i k fyzickým nátlakům. Když si přečtete nějaké diskuze na internetu, většinou to má stejný průběh-po pár větách dojde ke střetu, kdy si lidé začnou něco vyčítat a jeden druhého snižovat. To jsou proudy, které neviditelně obklopují tuto zemi a působí na nás všechny...tedy i na čtenáře.

Tak i mezi čtenáři vládne napětí a boj, jedna skupina vůči jiné, ale i čtenář proti čtenáři si vyčítají zevně, nebo alespoň v myšlenkách, že ten druhý uznává, co já neuznávám, chodí tam, kam já nechodím, obdivuje toho, kým já pohrdám. Je tu proti světu kolem jediný rozdíl-v tom konzumním světě, když někdo někoho pomlouvá, je to pomluva. Avšak mezi čtenáři je to boj světla a my jsme bojovníci Světla, kteří vedou svatý boj proti temnu. A to temno jsou potom jiní čtenáři. Svatý boj my zcela jistě vést nemůžeme, ani nemáme svatý hněv, dokonce ani spravedlivé rozhořčení – to vše by muselo být věčné, neosobní a bez zloby, vztekání emocí. A upřímně, slovo „svatý“ se k nám přece příliš „nehodí“, že?

Bylo by dobré pochopit, že každý náš hněv, každá procítěná vášeň, nelibost k jiným hledajícím a čtenářům není nikdy ničím jiným, než jen tím, že se stáváme nástroji bojovných proudů. Těchže

proudů, které pak lidi vedou do válek. Bojovat máme proti temnu v sobě, tam máme svádět boje a vítězit nad svými zlovyky, nelibostí, nesnášenlivostí, ale i starým způsobem myšlení, hodnocení situací a lidí. Ponechme druhým tu milost, kterou jim dal Stvořitel – že se mohou rozhodovat, jak oni chtějí a ne, jak my bychom jim doporučili...a bude méně válek ,alespoň mezi námi čtenáři. To jsem našel při hledání Irmingard...

98. otázka: Riskování

Pan O. J.:

Dobrý večer pán Fritz,

chcel by som sa Vás spýtať aký je Váš postoj a postoj vyplývajúci z Posolstva Grálu k otázke riskovania v živote. Sú rôzne situácie v živote, ktoré môžeme považovať za riskantné a ktoré, keď konáme, môžu priniesť stratu alebo ujmu napr. finančnú. Je z hľadiska Posolstva Grálu risk proti Božím zákonom? Mali by sme konať iba tak, aby sme mohli svoje kroky a z nich vyplývajúce dôsledky predvídať? Môžeme pokladať postoj vykročenia do neznáma za risk alebo je risk niečo iné napr. môžeme risk pokladať za viac podobný hazardu a z neho vyplývajúcich dôsledkov vecou náhody? Čo vlastne v tomto kontexte znamená byť zodpovedný?

Ďakujem.

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

-ZF-

Děkuji za otázku, která je v základě prostá a jasná, ale protože používáme slovo a řeč neprávne, překroutili jsme jednoznačnost slov do mnohoznačnosti a změnili i smysl slov – proto není tak jednoduché odpovědět stručně.

Slovo „riskovat“ používáme ve smyslu něčeho obecně nebezpečného, ale i ve smyslu něčeho „hazardního“, kde úmyslně vstupujeme do situací, kde stojí na jedné straně zisk/nejčastěji finanční/ a proti tomu na straně druhé ztráta. Musíme se zamýšlet nad oběma významy, protože každý má úplně jinou hodnotu a tím i význam pro pojem „správné a nesprávné“.

Riskování majetku, zdraví, svobody, postavení ze zjištěných důvodů, nebo pro zábavu, je pohrdání tím, co jsme Boží milostí dostali, nebo čeho jsme dosáhli. Právě ty „důvody“ jsou tím nejpodstatnějším, co z riskování dělá špatnou, či dobrou věc. Ve vzpomínkách učedníků je zmínka, jak jedna paní ráda chodila i v noci na procházku po horách a spoléhala se na pomoc bytostných. Abdrushin jí to vytknul, jako zneužívání jejich pomoci. Jistě, nikdo ji tam nenutil, nemusela tam jít, šla tam pro svou zábavu. Proto to byl nesprávný risk, jdoucí proti zákonům stvoření.

Ovšem kdyby tam ta samá osoba šla, protože tam někdo zabloudil a volal ji např. telefonem o okamžitou a naléhavou pomoc a ona nemohla jinou pomoc rychle zajistit...pak by prosila o pomoc bytostných oprávněně a její cesta horami by sice opět byla jistým rizikem, ale s vyšším obsahem a posláním. A tento obsah by její riskování povýšil z aktu pohrdání životem do ušlechtilého činu „nasazení života“ při pomoci jinému.

Pozemský život, jak víme, není „celou naší existencí“ a my nejsme tímto tělem. Ztráta tohoto těla tedy není tragédií, ani zánikem, ale jen ukončením určité vývojové etapy, proto by člověk neměl na pozemské existenci lpět přehnaně. Na druhé straně je toto tělo a tento život milostí, darem a příležitostí, proto si jej musíme vážit a být za něj vděční. Riskování života by tedy mělo být vždy vyváжено nějakou přiměřeně vysokou protihodnotou, což jistě nebude osobní prospěch, materiální výhody, ani adrenalinová zábava /která mluví o přesycenosti životem a tím nevážnosti k němu/. Samozřejmě to má nesmírně mnoho nuancí a podob, které budou odlišné. Vidím, jak se někdo topí v řece-impulzivně skočím do vody, abych mu pomohl. Nerozvažuji, jestli je to riziko, jestli je to vhodné, apod. impuls je – pomoz! A já konám. Velmi podobná situace, ale já neumím plavat – skočím do vody a utopím se, aniž bych vůbec „mohl někomu pomoci“ – pak to snad ani nebyl risk, ale jen hloupost. Riskování života dobrodruhů, kteří jdou např. nyní do války na Ukrajině, není srovnatelné s riskováním místních lidí, zachraňujících souseda.

U těchto příkladů riskování života se hodnota dá do nějaké míry porovnat a „zvážit“. Těžší se to zdá být v případech finančního riskování. Ale jen na první pohled. Vezměme takovýto příklad. Člověk má málo prostředků a tak musí žít velmi skromně, na hranici chudoby a své rodině, svým milým, ne-

může dát to, co by jim rád dopřál. Snaží se poctivě zajistit prostředky, ale nedaří se. Rozhodne se tedy a vezme veškerý majetek své rodiny a jde jej „vsadit“ do nějakého hazardu s přáním vyhrát „pro rodinu“ to nejlepší. Zde je úmysl pěkný, ale zvolená cesta nesprávná. Jednak nemá právo ohrozit svou rodinu – riskuje nejen sám za sebe, ale zatahuje do „svého rizika“ i druhé a ze své vůle riskuje jejich osudy. Za druhé se dává všanc jemnohmotným silám, které při takových zábavách vstupují do hry. Že to nebudou síly ušlechtilé, vyplývá z toho, že hmotu může účinně ovládat a na ni působit jen to, co je hutnější a hmotě svou tíží bližší, což jsou temnější duše a hutnější formy. Ty pak mohou sázejícího lehce dostat do své moci a tím, že vsadil majetek své rodiny, zatahuje i je do této hry, která je jistě nepovede vzhůru. Zodpovědnost v tomto případě znamená, že člověk nesmí ubližovat druhým. Je-li v jeho plánu, a to i v takovém, který chce dobro pro bližního, reálné riziko, že mu ublíží, pak takový plán není ušlechtilý. Člověk nemá právo hazardovat s osudy druhých, on nemá nad těmito osudy vládu a oprávnění. Neměl by je tedy brát do svých rukou.

Zodpovědnost úzce souvisí s pojmem sebeuvědomění. Sebeuvědoměním člověk chápe svou roli ve stvoření, chápe své spolupůsobení a uvědomuje si, že on nedostal oprávnění ovládat cizí osudy, byl mu svěřen jen ten jeho. Chápe tedy sebe ve stvoření – uvědomuje si sebe v souvislostech a dějích. Protože ví, že nesmí negativně zasahovat do dějů stvoření a došel k vnitřnímu přesvědčení, že nechce způsobit škodu, vznikla v něm zodpovědnost-tedy vědomí důsledků vlastního konání. Čím bude lidský duch sebeuvědomějš, tím bude zodpovědnějš. Nechápu tedy zodpovědnost jako něco samostatného, ale vlastně jako přirozený projev sebeuvědomění.

Vrátím-li se k hlavní otázce. Riskování nelze jednoznačně označit jako akt jdoucí vždy proti Božímu zákonu, záleží na pohnutce a okolnostech. Každé hledání nových cest, každá změna, může vypadat jako riskování, protože opouští „jisté“ a jde do „nejistého“, ale to patří k pohybu, zrání a prožívání. Ono „jisté“ by bylo ustrnutím a stagnací. Ovšem naopak může zevně podobné opuštění stávajícího pod vyhlídkou kariéry nebo dobrodružství být nezdravým rizikem, či spíše útekem od zodpovědnosti jen k „lepšímu prospěchu“. Jde tedy také o hodnotu cíle. Protože jsme z ducha, musí být náš cíl ku prospěchu duchu s vědomím odpovědnosti k sobě, svému poslání, stvoření a Bohu. Pak nebude jistá míra rizika něčím nesprávným, ale jen povzbuzujícím kořením naší Velké cesty.

99. otázka: Nezištné dávání

Pan O.J.:

Dobrý den pán Fritz,

chcel by som sa Vás spítať, ako chápete význam nasledujúcich Pánových slov v širšom kontexte. V prednáške „Probudte se!“ je veta „Nezištně dávat, pomáhat, kde je třeba, a mít porozumění pro utrpení bližního a jeho slabé stránky, znamená přijímat, protože to je prostá, pravá cesta k Nejvyššímu!“. Teda Abdrushin uznával nezištně dávat. Ako potom chápať toto nezištné dávanie v kontexte zákona nutného vyrovnaní, kde má byť dávanie a prijímanie v rovnováhe? Ako máme chápať, že nezištné dávanie je vlastne prijímanie? Je jasné, že keď mi niekto poďakuje za dobrý skutok, ktorý bol vo forme dávania, tak prijímam, alebo keď sa mi to karmicky vráti ap. Ale Pán píše, že nezištné dávanie, znamená prijímanie vo všeobecnosti. To nieje celkom jasné vzhľadom na zákon vyrovnaní. Ďakujem.S priateľským pozdravom,Ondrej Janičko

-ZF-

Děkuji za otázku. Zkusím odpovědět příkladem. Pokládáte mi otázku a očekáváte ode mne odpověď, která Vám má být k užitku...převеду-li to do „řeči stvoření“: vysíláte současně i všeobecnou prosbu o pomoc ke své snaze o duchovní vzestup svého ducha...I kdybyste takovou či podobnou otázku nevyslovil, Vaše touha po poznání a pochopení je stejným voláním, stejnou „prosbou“ vyslanou do stvoření, a to i v případě, že není vyslovena a k někomu konkrétnímu namířena. Já Vám na otázku odpovídám „nezištně“ – to neznamená jen bez chtění po zisku /jak napovídá slovní obrat/, ale především v touze pomáhat /což je souznačné i s pojmem sloužit/, bez „požadavků“ na odměnu /ta ovšem přichází automaticky ve smyslu zákona zpětného působení, ovšem já to nedělám pro ni, ale pro Vás a na „odměnu“ přitom ani nepomyslím/, protože mou motivací je „pomáhat“ a ne „z toho něco mít“ – dokonce ani očekávání odměny, smazání zlé karmy a odpykání.

Příklad-pomáhat ze záhroby může jen ten, koho k tomu vede touha druhému pomoci, ochránit jej, apod., smazání viny nesmí být důvodem. Já Vám tedy odpovídám proto, že Vám chci pomoci a nic za to nečekám – proto je to „nezištně“. Já tedy nezištně „dávám“, ale, co za to „dostanu“? Mnohé – jednak tím vstupuji do zákona pohybu – tím, že ze sebe vydávám, co ve mně je, tím v sobě „uprazdňuji“ místo pro přijímání něčeho dalšího, co se kolem již vznáší, ale do mne dříve vstoupit nemůže. Už mnohokrát jsem zažil, že teprve vyslovením/dáváním/ určitých myšlenek, které jsem měl, jejich formulací a utříděním, přišlo, jakoby samo od sebe, nové, lepší pochopení/přijímání/. To je vlastně zevně zpozorovatelný důkaz, že při dávání probíhá i přijímání. Tím se mi dostává „odměny“, vyrovnaní za mé dávání. Tato rovina bude fungovat i v případě, že příjemce se zachová nesprávně, tedy nějak zneváží přijímání.

Ovšem, my již bychom měli být natolik vědomí, že budeme „dávát“ tam, kde lze očekávat, že příjemce se nebude chovat úplně protismyslně – tedy, že za daný dar v něm vznikne alespoň obecná radost. Pokud však žadatele znám natolik, že mohu reálně předvídat pohrdnutí darem, výsměch, lhostejnost, apod., pak bych „házet perly sviním“ a sám znevažoval hodnotu smyslu daru. Nebudu tedy například odpovídat někde, kde mne za mou, ze srdce v dobrotě míněnou, odpověď bude někdo napadat, urážet, nebo pomlouvat. To je tedy určitá další podmínka „nezištného dávání“. Pokud ji respektuji, pak dávám jen takovým lidem, u nichž po obdarování vznikne něco hodnotného, což je nutné chápat v obecné rovině. V první řadě je takovouto obecnou pozitivní reakcí radost.

Radost jako všeobsáhlý cit, který nemusí být konkrétně směřovaný k něčemu a někomu. Takováto nezosobněná radost míří ve své čisté podstatě ke všemu stejnorodě dobrému. Současně přitahuje podporující síly ve stvoření a tak roznáší požehnání. Protože já, jako darující, jsem svým chtěním napojen na obdarovaného /i kdyby mne osobně neznal/, proudí toto požehnání, kromě všeobecného směřování „k dobru“, také po vláknu, které jsem svým přáním pomáhat vytvořil, i ke mně. Ke mně tedy proudí dobro /tedy to správně obsažené ve chtění /a požehnání /tedy spolupůsobící síly stvoření/. Tím se mi dostává vyrovnaní, za mé „dávávání“.

Je tu ještě další rovina, úzce spojená s předchozí. Pomáhám-li skutečně ze srdce, pak mám radost z toho, že pomáhám a že naplňuji touhu svého srdce. Tato má radost se spojuje s radostí obdarovaného podle zákona stejnorodost, ať už se osobně známe či ne.

Jsou tu však další podmínky pro zdárné fungování těchto dějů.

Pokud v sobě budu mít nějaké předsudky, ať již k reakci obdarovaného /očekával jsem od něj vděčnost a on ji neprojevil/, nebo k nějakým vnějším dějům /ke kterým jsem si dopředu vytvořil příliš konkrétní očekávání/, vytvořím si tím energetickou bariéru proti vracejícímu se zpětnému působení a tím nemohu „přijímat“. To je také obsaženo v citaci jako pojem „mít pochopení pro slabosti bližního“.

Chci-li někomu pomáhat /dávat/, nemohu to ničím „podmiňovat“, ani ne tím, jakým způsobem on to přijme a využije – dávám, protože mne k tomu pudí touha mého srdce pomáhat, to je vše a to je také ta zmíněná nezištnost. V mém nezištném dávání tedy nesmí být snaha druhého převychovat, změnit k obrazu svému, změnit jeho názory, když on si je chce ponechat, a mnohé jiné snahy – já jen chci dávat a tím současně přijímám, abych opět mohl dávat /nic přece není jen mé, ale jen přijaté ze stvoření/ – to vše se pak děje samovolně v rámci samočinně působících zákonů – já jen toužím druhému pomoci – vše ostatní jsou jen důsledky tohoto chtění.

Pozemským obrazem by mohl být děj, kdy stojím v řetězu lidí, kteří podávají potraviny ze zásobovacího nákladáku dolů, lidem v zatopené lokalitě. Kdybych jim nepředal krabici s potravinami, kterou mám v ruce, tu by mi další v řetězu pomocníků nemohl předat další krabici. Jedině proto, že dávám, mohu přijímat. Současně mi děkují lidé pod vozem za mou pomoc, podávají mi ruce a někdo mi z právě obdrženého balíčku nabízí čokoládu, abych se posilnil při této užitečné činnosti. Je to možná, někdo jiný, než komu jsem potraviny přímo předal, ale je z toho davu obdarovaných. Cítím při tom radost a také pociťuji přívál příjemné síly.

V každém případě mi při nezištném dávání zákony stvoření dávají odměnu, buď jen v obecných pozitivních účincích, nebo v lepším případě i v podílu na vděčnosti obdarovaného – to vše mohu přijímat, pokud se tomu sám svým postojem neuzavřu. To celé je pak naplněním koloběhu dávání a braní. Jak dalece se do toho děje „osobně a vědomě“ vřadí dávající a obdarovaný závisí výlučně na jejich osobních postojích /otevřenosti v nekomplikovanosti jejich povahy, nebo uzavřenosti ve smyslu předsudků, posuzování a odsuzování/. Odměnu také člověk nedostává přímo od druhého, ale od stvoření, což znamená, že to může mít i jiné formy, než očekávám. Každé dávání je podmíněno určitým upřímným otevřením se, aby ze mne mohlo mé chtění vystoupit v nějakém činu a toto otevření je současně vstupní otevřenou branou pro dobré síly kolem nás, které čekají na takové „pozvání“, aby mohly vstoupit.

Dalo by se zjednodušeně říci: pokud člověk dává z dobroty srdce tam, kde tíseň nutí jiného člověka k upřímné prosbě o pomoc – pak je zákon naplněn a vše probíhá „automaticky“ a správně /nic dobrého se nemůže ztratit a musí se spojit se stejným a přinést to zesílené zase zpět/. Vše je v rovnováze a nikdo nezůstane nikomu nic dlužen, aniž by bylo vždy nutné osobní a konkrétní prošení i děkování. Je-li však člověk již poněkud vědoucí, pak ani vnější formu neignoruje a naplní i ji, aby vše bylo naplněno, jak má /je-li to technicky proveditelné, což nemusí vždy být/.

Když jsem kdysi byl na stavbě budovy určené k uctívání Stvořitele, nepříjemně mne překvapilo, když nějaký člověk, který přišel „nezištně“, tedy zřejmě v jeho pochopení tohoto pojmu „zadarmo“ pomáhat, vítal ostatní brigádníky slovy: „...ááá, taky se jdete odkarmit?“ Jistě to bylo myšleno i trochu jako nadsázka, nicméně mi to současně připadlo i jako vážně míněný popis situace. Vlastně to dobře vyjadřuje nepochopení citovaného výroku z Poselství. Toto už není nezištná pomoc, protože očekává odměnu ve smazání karmy...jsme lidé komplikovaní a většinou nejednoznační, takže i v tomto případě se tomu člověku mohlo dostat něco z vděčnosti druhých brigádníků k němu vyslané, také on mohl kromě očekávání smazání karmy pociťovat radost ze svého spolupůsobení na spo-

lečném díle. Mohl cítit vděčnost a mnohé jiné, takže i on mohl přijímat, ale jistě si některé cesty k přijímání sám uzavřel svým postojem.

Ve zmíněném výroku z Poselství je tedy nutné se zamyslet nad významem slova „nezištně“ a také si uvědomit, že pojmem „přijímat“ není vždy myšleno zpětné působení od obdarovaného.

100. otázka: Pozdější stvoření

-ZF-

Dostal jsem se s jedním čtenářem do diskuze o tom, zda Pozdější stvoření vzniklo na základě prosby Prastvořených, nebo jen jako přirozený důsledek vzniku stvoření prvotního. Řekněme, zda bylo už při prvotním záměru vytváření stvoření /Budiž Světlo/ „naplánováno“, že vznikne později i toto pozdější stvoření. Nebo snad to byl akt milosti Stvořitele, který splnil prosbu prastvořených, tak, jako dříve splnil prosbu duchovních obláčků ve své Božské říši?

-ZF-

V přednášce Budiž světlo je pasáž, ve které jsou zachyceny oba zmíněné pohledy: Pro pozdější stvoření nebylo žádného přímého spojení s Imanuelem, poněvadž toto stvoření jest jen důsledkem stvoření prvotního a vyvíjelo se jen z chtění čistě duchovních.

Je tu zmínka o tom, že se pozdější stvoření vyvíjelo jen z chtění prastvořených. Je tu však také formulace, že pozdější stvoření je jen důsledkem stvoření prvotního. Na první pohled to vypadá, jako jistý rozpor. Pokud bychom vzali za základ, že pozdější stvoření je jen důsledkem prvotního stvoření, pak bychom to mohli chápat tak, že by toto vzniklo zákonitě bez ohledu na přání a prosby prastvořených, či jakýkoliv jejich postoj. Jejich chtění by v tom případě bylo bezpředmětné. To je však jen úzký rozumový pohled, kterým hodnotíme vše. Zkusíme-li se na onu důslednost a zákonitost podívat v širších hranicích, pak v obou výrocích není žádný rozpor.

Ve Vůli Boží jsou obsaženy zákonitosti, které jsou sice jednoduché, ale ve svých projevech nesmírně mnohostranné, což je pro náš rozum matoucí. Čím více žije tvor i bytost v Božích zákonech, tím více se musí chovat zákonitě, tedy předvídatelně. Na nás, kteří nežijeme v Řádu, je nejlépe vidět, že se chováme nepředvídatelně, nelogicky a chaoticky. Prastvoření však žijí zcela v řádu stvoření, proto jejich postoje „musí“ být jen určitého druhu a ne jiné... Při určitém stupni zralosti ducha musí tento zákonitě podporovat vše kolem sebe k potřebnému rozkvětu a vývoji. Zákonitě si tedy prastvoření museli „přát“, aby byl duchovním zárodkům umožněn vývoj. Jejich „přání“ bylo tedy z jejich vůle, ale současně to je důsledek zákonů z Boží Vůle do nich vnořené. Jejich přání bylo tedy „jejich“, ale současně i zákonitý děj.

Odezva z Vůle Boží-tedy souhlas, je jistě také zákonitá, protože v ní je jako prazáklad všeho tvoření, budování a podpora všeho ve správném vývoji a to v nejobecnějších a neosobních rovinách. Proto na prosbu prastvořených je zákonitě odpovědí souhlas. Prosba prastvořených ke Stvořiteli o možnost vývoje duchovních semen, která spočívala ve svém latentním stavu na spodním okraji prvotního stvoření-to je jistě správný popis děje pozorovaného zespodu. Shůry je to zákonitý děj ve svých postupných na sebe navazujících krocích. Přesto si nemyslím, že při Budiž Světlo bylo „plánováno“ i pozdější stvoření. Takto bychom to plánovali my se svým rozumem. Děje ve stvoření probíhají podobně jako fyzikální zákony – když je akce-zákonitě vzniká reakce, aniž to někdo plánuje a vymýšlí dopředu. V tom je dokonalost Boží, pro nás nepochopitelná a vlastně i neuchopitelná, nicméně uvažovat o Stvořiteli jako o plánovači, apod. mi přijde příliš zlidštěné. Jedna věc se mi při těchto úvahách však jeví dost důležitá.

Naše úzké, příliš rozumové, chápání, se pohybuje v určitých schématech. Pokud si o něčem řekneme, že je to zákonité, tedy jaksi samovolně a automaticky fungující – již v tom nespátřujeme něco posvátného a velikého. Můžeme žasnout nad dokonalostí zákonů stvoření, ale není to trochu podobné, jako když žaseme nad dokonale vyrobeným strojem, automatem, robotem, nějakým počítačovým programem, apod.? Když si tentýž děj označíme jako „milost“, pak si jej více vážíme, máme jistý odstup, vděčnost a cítíme v tom i cosi nehmotného, vysokého. Takže i když všechny děje jsou „zákonité“ a vlastně skutečně probíhají „automaticky“, aniž je sám Stvořitel řídí směrem k nám, přesto je pro nás mnohem užitečnější, když je budeme chápat jako Jeho milost... Jistě ne však milost takovou, jak ji chápou církve, tedy nelogickou a příliš osobní k obdarovanému.

Pro nás, kteří tušíme, že za vším a ve všem jsou samočinné zákony, obsažené v projevu Boží vůle, by nemělo být protikladné a rozporuplné, když je budeme přesto označovat slovem milost. Budeme si uvědomovat, že jsou sice zákonité, ale pro nás jsou pořád jen milostí a darem, že my jsme obdarováni a proto chceme životem vyjadřovat neustále vděčnost za tyto dary... Jinak můžeme snadno sklouznout do mechanického vypočítávání všech zákonitostí, aniž bychom za nimi dostatečně vnímali velikost Boží.

O.J.

Dobrý večer pán Fritz,

áno, aj ja pokladám vznik Stvorenia a nielen toho pozdejšieho, ale aj Kráľostva Božieho – Raja, za milosť Božiu. Z Božej milosti sme dostali dar, aby nevedomé duchovné obláčiky z Božej Ríše sa mohli uviesť. Myslím, že v rámci tejto Milosti bola aj Milosť pre duchovné iskry na spodnom okraji Raja. Božia milosť a Vôľa v takýchto globálnych skutkoch je všeobsiahla a preto do nej zaiste patria aj duchovné iskry na spodnom okraji Raja. Stále si musíme pripomínať, že Božie skutky sú dokonalé a preto túto milosť pre duchovné iskričky na okraji Raja museli obsahovať. Preto je vznik pozdejšieho stvorenia ako dôsledok tejto dokonalej milosti zákonitý.

Aj ja som si myslel, že vznik pozdejšieho stvorenia bola svojvôľa Prastvorených, tak to na prvé čítanie asi napadne každého, je to možno asi dôsledok 3. dielneho zeleného vydania alebo možno aj nie, ale hlbším vníkaním do Posolstva a v rámci diskusii si uvedomujem, že vo stvorení je všetko zákonité a v Kraľovstve Božom ešte viac, než v pozdejšom stvorení a preto vôľa Prastvorených, ktorý stoja ako piliere stvorenia v okolí Parsifala, je zákonitá a oni nechcú nič iné len plniť vôľu Boha.

Ešte si treba uvedomiť, že chcenie Prastvorených nieje len ich čisto vlastné, ale podľa všetkého na chcení Prastvorených má podiel aj Boh. Viz. prednáška Mlčení „Nedáváš však do žiadnej veci jenom své vlastní chtění, nýbrž máš vždy při něm i cizí!“

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

-ZF-

Děkuji za názor. Pochopil jsem to z PG tak, že vše, co žije ve stvoření výše, tedy blíže nejvyššímu vstupnímu bodu a Zdroji, což značí pod větším tlakem vyzařování-to vše musí žít a působit v Božím zákonu. Nemůže jinak, protože nedokáže překonat tento tlak, který je silnější, než všechno tam působící. Proto jsem přesvědčen, že prastvoření musí žít ve Vůli Boží, jinak by byli tímto tlakem sraženi do nižších oblastí. Nebo ještě lépe, vůbec by nemohli ten tlak překonat a proto by ani nemohli konat proti síle této vůle. To se stalo jen v mimořádných případech u Lucifera, Amforta, a možná ještě jiných, nám neznámých případech. To jsou však mimořádné děje a nesouvisí s normálním vývojem.

Proto si troufnu říci, že něco jako „svévole“ prastvořených při jejich přání o vývojovou možnost pro duchovní semena – je nemožná. Prastvoření žijí ve Vůli Boží a proto jistě nemají svévolná přání a nepřejí si nic proti zákonům stvoření. Jestliže je psáno, že pozdější stvoření vzniklo z chtění prastvořených a nám tento výrok nezapadá do naší myšlenkové konstrukce, pak to neznamená, že je to chyba překladu a proto budeme tento výrok zpochybňovat. Spíše bychom se měli pokusit zamýšlet nějakým jiným způsobem, tak, aby nevznikal v nás samý rozpor proti výrokům v Poselství. Jestliže připustíme, a to bychom jistě měli, že prastvoření žijí v řádu stvoření a nepůsobí proti němu, pak to také znamená, že v jejich konání se zrcadlí Vůle Boží.

Pokud přece Stvořitel stvořil prastvořené jako dokonalé, pak i jejich přání musí odpovídat Jeho vůli. A v této Vůli jsou jistě mnohé podmíněné zákonitosti, které označujeme jako zákony, jež se budou projevovat v mnohých podmiňujících tlacích. A tyto tlaky se projevují nahoře v jednoduché zákonitosti, ale postupným sestupem dochází k jejich rozštěpování na mnohé variace, vycházející z původního jednoduchého základu. Příkladem může být např. působení prastvoření Johany, která působí v širokém pojmu rodiny. To se však v sestupných úrovních rozvíjí do mnoha variant, až po pozemskou

rodinu, ale přitom zůstávají platny i vysoké pojmy-v širokém slova smyslu je rodinou vše ve stvoření, domovem je náš dům, ale i vlast, pak Efezus a nakonec celé stvoření.

Podobné štěpení bude i v zákonitostech pojmu vývoje. Děj spadlého semena ze stromu vyvolává v příslušných bytostných potřebu se o něj starat a pomáhat mu ve vývoji. Ale stejný zákon bude v prastvořených vyvolávat potřebu pomoci duchovním semenům. Když se však tato jejich „potřeba“, tedy přání, nedá naplnit jejich možnostmi, bude „zákonitě“ z nich vystupovat prosba ke Stvořiteli. To, že v nich takové přání vzniká je přece zákonité a ve svém původu vychází ze základu jejich podstaty, tedy také z Vůle Boží. Jejich přání je tedy stejně zákonité a správné, jako přání bytostného dovést semeno ke zrání. Označovat toto přání za „svévolné“ mi nepřipadá logické. A protože Stvořitel „vlozil“ do svého řádu i tuto zákonitost, tedy, že vše správně v řádu působící, musí pomáhat všemu po vývoji toužícímu, je logické, že také „vytvořil“ odpovídající reakci na tento popud/prosbu/.

Tuto zákonitost chápu takto – jestliže je něco schopno vývoje, je v něm touha po tomto vývoji, tuto touhu nazýváme prosbou. Tato touha vyzařuje a je pociťována okolím. Toto okolí musí zákonitě pociťovat potřebu tomuto vývoji pomáhat. Má-li k tomu možnosti, pak jich radostně využije ke splnění. Pokud mu k tomu chybí nějaké prostředky/možnosti/, opět vysílá své chtění ve formě prosby vzhůru, ne jako „své přání“, ale jako vůli splnit a naplnit zákon – tedy správně stát v Řádu. Na takovéto působení/volání, prosbu/, přichází opět zákonitá reakce v poskytnutí pomoci ke splnění. V řetězci takového působení stoupá prosba tak vysoko, odkud může přijít její splnění. V případě přání prastvořených úspěšně splnit svou úlohu pomoci vývoje duchovních semen, musela tato prosba dojít až do blízkosti Boží, protože samo stvoření by takový úkol nemohlo bez vyšší pomoci vykonat.

A opět je zákonité, že Stvořitel napomohl tomuto ději, protože princip tohoto děje vychází z principů Jeho vůle, je tedy v Jeho řádu. Vznik pozdějšího stvoření můžeme nazvat jako reakci na prosby prastvořených, ale současně jako splnění Vůle Boží. Vždyť i jejich prosby jsou splněním Jeho vůle. Pozorováno z naší strany splnil Bůh prosby prastvořených, pozorováno shůry, naplnil svou vůli ve svém řádu. Ten úhel pozorování můžeme spatřit i v protikladech posouzení komu slouží bytostní vytvářející formy našeho chtění, jak je popsáno v Poselství. Protože se to vše snažíme pochopit rozumem, je obtížné různé protiklady dát do souvislosti.

Vezměme takový příklad – člověk vytvořil svým nesprávným chtěním peklo, ale současně by peklo nemohlo vzniknout, kdyby jeho vznik nedovolily Boží zákony. Rozumový člověk by řekl, že Bůh dovolil a podporuje vznik pekla. Svým omezeným způsobem je to pravdivé, ale vytváří to nepravdivý obraz, protože to, že Bůh něco „dovolí“ neznamená, že si to „přeje“. Jenže schopnost lidského slova vyjádřit vyšší děje je velmi omezená a náš mozek funguje v určitých schématech, které vše přečtené a řečené neustále třídí do předem vytvořených kategorií. Proto je pro nás dost těžké zpracovat různé pojmy z Poselství tak, abychom nenaráželi na protiklady. Já jsem tyto děje pochopil takto.

Pozorováno pod tímto úhlem není pro mne rozporu ve vyjádřeních: Pozdější stvoření vzniklo ze chtění prastvořených – Pozdější stvoření vzniklo z Vůle Boží-vznik Pozdějšího stvoření je zákonitý děj.

101. Malé Mikulášské zamyšlení

-ZF-

Může nám, lidem, kteří se snaží pochopit svět v širších souvislostech, říci něco dnešní, téměř konzumní, pojem Mikuláš? Skrývá se i za tímto pojmem něco hlubšího, může nás to nějak poučit?

-ZF-

Člověk ve své izolovanosti od života ve stvoření, dává pojmům své pokřivené obsahy, protože se neumí napojit na děje ve stvoření. Přesto i tyto pokřivené pojmy mají vypovídací hodnotu a svědčí o skrytém obsahu.

Podívejme se na trojici Mikuláše – Mikuláš, jako ctihodná postava není tím, kdo by vykonával nějaké posouzení člověka. Další osobnosti však vykonávají „soud“ nad zkoumanou osobou. Ta sama je vyzvána, aby předvedla své skutky. Čert „odměňuje“ špatné skutky a jeho symboly jsou černá barva a uhlí, jako další symbol žhavé temné cesty dolů, do temných říší, do pekla. Anděl ve své bílé záhalu s křídly a spojením pouze s dobrými skutky, je symbolem harmonie se stvořením a vstupenkou na cestu vzhůru. Mikuláše můžeme chápat jako nepovedené a velmi zpozemštěné, dnes už i nevědomé, tušení Stvořitele.

Bytostní /anděl a čert/ vykonávají zpětné působení dle skutků souzeného. To, že se tento akt provádí hlavně pro „děti“ je symbolem stavu člověka, ve kterém je ještě náprava možná. Tedy nejde jen o pozemské dítě, ale v širším kontextu, duch, jako dítě stvoření má ještě naději na změnu, na polepšení. Každou Mikulášskou „oslavou“ můžeme chápat jako připomínku soudu, jako podnět k polepšení a k vlastnímu zhodnocení stavu své duše. Žel ve skutečnosti nám nebude stačit zarecitovat básničku, jak to před čertem udělá Pepíček, bude to jistě chtít mnohem více.

To, že tato trojice chodí den před vlastním dnem Mikuláše, můžeme chápat, jako poslední varování před soudem, tedy jako další pobídku k práci na sobě. Nepřipadá Vám zvláštní, že právě tento den vychází na den Pánova odchodu? Na jedné straně to vypadá, jako by to bylo znevážení významu tohoto dne... Avšak na straně druhé je tu přece úzká souvislost mezi soudem nad námi a zavražděním Vyslance Božího.

Jsou možná čtenáři, alespoň jsem se s tím již setkal, kteří odchod Abdrushina nechápou jako vraždu, ale jen jako „úmrtí“, což zní mnohem méně tragicky. Ale když se nad tím hlouběji zamyslíme, nemůžeme to označit jinak-budeme-li poctiví k sobě. Když si člověk přečte průběh Pánova odchodu, představí si, že ze všech 144 000 pečlivě vychovávaných lidských duchů se k jeho odchodu ze země dostavilo tolik lidí, kolik jich lze spočítat na jedné ruce, když si uvědomíme, že nad jeho umírajícím tělem ještě povoláný kýve virgolí, když si uvědomíme, jak před smrtí musel trávit čas pod vodou, aby zmírnil své bolesti a to jen proto, že jsme my lidé neodebírali jeho sílu... To, že shořel ve své síle, protože jsme ji neodebírali, je velmi blízké upálení za živa, což jsme po generace s oblibou dělali těch, které jsme nechápali.

I o tom tedy mluví den, kterému říkáme „Mikuláš“. Není třeba pohrdat těmito pozemskými formami, které nevědomí lidé vytvořili, ale je dobré si v nich najít poselství, které nám Mikuláš přináší. Vlastně není ani tak podivné, že mnoho lidí si velmi rádo nasadí blikající rohy, a to nejen v tento den. Postaví se rádi do role čerta, vždyť tato osobnost je dnešnímu lidstvu nejsrozumitelnější. Reklamu na sexuální přípravky umožňující ještě výraznější rozvíjení sexuálního pudu, ztělesňuje, jistě ne náhodou, Satan.

Jak jsem pochopil, všechny větší děje ve stvoření zůstávají jako energetický otisk, jemná forma, zachovány. Nic se neztratí, není-li to vyčerpáno, odpykáno. Jistě ani předčasný, bolestný a vlastně i ponižující odchod Pána nezmizel, ale zůstal, jako živý obraz, který připomíná naši vinu. Podobně, jako je tomu při vyslovení pojmu „pozemský člověk“, kdy se ve stvoření ztělesní nelibost a ta se snáší

jako živé formy na nás... Tak se jistě tento bolestný odchod, jako živá forma, snáší na nás s obžalobou a trpkou připomínkou.

Znovu si dnes, na Mikuláše, připomeňme, jak to mělo být: za života Abdrushina, měla být dokončena očista. I zde na zemi už neměly zůstat žádné lidské duše, které nejsou schopny a ochotny vstoupit do Království Božího. Měla být, za jeho pozemského života, zbudována pozemská Tisíciletá říše se zcela novou lidskou celosvětovou společností, řízenou osobně jím. Ani povolání, kteří žili v jeho těsné blízkosti, mu nerozuměli a neuměli jednat správně podle vůle Boží. A mnozí čtenáři si myslí, že dnes, bez něj, to dokážeme... Tehdy si povolání také mysleli, že jednají správně, dokud jim slovně neřekl a nevysvětlil opak. Tak tedy dnes to máme zdánlivě jednodušší, dnes nám neřekne, že se mýlíme, a proto můžeme sobě i druhým tvrdit, že jednáme zcela správně.

Víra v to, že nám vše řekne jasnoslyšně, mediáně, vycítěním je pěkná, ale žel, málo pravděpodobná. Na to musí být vyšší, velice čistý a svobodný duch a ne téměř každý čtenář, který si to přeje a myslí si o sobě to nejvyšší... Víra ve svou jedinečnost není vírou v Boha. Je jisté, alespoň pro mne, že bez pozemsky inkarnovaného Pána nedokážeme vybudovat zcela novou lidskou společnost, postavenou jen na Božím řádu. Nemluvě o tom, že společnost nebyla očištěna od duší, které se nechtějí změnit. Nebyly zbořeny umělé mosty, které jsme vytvořili a po kterých se sem tlačí méně hodnotné duše. Kdyby tyto mosty zbořeny byly, což se mělo stát ještě za jeho života, pak by se sem už nemohly vtělovat duše, které vidíme kolem.

Na Mikuláše je ta správná chvíle k hlubokému zamyšlení nad významem nutnosti či nepotřebnosti pozemské přítomnosti Abdrushina na průběh soudu. Může to být užitečný impuls pro každého, kdo chce tuto příležitost využít. Jestli je však člověk přesvědčen, že předčasným odchodem Abdrushina se vlastně nic nestalo... pak je to jeho věc a může rok po roku čekat, že se „něco stane“ a na zemi bude konečně ten očekávaný odlesk ráje. Abdrushin byl částí Parzivala, o němž je řečeno, že jeho přítomnost je tam nahoře nutná. Kdyby odešel, všechno by uvadlo, uschlo. Hrad Grálu byl zformován z lásky prastvořených, ale ze síly Parzivala, kdyby on tam nebyl - nic by nezformovali.

V Abdrushinově první inkarnaci je zmíněno, že musel fyzicky přijet blíže k hranicím faraóna, aby se rozsudky vynesené Mojžíšem, mohly naplnit. To stojí na přemýšlení...

Podotýkám, že zde mluvím o velkých dějích, ne o naší snaze stát se osobně lepším člověkem. Tato snaha má svou plnou platnost stále... a možná, pod úhlem těchto úvah, může mít význam ještě větší. Není-li svět a lidská společnost řízena Světlem, musíme se snažit o to více, každý sám za sebe, hledat osobní cestu vzhůru. Jen nalezení, ale především osobní prožití pojmu Syn Člověka, může každého vyvést tam, kde se přísliby naplní.

Proto chápu „den Mikuláše“, jako každoroční poslední varování a vážnou pobídku k vnitřnímu hledání Syna Člověka, jako jediné cesty k Bohu... A jako se kdysi Nahome, při smrti Abdrushina, připojila k jeho stoupajícímu duchu, můžeme se o to pokusit o Mikuláši i my. Zkusme v duchu sledovat svého Pána, následujme jej po Cestě naděje, kterou nám jistě zanechal...

102. otázka: Spoutání Lucifera

-ZF-

Nenapadlo Vás někdy zamyslet se nad následující otázkou? Lucifer je nejmocnějším duchem ve stvoření. Jeho božská podstata a síla mnohonásobně převyšuje tu naši. Jestliže zlo a temno ve stvoření je úzce spojeno s ním, čekal by člověk, že jeho spoutáním nastane nějaká zjevná pozitivní změna. Když tak pozorujete lidi kolem sebe, ve světě, ve zprávách a v historii od té památné události, zdá se vám, že je to ve světě a v člověku lepší? Je tu méně špatných věcí?

-ZF-

Nechci znehodnocovat dnešní dobu, ani nechci být pesimistou, který vidí vše jen negativně. Jen bych se chtěl pokusit srovnat některé věci z doby Abdrushina s tou dnešní, abychom viděli, jestli spoutání Lucifera mělo nějaký zjevný pozitivní vliv na lidskou společnost. Jistě vzniklo i něco pozitivního a přínosného, to nijak nezpochybňuji, ale soud znamená v první řadě zničení toho špatného. Teprve potom může následovat výstavba toho nového. Bylo tedy nějak viditelně odstraněno zlo, které brání nastolení nových, správných dějů a postojů?

Podívejme se na dění v lidstvu. Abdrushin mluví o tehdejší nemravném oblékání žen. Co se od té doby změnilo? Sukně se podle módy zkracují či prodlužují, ale i ty dlouhé se alespoň rozstříhnou až někam, co nejvýše, aby to bylo „sexy“. Ale srovnávat délku sukní a šatů je asi problematické, i tehdy byly šaty krátké, jestli jsou dnes více, to nevím. Co však určitě přibylo, je spodní prádlo, ukazované „veřejně“, jmenovitě např. tzv. Tanga, která se stala z původně módního výstřelku, běžným denním oblečením spořádané ženy. Bederní kalhoty, které se při sehnutí sesunou až do poloviny hýždí, pak odhalí „to podstatné z dnešní ženy“. Plavky tohoto typu, pohyb žen bez horního dílu plavek na plavárnách a plážích, to asi dříve také nebylo běžné. Nebo chození bez spodního prádla, tzv. „na ostro“, samozřejmě v kombinaci s krátkou sukní, nebo šaty, aby oko diváka mohlo shlédnout „vše“.

Nejhorší však na tom všem je to masové přijetí každého takového výstřelku a tlak na ženu, která by jej nenosila – ona by byla divná, nenormální. Protože ochranný stud je již téměř zcela potlačen, tak je snadné sama sebe přesvědčit, že bez módního oblečení by byla žena méněcenná. Tyto módní prvky, které jdou ještě hlouběji a blíže k pohlavním orgánům a sexuálnímu partii, jsou jen ukázkou, že je člověk již tak otupělý, že je nutné stále silnějších dráždiv, aby to s ním „udělalo to pravé“. Snad si někdo ani plně neuvědomuje sexuální rovinu svého konání a myslí si, že chce být jen moderní, aniž chápe, že sexuálně působí pak vždy.

Masívní obliba tetování je vlastně jen další snahou být zajímavým. Když nemohu ukázat hodnoty své osobnosti, pak je tu jen to tělo. Těla jsou však podobná, zvláště když jsou plastickými operacemi sjednocována do jedné formy. Zbývá tedy jen to tělo nějak jednoduše a bez vlastní námahy učinit zajímavým. Prvky exhibicionismu jsou zde také velmi zřejmé, i když se tak nepojmenovávají. Ve skrytu všeho, nepoznáno, je tu ovšem něco jiného. Nevědomá snaha svou duši nějak „zosobnit“, vyjádřit, popsat. Povrchní lidství vytváří nevýrazné duše bez osobnosti, všechny jsou si dost podobné a přece je v nich kdesi uvnitř skrytý stále živý tlak – snaha být jiný, nebýt tuctový.

Místo snahy svou duši „uvědomit“, vtisknout jí jedinečný a osobní charakter, se sahá po tom jednodušším, co však zůstává jen na povrchu a prázdnotou, tuctovou duši překrývá jen co nejpestrější plášť.

Muž se pochopitelně nechová lépe. Snaha vypadat mužně se projevuje vyholenou hlavou a tetováním, což má evokovat „tvrdého a opravdového chlapa“. Opak je pravdou, muž je stále více zženštilý, ať již přehnanou snahou o módní vzhled a doplňky, nebo jinými sklony vč. změkčilého postoje. Masívní úbytek spermií ukazuje, že muž svou reprodukční schopnost ztrácí, spolu s mužstvím. Snaha to vyrovnat vnějším zdáním tvrdého chlapa je opět jen vnějším pláštěm zmatené duše.

A co děti, budoucnost národa? Není žádným tajemstvím, že bychom jen těžko hledali mladého člověka, který neokusil, nebo neužívá drogy. Kouřit „trávu“ se již nebere, jako užívání drog, právě tak, jako různé extáze a podobné taneční drogy se jako drogy nechápou. Drogy se z něčeho zvláštního a mimořádného, stávají běžným každodenním doplňkem života. Mladá generace se nad tím již nepozastavuje, přijala to jako nedílnou součást života. Tím neříkám, že všichni propadli narkomanii, ale že se změnil, a to podstatně, úhel pohledu na tyto věci. To je výrazem snahy uniknout z tohoto našeho podivného světa někam do „lepší reality“.

Dávné kultury také používaly drogy, ale jen pro zvláštní příležitosti, kdy chtěli svou duši poněkud uvolnit ze sevření hmoty a tak jí dát nahlédnou do zázsvětí. Nebyly součástí běžného života, ale čímsi vyšším, co člověku pomáhalo, ale nespoutávalo k závislosti a sklonu. Účel byl zcela jiný, můžeme, možná s jistou nadsázkou, říci, „duchovní“, ale ne požitkářský.

Informační a počítačová revoluce vede k tlaku na mládež, tlaku, kterému neumí odolat, protože nechtějí být za outsidersy. Násilné připoutávání se ke strojům však potlačuje citění. Internetové aplikace typu Facebooku vedou k podobnému jevu, který je popisován v Poselství při pojmu psychoanalýza. Zde je k ní řečeno, že vnikáním do osobních věcí člověka, pozbývá tento stud a ztrácí část své osobnosti.

Neustálé „sdílení“ každého i nejnepatrnějšího a nejbanálnějšího zážitku s davy druhých lidí může vést k podobnému výsledku. Ona masovost vede jen k znásobení všeho. Co bylo dříve chybným postojem jednoho člověka ke druhému, stane se nyní kaskádou, která chybu v pár okamžicích rozšíří mezi stovky dalších lidí, kteří se v myšlenkách, slovech a postojích s touto chybou spojí. Zrovna včera jsem v televizi vyslechl hodnocení uživatelů Facebooku, kteří sdělovali, že tam „samozřejmě“ jsou pomluvy a nenávist, které se jedním kliknutím „sdílejí“ okamžitě rozšíří na dalších 300 jiných lidí.

Člověk nemá skupinovou duši a má rozvíjet svou vlastní osobnost, to je cílem a smyslem jeho existence. Je to vnitřní činnost, neodehrává se veřejně, není a nemá být „sdílena“.

Přijetí konzumního způsobu života, jak je nám vnucován, nebo aspoň podbírán společnostmi, vede k přesycenosti a otupělosti. Také potlačuje radost, protože kdo má vše, už se na nic netěší a z přicházejících věcí se neraduje, ani si jich neváží. Vždyť za chvíli bude mít zase jiné, určitě lepší věci, lidi a zábavy...

Plánovaná výroba předmětů a zboží, které jsou cíleně vyráběny tak, aby se ihned po záruce rozpadly a člověk si musel koupit další, jen tento negativní jev posiluje a podporuje. Ty davy lidí kupujících tuny potravin, z nichž pak většinu ani nedokážou zkonsumovat a proto je vyhodí...to je pořád stejný prvek přesycenosti, apatie, tupého přizpůsobení této výkrmné metodě, která člověka degraduje do formy průmyslově chovaného vepře, určeného jen na porážku.

A co společenské přijetí sexuálních úchylek jako „normálních“ postojů? A naopak vytvoření falešné a převrácené „tolerance“ k úchylkám, ale netolerance k těm, kterým tyto úchylky nepřipadají úplně v pořádku? Karnevalové pochody homosexuálů, vesele tančících po ulicích měst, přitahují pozornost ostatních, z nichž málokterý by si dovilil označit tyto spoluobčany za ne zcela normální. To by byl ihned označen on sám za zvráceného moralistu.

A co adopce dětí homosexuálními páry, adopce, která společensky uznává svazek stejného pohlaví za správný a mající veškerou podporu společnosti. Jak budou homosexuální páry vychovávat přijaté dítě? Tak, že homosexualita je nenormální, nebo že je to úplně v pořádku? Tyto svazky, a to, že jsou společensky uznány, tvoří přímé široké cesty do záhrobí, takže můžeme předpokládat, že několika procentní menšinou se časem stanou dvojice, v nich bude „jen“ žena a muž, jak to Stvořitel určil. Kdyby nic jiného, pak toto svědčí o naprosté ztrátě soudnosti, ale tím především nepřítomnosti ducha při posuzování světa.

Dalo by se určitě vyjmenovat ještě mnohé, ale není to nutné. Pro náš účel to postačí k tomu, aby bylo zřejmé, že spoutáním Lucifera se poměry v lidské společnosti, ani usilování jednotlivce nijak nezlepšilo. Co se tedy vlastně pro nás tímto aktem změnilo? Kde je to poznat? Jaký to má pro nás význam, když zijeme pořád stejně, jako před tím aktem?

Kdysi mi jeden známý, také čtenář, popisoval, jak vnímá naši existenci zde na zemi: lidstvo si vytvořilo svým chtěním a svými vystupňovanými přáními jakýsi obal kolem země. Přes tento obal není vidět nikam dále a také se jen těžko k nám z dále něco dostává. Svou neustálou činností tento obal stále více posilujeme, zhutňujeme a zvětšujeme jeho tloušťku, ale i nepropustnost. Nyní k tomu přibyla další činnost. Místo abychom se snažili dohlédnout nad tento obal, začínáme jej leštit a cítit. Proč? Abychom v něm viděli sami sebe, byli se sebou spokojeni a nic jiného již ani nechtěli – jen zřetelně vidět jasný obraz své jedinečnosti.

Co se tedy změnilo spoutáním Lucifera? V přednášce Jitro vzkříšení je popsáno, že žádné lidské duši by nebylo možné prorazit temnotu, která obklopuje zemi. Kdyby blesk Božské Pravdy neroztříštil tuto obalující temnotu, byl by lidský duch v pozdějším stvoření ztracen. Podobnost s obalem kolem zeměkoule tedy není nijak od věci. Tento obal jsme si vybudovali sami, svým chtěním, ale Lucifer nám díky naší otevřenosti k jeho svodům, k tomu dodával sílu. Protože on je nesilnějším duchem ve stvoření, těžko můžeme doufat, že bychom nad ním „vyhráli“, porazili ho... Ten jmenovaný temný obal kolem země musel prorazit někdo silnější, než jsme my, ale i než je Lucifer.

Ovšem proražení cesty je jen jedním z kroků k záchraně. Bylo nutné ještě ochromit zdroj síly, která nám pomáhala v plnění naší sebezničující činnosti. Spoutáním Lucifera tedy došlo k odizolování hlavního posilujícího zdroje pro náš pád. Ale tím samozřejmě nepřestaly platit zákony stvoření. Neutrální síla stále proudí a my z ní můžeme vytvářet dobré, nebo špatné podle svého chtění.

Co se tedy změnilo? V pochromovaném zrcadlovém obalu kolem země /a přilehlého širšího prostředí/ byl proražen otvor, kterým je možno jednak jít vzhůru, ale i přijímat posilu shora. Hlavní přívod zla byl uzavřen a my s našimi omezenějšími silami nemáme tu moc otvor znovu uzavřít, i když na tom intenzivně pracujeme... Spoutáním Lucifera a proražením otvoru, jakož i vytvořením cesty v poznání, nám byla dána naděje. Každý, kdo pochopí, může se snažit touto cestou naděje jít vzhůru a tím naplnit svůj vývoj. To je tedy dnes pozitivní důsledek spoutání Lucifera.

Ovšem mělo to být jiné. Po jeho spoutání mělo zde na zemi dojít k oddělení temna od světla, mělo být dokončeno roztřídění, po němž by následovaly děje očisty země i jemnějších připojených úrovní. Nepoužitelné duše by byly donuceny odejít do nižších úrovní a cesty tam by byly zničeny, tím by nastalo oddělení míst určených pro rozklad, od míst určených k obnově. Bytostní by z těchto oddělených, pro rozklad určených úrovní, byli vytaženi a bez jejich působení by rozklad postupně pokračoval po dobu tisíce let.

Po očistě by Syn Člověka provedl výstavbu hrubohmotné říše zde na zemi, včetně nového společenského řádu a všech nutných organizačních věcí – nových pozemských zákonů, nových metod, vynálezů, techniky, umění, školství, zdravotnictví a všeho dalšího. Pro každý obor by byli povoláni lidští duchové, jimž by se dostávalo moudrosti z vyzařování Syna Člověka, vyzařování určené a přizpůsobené hmotě skrze jeho hmotnou schránku. O toto záření, ale i jeho pozemskou moudrost, jsme se pošetile připravili a tak musíme nyní každý sám hledat ten jím proražený otvor pro cestu vzhůru.

Když vidíme, jak se společnost lidí nemění směrem k morálce, citu a duchu, je jistě namístě si pospíšet. Nevíme totiž, a neměli bychom s tím raději ani počítat, jestli tento proražený otvor bude takto ponechán dlouho. Vždyť většina lidstva se jej snaží svými přáními a hlavně příklonem ke hmotě, konzumnímu životu a náboženstvím místo víry v Boha....zase uzavřít. Co my víme, třeba to jednou bude lidstvu dovoleno a pak zazní: „Nechtěli jste, buďtež nyní...“...čtenář si umí citát doplnit sám.

Spoutání Lucifera a další děje tedy pro nás vytvořily možnost k osobní záchraně, ale nebrání nám v sebezničujícím způsobu života. Tato „možnost“ se měla promítnout v mnohých věcech i do hmot-

ného bytí, ale protože jsme tomu zabránili, zůstává jen v rovinách ducha a duše. Proto je jen stěží nacházíme v lidské společnosti a hrubohmotném životě.

103. otázka: Sebevražda Nahome

-ZF-

Nevím, jak Vám, ale pro mne byl děj spáchání sebevraždy Nahome dlouho záhadou. I od jiných čtenářů jsem slyšel, že si to neumí vysvětlit. Byl to hřích, přestoupení Příkázání, byla tedy Nahome svévolným hříšníkem, nebo se jí snad tento příkaz netýkal?

-ZF-

Než přistoupím k úvaze o této konkrétní sebevraždě, rád bych se zamyslel nad Příkázáními. Byla dána v době, kdy bylo lidstvo jednodušší, ale ne o mnoho lepší, než dnes. Bylo nutné mu stručně vysvětlit, co nesmí dělat, vysvětlit mu to tak, aby si to ve svých snahách chápat vše „po svém“ nemohlo nějak překroutit, jak by mu to bylo příjemnější. Kdyby snad v nějakém příkazu nebyla naprostá jednoznačnost, kdyby tam snad byla ponechána nějaká jiná možnost, jistě bychom si vždy vybrali jen tuto eventualitu, abychom nemuseli dodržet hlavní myšlenku příkazu.

U každého jednání je tím základním pro posouzení dobré/špatné jeho motivace. Proč to dotyčný dělá, za jakým účelem, s jakou pohnutkou, apod. Toto „Proč“ je výrazem rozhodnutí duše, ne těla, ne rozumu. Pokud bychom vzali příkaz „Nezabiješ“ naprosto dogmaticky, pak bychom jistě nemohli zabít ani zvíře, ale především bychom se nikdy nemohli bránit, vždyť při obraně je vždy nebezpečí, že mohu útočníka i zabít. Když čteme, že proviněním Inků bylo, že byli příliš bezelstní a nechtěli se ani účinně bránit proti vetřelcům, pak nám to nějak nesedí s myšlenkou, že nikdy nesmíme zabít. Obrana proti nepříteli je správná a chtěná, pak ale nemůže být současně hříchem, když při této obraně vetřelce zabijí, nedá-li mi jinou možnost se ubránit.

Chápu tedy příkaz „Nezabiješ“ v tom smyslu, že si máme vážit těla a pozemského života-svého i druhých. Vážít si jej znamená nehazardovat s ním, nepohrdat životem při nebezpečných zábavách, neodložit toto tělo, protože jsem znechucen životem-už mne nebaví, jiný člověk nechce opětovat mou lásku, chci svou sebevraždou někomu něco dokázat. Nebo v jiných případech zabijí druhého, protože mne to baví, dodá mi to pocit převahy, dosáhnu výhod, majetku, moci, atd., atd. To jsou jistě případy, kdy příkázání plně platí.

Když ale sedíte schováni ve sklepe a po domě chodí ozbrojený lupič, který Vás hledá a chce znásilnit Vaši ženu, děti a pak je mučit...není správné vzít dostupnou zbraň a chránit je? To jistě nemůže být hříchem, i kdyby byl námi lupič při tom zabit. V jednom životopise mne zaujala tato scéna – manželé na poušti jsou přepadeni bandou špinavých, páchnoucích, naprosto zchátralých pobudů, kteří plánují, jak si ženu ponechá jejich vůdce a bude ji trvale používat pro své zvrhlé choutky. Žena vezme nůž a probodne se. Je to tedy hříšnice... Co by se asi stalo, kdyby to neučinila? Onen zhýralec by ji znásilňoval a držel při životě kdoví jak dlouho, možná týdny, měsíce strašného utrpení. Co by to přineslo její duši? Myslím si, že málokdo je tak silný, aby při takovém zacházení při něm nevznikl strach, hněv, nenávist, apod. Negativní stavy mohou duši jistě ublížit mnohem více, než když s modlitbou a prosbou své tělo odloží s přáním, aby duše pokračovala „k Bohu“.

Podle mne tedy záleží především na okolnostech a hlavně na vnitřním postoji člověka – tento vnitřní postoj, to je chtění duše a o ni přece jde, ne o tělo, které je jen krátkodobě propůjčené. Obráceným postojem dojdeme k dogmatu, že vždy a za všech podmínek, pro každého, ale i samotného Stvořitele platí, že neexistuje situace a důvod k beztrestnému zabití a sebevraždě. Pak z toho vyplývá stanovisko některých čtenářů, že i Abdrushin hřešil, když při záchraně Aloe a Nahome zabil nějakého lupiče. Stal se tak podle nich hříšníkem, který musel odpykávat svůj hřích. Já to takto nechápu. Že by nám Stvořitel dal pud sebezáchovy, příkaz chránit se, současně trest, když to zanedbáme/Inkové/ a přitom zákon, který nás za to potrestá?

Alle vraťme se k Nahome a tehdejší situaci. Vražda Abdrushina nebyla „v plánu“, i když on blížící se smrt vytušil. Nesomel měl Abdrushina varovat a vše by se asi vyvíjelo jinak. Nahome byla lidský duch,

který byl povolán a připraven k velikému poslání, tedy být součástí úžasného vývojového aktu, který je v Poselství naznačen v prosté větě – nyní bude Imanuel působit ve stvoření v trojici Parzival, Maria, Irmingard /praduchovní úrovně/. Součástí tohoto nového děje pro celé stvoření byla Nahome, která jako jediný lidský duch mohla být spojena s tak vysokými ději a pozdvižena vysoko nad úroveň svého druhu. Lidský duch však nemůže vystupovat stvořením nad svůj druh. Je to zcela mimořádný děj a potřebuje mimořádné podmínky, okolnosti a pomoci.

Tak jsem dospěl k názoru, že Nahome, ať byla sebevíce omilostněna, potřebovala pro svou cestu do výšin, přesahujících druh jejího ducha, mimořádnou pomoc. Touto pomocí byl samotný Abdrushin, tedy Parzival, který ji mohl, obrazně řečeno, zahalit do svého pláště a vynést ji tam, kam by ona sama nikdy dojít nemohla.

Měla tedy odejít /pozemsky zemřít/ současně s ním a její duše se měla připojit k jeho jemnohmotnému a duchovnímu odchodu. Vražda, jako neplánovaný akt, přerušila tento nutný a plánovaný děj. Nahome pak nezbylo, než zvolit nouzové řešení, aby se její duše mohla připojit k výstupu svého Pána, který neplánovaně započal. Pod tímto úhlem nechápu její rozhodnutí jako hřích, ale jako rychlé a nutné rozhodnutí, aby se mohly naplnit vyšší, nutné děje.

Odložení těla, byť bylo námi chápáno jako sebevražda, bylo jen zvenčí námi vynuceným prostředkem k naplnění světelných dějů.

Viníkem tedy nebyla Nahome, ale činy lidstva, které ji donutilo k takovému „náhradnímu řešení“.

104. otázka: Tolerance

LH

Jak se díváte na myšlenku TOLERANCE? Četla jsem od jednoho čtenáře spisek o „posvátné toleranci“. Zařazoval ji mezi ctnosti, např. Toleranční patent Rudolfa II. o postavení církve římskokatolické na stejnou úroveň s protestanty, českými bratry apod. Jistě chvályhodné.

Ale např. Šalamounovo tolerování temných náboženských kultů u jeho žen vedlo k úpadku izraelského národa. Podobně Inkové, jestliže se spojovali pouze mezi sebou, uchovali si čistotu národa. Jakmile se začali v manželství spojovat s jinými kmeny, vedlo to k úpadku národa, protože partner z jiného kmene si s sebou přivedl příslušníky své rodiny a tito zase svá scestná náboženství.

Asi se musí rozdělovat tolerance = snašlivost v oblasti duševní a pozemské. Jistě jsou dobré toleranční snahy při společném soužití různých náboženství, to zn. různých stupňů vývoje, vedou-li ke Světlu. Ale jako panovník bych se jistě snažila potlačit či zlikvidovat náboženství uctívající Baala apod. Tady není tolerance na místě, čili žádné mísení, i když by to mělo své hmotné výhody, ale duchovně by oslabovalo. Zatím mi to není jasné. Zatím jsem došla k tomu, že tolerovat mohu jen to, co vede ke Světlu. Ale co zase dělá netolerance ve světě, to denně vidíme v TV...LH

-ZF-

Když se začneme více zaměřovat na to, jak používáme slova, určitě dáme za pravdu Abdrusinovi – zkřivili jsme význam jednotlivých slov tak, že už není jednoznačný a často dokonce vyjadřuje jedno slovo věci protikladné.

Příkladem může být slovo láska, které kromě citové roviny je používáno i k pohlavnímu aktu, vášni, sexualitě a kdoví čemu. Ale i v rovině citové je mnohoznačné a často vyjadřuje různé sobecké snahy vlastnit někoho, ovládat jej, diktovat mu život... Kdybychom se hlouběji zamýšleli nad obsahem slov, asi bychom žasli nad tím, že se ještě vůbec dokážeme domluvit, když každý pod jednotlivými slovy myslí něco jiného. Tato zvláštnost je asi umožněna tím, že my sami jsme nevyhranění a mnohoznační, tak nám ani nepřipadá divné, když se tak ostatní vyjadřují.

Nejinak tomu bude i se slovem „tolerance“. Toto slovo je používáno k vyjádření nekonfliktního, ale do jisté míry i souhlasného postoje k něčemu, co samo o sobě je rozporuplné. Snaha „nebýt konfliktní“ je správná a do jisté míry odpovídá původnímu významu slova, ale, žel, nezůstalo jen u toho a snaha zašla až k souhlasu s čímkoliv, bez ohledu na to, jestli je to správné, nebo špatné. Zde se toto slovo ve svém zneužití přibližuje k dalšímu podobně používanému slovu „demokracie“.

Očekává se, že demokratický člověk bude tolerantní. Ovšem k čemu tolerantní? K různým výstřelkům, k sexuálním úchytkám, k národnostním menšinám a jejich zvykům jdoucím proti zvykům většiny národa. Takováto „tolerance“ vede ke smývání ostře vyjádřených pojmů dobro/zlo. Smývají se rozdíly mezi protikladnými pojmy a jednání, které není z hlediska prospěchu společnosti správné a ubližuje druhým, je postupně přijato jako správné a oprávněné. Tyto snahy však jdou ještě dále a nakonec je toto nesprávné jednání označeno za správné a původní správný postoj je označen za netolerantní a nedemokratický. Paradoxní je, že iniciátory těchto snah nebývají lidé zlí, ale idealisté, kteří se sami považují za „lidumily“ a ochránce svobody.

Zde je vidět, jak dnes chytře pracuje temno. Idealisté, milující svobodu člověka, vedou lidstvo do zkázy, protože jdou přímo proti zákonům Božím. Taková svoboda je totiž anarchií a zvůlí proti Řádu. Snahy o „toleranci“ proti národnostním menšinám vedou jen k ještě většímu rozporu, protože většina se cítí být diskriminována oproti upřednostňované menšině. Tyto snahy, jakkoliv jsou snad někým myšleny dobře, povedou nakonec k nenávisti většiny k menšině, nenávisti, která by nenastala, nebýt „ušlechtilých snah“ idealistů. Věci, které ještě včera lidé chápali jako škodlivé, např. drogy, násilí,

sexuální úchytky, hráčství, a mnohé jiné, nemohou být tím, že jsou „tolerovány“, změněny na správné. Ony zkrátka zůstanou ve své podstatě takové, jaké vždy byly a jestli před tím pošetili lidé zavřou oči, nic jim to nepomůže. Výsledkem bude jen rozkvět takových nesprávných věcí, které nakonec donesou lidem a národu bezpodmínečně bolest.

Snaha „být tolerantní“ k přáním národnostních menšin a dopřávat jim splnění jejich přání na úkor většiny národa, snaha, která se ve světě již dlouho propaguje, již přináší negativní výsledky. Více národů /Austrálie především/ již ostře vystupuje proti nárokům přistěhovalců. Z jejich výroků je cítit až revoluční napětí, které, nebude-li řešeno, povede k nenávisti a násilí. Tak idealistické snahy nakonec povedou dějinami nazpět ke Kukluxklanu a jiným rasovým organizacím.

Slovo „tolerance“ chápu v původním správném významu ve smyslu výroku z Poselství – mít porozumění pro utrpení bližního a jeho slabosti... Mám-li „porozumění“, znamená to, že chápu, proč to tak je, ale nekritizuji druhého, nepředělávám jej k obrazu svému, nechávám mu jeho vývoj. Současně si však uvědomuji, jestli je jeho chování správné, nebo ne. Toleruji jeho chování, pokud mi, nebo jiným, neublíží. Pokud však zjistím, že jeho jednání je ke škodě ostatním lidem, nemohu jej tolerovat, ale je mou povinností se postavit proti takovému jednání, které je proti Božímu řádu. Forma takového „postavení se“ bude velmi různá, podle okolností. Od prostého „nedělejte to“, přes zavolání ochranné instituce, protest písemnou či ústní formou, až jen k vnitřnímu nesouhlasnému postoji, není-li jiné cesty.

Včera probíhalo v našem městě referendum o zákazu herních automatů. Každý mohl přijít podpořit tuto snahu vymýtit jeden škodlivý nešvar z naší společnosti. Nešvar, který stál mnohou rodinu velké trápení. Šli jsme večer, až před koncem hlasování, vyjádřit svou podporu zákazu. Ve volební místnosti bylo prázdné a na arších bylo kromě našich podpisů jen velmi, velmi málo jmen. To je tedy pokřivený výraz tolerance, které pak vede do zkázy celou společnost. Tolerance tak, jak je chápána dnes, by byla v Tisícileté říši zcela odstraněna a nahrazena spravedlivou přísností, tolerována by byla jen vůle k rozhodnutí, ale s přímým dopadem v jasném smyslu správné/nesprávné. Nikdo by nemohl „tolerovat“ špatné, aniž by sám nebyl ihned potrestán.

Dnešní používání a obsah slova tolerance je nástrojem temnot pro znemraňování národů a lidstva. Podle mého nejde o oddělení tohoto pojmu pro věci pozemské a věci duchovní. Správné a nesprávné musí být vždy stejné v obou rovinách. Např. uvedené „tolerování různých náboženství“ je opět možné jen po tu míru, nejsou-li tato nějak škodlivá. Tím není myšlena jen škodlivost v sexuálním zneužívání, manipulaci, apod., ale škodlivost i ve smyslu vývoje ducha. Náboženství, která byla v nějaké vývojové epoše užitečná a odpovídala zralosti tehdejších duší, mohou být dnes násilnou brzdou.

Nevěřím, že by v Tisícileté říši byla „tolerována“ náboženství hovořící o Bohem chtěné smírné oběti, duchovním oplodnění Marie, apod. Takže nemusíme ani jít k extrémům Baalova kultu. Na svátek zesnulých jsem chvíli sledoval křesťanskou liturgii v televizi. Když jsem slyšel prosbu faráře k Bohu, aby vylil krev Syna i na zemřelé, těžko mohu být tolerantní a říci, že je to v pořádku. Má dnešní tolerance je v tom, že nepůjdu faráři nadávat, nebudu psát stížnost do televize, ani papeži. Ponechám jim jejich cestu, protože nejsem určen za soudce, ale nebudu v sobě tolerovat takovéto postoje proti Bohu a budu stát jasně a vyhraněně proti nim.

Ve svém vlastním postoji tedy nebudu tolerantní, ale ve svém projevu ano ve smyslu neagresivity a zdánlivé vnější pasivity. Tato pasivita však končí v okamžiku, kdy se mne někdo zeptá na můj názor, pak odpovím slušně, citlivě, abych nikoho neurážel, nesnižoval jeho důstojnost a nehaněl jeho názory a postoje, přesto však určitě a bez tolerance k nesprávnému. Zlo a dobro stojí zde v duálním světě v protikladu, proto nelze najít jakousi střední tolerantní rovinu mezi nimi. Tady si člověk musí vybrat jedno z nich. Tolerance, jak je dnes používána, je snaha dobro změnit nenápadnou manipulací ve zlo. Zde je potřeba maximální obezřetnosti.

105. Poselství nového roku

-ZF-

Starý rok předává vládu tomu novému, copak nám asi přinese? Má snad pro nás nějaké poselství? Obraz o předávání vlády jedné postavy, znázorňující pozemský rok, druhé, bývá často kreslen. Bere-me to jako zábavnou metaforu či žertík. Kdo ale pozoruje pochody v sobě a ve svém životě, snad si již všimnul, že skutečně každý rok vyvolává v člověku jakési jiné dojmy a stavy. A to bez ohledu na společenské nebo klimatické jevy. Je pro člověka toto časové období nazývané „rok“ nějak nevyhnutelně „předurčeno“, určí jeho osudy v tomto období? Je to tedy „cosi“, co změní jeho život, aniž on sám má nad tím výraznější kontrolu, nebo je to nepodstatné a nemá smyslu se tím zabývat?

-ZF-

Jestliže existuje zákon čísel /...a on skutečně existuje/, pak je každé číslo nějak definováno a „cosi“ znamená i přináší. Pak samozřejmě i každý rok, protože má své „číslo“, musí mít jakési své předurčení. Jenže kromě toho přece existují karmická vlákna člověka z jeho minulosti, měnící se vliv hvězd a pak samozřejmě i okamžité následky jeho současných rozhodnutí...

Jsem přesvědčen, že to hlavní, nejbližší a také nejosobnější pro člověka, jsou jeho vlastní osudová vlákna, která si on sám svými rozhodnutími nechal v tkalcovském stavu stvoření jako na objednávku utkat. To je to jeho osobní a je to s ním samým co nejúžeji spojeno. Vyzařování hvězd působí mnohem šířeji a nejen na jednotlivého člověka, ale na všechny, kteří jsou na ně nějak napojeni. Podobně pak každý rok přináší předpoklady, které vytváří různá pole působností, která potom vyvolávají individuální reakční odezvy na postoje člověka, ale i jeho karmu.

Toto pole působností vytváří společnou kulisu s hromadným scénářem, pro všechny zúčastněné herce /vtělené lidi/. Jejich role jsou různé, ale všechny jsou v rámci společného scénáře. Každý člověk může svou roli hrát lépe nebo hůře, zapomenout na scénář a jen tak „improvizovat“, nebo se zcela vymkne scénáři a pokusí se ze scény utéct někam do baru nebo své šatny. Na chvíli se mu to i může podařit, ale jednou se každý musí na scénu vrátit a nechat přes sebe přejít „hodnocení pozorně sledujícím publikem“.

Je tedy jisté, že scénář daného roku je důležité znát, aby člověk mohl v jeho rámci pochopit svou vlastní roli. Člověk by měl tedy přistupovat k novému roku svědomitě, zodpovědně a bděle naslouchat jeho poselství. Zná-li člověk poselství roku, má naději zvládnout všechno přicházející, protože na dané věci více zaměří svou pozornost. Ale u tohoto malého „poselství“ je to stejné, jako u velkého „Poselství“. I u něj nestačí o něm „vědět“, nestačí je „číst“, ale člověk je musí pochopit a žít je v každém okamžiku každého jednotlivého dne. To je intenzivní práce uvnitř daného rámce /scénáře/, která musí být neustále v člověku samém zpracovávána v reakci mezi jeho osobností, okolím a situacemi.

Co tedy před nás staví nový rok 2015? Vezmeme-li za základ toto číslo a vyloučíme-li nulu /jako duchovně prázdnou hodnotu/, pak nám zůstává trojčíslí 215, které, vztáhneme-li je v zákonu čísel, mluví o nutnosti využití síly /aktivity, činnosti/ v pozemském prostředí k vysokým duchovním hodnotám ve stvoření /ale též i ve smyslu svého správného tvoření, tedy své činnosti/. Skrytým nebezpečím, které spočívá v našich nesprávně pochopených pojmech, je zkřivený pojem „láska“. Zde je nutné intenzivně hledat nové, lepší a niternější chápání tohoto pojmu. V něm, tak jak jej chápeme, je veliké nebezpečí selhání a zmaření vlastního úkolu. Toto poselství je určeno číslu 8, což je duch.

Duch sám tedy musí správně vnitřně zpracovat a využít toto poselství nového roku, pro něj je určeno „volání“ tohoto roku. Je to tedy „rok ducha“ a snad i určitá zkouška, v ohraničeném čase, jak umí naplnit to, co od něj nyní stvoření požaduje. Zmiňované nebezpečí nepochopené lásky má ovšem hlubší smysl, protože láska je vždy pojmem, který je blízký pojmu Bůh. Nepochopení lásky je výrazem

nesprávného postoje ke Stvořiteli, je to varování před sobectvím a příliš „osobním“ postojem k řešení životních situací. Příliš velkým ohledem na sebe, protože pravá a skutečná láska není osobní, ale všeobsáhlá a k té máme vývojem směřovat.

Uplynulý rok, byl rokem vůle a každý by si při celoroční rekapitulaci měl zhodnotit, jestli jeho svobodná vůle v uplynulém roce vždy šla po cestách, které určuje velká a všeobsáhlá Boží vůle... Protože poselství roku 2015 je určeno pro „ducha“, měli bychom naše úsilí směřovat k němu, tedy do nitra, k citění, vnitřnímu hodnocení. Tedy méně se soustředit, a to i v otázkách „duchovních“, na vnější věci, i když vypadají dobré a užitečné, ale mnohem více se obrátit se svou čínorodostí „do sebe“. Jen v našem nitru máme vystavět oltář, u něhož může duch pokleknout a otevřít bránu citu vzhůru, na cesty vedoucí ke svému Bohu...

Proti tomuto velkému poslání nového roku budou stát naše sklony, pochybování rozumu, naučené postoje, názory a karmické dopady. Ony naučené postoje ani nemusí být vždy jen „špatné“, ale třeba jen příliš zaměřené na pozemské věci. Ve všem bychom měli hledat „ducha“, tedy podstatu a nedovolit, aby vnější formy zastínily vnitřní obsah. Člověk rozumu, kterým jsme my všichni, vždy všechno hodnotí podle obalu a duch jakékoliv věci, činu, osobnosti nám uniká, protože již neumíme věci hodnotit „duchovně“, tedy nahlížet „dovnitř“ a hledat „důvod“ činů a jevů. I to tedy patří k poselství tohoto roku-hledat ve všem podstatu a nehodnotit, ani se nezaměřovat na splňování jen vnějších forem. Hledat tedy „ducha“ věci a událostí, ale i příčin našich rozhodnutí.

A ducha /ani podstatu věcí/ rozumem nalézt nelze, ducha lze jen vycítit a spojit se s ním opět jen duchem.

Přeji Vám do nového roku pochopení a uchopení jeho poselství, nalezení ducha ve všem, co se Vás dotkne, ve všem, co děláte a čemu jste nakloněni. Tento rok je určitou maturitou Vašeho /i mého/ ducha, nenechme tuto příležitost přejít bez užitku...bylo by víc než smutné u zkoušky propadnout. Vstupme tedy do tohoto nového Roku ducha s předsevzetím jej učinit svým přítelem, rádcem a pomocníkem na své dlouhé cestě, v níž tvoří jen jeden krátký, ale možná velmi důležitý krok. Krok k domovu a naplnění smyslu své existence.

Tento rok je voláním k probuzení našeho ducha!

106. otázka: Cítění, vcit'ování se do dějů a lidí, prožívání situací a života

-ZF-

Opět se vracím k otázce, která je pro nás tou základní. Poselství mluví v nesčetných příkladech a souvislostech o nutnosti používat cit, jako nástroj vlastní podstaty člověka. Víme, o čem je řeč, nebo si i pod tím představujeme každý něco úplně jiného? Zkusme se nad tím trochu zamyslet.

-ZF-

Když tak, sem, tam položím nějakému čtenáři otázku, jak často v běžném životě používá cit, dostanu velmi rozdílné odpovědi. Někdo si myslí, že cítí mnohokrát za den, jiný, že je to dnes už děj zřídka, protože to, co prožíváme, jsou vlastně téměř výlučně emoce a pocity. Cit, že v člověku vyšlehne jen velmi zřídka, snad jen párkrát za život...

Protože nejsme tak rozdílní, je zřejmé, že každý pod slovem cit a cítění chápe a vnímá něco jiného. Snad se aspoň shodneme na tom, že cit je cosi niterného, co s člověkem má „něco udělat“, tedy vnitřně ho rozechvěje, zasáhne, apod. Ono „zasáhne“ by mělo být cosi silného, máme např. u modlitby, která má být cítěním, napsáno, že ta pravá je tak silná, že ani nedovolí formovat slova. Také, že je to to nejsilnější z lidského života, co člověk nikdy nezapomene a dokáže i za desítky let v sobě vyvolat, jako „nezapomenutelný zážitek“, vyvolat zcela živě a beze změn.

Jeden známý mi v této souvislosti povídal, že se právě tak rozechvěje u televize, jako příklad uvedl, když např. nedávno havaroval závodník Schumacher a nyní ukazují v televizi jeho těžký zdravotní stav. Když onen člověk vidí tyto záběry, rozpláče se a hluboce se jej to dotkne. Je toto ono vytoužené cítění a má se takto projevovat?

Vzpomenul jsem si při této příležitosti na zmínku ve vzpomínkách povolane paní Geks, jak se rozplakala, když v přítomnosti Abdrushina a Marie nějaký pes napadal kočku a poškodil jí páteř. Paní Maria však nechválila paní Geks, za tento výtrysk citu, nebo snad emocí, ale naopak jí nadala, že takováto přecitlivělá osobnost je nepoužitelná. Tak jak je to? Je dobré citlivě plakat v takových situacích, nebo ne? Je to ukázkou správného života ve smyslu Poselství? Myslím, že na to není tak jednoduchá odpověď, protože každá situace je jiná a také naše momentální role v životě jsou různé.

Zkusme se jen, jako jeden z mnoha možných příkladů, zamyslet nad uvedeným příkladem s p. Schumacherem. Sdělovací média mají jediné přání-zaujmout své diváky a přitáhnout jich, co nejvíce. Na to mají štáby „odborně vystudovaných“ lidí, kteří dobře vědí, jak na lidi zapůsobit a současně neustále sledují, jak se mění trendy ve společnosti, co právě nejvíce lidi zajímá. Stačí jen trochu pozorně sledovat televizi a snadno se dá vypořizovat, jak používají jednoduchá schémata na přitažení pozornosti. Je libo násilí, dobrá podáme Vám je v bohaté a co nejvíce drásající podobě.

Ovšem my dobře víme, že v lidech není jen touha po násilí a sexu, ale i potřeba nějakého něžnějšího, nebo srdce dojímacího podnětu. Tak se do krvavých a pomlouvačných, většinou dokonce vyhlaných a manipulativních televizních zpráv musí na závěr přidat nějaké roztomilé zvířátko, výborné je dojímat lidi nemocným psem pana Bezdomovce. Ještě lepší je postavit televizní společnost do role zachránce a anděla pro trpící a nemocné. Nevadí, že v další reportáži se lže, nevadí, že se pomlouvá, naopak, divák je již citlivěji naladěný a lépe pak vstřebává i to ostatní. Jistě není vše jen černobílé a leccos může být i myšleno upřímně, ale celkový koncept je dost průhledný.

Je tedy médiu chtěno, abychom se dojíмали, abychom plakali, a cíleně je to tak i podáváno. Ovšem samotná situace může být pravdivá, pan Schumacher se jistě zranil a je to smutné. Zaslouží si soucit, ale... Dovedu si představit, že budou lidé, kteří takového člověka znali v minulé inkarnaci, nebo mu třeba i ublížili, taková zcela oprávněně pocítí lítost a je to přirozený a správný závan minulosti. Pak

jsou lidé, kteří si říkají fanoušci a kteří léta sledují osudy „své hvězdy“. Tyto pak také hluboce zasáhne neštěstí jejich idolu. To už mi ale tak přirozené nepřipadá. No a pak jsou lidé, kteří se rádi dojímají a ti budou také zasaženi, aniž by však byli vnitřně a zákonitě s těmito ději spojeni. Může to být jistý životní postoj, nebo vliv stáří, kdy je často člověk rozlícen všemi směry, aniž je k tomu reálný důvod. To bych ovšem také nenazval tím správným citěním, ke kterému vede Poselství.

Je sice pravda, že Abdrushin kdysi vyzýval povolání, aby spoluprožívali utrpení spolubližních, ale podstatné je, co si pod tím představit, tedy, jak to myslel. Čtenáři, tehdy i dnes, mají tendenci se vnímat jako něco lepšího, než nečtenáři a pokud člověk nechce číst Poselství, mají ho za zavrženého a proto s ním ani nemají mnoho soucitu. Boží zákony nehodnotí lidi podle vnějších věcí a postojů, ale podle vnitřního stavu duše. Proto mohlo být řečeno, že poslední mohou být prvními /což může platit i pro případy čtenář/nečtenář/. Tehdejší Abdrushinův příkaz k povolání tedy chápu spíše ve smyslu, aby povolání nebyli lhostejní k lidem, které oni nepovažují za dost dobré, neodsuzovali je a nepohrdali jimi, než to, aby plakali nad nehodou každého člověka, apod. Konec konců v jiné přednášce je zase příkaz, aby se takto utrpením blízkého bližního nenechali dojímat, protože on trpí oprávněně a oni se s ním spojují ve falešném soucitu.

Domnívám se však, že snaha nechat se dojímat, být přecitlivělý v každé situaci a ještě to považovat za klad a naplnění Poselství, spíše člověka vrhá do lehce zmanipulovatelné a nepevně stojící osobnosti. I špatně pochopená věta „Buďte jako děti“, interpretovaná do naivity, nebdělosti-Světlo to zařídí, to vše nevede k duchu, ale do různorodých pocitů, v nichž se člověk cítí příjemně, připadá si duchovní, ale situace života neumí řešit a raději se vyhne příležitostí, kdy by mohl své citění vyzkoušet. Okolí a temné proudy toho vždy rády využijí.

Slovo „přecitlivělost“ se zdá pocházet z citu, ale ve své přehnanosti spíše připomíná přehnané emoce a pocity, do nichž se člověk dobrovolně a rád noří, protože se mu to „líbí“. To nebude to, k čemu nás vyzývá Poselství. Ani tzv. „citění“ různých energií, různá vidění, apod., do kterých se čtenáři s oblibou vnučují.

Ještě by bylo dobré uvést, že se často citění chápe jako nějaký mimořádný děj vyhraněný pro speciální příležitosti duchovního druhu. Jako by toto citění bylo určeno pro modlitbu, pobožnost a slavnost. Pro denní život nám zůstává rozhodování vycházející z našich zkušeností, rozumového zvážení, získání informací od druhých lidí, nebo nějakých dalších fyzických zdrojů, jako jsou knihy a media. Pravděpodobně to tak děláme, ale já si myslím, že citění by mělo provázet člověka ve všech situacích, tedy ne jen duchovních, ale i těch každodenních a hmotných. Jistě není třeba užívat citění k rutinní mechanické práci, ale i tam nám může rutinu něčím novým obohatit.

Chápu to takto – citění je nástrojem ducha zde na zemi, ono má pomáhat pozemskému člověku v běžném životě, především pak tam, kde rozum není schopen situaci zhodnotit. Máme-li situace, a není jich v životě málo, kde má rozum rozhodovat o nějaké věci a má k dispozici buď více protichůdných informací, nebo informace nesprávné či nedostatečné, je pro něj rozhodování obtížné, až nemožné. Všichni to známe – někdo nám o něčem řekne, že je to dobré a jiný, že je to špatné. Tak se vyptáváme dále a ono dobré/špatné pokračuje, až dojdeme k bodu, kdy si řekneme, že pokračovat ve vyptávání je marné.

Protichůdné informace vedou jen ke zmatku a nejasnosti, co dále. Zde by měl člověk „cítit“ co je správné a co ne. Zdá se, že věta ...co je dobré a špatné, člověk cítí až do konečku prstů... je pro nás již málo použitelná i když je jistě pravdivá – my to totiž už nevnímáme a „cítíme“ především jen svá přání, protože to je to nejsilnější v nás. Protože však citění už po generace nepoužíváme, tak v takové krizové situaci, kdy je skutečně nezbytně potřebujeme použít, už „nefunguje“. Tlak, který pociťujeme při potřebě to vyřešit, směřujeme tak, kam jsme dlouhodobě naučení v denní rutině, tedy zase k rozumu a tak vzniká jakási smyčka, která nevede k uspokojivému řešení. Výsledkem je, že nakonec poslechneme někoho, komu důvěřujeme, nebo si pomyslně „hodíme minci“ a zvolíme cokoliv, nebo

zvolíme to, na co jsme zvyklí. To, že čteme Poselství a věříme v ně, neznamená, že umíme podle něho žít, podobně, jako obliba hudby neznamená, že posluchač je skladatelem.

Co neumíme, musíme se naučit. Cítění je nutné trénovat, právě tak, jak je nutné se učit v sobě rozpoznat, co je cit a co pocit. Zdá se, že pokyn z Poselství o různých obrazech obou dějů je pro nás už obtížně použitelný, alespoň pro mnohé z nás. Duch je v nás ukryt, kdesi hluboko, jako v nějaké jámě, u níž nevidíme na dno. Chceme-li s ním mluvit, musíme se ho ptát, když ho nevidíme. Začátek je tedy v tom, klást si otázky. Zdá se to být možná banální, ale jde o to naučit se základní principy tak, aby je člověk prováděl samozřejmě a nemusel na ně myslet, protože tím opět vstupuje do hry rozum. Ptát se, pokládat otázky může člověk jen tehdy, má-li k rozhovoru nějakého partnera. Pokud si tedy pokládám otázky, pak je kladu „někomu konkrétnímu“, svému duchu /trochu paradoxní, když já sám jsem duch, ale pro někoho nutné/, svému vnitřnímu hlasu, esoterici by řekli svému Nadjá, atd. I když pod tím člověk chápe cosi různého s jiným pojmenováním, vždy je to cosi vnitřního, mimo rozum a tím „zapojujeme do života“, právě tu složku mimo rozum.

Čtenář už jistě nenazývá svou podstatu Nadjá, apod., ale chápe, že volá spícího a jinak nezúčastněného svého ducha do dané situace, do svého života. I když to někomu půjde nelehko a výsledky se zdánlivě nedostaví, je nutné si z toho udělat běžnou věc, součást života, na kterou není třeba se soustředit, probíhá pak jaksi automaticky. Když se někoho na něco zeptáme, musíme zmlknout a počkat na jeho odpověď, protože mluvíme-li neustále, pak tu odpověď ani nemůžeme slyšet. Po položené otázce musí tedy člověk naslouchat. To není nic mystického, znamená to, jen se naučit obrátit svou pozornost dovnitř sebe, protože v tomto světě ji máme neustále obrácenou ven/aniž si to již uvědomujeme/ a odtamtud odpověď nepřichází. K tomu není potřeba nějaké soustředění, meditace, ani nic podobného, stačí si představit, že můj pohled obracím ke zdroji odpovědi. Prostě vnitřní pozornost na chvíli odvrátit od hlučného světa jinam.

Ze začátku to nemusí jít snadno, ale člověk by to neměl přetlačovat, spíše se jen naučit „to přirozeně dělat“, i když zpočátku žádné výsledky nebudou, jednou jistě přijdou. Poselství nám moc rad, jak se to naučit, nedává, mluví jen o tom, že máme a musíme cit používat. Až se člověk naučí ptát a naslouchat, pak se musí ještě naučit oddělovat cit od pocitu. Poselství mluví jednoduše o oddělení dvou obrazů, já jsem ale nepoznal mnoho lidí, kteří by nějaké obrazy vnímali, takže toto doporučení také většinou neumíme využít. Zpočátku může člověk vnímat dvě protichůdné odpovědi, z nich ta hlasitější, výraznější bývá rozum, pocit, protože jemu jsme doposud více popřávali sluchu a je nám tedy blíže.

Otázky, na něž bude snadno zjištělná odpověď, odhalí, který z obou hlasů se mýlí a který ne. Tak lze praktickým tréninkem oddělit zrna od plev. Budou jistě různé praktické zkoušky pro trénování cítění, ale Poselství nám těch konkrétních mnoho nepředkládá, musíme hledat sami. Ale jeden takový praktický příklad v Poselství je, a ten by se dal rozvést i do dalších oblastí. Je tu něco v tom smyslu, že si máme vybrat nějaký nejasný případ ve společenském životě a zkusit vycítit, která ze sporných stran má pravdu a která ne. Musí to být případ, kdy se dozvíme po nějakém čase řešení, čímž zjistíme, jestli jsme správně vycítili skutečnost.

Takovými a podobnými metodami opět voláme cíleně své cítění do nějakých situací a tím se ho učíme používat. Je vhodné, aby to zpočátku byly situace, ve kterých nejsme zaangażováni, a je nám lhostejné, jaký bude výsledek. Je nutné se to učit právě na takových neosobních situacích a to dříve, než to budeme potřebovat pro sebe. Klást si otázky v osobní sporné situaci, když se to před tím člověk dlouhodobě neučil a nezískal v tom cvik, který vede k nenásilnému používání, je problematické.

Když je člověk pod tlakem, že se potřebuje rozhodnout, je v časové tísní, nebo je to hodně důležité a on se bojí špatného rozhodnutí – to vše vede k příliš silnému chtění, které nenechá děje volně plynout k řešení, ale nějak je znásilní. Odpověď nepřijde, nebo přichází změt protichůdných podnětů, nebo si svým přáním, aniž si je plně uvědomíme, vynutíme takovou odpověď, aby se přání splnilo. Je-li to přání nesprávné, pak nás odpověď nedovede k dobrému konci. Pak se může zdát, že na naše cítění není spolehnutí a je třeba používat více „zamyšlení se“, nebo se ptát nějakého člověka na radu, což však člověka vrátí zpět do nesamostatnosti, nebo používání pocitů.

Do těchto, pro člověka osobně důležitých situací, musí přicházet již připraven, tedy naučil se používat citění již před tím v situacích bez osobního tlaku. Pro rozumáře by to zavánělo jistou schizofrenií, klást sám sobě otázky: Je to pro mne vhodné? Prospěje mi to? Proč chci jít na tuto akci, udělá mi to dobře? Jsou pro mne tyto potraviny vhodné?, atd., ...ale je to cesta ke spojení. Naučili jsme se hledat pomoc u druhých, hledáme odpovědi v knihách, ptáme se známých, ale nehledáme v sobě a přece věříme Poselství, když je tam řečeno, že až odložíme myšlenky, teprve najdeme moudrost a odpovědi na všechny otázky.

I Poselství bereme mnohdy příliš dogmaticky, viz citování různých výroků, kterými chceme donutit sebe, nebo druhé, k jediné správné pevné, statické reakci a postoji, přestože stvoření je neustálý pohyb a vše se pořád proměňuje, takže včerejší postoj se pro dnešní den již nehodí. Člověk by měl plynout s proudy ve stvoření, neustále se přizpůsobovat nekonečným proměnám. Zdá se to být role pasivní, jako to „naslouchání“ v sobě, ale je v tom vlastně mnohotvárný život, do kterého se chceme vnořit. Zatímco věty z Poselství jsou samy o sobě stále pohyblivé, my jsme je vtěsnali do statických slov, kterými spoutáváme sebe i druhé: Pán říkal, že..., ...to děláš špatně, ...v Poselství je napsané... atd.

Je těžké slovy zachytit a zformovat pojem „citění“. Je těžké to nějak popsat a ještě těžší je, dát radu, jak to udělat, aby člověk citění začal používat. Proto zde nestojím jako ten, kdo k něčemu radí, ale jako ten, který jen připomíná, že bychom se o to měli snažit více a asi i nějak jinak, protože nikde není poznat, že bychom to uměli. Kdyby ano, nemohly by být spory mezi čtenáři, nemohly by existovat zneprátené skupiny, čtoucí tutéž knihu a citující tytéž citáty a přesto každý je chápe jen jako potvrzení své pravdy. I zde jsem zažil výroky: „přijďte k nám, hned ucítíte, že jen u nás je to správné...“ Jenže tak to nefunguje, to bychom nesměli mít žádné své osobní představy o tom, co je správné a co ne. Tyto samotné představy jsou životní postoje, které jsme získali vyhodnocením situací, z nichž jsme si sami udělali závěr-ano, toto je správné. A to ne podle skutečné „správnosti“, ale jen podle stejnorodosti našeho nitra s tou situací.

Ukázka z praxe-jel jsem se skupinou čtenářů na Vomperberg, místo působení Abdrushina. Všichni jsme se tam ze své svobodné vůle a dobrovolně zúčastnili pobožnosti organizované někým dalším, tedy nebyl to nikdo z nás. Po cestě nazpět jsem v autobusu plném těchto účastníků slyšel, jak to hodnotili. Někteří jásalí štěstím a mluvili o nebi, světle a další o pekle a temnotě...a všichni to tak „cítí“. Kteří to cítili dobře a kteří špatně, nebo to necítil nikdo a všichni měli jen své pocity podle stejnorodosti, nebo různorodosti k tomu, kdo pobožnost vykonával? Protože to místo, kde se to odehrálo, měli rádi všichni, tam asi rozpor nevzniknul...

Jedno vím jistě: k Bohu nevede cesta myšlenkami ani citáty, dokonce ani ne skutky souvisejícími s aktivitou „kolem Poselství“- k Bohu vede jen cesta citu, protože ten je projevem ducha. Já jsem došel k tomu, že cit neumím správně vřadit do každodenního života, do všech situací, neumím jej učinit mým trvalým společníkem, který je neustále u mne. Neumím to, ale vím, že je to naprosto nezbytné a proto píši tento apel – učme se to, hledejme, každý sám, tu svou jedinečnou cestu, jak zapojit cit do života. A bude-li to někdo umět, ať se podělí s ostatními. Zatím jsem však od nikoho, kdo to uměl lépe, žádnou použitelnou „radu“ neslyšel. Někdo to zkrátka umí a připadá mu to snadné, ani vlastně neví, jak se to „naučil“ a proto ani radu dát nemůže. Znáám ale mnoho čtenářů, kteří by rádi uměli používat svůj cit lépe.

Zatím mám jediné „doporučení“, volejme svého ducha a cit vědomě a cíleně do svého života ve všech i běžných situacích života. Tak se s „ním“ naučíme spolupracovat, naslouchat mu, ptát se „jej“ na radu, zkrátka učinit jej vždy přítomným společníkem svého života.

Docela zajímavé mi připadají knihy od spisovatele Ruedigera Schache, který se v nich zabývá pozorováním, jak v sobě oddělit hlas rozumu od hlasu ducha. My, čtenáři jsme si často udělali jednoduché schéma – zabývám-li se věcmi a aktivitami „kolem Poselství“, pak je to duch, kterého to zajímá a je to

tedy „práce ducha“. Ovšem týká-li se naše činnost a naše přání něčeho materiálního a není to „posvěceno“ spojením s Poselstvím, pak je to „práce rozumu“. V knihách jmenovaného autora s názvy Tajemství plánu Vašeho života, a Odpovědi, jsou různé zajímavé příklady, které zní docela logicky a ukazují trochu jiný pohled na přání ducha v hmotném světě.

Zde jeden příklad za mnohé. Člověk si přeje získat milion korun. Na první pohled si řekneme, že to jistě není přání ducha. Pan Ruediger uvádí, že duch/duše má přání nehmotná, související s jejím vývojem – získat nějaké prožitky, vztahy, zážitky, aby se poučila, ochutnala, ale také prožila nějakou situaci. Ovšem hmotné vlastnictví nějakých věcí vyvolává také prožitek, který už pro duši význam má, i když po samotné věci netouží. Tak i přání „mít milion“, může být přáním duše. Buď proto, že chce „zažít“, jaké to je, nebo proto, že chce být volná/základní potřeba každé duše/, nespoutaná příkazy tohoto světa-musíš dělat to a to, abys měla prostředky na pozemskou existenci. Důvodů může být více, které vedou k duchovnímu cíli vývoje, takže zdánlivě může mít duše i takováto hmotná přání, i když ona jsou jen prostředkem k přání duchovnímu.

Naše naivní představa, že, co souvisí s Poselstvím, je duchovní a ostatní je rozum, bude asi nesprávná, protože příliš schematická. Téměř každý bude znát nějakého člověka, u něž je patrné, že Poselství je pro něj především podstavcem pro jeho vlastní „já“, aby mohl zazářit před druhými, mohl je poučovat a kritizovat. Zde je vazba na Poselství jen pláštěm pro vlastní ego. Jenže to se vždy neprojevuje takto okatě, ale je to i v malých, pro nás těžko postřehnutelných drobnostech. Roztřídění na duchovní a rozumové je mnohem niternější a zevně hůře zpozorovatelné a nikdy je nelze aplikovat schematicky a dogmaticky. Je to živý, vnitřní děj.

Nestačí si tedy udělat mrtvá schémata dobrý/špatný podle vět a výroků, které jsme opsali z Poselství v jejich přesné citaci. Takovéto používání není „z ducha“, není spojené s cítěním. Uspokojení, že čteme Poselství a pamatujeme si z něj nějaké výroky, tedy vůbec nemusí znamenat duchovní činnost...a nad tím by měl člověk uvažovat a zkoumat sám sebe, jestli se jej to nyní, nebo už za chvíli, netýká.

Zopakuji tedy z celé mé úvahy to nejpodstatnější. Jsem přesvědčen, že cítění je nutné trénovat, ono nevznikne a nesílí jen tím, že čteme a věříme v Poselství. Je potřeba proto dělat více a to cíleně a vědomě. To, jak trénovat cítění, by si každý čtenář měl hledat sám, podle druhu své osobnosti, svých předpokladů a zájmů. Součástí těchto snah by též měla být vědomá snaha o otevření se vlivu záření shůry a vycítění těchto sil. I tím člověk trénuje cítění a zjemňuje je.

107. otázka: Dobrovolná návštěva míst, kde se cítíme špatně

-ZF-

Před pár dny jsem dostal tento dotaz:

Dobrý den, čtu občas Vaše příspěvky na tomto fóru. Není mi z toho ale dobře, tak jsem se rozhodla napsat. Působí to na mě všechno jako mrtvé, temné a těžké. S životem to mnoho společného nemá. Myslíte, že tím někomu pomáháte?

Každý má právo na svůj názor, jeho získání je výsledkem jeho uzrávání. Proto jistě nemám žádný problém s tím, že tazatelka má jiné názory, než já-považuji to za zcela „normální“. Otázkou však je, jestli má právo svůj kritický „názor“ sdělovat druhým, když se jí na to neptají. Pak to již není zdvořilá odpověď na otázku, ale cosi zcela jiného...

Zabývat se tím, jestli se někomu mé myšlenky líbí, nebo ne, mi přijde tak málo užitečné, jako bádat nad tím, proč se někomu líbí nějaký obraz, který mi připadá ošklivý. Ale zaujal mne fakt, který nebude tak ojedinělý, že lidé chodí dobrovolně, opakovaně a ze své vůle někam, kde je jim špatně a nad tím bych se zde rád zamyslel.

-ZF-

Tak jsem si vzpomenu na příměr, rozváděný v Poselství, o tom, že jsme, my vyvíjející se duchové, zde v různých světech jen na návštěvě a že se musíme řídit platným řádem domácnosti a jemu se podrobit. Tento veliký obraz se pak zrcadlí v mnohých malých lidských a pozemských událostech, protože je to základní princip.

Chodí k vám nějakí lidé na návštěvy? Asi ano, protože to patří k životu a k vzájemnému poznávání se. Jsme lidé různí, protože zde na zemi se setkáváme, i když jsme jinak druhově oddělení, podle různých prostředí /záhrobí/, kde jsou různé zvyky a různé životní postoje. Takže i lidé, kteří k nám přijdou na návštěvu, asi nebudou úplně stejní, jako my, ale přesto si můžeme vyměnit názory a můžeme se tak vzájemně obohatit. Každý zůstane sám sebou a v přátelství si sdělí své názory a postoje. Taková návštěva pak bude přínosem jak pro hosta, tak pro hostitele.

Co když u vás ale zazvoní naprosto neznámý člověk, vejde do vašeho bytu a začne vám kritizovat nábytek, barvu vymalování, vaše oblečení, apod.? No asi vás nijak nepotěší, ale jestli jste dobrosrdečná povaha, mávnete rukou a najdete nějakou omluvu pro chování, které vám nepřípadá moc slušné. Jenže, co když k vám začne chodit pravidelně? Dáte si na dvěře svou prosbu, aby k vám nechodil nikdo, kdo chce vyvolávat rozpory, kritizovat, apod., vy přece o to nestojíte a takové lidi nezveďte, tak proč by k vám měli chodit? Ale oni přijdou zase...a chodí pravidelně. Říkají, že se jim u vás nelíbí, říkají, jaké to tam máte ošklivé, a přesto zvoní zase u vašich dveří. Zákonitě Vás napadne: ...ale proč sem chodí, když se jim tu nelíbí? To je přece úplně nelogické a nepřirozené. Chodit dobrovolně někam, kde je mi zle...nepochopitelné...

Tak i tento příměr, který je zcela ze života a se životem má velmi mnoho společného, souvisí s velkými ději, dokonce i s takovými ději, které jsou popsány v Poselství...oni přišli k nám, já jsem je nevolal, využívali našeho času...a pak se obrátili proti nám... Nechci tyto děje nijak spojovat, protože jsou o jiných věcech, ale základní princip je stejný-někdo něco v dobré vůli a nezištně nabídne druhým. Nikdo nikoho nenutí, ani nepřemlouvá, aby to přijal. Každý, kdo přijde a nezaujme ho to zde, nelíbí se mu názory druhých, může anonymně a tiše, nikým nepoznán a neregistrován, odejít, aniž se tím nějak odhalí. Tím by také nevyvolal žádné tříštění a negace, vyjma těch svých osobních antipatií. Někdo mu nezištně nabídne informace a jemu se nelíbí. To je přirozené a není na tom nic podivného, nebo špatného. Ale to, že se opět pravidelně vrací na nepříjemná místa, může mít několik důvodů.

Přesto, že je mu to, co tam čte nepříjemné, může to v jeho duchu vyvolat odezvu, snad i nějaký podnět, kterou on však potlačuje, protože takové informace on „nechce slyšet“, má jinou představu a tu si nechce nechat vzít. V tomto případě by bylo jistě užitečné, kdyby se na chvíli dokázal povznést

nad své negativní emoce a věcně, pokud možno nezaujatě, se začel do témat a odpovědí. Pokud by mu připadaly nesprávné, pak by bylo zbytečné, aby se sem ještě někdy vracel. Pokud by ale obsah otázek byl pro něj zajímavý a nějak přínosný-pak by bylo dobré zvážit, z čeho vlastně jeho nepříjemné pocity vznikají...

Jinou možností nevole může být, že člověk něco hledá a nikde to nenalézá a tak bloudí sem a tam, vrací se i na místa, kde už byl a zklamán odchází, protože nenalézá to, co „chce slyšet“. Toto zklamání ho vede k hledání viníků a ty nachází v těch, co jej zklamali... Viníky však hledá na nesprávných místech a svoje zklamání nemůže házet na jiné, kteří mu nic neslibovali, jen mu dovolili přijít. Vždyť přece to, že se mi něco nelíbí, něco mne rozčiluje, apod., je mé nezvládnutí situace, já neumím zpracovat přicházející dojmy, já se neumím ovládat, je to tedy můj problém a nemám hledat jinde, než v sobě, proč mne to tak zasahuje.

Ještě také existuje úchylka, která se nazývá masochismus, kdy se člověku líbí, když si sám působí bolest, ale nepředpokládám, že by se to týkalo tohoto případu.

Hlavně mezi lidmi usilujícími k nějakým vyšším cílům, je často zvykem „zachraňovat druhé dušičky“ tím, že se jim ukáží jejich chyby, aby „prohlédli“, což je velice noblesní a příjemné pojmenování obyčejné kritiky spolubližních.

A žel v neposlední řadě je nutno zmínit rozsáhlou skupinu lidí, kteří navštěvují, a to hlavně na internetu, místa, kde se jim něco „nelíbí“ jen proto, aby tam mohli něco kritizovat. V této kritice se pak „cítí“ příjemně, takže přes nepříjemné dochází touto podivnou cestou k vlastnímu uspokojení. Když si projdete různá, i technická fóra, zákonitě narazíte u každé otázky velmi záhy na nějakého člověka, který se tam jde hlavně pohádat a říci lidem, jak jsou malí a hloupí. Jestliže jsou takovéto praktiky obecně velmi rozšířené, pak jistě ve svých myšlenkových proudech zasahují i čtenáře a lidi, kteří usilují k něčemu lepšímu /i když se to pak u nich může projevovat v méně agresivních formách/.

Nikdo z nás není zcela izolován od světa kolem a naše zvyky a životní postoje jsou spojnicemi, které naváží kontakt s ději zdánlivě jinými, ale v základním principu stejnými. Tak i naše „duchovní spory“ mohou mít spojení s myšlenkovými proudy někde na Ukrajině, které tam ženou lidi, sousedy a spolubližní proti sobě ve válce „o ideály“. Předpokládám, že toto fórum navštěvují lidé, kteří alespoň věří v moc myšlenkových a citových útvarů a proto si dovolím tento příklad rozvést i do této roviny. Tím, že člověk dobrovolně a opakovaně chodí na místa, kde se mu nelíbí, vytváří negativní myšlenkové a citové útvary. Kam je posílá? Samozřejmě k tomu, kdo vyvolává tuto jeho nelibost, v tomto případě ke mně a dalším návštěvníkům tohoto fóra, kterým se zde „líbí“. Tím nás tento návštěvník bombarduje granáty své nevole a střílí po nás šípy své kritiky, což lze jasnovidně vidět a vycítit.

To pak jistě není nějaké „správné“ působení a v dopadech nic nepomůže, že si dotyčný kritik myslí, že je snad nástrojem světla a že byl povolán chodit „převychovávat“ spolubližní. Je-li to snad dokonce čtenář Poselství, pak je asi moc pozorně nečetl, protože je tam mnoho vysvětlení, že takovéto jednání je nesprávné. Nevytváří se tak žádné dobro, ale přispívá se k rozbrojům mezi čtenáři a to vráží klín do samotné základní myšlenky Poselství. Kdyby někdo po druhém střílel z pušky, každý by chápal, že to není správné, takto se to ale dá ukrýt za pojmy „boj o čistotu a Světlo“, pomoc druhému, aby prohlédl, apod. Energetické útvary, myšlenkové formy, jsou pro většinu lidí nepozorovatelné, ale ve svých účincích je to hodně podobné, jako používání pozemských zbraní. Ať si kritik myslí cokoliv – výsledek je destrukce, ubližování druhým a vytváření špatných věcí.

Ani Stvořitel nám nebrání v našem osobním hledání životních postojů a Jeho zákony nám přináší zákonité zpětné působení. V něm pak můžeme poznat, zda jdeme správně, nebo ne. Připadá nám to snad nedostatečné a nedokonalé, že chceme vstupovat do vývoje druhých samostatných osobností a určovat, co mají říkat, jak mají myslet, co je pro ně správné, apod.? Nebereme si tak až příliš velké, nám nepříslušející, pravomoce, když chceme řídit názory druhých?

Pokud skutečně chce člověk vědomě druhému člověku ublížit a proto jej kritizuje, něco mu vyčítá, apod., pak je zbytečné o tom mluvit. On si jen splňuje své přání a holduje svému sklonu. Rozvádím to zde pro ty případy, kdy si člověk myslí, že koná cosi ušlechtilého a správného. Zde dávám takovým lidem možnost se podívat na svou činnost i z jiného úhlu. Jestli jim to ale nevadí a stále jim to připadá správné, tak ať v tom klidně pokračují i nadále. Já se s nimi ale již nechci spojovat ani v myšlenkách a tak ať si konají své dílo, ale bez mé reakce a spoluúčasti.

Ale ať od nynějška vždy vidí negativní útvary, které vytváří, vlákna která vedou od těchto útvarů zpět k nim. Nyní už nemohou říci, že „neví, co činí“. Třeba jim takový obraz pomůže si uvědomit, že toto není působení světla, není to vytváření něčeho dobrého a nepřispívá to k míru, který duch potřebuje pro svůj vývoj.

P.S.: Konkrétní odpověď na otázku, která asi jako otázka nebyla míněna. Kdybych si nemyslel, že má činnost je užitečná, jistě bych ji nedělal. Kdyby mi více čtenářů nepsalo, že jim tyto stránky nějak pomáhají, jistě bych sám sebe o tom nepřesvědčoval. Nedělám to pro uspokojení své ješitnosti, necítím se při tom nijak povznesen nad druhé a proto ani necítím potřebu někým pohrdat, ani jej nutit, aby měl stejné názory, jako já a nutit jej, aby se mu líbily tytéž věci, jako mně. Proto znovu zopakuji: komu se zde nelíbí, ať si najde něco jiného, kde bude spokojen. Já mu to upřímně přeji a radostně mu mávám na cestu za jeho štěstím, které mu přeji.

Toto jsou mé stránky a každý sem vstupuje, jako do mého domu, na mé pozvání a s mým souhlasem, proto by sem měl přicházet jako vítaný host, který ctí pravidla domácnosti. Všichni snad chceme totéž, aby na této zemi byl mír a harmonie, tak nevytvářejme rozpory a nepřátelství.

108. otázka: Vysoký duchovní cíl v praktickém pozemském životě

-ZF-

Poselství před nás staví velké požadavky, které často stojí v ostrém protikladu před tím, co po nás žádá lidská společnost. Není jednoduché najít řešení, jak skloubit tyto vysoké požadavky s naším přízemním pozemským životem.

Jak naplňovat pojmy „vysoký cíl“ a „pravé lidství“ v tomto zmaterializovaném, a na zcela jiných hodnotách postaveném, lidském světě?

-ZF-

Dříve jsem si myslel, že je nutno si zde najít nějakou činnost, která souvisí s duchovní činností, nebo s Poselstvím. Domnívám se, podle svého pozorování, že více čtenářů to pochopilo takto, a proto se snaží propagovat Poselství, organizovat přednášky, vydávat časopis...zkrátka dělat vše, co nějak souvisí s Poselstvím. Pak se jim to jeví, že naplňují vysoký duchovní cíl a žijí, jak to Bůh po nich žádá. Ovšem musíme si přiznat, že na mnohých místech v Poselství jsou takové poznámky, že člověk má produkovat jakoukoliv svou činnost a že nezáleží na tom, jestli je směřována tam, či onam.

K tomu vzpomeňme zdánlivě nesouvisející příkaz k učedníkům, že jsou nutné jejich myšlenky, že jen skrze ně mohou působit pomocníci a pomoci. Na to však hned navazuje i pokyn, kde vysvětluje, že tím není míněno, aby na to pořád mysleli, ale že mají vnitřně pouze neustále zůstat u dané věci, aniž by na ni stále mysleli.

A toto považuji za určitý návod i při tématu vysokého duchovního cíle v tomto neduchovním světě. Duch, pokud úplně nespí, usiluje vzhůru v touze. Poselství nám k tomu vysvětluje souvislosti, ale i nástrahy a nebezpečí cesty. Také směr a cíl. V hodinách, kdy se nemusíme věnovat pozemské činnosti /a tyto hodiny by si každý člověk měl vybojovat, nebo se o ně nenechat připravit/ čteme Poselství, přemýšlíme o něm, hledáme souvislosti a pochopení. V ostatních hodinách, kdy musíme používat své myšlení a tělo k pozemským úkolům, by v nás měla přetrvávat ta touha a vnitřní úsilí, ale bez přemýšlení o nich. Tato touha pak vede člověka i k tomu, že se stává lepším člověkem.

To ovšem dělají i lidé, kteří nemají duchovní a vysoký cíl. Pak je jejich úsilí vede k lepšímu charakteru, což je jistě také dobré, ale nedovede je to nikam výše, protože neznají cestu a její zákonitosti. Zde je pak nutné ke snaze o zlepšení charakteru ještě přidat i poznání, které pak určuje cíl. Nestačí tedy ani to, co hlásají někteří čtenáři-aniž znají obsah Poselství, aniž pochopili smysl toho, co se po nich žádá, žijí v příjemných pocitech a pohrdají větším zahloubáním se do podstaty Poselství, což považují za „rozumářství“. Bez pochopení souvislostí a z toho vyplývajícího poznání, bychom došli jen tam, kam došli lidé, kteří se snažili poctivě žít podle slova Ježíše. Došli bychom jen do úrovně svého poznání a chápání, a to by v tomto případě nebylo jistě nikde vysoko.

Stále větším sžíváním se s obsahem Poselství by měl člověk postupně dojít ke stavu, kdy to vše bude v něm, jako samostatně působící děj, který sice není vyjádřen myšlenkami, není vázán na myšlení, probíhá nezávisle, ale může se do nějaké vytrysklé myšlenky zformovat. Myšlenky a myšlení tedy jdou po své cestě a duch žije současně na své duchovní cestě. Jeho tlak pak vyvolává, nebo by alespoň měl vyvolávat, řízení směru i v pozemském. Tím pak ovlivní i myšlenky, ale až jako následný děj, který ani nemusí vždy až do zformovaných myšlenek dojít.

My se o to snažíme obráceně – vymyslíme nějakou činnost, která souvisí s Poselstvím, a pak přemýšlíme, jak ji pozemsky realizovat. Protože Poselství je jistě tím nejvyšším, s čím jsme se setkali, jsme pak přesvědčeni, že je to „duchovní činnost“. Můžeme v těchto případech říci, že je to činnost povzbudivá, někdy třeba snad záslužná /pokud lidi někde nenutíme/, činnost s dobře promyšleným cílem, ale těžko ji lze paušálně nazývat jako činnost duchovní. Přesto to však nevylučuje, že se v jednotlivém případě nemůže duch člověka na této činnosti nějak podílet, ale zdaleka taky nemusí...

Člověk mající vysoký duchovní cíl může dělat různou pozemskou činnost /ale jistě ne každou, třeba podvodníka, prostitutku, apod., jistě ne.../, ta nemusí nijak souviset s duchovnem, nicméně nemůže být devastační a sobecká. Při jeho jakékoliv vnější činnosti zůstává vnitřní usilování k cíli, který si předsevzal -tedy vytvořil si k němu svou představu na základě Poselství. O tomto cíli v pracovních hodinách dnů těžko může přemýšlet, ale tento zůstává, jako myšlenkami nezformovaný tlak, v něm stále přítomen.

Dříve jsem se snažil, ovšem neúspěšně, udržet v každodenním shonu tohoto pozemského a neduchovního života své myšlenky upřené k nějakému tématu z Poselství. Až zmíněná přednáška a také pasáž o tom, že myšlenkami nelze řídit myšlenky, mne dovedla k jinému pochopení.

K vysokému cíli usiluje duch, ne tělo a rozum, ty jen mají poslouchat jeho pokynů, což se nám však dnes již nedaří. Duch usilující vzhůru o tom nepřemýšlí, protože myšlenky jsou vázané na rozum, on používá city a touhu. Jestliže tedy rozum řídí tělo k nějaké pozemské činnosti, může a má duch současně usilovat a mířit v citění a touze k duchovnímu cíli. To jsou tedy cíle dva, mohou si nepřekážet, nebo mohou stát proti sobě /např. podvodník/. Pokud je duch dost silný, pak svým usilováním ke svému cíli ovlivňuje i rozum při jeho činnosti. Výsledkem pak je, že i pozemská činnost, řízená rozumem a myšlenkami, dosáhne např. pěknějšího, harmoničtějšího výsledku, apod. To pak je duchovní činnosti, což neznamena, že tato činnost musí souviset s Poselstvím, nebo něčím jmenovitě „duchovním“, ani to, že při pozemské práci musíme myslet na něco z Poselství, nebo si opakovat nějaké citáty, apod.

Nicméně, než duch dojde k tomuto postoji, který již není vázán na myšlenky, musí nejdříve nalézt souznění s Poselstvím, což se děje také čtením Poselství a přemýšlením o jeho obsahu, pozorováním dějů kolem sebe i v sobě pod úhlem přečteného.

Vysoký duchovní cíl je cílem ducha a ten není zde na zemi, ale v duchovnu. Podstata činnosti zralého ducha je míruplné budování a budující ovlivňování svého okolí. Proto, i když usiluje vzhůru, ke svému cíli, na své cestě vše ovlivňuje svým směřováním. Tím vlastně vše, s čím se krátkodobě spojí, táhne sebou nahoru po své cestě. Alespoň by to tak mělo být.

109. úvaha: Postoj ke svetu

-ZF-

Podnětem k reakci pisatele byl článek, kolující po internetu, o hrubé nevážnosti některých mladých lidí ke stáří. Jejich pohrdavá a urážlivá slova na adresu „starých, páchnoucích a líných netáhel“, za něž se stydí před svými přáteli z USA a jiných správných a kulturních zemí.

ČTENÁŘ:

Pán Fritz, dovoľte mi prosím, vyjadriť-načrtnúť pár postrehov, ktoré i ja som síce len prevzal a spracoval z počutia, videnia či čítania (teda z diania vonkajšieho sveta), no sú mi nateraz aj kvôli záujmu a práci blízke a zároveň sa „akosi“ dotýkajú naznačených problémov výchovy a vzdelávania, ktorého som (sme) pozemsky súčasťou. Beriem, že tieto moje vyjadrenia nie sú konečné, (sú skôr subjektívne) a zároveň nemusia každému niečo povedať, no napriek tomu s túžbou po poodhalení príčiny týchto dejov a uvedomovaní si zodpovednosti za svoj každodenný prejav a tým aj podiel na tomto dianí, chcem načrtnúť možný postoj, ktorým síce problémy nevyriešim, ale snáď zabránim (aspoň v sebe) ďalším zauzleniam, ktoré by mohli brzdiť ešte snáď možný vzostup ľudského ducha.

Teda: ani učiteľ, ani študent, ani akýkoľvek človek v nejakom zamestnaní tu nie je (na Zemi) po prvý krát. Sme tu, kde rôznorodosť stupňov zrelosti, či vedomia a sebauvedomovania ľudského ducha je dnes tak veľká a v takom veľkom počte ako nikdy predtým. Pospolu (vo všeobecnosti na planéte Zem) sme držaní práve hutnosťou pozemského tela, no neznalosťou z lenivosti a tým aj odklonom od dejov Stvorenia sme začali túto rôznorodosť ľudských duchov „osvieteným rozumom“ (vplyvom vyžarovania princípov Lucifera) humanizovať, emancipovať, miešať, spájať, zrovnoprávňovať a globalizovať, pričom sme jej chceli dať ešte aj pečať vymyslenej bezcitnej uniformity, v ktorej už Boh nemá miesto.

Pôžitok, ekonomická prosperita, konzum, veda, (ktorej študovanie má zaistiť „ďakujúcu“ budúcnosť) majú vraj zaistiť blahobyť a doslova „raj“ na zemi. Ale sami teraz vidíme kam to len došlo... prorokov sme neprijali, Synov sme nepochopili a ukrižovali a upálili... a vinica, ktorú sme si tak chceli privlastniť „už nerodí“; spejeme s ňou dňom čo dňom do rozkladu...

S pokorným priznaním svojho podielu viny na tomto stave, ale i s úprimným a poctivým nadobúdaním poznania a vedenia pomocou Slova je „Cesta Nádeje“ v uchopení vyvierajúcej záchranej túžby stále otvorená a prístupná. Avšak ani Pán sa vo svojej dobe na Zemi už nevyjadroval k rôznym sociálno-ekonomicko-politickým otázkam, nedával k tomu žiadne praktické rady, neriešil naše každodenné pozemské problémy (to musíme zvládnuť už sami), ale ponúkol vedenie pre ducha v Slove.

„Kto prichádza z Pravdy, ten spozná, kedy k nemu hovorí Pravda“- odpovie Pán na otázky ohľadom snažení falošných prorokov, ktorí maximálne môžu ponúknuť pozemskú – vedeckú – ľudskú múdrosť. Aj v sociálno-výchovných otázkach. No radostný záchvev citu na oltári ducha ako odpoveď na volanie Ducha, na oslovenie Pravdy, to pravdivé a jediné živé, som/sme prehlušili prílišnou učenosťou, kritikou, či strojovou prácou rozumu, k čomu ešte dnešná záplava ďalších informácií len viac a viac dopomáha. No nie a nie sa duchovne prebudiť. Ale tento krok je podľa mňa, pre nás ten najpotrebnejší, bez toho to nejde a je to to najťažšie, lebo to musím za seba urobiť ja sám. „Odvážne vpred je Bohu milé“ mi k tomu vraví Syn Človeka a ja mu dôverujem.

Po tomto odbočení by som rád túto úvahu dokončil v načrtnutí osvojenia istého druhu rešpektovania, ktoré má svoje hranice, v ktorých voči blížnym, spolupracovníkom či žiakom nielen rešpekt vyžadujem, ale i rešpekt dávam v tom správnom slova zmysle (teda bez zmäčkilosti, alebo autoritárstva).

S úctou a rešpektom môžeme v tom vnímať tieto 3 okolnosti:

- Ten druhý, blížny je tu preto, lebo sa na mne, odo mňa, má niečo dôležité naučiť- a preto so všetkou vážnosťou a rešpektom mu čo najlepšie ukážem či odpoviem na jeho naozaj vážne a úprimné otázky (učiteľ-žiak)
- Ten druhý, blížny je tu preto, aby ja sám som na ňom mohol spoznať, čo ešte je problémom vo mne (ako trieska a brvno) a preto v rešpektovaní sa obaja snažíme pochopiť a odpustením vyriešiť tento problém
- Ten druhý je tu preto, pretože sa rozhodol sám prisluhovať temnu a ako prisluhovač má jediný cieľ: stiahnuť so sebou čo najviac ešte tlejúcich duchov a zabrániť tak prebudeniu ľudských duchov. Je tu na Zemi, ktorá je dnes v rukách temna, tak ako i ja, dnes to musím rešpektovať, no nesmiem dovoliť, aby ma ovládol lákadlami tohto sveta, pretože ja chcem ísť Domov, do Raja. A tu k tomuto rešpektu je potrebná opatrnosť, v ktorej už nebudem vyživovať jeho poburujúce reči ďalšími rečami, ale odvážne a rázne poviem: nie, ty ma neovládaš a ja nebudem sa s tebou hádať, prosím odíť...

Dnes už Raj na Zemi, ktorá speje do rozkladu, podľa všetkého, nie je možný. Robme tak, aby sme sa už tu nemuseli znovu vrátiť, ale Silou Svetla boli ťahaní Domov, do duchovnej Ríše, do Raja, kde chceme ako seba-vedomé duchovné bytosti živo spolupôsobiť vo Vôli Božej. Napriek tomu, že cesta tam, je ešte ďaleká a dnes už bolestná (veď musíme ešte prežiť i to, čo sme spôsobili Synovi Božiemu), je stále k dispozícii a je otvorená.

Kráčajme Cestou Nádeje smelo vpred...

110. Požehnání Velikonoc

-ZF-

Cílem putování našeho duchovního druhu je získání sebeuvědomění. Otázkou však zůstává, co si vůbec pod tímto slovem představujeme. Tak já si například myslím, že to znamená být si vědom sám sebe ve vztazích ke stvoření. Tedy, že si člověk při každém svém jednání neustále uvědomuje, co činí a jak tím ovlivňuje vše další. Také si uvědomuje jednotlivé děje ve stvoření, jejich souvislosti se sebou samým. To ale také znamená, že nikdy nemůže jednat nevědomě. Jestliže ve stvoření probíhá nějaký velký děj, musí si jej člověk uvědomovat, nemůže cítit radost, když ve stvoření právě žije smutek, apod. Musí tedy být v jednotě se stvořením. Možná si myslíte, že Vám se to neděje, protože jste si vše přečetli v Poselství a věříte tomu.

Ale zkuste se pozorně dívat na svá každodenní a mnohdy jen rutinní jednání. Proč se rozhodnete dívat na určitý film, proč si koupíte právě tento prací prášek, proč máte určitý názor na nějaký společenský jev? Jsou to skutečně jen Vaše vlastní názory, nebo Vás ovlivnila televize, jiní čtenáři, názory ve Vaší rodině, nebo jen nějaký dřívější negativní prožitek, který vlastně dnes je již zastaralý a neaktuální? To vše považuji za jednání ne-sebe-uvědomělé, za jednání „nevědomé“. Ale takto jednáme většinu svých dní.

Přesto, že čteme Poselství a věříme mu, stejně používáme schémata myšlení a jednání, která jsou právě „moderní“ a užívají je ostatní. Ať již jsou to různé fráze „je to super“, apod. Nebo tzv. „tradice“, kdy se „něco dělá v určitém období“, protože je to zvykem, všichni to tak dělají, naši to tak dělali, v televizi o tom pořád mluví, atd... O Vánocích se musí jíst ryba, na Silvestra musí být veselo, na Apríla je nutno někoho zesměšnit, o Velikonocích se musí bičovat ženy-aby byly zdravé, o Velikonocích je jaro/i kdyby kalendářně nebylo/ a mnohé a mnohé nepsané zákony, o kterých nikdo nepřemýšlí, ale nemá sílu, ani odvahu je nedodržet.

Vlastně ho ani nenapadne se nad tím zamýšlet, ani si neuvědomuje, že něco koná „rutinně“, ze zvyku, bezmyšlenkovitě, nebo s myšlením, které mají všichni kolem, kteří nechápou, že je to jen schéma... Velikonoce pochopitelně mají svou nezastupitelnou roli v těchto zvycích a tradicích, bohatě podporovány obchodníky a reklamou, protože tam již nejde o tradice, ale „tradičně“ jen o peníze.

-ZF-

Člověk takto manipulován se nestává svébytnou sebe-uvědomělou osobností, ale jen nevědomým nástrojem jiné vůle a jiného chtění. To je jistě promarnění hlavního smyslu existence a vývojové cesty nevědomého duchovního zárodku, ale v případě Velikonoc to má ještě další, velmi důležitou rovinu. Duchovní zárodky na své vývojové cestě naprosto zbloudily a do předem určeného času by již vyvíjecí se duchové byli v takovém stavu duchovního otupení, že by nebyl žádný způsob, jak je na cestu vývoje ještě vrátit. Proto, aby byl dodržen slib Stvořitele, že se zárodky mohou vyvinout, byl nutný rychlý záchranný akt, který by je v pádu pozastavil.

Na něco tak velkého nestačil nikdo v celém stvoření, a proto musela přijít částka samotného Stvořitele z oblasti nad stvořením. Jestliže je nezvratným faktem a tím i základním zákonem, že na Stvořiteli je vše zcela závislé a bez Něj vůbec nemůže existovat, pak popření Boha u vědomé osobnosti je nejtěžším zblouděním. Rovná se to sebevraždě, odmítnutím vlastní existence. A jestliže jsme Boha odmítli a to dokonce tak šíleným a hrubým způsobem, že jsme zavraždili Jeho pozemskou existenci, pak je to zločin, jehož velikost si neumíme ani mlhavě představit a důsledky nedokážeme dohlédnout.

Jenže k pochopení velikosti tohoto strašného děje je nutné sebeuvědomění, jen tak může tvor chápat souvislost mezi svým jednáním a stvořením, tím i Vůlí, která děje ve stvoření řídí. Schopnost pochopení vraždy Ježíše tedy úzce souvisí s mírou sebeuvědomění člověka. Ten člověk, který myslí

jen na sebe, svá přání, svou rodinu, třeba i svůj národ nemůže být chápán jako sebevědomý a takový nemůže prožít propastnou hloubku našeho činu vraždy Ježíše.

Člověk uzrává jen prožíváním. Nestačí se o něčem dozvědět, něco si přečíst, vyslechnout, dokonce ani nestačí o tom dlouze přemýšlet, ale je nutné to prožít až do hloubky vlastní duše. Nestačí tedy jen nějaký pocit a emoce. Teprve prožití a to prožití vědomé, dává možnost k odpykání, jedná-li se o pochybení. Odpykání vraždy Ježíše je tedy možné jen vědomým prožitím těchto dějů spolu s procítěním vlastního podílu na tomto temném činu. Protože vyšší duchové, působící nad naším druhem, jsou sebevědomí, jsou si plně vědomí důsledků tohoto činu. Z tohoto uvědomění pak zákonitě vychází určité vědomé postoje a z nich vyplývající názory a skutky. Ve stvoření vládnu postoje popsané např. ve větě – pozemský člověk, když se vysloví toto jméno, zavane stvořením nelibost, která se tíživě snáší dolů na lidi. Bylo by pro ně lepší, kdyby se vůbec nevyslovovalo.

Takovéto živé děje jsou od sebevědomých tvorů nad námi namířeny k nám. A přece...my nic necítíme, neuvědomujeme si to a žijeme ve svých radostech i ve svém názoru, že jsme dobří a Bůh nás miluje. Svědčí to taky o tom, že nemáme žádné spojení se stvořením, protože jinak bychom o Velikonocích pociťovali tu nelibost, která se na nás snáší. Místo toho lidstvo pociťuje o Velikonocích RADOST!!! To je známkou naprostého našeho odtržení od dějů ve stvoření a je to stav, který není sebevědomý.

Málokteré období roku je tak cíleně překryto různými schématy, jako Velikonoce:

Jedna část obyvatelstva se raduje ze smrti Syna Božího.

Další část je ve vleku tradic a raduje se ze zažitých zvyků, aniž ji nějak osloví to, že jsme v této době odmítli svého Boha a tím i Jeho milost k naší existenci.

Další část obyvatelstva se raduje, že se sejde s rodinnými příslušníky, dobře se nají a budou vykládat a vykládat o malichernostech, aniž se jen myšlenkou dotknou děje, který je pro tuto dobu pro nás smrtelně důležitý.

Jiná část obyvatelstva radostně slaví jaro – pohanské oslavy bytostného dění se v nepochopení změnilo v oslavu mláďat.

Oslavy jara jistě nejsou něčím špatným, ale umístěny do dnů vraždy, jen překryjí smutný děj, aby na něj člověk nemusel myslet a nemusel za něj přijmout odpovědnost.

Jakoby se všechny ty naučené zvyky a postoje cíleně snažily odvést v tyto dny každého člověka od nutného zahloubání a napojení se na velké děje ve stvoření. Pro každou skupinu lidí je tu jiná forma a způsob, který překryje význam těchto dnů.

Žel ani čtenáři Poselství nemají tolik sebeuvědomění, aby cítili proudy ve stvoření, které tíživě na nás tlačí, hovoříce o naší vině a o nutnosti odpykání. Tak i čtenáři rozesílají o Velikonocích přání Vese-lých Velikonoc, nebo oslav jara. Proto ani čtenáři nemohou využít požehnání Velikonoc. Toto požeh-nání se dostaví jen z vědomého prožívání svého podílu na vraždě Syna a uvědomění si našeho odmít-nutí Boha. Abdrushin nám sděluje, že kdybychom jen na okamžik spatřili naše jemnohmotné okolí, vykřikli bychom hrůzou a my přesto o Velikonocích cítíme, jak k nám přichází... radost.

Odkud se bere, když okolí je tak temné a zpětné působení nám přináší jistě něco jiného, než pochvalu? Tato radost k nám proudí jen z našich představ, přání a z popření odpovědnosti-tedy z nevědomosti a naprosté izolace od dějů ve stvoření. Žijeme jen ve vlastních a podobných myšlenko-vých formách, tedy v neskutečném světě, který se jednou rozpadne, a pak teprve pocítíme, co se skutečně děje ve stvoření a jak na nás stvoření pohlíží.

Nebylo by užitečnější na to nečekat a raději vědomě vstoupit svou otevřeností do dějů stvoření a přijmout svou odpovědnost? Jen tak je možné odpykání a nastoupení nové cesty. Kdo se o Velikonocích otevře dějům ve stvoření, nemůže ani na okamžik cítit radost, uspokojení. Také odmítne všechny zvyky a uchýlí se do vnitřního zahloubání v tiché pokoře. To však není tak jednoduché, protože to musí vycházet z touhy srdce, ne z myšlenkového chtění, protože „jsem si to přečetl v Poselství“. Snadno se člověk může vmanipulovat do umělého, naplánovaného prožívání utrpení Ježíše. To je ale podobné, jako myšlenkami chtít docílit myšlenkové čistoty. V obojím je jistá sebe manipulace, která snad vede k pocitu sebeuspokojení, ale není pravá a nevede k odpykání.

Léta hledám správný postoj k Velikonocům, a proto mohu říci z vlastního prožití-není to jednoduché. Opuštění zvyků a naučených schémat Velikonoc je pouhým začátkem na cestě k „požehnání Velikonoc“. Pak přichází hledání vnitřního postoje, citlivého, pokorného, ale ne vynuceného a vyumělkovaného, jen z prosté touhy vytrysklého. Letos jsem prožil Velikonoce snad nejpříjemněji a nejryzeji. Silná chřipka mne srazila do lůžka, myšlenky byly zatlačeny bolestí a zůstal jen jakýsi všeobecný vjem. Ne cílené sebe-bičování výčitkami-co jsme to udělali, co jsem to udělal? Ne kritickými pohledy na druhé-jak se mohou radovat z vraždy? Jen prostý vjem smutku, prázdnoty, prohry a touhy po Bohu a odpuštění. Již bez myšlenek, beze slov, jen vjem...

V Poselství je zmínka o člověku vážně nemocném, který je apatický a tato apatičnost znamená menší odpor, tím však i větší otevřenost k dějům stvoření, tím i k pomoci. Příliš silné chtění, i když je iniciované správnými myšlenkami z Poselství, může vést k manipulaci sebe sama. Tím vlastně k nesvobodě duše, která se opět spoutává. Už ne názory lidí a zvyky, ale větami z „Písma“, které bere jako dogma. Duše musí být svobodná a volná. Směr jí ukazuje Poselství, ale konkrétní kroky určují jen její vlastní prožitky. Osvobodíme se ode všech naučených schémat, do nichž nás manipuluje společnost, lidé kolem, ale i my sami. Pak budeme prožívat skutečné Velikonoce spolu s celým stvořením. Nebudou to veselé dny, ale také ne dny sebemrskáčství a výčitek. Především se však Velikonoce pak stanou „požehnanými“, protože povedou k odpykání a osvobození.

Jsem přesvědčen o tom, že kdo neprožije „požehnání Velikonoc“ nemůže pokračovat ve svém duchovním vývoji. Velikonoce jsou příliš velikým a významným dějem, který se nedá obejít, ale musí být plně prožit a odžit, teprve potom vede cesta dále. Takové velké a hluboké prožití není všední děj a nedá se naplánovat. To ale také znamená, že se nemusí podařit hned a může vyžadovat dlouhodobou snahu a hledání. Nezapomeňme, že karma vzniklá zavražděním Ježíše, mohla a měla být odpykána za života Abdrushina jen symbolicky. To se však nestalo, tedy uzavření karmy jako velkého děje pro lidstvo již není možné. Nyní musí tento děj prožít každý jednotlivec sám a sám dosáhnout uzavření kruhu.

Také nesmíme zapomenout, že k této neodpykané karmě za zavraždění Ježíše přibyla nová obrovská karma za zavraždění Abdrushina. Ano, i on byl zavražděn, i když méně nápadným způsobem. Vždyť to, že jsme od něj neodebírali sílu určenou pro nás, čímž v této síle shořelo jeho tělo, se rovná pozemské vraždě udušením... Využijme tedy Velikonoce i k tomuto vyrovnání, které nám nemohlo být v Poselství popsáno, protože nastalo až smrtí Abdrushina...

Správným prožitím Velikonoc se utrpení může přetavit v požehnání. V podobné požehnání, které čeká na každou duši před vstupem do Ráje. Prožití, ve kterém musí znovu procítit všechna svá provínění a tímto mocným prožitím teprve dojde k úplné očistě a k poslednímu kroku vzhůru do věčného života...

Využijme požehnání Velikonoc jako krůčku k tomuto poslednímu velkému kroku.

JS

Hezký, hezký, ale mám tam jednu věc, kterou vidím jinak.

Nelibost a hrůza nad spáchaným činem se jistě snášela od vyšších duchů dolů do pozemského. Ale nemyslím si, právě jak píšete, že jsou už sebevědomí, tak že by tuto nelibost přimíchávali i dnes už do tak hustého koktejlu, co panuje na a kolem země.

Možná, že se mýlím, ale vnímám o Velikonocích hlubokou lítost a bolest nad námi, s věděním, co bude s námi, že jsme těžce nemocní a léčbu nepřijímáme a ženeme se směrem ke smrti.

-ZF-

Děkuji za reakci. Skutečně to každý vnímáme jinak /což samo o sobě je přirozený děj-každý jsme přece jiný/, já si ale kladu všeobecnou otázku proč.

Proč i ve čtenářích je skryté vnitřní očekávání spasení, očekávání milosrdného, vždy a do nekonečna odpouštějícího Boha, který se trápí naší zvrhlostí, je to velmi podobné, jako u křesťanů. Spasení bez ohledu na naše selhání, na naše nesplnění. Spasení „za každou cenu“. Uvědomil jsem si přitom, že vše má kořeny v křesťanství. Bez ohledu na to, jestli dnes křesťanství uznáváme, nebo je kritizujeme či dokonce jím pohrdáme, ono jediné přímo souvisí s Trojjediným Bohem. Věřím, že my všichni, kdo jsme v tomto životě nějak „uznali“ Poselství, si v sobě neseme duchovní základ, který nám umožnil vytušit význam Poselství. To jsou zakořeněné stopy vědění o Trojjediném Bohu, stopy křesťanské nauky.

Proto se domnívám, že jsme kdysi, v nějaké předchozí inkarnaci, museli být křesťany. Jenže, jak víme, křesťanská nauka byla zdeformována a to především v chápání pojmů Láska Boží a Milost Boží. A tento postoj si nevědomě neseme do dalších inkarnací. Už si nepamatujeme, že jsme byli křesťany, snad dokonce cítíme odpor ke křesťanské církvi, jen v nás skryta zůstala neviditelná stopa křesťanství. Ta se intuitivně projevuje v postoji ke „spasitelnému a vše odpouštějícímu Bohu“ a dále v nevědomé pootevřenosti k Božímu Slovu a tím i k možnosti přijetí Poselství.

K tomuto nevědomému očekávání všeodpouštějícího Boha, které si neseme v duších, přistupuje i přání, abychom ještě nebyli ztraceni. Přesto, že již vinu nepopíráme, nechceme připustit její velikost, protože si myslíme, že tím bychom přišli o poslední naději na záchranu a spasení. Rádi se přimkneme k jednotlivým větám v Poselství, které slibují budoucnost. Neuvědomujeme si však, že Abdrushin do posledních chvil doufal, že ještě přece jen se s námi něco stane, že ještě naděje trvá. Jen před některými z povolaných někdy naznačoval, že jeho víra v lidi se vytrácí a naděje v budoucnost mizí. Z poslední doby jeho života nemáme zapsány jeho názory, a proto se těžko můžeme o něco opírat. Ale při celkovém pohledu na jeho misi a naši reakci na ni vyplývá, že lidstvo jako takové naprosto a zcela promarnilo poslední dějinnou příležitost odpykat karmu lidstva a nastoupit novou cestu. Jestliže nějaký jedinec se o tuto cestu snaží, nemění to nic na osudu lidstva.

Věty ze samotného Poselství vyznívají jinak, než že Bůh se o nás chvěje a pořád nás chce zachraňovat, stále a stále znovu – Jak málo tuší člověk strašlivost neúprosného chladu věčnosti v Boží vůli! Úzkost a bezmezný strach by musel otřást lidstvem, kdyby mělo alespoň zdání o velikosti Boha zářivě trůnícího v bezbytočné všemohoucnosti, v nedosažitelných dálkách. Člověk sám, ani při nejlepší vůli, není více hoden, aby mu bylo pomoheno. Nejsvětější Boží spravedlnost rozmetá všechno to, co si lidstvo vytvořilo jako karikatury zkřivené spravedlnosti, vymyšlené zkaženým rozumem a sloužící jen nejnižším žádostem po moci. – –

„Již dost! Až sem a ne dále!“ praví Pán, a jeho svatý hněv zničí vše, co není hodno jeho požehnání.

Způsob odchodu Abdrushina ukazuje jasně stav těch, kteří z lidstva jej ještě nějak uznali – stačí si přečíst jeho odchod. Tři povolání ze všech těch ztracených a nenalezených nutných 144000, se sešli při jeho posledním pozemském zápase. A mezi těmito posledními třemi ještě došlo ke sporu, kdo z nich „za to může“, sporu podepřeném virguli o níž sám Abdrushin psal jako o nástroji pro spojování jen s nižšími oblastmi záhrobí. Další věci ani nechci zmiňovat, stačí si to přečíst, aby si člověk plně uvědomil, že lidstvo Boží pomoc odmítlo a tím i vyslovilo své rozhodnutí, že se Vůli Boha nehodlá podrobit. A přece sám Abdrushin říká – Požaduje nyní zničení všeho toho, co v celém stvoření není

schopno vpraviti se dobrovolně do zákonitosti jeho vůle. Při tom není slitování, ani uniknutí, není výjimky ani odchylky!

Dokonce to jde ještě dále – i ti, kteří Poselství čtou, nejsou ani zdaleka ještě spaseni, protože pro ně pak platí: Když Slovo Páně nechcete ve vás samých oživit, tak musíte být podle zákonů Božích zničeni! A v tom je pravěčná spravedlnost ve splnění vaší vlastní vůle...

Vy jste mé Slovo dobře přijali! Zdá se vám, že jste ho přijali duchem, avšak to je omyl. Vy jste ho nechali vniknout jen do záhalů duše!

...do záhalů duše. To znamená, že sice po smrti stále budeme vědět o Poselství, ale současně budeme mít všechny nectnosti a pokřivené postoje, jako nyní a zde. Pak ovšem člověk musí vzpomenout na přednášku V zemi soumraku a na ty zástupy duší, které čtou „ze Slova“, ale stojí u tyčí svých falešných názorů. Když to Abdrushin psal, tak ještě neexistoval děj, který dnes musíme předpokládat – u tyčí svých představ stojí další nové skupiny a mávají Poselstvím, předčítají z něho a přece – nemohou dále, mají příliš „pevné a neměnné“ názory, které si samy vytvořily při četbě Poselství. To jsou ty pevné postoje nepřátelství a sebestřednosti, odsuzování jiných čtenářů, apod., které dnes tak účinně charakterizují, ale i rozděluji pojem „čtenář Poselství“.

Kdo si z konfrontace našich postojů a z těchto, i mnoha podobných vět, neučiní závěr, ale pořád čeká na naše spasení a to jen proto, že pár tisíc lidí na zemi čte Poselství/aniž ho však přijali do svého ducha/...v tom stále přežívají křesťanská spasitelná přání. Ta pak přetlačí i protichůdné věty z Poselství.

Vysocí duchové nad námi...ti jsou s Boží vůlí zajedno. V nich není to osobní zaujetí a lítost, která je nám vlastní. Oni jsou neosobní, věcní a dělají jen to, co je užitečné PRO STVOŘENÍ. Bude-li pro stvoření užitečné, abychom byli od něj odděleni a ponechání svým přáním v rozkladu, pak se to stane. Bez lítosti k nám, s pochopením a láskou k Božímu řádu stvoření a všem, kteří ho respektují. Reakce vyšších duchů na naše temné řádění musí být z přirozenosti věcí odpor, znechucení, nikoliv lítost. Oni jsou bližší Bohu, Tomu, který: Bůh stojí před lidstvem s požadavkem a ne s vábením a prosbou, ne s nářkem a smutkem. Klidně přenechává všechny špatné, ba i všechny kolísavé temno...

Zkusme si dát praktický pozemský příklad: ráno člověk otevře vstupní dveře od bytu a šlápne do zvratků...a zase to byli ti nepřizpůsobiví sousedé...a nebylo to poprvé. Kolikrát se jim to již říkalo na schůzi, ale jim je to jedno, naopak, ještě mi včera ukradli kola u auta. Nechci je odsuzovat, chápu, že oni nechápou a neumí se chovat lépe, protože se to nenaučili. Ale proč bych tím měl trpět já? Oni jsou spokojeni se svým způsobem života, který ostatním přináší jen trápení. Je tu na místě lítost? A když šlápnu bosou nohou do zvratků se mi zcela přirozeně „udělá špatně“. Nepocítím lítost, nepřemýšlím o osudu těch, kdo se tam takto „vyvenčili“, jen zcela samovolně a impulzivně – je mi zle.

No a podobně nás vnímají vyšší duchové, to přece neznamená, že oni jsou pomstychtiví, nebo že cíleně přidávají svou nevoli do naší špíny. Ne, je to prostě zcela přirozená reakce, tak, jak je přirozený odpor v člověku, který šlápne do něčeho odporného. Nezralý člověk půjde mlátit viníky, zralý bude „jen“ znechucen a pocítí až fyzicky odpor. Tak i od vyšších duchů se snáší v naprosté přirozenosti znechucení v živých formách na nás dolů. To není nic osobního, jako u nás, je to zákonitá reakce, reakce na porušení zákona harmonie a krásy. Lítost nad námi snad pocítí zemřelý dědeček, strýček, který je ještě zcela v zajetí našich postojů a smýšlení.

Vyšší duchové nemohou pociťovat lítost s vrahy, zločinci, tupým materialistickým člověkem, který neuznává Boha ani stvoření. Nemohou cítit lítost nad tvory, kteří pohrdají Bohem a chtějí Ho zničit. Kdyby totiž vyšší duchové skutečně pociťovali lítost nad takovými tvory, pak by se s nimi spojovali a byli by stahováni dolů, do oblastí, kde se Vůle Boží nerespektuje...pak by však přestali být „vyššími duchy“.

Nemyslím si, že vyšší duchové mají lítost a soucit s Luciferem, naopak jím pohrdají a přitom on má vyšší hodnotu, než my a je věčný. Jestliže kdysi Abdrushin napsal, že se snáší od vyšších duchů nelibost a ta, že se zhutňuje do forem, které nás tíží, pak dnes není ani nejmenší důvod, proč by to mělo být lepší. Protože od tehdejšího napsaného výroku se stalo to, že ještě přibyl další strašný čin – utrápení Abdrushina a jeho neplánovaný a ze Světla nechtěný předčasný odchod. Tímto aktem nemohla Nahoře nově povstat lítost, ale jen větší zklamání a větší nelibost. Naše křesťanská přání to nemohou změnit. Dokonce i z našeho malého lidského chápání by to bylo velmi nelogické.

Z

Pane Fritz, srdečně Vás pozdravuji a velmi děkuji za Vaši úvahu k Velikonocům.....Je to velmi hluboká úvaha a je nelehké, pro mne už řadu let i nemožné, tvářit se, že jsem plná radosti a rozpustilosti, jak po mně vyžaduje okolí...Také jsem mnoho let po sobě v tomto období byla různě bolestivě nemocná, nejvíc v loňském roce, kdy jsem udělala i vážné rozhodnutí a opravdu je ku prospěchu v rodině...po prvním nepochopení už začínají i ostatní chápat. Člověk musí i svá uvážena rozhodnutí dokázat ustát...

Víte, pane Fritz, nějak si v sobě spojuji dobu vánoční – narození Ježíše a smrt Pána, a zase dobu velikonoční – smrt Ježíše a narození Pána.. Jako bychom se na tomto „uzavírání kruhu“ vnitřně hluboce zúčastňovali, tak to v sobě žiji.....A také jsem byla přes vánoční čas letos velmi nemocná.....a o tomto velikonočním čase jsem byla zdravá, ale už jakási „jinde“, v sobě velmi hluboce vážná a cítila jsem, že je to tak spravedlivé. Ať jsem byla, kde jsem byla, cítila jsem se uvnitřně ve své vážnosti...

Opravdově děkuji za Vaše slova, velmi si jich vážím a prožívám je s Vámi...

Úryvek z dopisu W.:

...Již jsem o tom sám několikrát psal a Vy na to stále narážíte, pro náš čtenáře je velké riziko nadřazenosti nad ostatními, že víme víc a máme cestu do ráje více viditelnou než ostatní. Slovo a přísná Pánova slova nám dávají do ruky meč a nutí soudit ostatní, takže sami skrze ego a rozum odbočíme a ani si to neuvědomíme.

Zde je rada jedna velká a těžko se prosazuje – všechno naše načtené vědění bychom v sobě měli uzamknout pro vlastní potřebu a sebezdokonalení, ale především „zkřehnout“ a vrátit se k odkazu pana Ježíše – rozdávat lásku a porozumění, jít příkladem v odpouštění a doslova umlátit lidi dobrou a pozitivní náladou a možností moudré rady, když už jsme ptáni.

Vše co k nám přichází je potřeba uvnitř sebe pomalu zpracovávat, později to jde i rychleji, ale všemu pomáhá nadmyslenka „Já nejsem nic, ne má, ale Tvá vůle se staň.“

A když mám potřebu soudit, zahřmí nade mnou Pánova slova soudce: „Má je pomsta, já dám odplatu“...

Ze zahraničí:

Mnohokrát dekuji za tento příspěvek, protože to je přesně to, s čím jsem vlastně stále o Velikonocích bojovala a Velikonoce nenáviděla. Jsem ráda, že jste i to takto pěkně napsal. Zajímave, že tyto Velikonoce jsem vlastně již konečně prožívala jinak. Asi proto, že v podstatě sama, nebo také částečně sama, nebo ještě lépe recenze, pro to prožívání jsem byla sama. Možná to letošní prožívání právě bylo jiné, že jsem je „chapala jinak“, než až doposud a to právě s tou velkou vnitřní prosbou za odpustění. Jisté tato vnitřní touha, ve formě modlitby, přišla spolu s velkou prosbou a proto i prožití Velikonoc bylo nakonec jiné. Až mě to samotnou překvapilo, protože až dosud to byla jen hrůznost toho, co se stalo, nepochopení, jak někdo může mít radost a nebo dokonce si myslet, že Ježíš zemřel, aby nás očistil z našich hříchů...tedy, že nám byli smazáni JEHO SMRTI. S tímto názorem

jsem nikdy nesouhlasila jak vite, a vzdy jsem si rikala, ze to tak jiste nemuze byt. Mate pravdu, lidi jsou tak zfanatizovani, nebo zhloupli, ze uz o nicem ani nepremysli a nebo si neumi ani udelat vlastni nazor. Je to smutne, ale je to tak. Zjistuji take, ze mi nekdy dlouho trva, nez mi neco dojde. Nekdy az moc dlouho, ale nakonec me to vzdy nejak trkne.

Stejne jako vy, jsem premyslela o tom, na co vsechny ty nesmyslné zvyky? Vzdyt to vlastne nema nic spolecneho s Velikonocemi a o Vanocich, to uz vubec ani nemluvim, kdyz se kazdy honi za nakupem dárku, jídla a ze cosi musi byt tak, ci onak.

NAKONEC ME ZACINA I STVAT, ZE SE VECNE HONIME I ZA TIM KAZDODENNIM a snazim se to omezovat, abychom meli na placeni uctu a na jidlo ...nejak to funguje...a mame, na co je potreba... Samozrejme, ze se mam moc co ucit a poznavat zakony. V tom je nakonec veskery klic. Vycitam si, ze si zatim, kvuli kazdodennim starostem a povinnostem nedokažu najít na to vic casu...Z

H.

Dobrý deň pán Fritz,

zo srdca Vám ďakujem za toto Vaše zamyslenie. Nateraz môžem len ďakovať, lebo moja cesta k tomuto sebauvedomovaniu a prežívaniu Veľkej Noci je asi len v začiatkoch. I keď ich už dlhšie prežívam ako Vážne deje, ktoré si pripomíname.

Práve túto nedeľu som sa stretla s kamarátkou, ktorá sa mi zverila so svojou skúsenosťou ako sa jej tieto sviatky Veľkej Noci nespájajú s radosťou a veselosťou, ale naopak, ako aj vy píšete, s veľkou vážnosťou a dvihnutým prstom.

Aj my sme spolu s mojimi priateľmi tieto veľkonočné dni spájali so zamyslením na Veľký pátek 1932 – spojené s vážnym dianím „Dokonáno jest!“ započatí vrcholu duchovního soudu “ Pán Fritz ďakujem ešte raz za vaše zamyslenia, veľmi si to cením, že sa so svojim prežívaním delíte aj s nami...

Pekné dni vám prajem s úctou H

KN

Hezký den přeji pane Fritzí.

Prčetla jsem si Požehnání Velikonoc. No, je to silné čtení. Velikonoce s těmi tradicemi co jsou, jsem neměla ráda nikdy a také cítím tu nelibost, která je k nám vysílaná. Na Velikonoce je mi vždy špatně. Chtěla jsem, aby to už bylo konečně jinak, četla jsem přednášky a stejně se nic nezměnilo. Nevěděla jsem, že karma za Ježíšovu smrt nebyla ještě uzavřená a že teď to musí udělat každý sám. To bude velmi těžké. Mně se to zatím nepodařilo. Chápu Velikonoce tak, že to je možnost ke změně sama sebe, víc jsem zatím nevěděla. Obzory jste mi rozšířil až Vy. Děkuji.

I.H.

Srdečně zdravím!

Děkuji za velikonoční zamyšlení. Máte jistě pravdu, souhlasím s Vámi. Tentokrát jsem také prožila tyto dny na lůžku a prožívala tíseň velikonoční doby. Mezi mými přáteli již není nikdo, kdo by posílal pohlednici s tématem Veselé velikonoce. Asi každý tuto dobu prožívá svým vlastním způsobem. Čeká nás jistě ještě mnoho prožívání. Napadají mne při tom Pánova slova: “ Avšak dříve, než můžete být od toho osvobozeni, **musíte důkladně na sobě a v sobě prožít hnus nad konáním a myšlením pozemských lidí.** Musíte jej tak vychutnat, jak jej vždy pozemské lidstvo nechávalo prožívat svou světlu nepřátelskou špatností všem vyslancům Světla. **Jinak nedojdete vykoupení.** Je to jediné oprošťující zpětné působení vaší viny vůči vyslancům Světla, jež musíte nyní sami prožít, poněvadž **vám nemůže být jinak odpuštěno.**“

111. otázka: Připravovat se již nyní na činnost na onom světě?

O J

Dobrý den pán Fritz.

Před nedávnem som dočítal znova Doznivenie k Posolstvu a teraz si prečítavam znova nezaradené prednášky. Uvedomujem si ako je škodliví názor, že by sa malo čítať iba Posolstvo Grálu. V nezaradených prednáškach je toľko inšpirujúcich nových myšlienok, ktoré dopĺňujú a prehĺbujú chápanie Posolstva Grálu, že je veľmi nefér, keby sa presadzoval názor, že by sa tieto prednášky nemali šíriť a čítať. Každý, kto to myslí s Posolstvom Grálu vážne, bude pokladať nezaradené prednášky ako ďalší poklad.

Takým, opäť novým zistením jasnejšie vyplivajúcim z nezaradených prednášok, je myšlienka na to, čo stále hľadám odpoveď, ako by som mohol čo najlepšie slúžiť Bohu, je tu daná odpoveď, že stačí sa stať pravím človekom „Staňte sa jen pravými lidmi, tak budete ve svém každodenním působení sluhý Božími v nejčistším smyslu!“. To korešponduje s iným miestom v nezaradených prednáškach, ktoré hovorí, že našim cieľom mám byť pravé lidství.

Tak je jasné, že na službu Bohu stačí sa stať pravím človekom. Otázka je, čo si pod tým každý z nás predstaví?

Že to nebude také jednoduché dokazujú aj Pánové slová zo spomienok, nad ktorými už dlhú dobu premýšľam „Každý člověk se musí tak dalece vzdělávat a rozvíjet, když opustí zemi, aby mohl být na druhé straně přijat a zařazen jako potřebný článek. Proto má každý již zde na zemi myslet na to, co bude dělat na onom světě, jinak zmešká mnoho času. Protože každý bude dosazen pouze tam, k čemu má vlohy, aby to mohl vykonávat s láskou. Potom se dostane na onen svět a bude tam moci žít.“

Máte už predstavu čo budete robiť keď opustíte zem ? Ako budete užitočný? Mne sa zdá, že všetky naše znalosti ohľadne počítačov a iných vedných oborov nám budú k ničomu. Že to patrilo len na zem. Ako budeme teda slúžiť Bohu a čo všetko zahŕňa pravé lidství?

S priateľským pozdravom, O J

-ZF-

Děkuji za zajímavou otázku.

V prvé radě bych jistě přitakal k Vašemu apelu, že by člověk měl neustále hledat dále, aby doplnil své poznání z Poselství. Neustrnout na pocitu „vlastnictví Slova“, ale stále a stále usilovat dále, výše a více do nitra. A co jiného může doplnit Poselství, než to, co je s ním úzce spojeno, tedy další rozšiřující přednášky od autora...

Zabývat se tím, co bude „potom“ až opustíme zemi...to je jistě správné. Možná mnohého oslovují spíše představy nějakých krásných krajin, ale může si i klást otázku, co já tam budu dělat? Jako, když mi totéž před lety povídal můj známý, tehdy malíř pokojů. Ptal se mne tehdy, jestli si myslím, že tam zase bude dělat malíře pokojů. Musím zmínit, že už ho nedělá ani dnes zde na zemi...

Ony citované věty o pravém lidství úzce souvisí s druhou částí dotazu, tedy jestli se nějak připravovat na svoji budoucí činnost na onom světě. Základem mé úvahy je přesvědčení o tom, že duch „nemyslí“ a proto ani nemá plány a cíle podobné tomu, po čem toužíme nyní na zemi. Duch má přání mnohem všeobsáhlejší a z našeho dnešního pohledu méně konkrétní, než jsme zvyklí. Přeje si například lépe poznat stvoření, nebo lépe se zařadit do řádu kolem, posunout se ve svém vývoji, apod. Takové přání vede pak ducha samovolně, bez dalšího konkrétního plánování, do situací, kde může prostřednictvím prožitků získat určité, zcela konkrétní, zkušenosti a to jej pak vede k opravě svých životních postojů.

Takovéto všeobecné přání, které je v duši již před inkarnací, pak provází člověka i v pozemském životě jako určitý motivující tlak.

Protože však jsme všichni podrobeni příliš silnému rozumu a on je zde na zemi zákonitě zařazen do realizací plánů ducha, pak často dochází k nepochopení základního záměru ducha. Rozum uvažuje konkrétně a logicky, ale bez vztahu k širším souvislostem. Bez vztahu k „velkému a dlouhodobému plánu ducha“, což je logické, protože jeho činnost je omezena na krátký čas a vztažena prioritně na tělo. Proto si duchovní přání a tlak převádí do rozumových schémat. Rozum si stále vytváří schémata, která pak rychle používá v přicházejících situacích. Tato schémata přebírá z výchovy, vlivu blízkého okolí, ale i převládajících názorů ve společnosti a rodině.

Jeden druh schémat dokonce vychází z postojů duše, které si přináší jako životní postoj z předchozího bytí. Tato schémata koriguje rozum základními obrannými mechanismy, které mají chránit především tělo. Vždy vyhodnocuje, co je pro tělo prospěšné, a co není, to potlačuje takovou měrou, že člověka tyto přicházející impulzy nezaujmou, nebo je velmi brzy zapomene. Z těchto a mnoha dalších provázaností a manipulací, jímž jsme podrobeni v pozemských tělech, vyplývá, že konkrétní „plánování“ něčeho „po smrti mozku“ bude velmi zavádějící a rozumem odmítané či manipulované. Dokonce to skrývá jistá přímá nebezpečí.

Protože nemáme ani zdání, jak to probíhá ve vyšších světech, jaké jsou tam možnosti, příležitosti k uplatnění, apod., může být námi vytvořená představa velmi rozdílná od tamní skutečnosti. Naše silná představa a konkretizované přání vytváří pevnější formy, které nám pak nedovolí vidět, vnímat, nebo vůbec směřovat ke skutečným formám a dějům. Výsledek je pak popsán v pasáži, kde duše stojí u tyčí svých představ a nemohou přes ně projít. Takovéto tyče a podobné překážky nevznikají jen z náboženských představ, ale i jakýchkoliv „pevných“ názorů a postojů, které ale jsou v rozporu se skutečností. Protože však skutečnost tam, na onom světě, nikdo z nás nezná podrobně a reálně, je velmi pravděpodobné, že naše dnešní představa nebude odpovídat skutečnosti. Zcela konkrétně dnes plánovat, co budu dělat na onom světě, by tedy mohlo být velmi svazující a nebezpečné.

Nicméně jistě je rovina, která souvisí s budoucností blízkou i vzdálenou a kterou můžeme a máme rozvíjet.

Každý duch má svoji individuální osobní vývojovou cestu. Na této cestě rozvíjí, nebo aspoň má rozvíjet, různé dovednosti a schopnosti. Protože se máme vyvinout do různých osobností, budou tyto schopnosti u každého jinak rozvinuty a zcela jedinečně použity. Ty vyšší a vnitřnější nazýváme ctnosti a jejich vnějšími projevy jsou pak dovednosti /alespoň tam výše, kde to vždy platit nemusí/. Z jedné ctnosti se může formovat do vnějších projevů mnoho různých dovedností. Rozvíjením, a to vědomým rozvíjením, ctností i dovedností se člověk stává harmonickou osobností a získává pravé lidství. Každý z nás by tedy měl v sobě již dnes hledat a rozvíjet ctnosti, jako jsou např. ušlechtilost, pochopení pro druhé, neagresivní, vědoucí postoj k řešení situací, nadhled, trpělivost, dobrosrdečnost, nekritičnost...a mnohé další.

Najde-li pozemský člověk nějakou pozemskou činnost, která ho naplňuje, nebo alespoň uspokojuje, měl by se pokusit uvědomit si podstatu toho dobrého, co ho na této činnosti „baví“. V každé ne-destruktivní lidské činnosti se dá najít její dobré jádro, mohli bychom říci „ducha této činnosti“ a tohoto ducha si pak uvědomovat a jej rozvíjet spolu s vnější formou činnosti. Je to trochu podobné naší skutečnosti zde na zemi, duch je pořád tím hlavním a jediným živým jádrem a těla jsou jen vnějšími záhaly k projevům. V podobné souvislosti lze chápat i pozemskou činnost a její zdroj v ctnosti ducha. Tak jako tělo zde bereme jen jako dočasný, i když důležitý, pomocný prostředek, můžeme pozemskou činnost brát jen jako místní formu projevu, která bude jinde jiná, a to podle druhu prostředí. Nebudeme-li se vázat na vnější formu, tedy na druh vnější činnosti, ale jen na motivující nehmotný zdroj, tedy ctnost ducha, pak zůstaneme volní. Ušlechtilá ctnost ducha, která právě ducha momentálně nejvíce motivuje, jej pak v daném prostředí sama dovede i k vnější činnosti, která bude odpovídat druhu ctnosti.

Tak například dnešní pozemská činnost zabývající se výpočetní technikou bude mít těžko tuto formu i ve vyšších částech onoho světa. V nejnižších astrálních úrovních, nejbližší zemi, může být téměř vše, co je tady, ale to není ještě žádný pokrok a posun dále, proto se tím nechci zde zabývat. Pokud se zde na zemi člověk zabývá výpočetní technikou, pak by bylo nutné dojít až k vnitřní motivaci, která ho k tomu vede.

Zjednodušené chápání některých čtenářů, že správné je jen zabývat se bylinkami a léčitelstvím, je velmi zavádějící, protože nebere v potaz motivaci ducha, ale posuzuje jen podle vnějšku. Člověk zabývající se výpočetní technikou může mít velmi různé motivace, ať je to snaha rozumově vyniknout, pýcha na vlastní rozum a schopnosti, ale také to může být touha ducha proniknout do podstaty mechanismů fungování dějů, snaha usnadňovat život jiným, tedy jim pomáhat, dodat lidem informace a tím i předpoklad k poznání. Nelze tedy říci, že člověk zabývající se počítači musí být „rozumář“ a člověk milující svoji zahrádku je „duchovním“ člověkem.

Zde ve hmotě je vše velmi zmanipulováno do omezených možností poměrně malého množství vnějších činností. Na onom světě je jistě mnohem a mnohem více různorodých činností, které přesněji odpovídají chtění ducha uvězněného ve svých záhalech. Bude tedy více příležitostí k projevu, ať již dobrých, nebo špatných. Proto znovu zopakuji, že by nebylo dobré si dnes vytvářet příliš konkrétní představy o činnostech, které tam jsou. Stačí jen všeobecné, v současnosti převládající přání: chtěl bych pomáhat, chtěl bych být mnohem užitečnější, rád bych dělal něco pro toto stvoření, chci pomáhat ostatním...ale více to nekonkretizovat.

I při inkarnaci na zemi, když má duch takovéto obsáhlejší přání typu – chci pomáhat ostatním, může dojít k omylům. Taková duše se například zrodí z důvodu dalších karmických vazeb, do rodiny hudebníků. Všichni nového občana vedou k tomu, že bude hudebníkem. V něm je zmatek, na jedné straně cítí, že je to nějak v pořádku, ale současně si uvědomuje, že by měl dělat něco jiného. Přání duše v nejširším významu se naplňuje – pomáhá lidem, ale nenaplňuje se současná potřeba rozvoje nějaké konkrétní činnosti, která měla být v pozemském životě rozvíjena. Pro ni by bylo vhodnější zaměstnání např. jako sociální pracovník...

Jako u mnoha jiných věcí, tak i v této otázce, hraje při vnímání světa a rozhodování, nejdůležitější roli umění oddělit ducha od myšlenek. Rozpoznat v sobě, co je přáním ducha a co je přáním rozumu. To vůbec není tak jednoduché, naopak si myslím, že jsme se to nikdy skutečně nenaučili a to ani při mnohaletém čtení Poselství. Zkuste se pozorovat, zjistíte, že zcela automaticky se berete jako „celek“, neodděluje v sobě co je rozum, co jsou myšlenky, ale chápete se v každém okamžiku jako „já“, aniž dokázete oddělit rozum. Zmiňuji to cíleně, protože to souvisí s celým tématem. Je to vlastně tentýž princip. I na onen svět se má připravovat duch, ne myšlenky, činy. A jediným projevem ducha je to nejvnitřnější citění, které bychom měli rozvíjet, abychom si ducha v sobě dokázali uvědomovat a tím i dokázali v sobě oddělovat ducha od myšlenek.

To ale neznamená to, co se často pod tím rozumí-vidět energie, bytostné, apod. To znamená si v sobě neustále, bez přemýšlení, uvědomovat ducha, jako sebe sama. A to ve všech běžných denních situacích, ne jen při mimořádných, jako je modlitba, meditace, apod. Hinduističtí mistři chápou správně oddělení ducha a těla, i když došli k nesprávným závěrům, co se týká duchovního cíle. Ráma Krišna si vytvořil i vnější formu tohoto oddělení a hovořil o svém těle jako o něčem jiném, než je on sám. Tak např. říkal – toto tělo má hlad. Toto tělo jde nyní spát. I když nám to může znít nezvykle a já neříkám, že je toto pro nás ta pravá forma, přesto si myslím, že podstatu problému to dobře vystihuje.

Když budete studovat literaturu zabývající se zásahy rozumu do rozhodování ducha, zjistíte a hlavně si uvědomíte, že mnohé vaše rozhodnutí, o kterém jste si mysleli, že je duchovní, takovým vůbec není. Náhle si teprve začnete uvědomovat různé věty z Poselství, které mluví o zkázonosné činnosti rozumu, mnohem hlouběji a teprve začnete tušit o čem vlastně Abdrushin psal. Rozhodně to každému doporučuji.

O J

Dobrý deň pán Fritz,
ďakujem za odpoveď. Len dodám, že myslím, že neurobím nič zlého, keď si budem myslieť, že sa chcem na druhom svete zaoberať hudbou. Je to síce konkrétne už tu na zemi, ale myslím, že je to možné aj na druhom svete.

S priateľským pozdravom O J

-ZF-

Pokud se přání nestane dogmatem – pak nemůže škodit. Člověk si něco přeje – to je přirozené, ale současně je vnitřně připraven sáhnout i po něčem jiném, krásném, co ho potká...takový nějaký by mohl být nesvazující postoj. Přání máme mít...jen nesmí být strnulé a dogmatické. Nesmíme na něj „lpět“, jako na sklonu a návyku. Volné usilování vzhůru, i když je motivováno ušlechtilým přáním, nesvazuje.

JZ

Otázka je zajímavá a když se zamyslím podle svého života, tak se domnívám, že pokud si budeme citlivě všímat svých prožívání a budeme se snažit o očisťování duše, o stálé směřování k Boží Lásce, v bolesti i v radosti, že pro nás i v prožíváních může být patrná nějaká nitka, která může možná pokračovat i v záhrobí.....

Kvůli nepřilnutí rozumem se snažím sledovat obecnější cíle, které vím z Poselství, že existují v celém Stvoření: Např. když usilujeme být „správnou ženou podle Stvořitele“....to přece existuje, i když jistě v jiných formách a možnostech, všude ve Stvoření....Nebo když usilujeme „být správným mužem....“, to je totéž, ochrana, vnější projevy atd. také jistě existuje všude ve Stvoření....A podle mne, co konkrétně to bude za úkol, to se dovíme až tam....doufám...uvidíme...třeba si to pak povíme....Ale rozvíjet se tímto směrem můžeme už nyní zde na Zemi, v každé situaci, ve které se ocitáme a kterou prožíváme. Považuji to za takový trénink pro Věčnost... Říkám toto vše v pokoře, protože si ani nedokážu uvědomit, co mi ještě schází pochopit, stále se snažím rozvíjet, sbírám zkušenosti a odvahu....zkoumám Slovo...

Ať se rozhodujeme dělat jakoukoliv práci, myslím poctivou, tak je přitom rozhodující náš vnitřní úmysl....

Takový je zatím můj náhled, nechám ho dále rozvíjet....

Držet se víc v obecnosti podle zásad Poselství, neboť náš rozum by to vše hned přemyslel a uchopoval, už by nás držel v dogmatu – je to mrška nenechává....

Prostě, co k nám přichází, abychom prožili co nejpoctivěji a plně v přítomnosti, nepromarnili ani chvíli, protože vše, co žiji, považuji za přípravu pro život Věčný...i když je vše zatím třeba sebevíc nedokonalé, snažím se stále, jak umím nejlíp a vděčně děkuji za Slovo Boží ku pomoci, opoře a dalšímu rozvoji...

112. otázka: Zpětné působení, jako ukazatel stavu lidstva

-ZF-

Kdysi mi jeden známý položil následující otázku. Před velmi dlouhou dobou, v počátcích našeho působení zde na zemi, zde působil vysoký duch jménem Hjalldar. Přesto, že byl ve vysokém spojení, komunikoval nejen s bytostnými, ale i duchovními pomocníky, nastala nedokonale zvládnutá situace, kdy špatně zasáhnul ptáka, který hned nezahynul, ale zraněný odletěl. Hjalldarovi bylo bytostným řečeno, že pochybil a že za to bude stižen zpětným nárazem v podobě zranění... To se také velmi brzy stalo.

Otázka zní, jak je možné, že my dnes tak strašně ničíme přírodu, proviňujeme se proti řádu i druhým lidem a přece se nezdá, že by zpětné působení nějak viditelně postihovalo i ty nejkřiklavější případy.

Jak je možné, že Hjalldar, který žil dobře, byl ihned potrestán za pouhou nešikovnost a my nejsme pozorovatelně trestáni ani za těžké zločiny?

-ZF-

Když se rozhlédneme kolem sebe a pozorujeme chování lidí, a toho, co jim z něho vyplyne, jistě si povšimneme, že velmi mnozí žijí velmi bezcharakterně a podle, a přece se jim nic bolestného nestane, dokonce ani nejsou nemocní. Podívejme se na různé dopravní nehody. Velice často se stane, že viník, který je opilý, nebo jen sobecky riskuje, protože jsou mu druzí lhostejní – ten způsobí nehodu, při níž zahynou, nebo jsou těžce poškozeni lidé, kteří jsou mnohem hodnotnější, slušní a ohleduplní. A přece jemu se nestane nic. Vyvolává to zdání, že slušní jsou trestáni a zlí ponecháni bez trestu.

V Poselství je na vícero místech slíbeno, že zpětné účinky se budou zrychlovat a mnohdy budou okamžité. A přece se zdá, že se to neděje, ani nám není známo, že by se to takto zrychleně projevilo na těch, kteří Abdrushina trápili.

Je to tak v pořádku, máme jen čekat na to, že se to vše časem zrychlí, nebo snad došlo k nějaké změně? Už tato zaslíbení neplatí, nebo je to snad myšleno nějak jinak a my to jen špatně chápeme? V přednášce Pohyb zákonem stvoření je poukázáno na to, že ve světlejších a vyšších úrovních se vše vrací mnohem rychleji. Čím vyšší a světlejší je úroveň, tím rychlejší je zpětné působení. A přidáme-li k tomu poznámky např. z přednášek Strnulost, A tisíc let je...uvědomíme si, že i pro hrubohmotnost platí, že čím je hutnější, tím větší klade odpor zpětným účinkům. Můžeme logicky předpokládat, že v nižších světových částech, jako je Pergamos a Sardes budou zpětné účinky velmi pomalé, protože tyto oblasti jsou ještě hutnější, než náš Efezus.

V příkladu Hjalldara vidíme jednak jemnější a prostupnější tehdejší prostředí země, ale i světlejší podstatu Hjalldara, který byl působení otevřen a proto se na něm mohlo rychle a účinně projevit. Abdrushinovy výroky byly pronášeny za předpokladu, že zde dojde /za jeho života/ k očištění a pozvednutí země. Tím by došlo i ke změně zhutnění a proto i ke zmenšení odporu pro zpětné účinky. Protože děje Abdrushinem připravené se nemohly pro jeho předčasný odchod dokončit, nedošlo ke zjemnění hmotnosti, a proto se nemůže ani zpětné působení zrychlit. Naopak, mnohé nasvědčuje, že lidstvo se stále více oddává konzumnímu způsobu života, což je totéž, jako větší příklon ke hmotě. To vše vede k úvaze, jestli zhutnění není dnes ještě větší, než bylo v době, kdy Abdrushin pronášel příslušné výroky.

Musíme si též uvědomit, že On sám byl svým zakotvením do hmoty /pozemské tělo/ zprostředkovatelem očišťujících a děje vyvolávajících sil. Bez Něj zde není přechodový článek od vyšších sil /ty se nemohou spojit přímo s hmotou/ do hutné hmoty. Jeho tělo spolu s Jeho podstatou tvořilo takovýto převaděč, který měl zprostředkovávat síly pro očištění hmoty a tím i její zjemnění a její větší propustnost. Celé naše prostředí je zhutnělé, a proto vytváří brzdicí a zpomalující překážku pro zpětné působení. Síla jistě působí, ale nemůže se probít tak jinorodou a hutnou hmotou, účinky proto dostihují viníka až po jeho odpoutání od hrubohmotnosti. Přesto je tu však ještě individuální prostor, jak člověk může nevědomky urychlovat či zpomalovat zpětné působení.

Čím je člověk více rozumový a více přikloněn k různým pozemským vášním a sklonům, tím je hutnější a proto více brzdí zpětné dopady. On jim nemůže uniknout a tato zpomalující překážka pro něj není žádnou výhrou, protože, když na něj nic „nepadá“, tak se ani nesnaží o změnu, je spokojen se svým životem. Naproti tomu člověk, který se snaží třeba jen o poctivější, i když stále jen hmotný, život, má nějakou morálku, ten je otevřenější. Není v sobě tak pevně uzavřen, a proto se na něm zpětné účinky mohou snáze projevit. To mohou být i případy dopravních nehod, kdy jsou zdánlivě „potrestáni“ ti lepší a zlí nejsou ani zraněni.

Ze všeho řečeného se dá dojít k prosté zákonitosti, že čím je prostředí, ale i člověk hutnější, tím méně se na něm budou projevovat nějaké tresty za jeho nesprávné chování. Tento jev je platný pro každého jednotlivce, ale i pro lidstvo, jako celek.

Můžeme denně pozorovat, že většině zlých lidí se nic nestane a žijí si své bezcharakterní životy bez jakýchkoliv dopadů. I lidé, kteří denně ničí strašlivým způsobem přírodu a zvířata si žijí ve zdraví a spokojenosti celý svůj život. Z toho všeho můžeme zcela logicky poznat, že se zemí a lidstvem to nemůže jít vzhůru, ale jde to ke stále většímu zhutnění a strnutí.

Rychlost vracejícího zpětného působení je tedy vnější ukázkou vnitřního stavu lidí, lidstva a prostředí země. Pozorujte, přemýšlejte a dojdete k otázce, kam asi kráčíme a jaký bude další průběh. Jestliže ani záření vycházející z inkarnovaného a tím s hmotou spojeného Syna Člověka nestačilo rozhýbat strnulost hmoty a nás, ale naopak zhutňování stále pokračuje, co přijde? Zvětšující se zhutnění přivozuje zvětšující se strnulost a tím i menší chápavost. Výtěžnost pozemského života je potom stále menší a menší... To samozřejmě prostupuje vším, i duchovními snahami, protože spoutání tělem je příliš velké, než aby duch nepodléhal stavu svých záhalů. Bude-li to pokračovat tímto způsobem, můžeme předpokládat, že další a další generace budou Poselství rozumět stále méně.

To vše by mělo být alarmující výzvou využít přítomnosti co nejlépe, protože budoucnost vůbec nemusí být tak slibná, jak si čtenáři představují. I slova Poselství musíme neustále porovnávat s měnící se skutečností dneška. Brát výroky dogmaticky, bez ohledu na změny kolem nás, může být již projevem postupující strnulosti.

113. otázka: Tiché očekávání...

O.J.

Dobrý den pán Fritz,

chcel by som sa Vás prosím spytať, ak sa Vás to príliš nedotkne, ako ste sa vyrovnal s touto pasážou z Posolstva Grálu z prednášky 32. Falošné Cesty „Vnitřní, tiché, takzvané pokorné očekávání lepšího není ve skutečnosti ničím jiným než požadováním, i když je to ještě jinak řečeno tak krásnými slovy. Každé požadování je však drzost. Samotný Bůh má požadovat!“ Abdrushin nám Posolstvom Grálu objasnil náš cieľ putovania stvorením, ktorý je v Raji. Každý čitateľ Posolstva Grálu vie, že len v Raji môže zažiť blaženosť a šťastie. Ja stále myslím na Raj ako na svoj poznaný cieľ. Ako to ale dať dohromady z citovanou pasážou? Ja očakávam lepší život v Raji, no zdá sa, že sa prevíňujem voči Bohu. Ako ste sa vyrovnal voči očakávaniu lepšieho v Raji, ktoré je zapovedané a nutného poznania a udržiavania vedomia cieľa svojej cesty stvorením, ktorý máme stále vo vedomí ako Raj? Určite to nie je chcené, aby sme na Raj zabudli a nemysleli naň. Ako teda myslieť na Raj a neočakávať na lepšie, že raz sa do ňeho dostaneme? Ako zaujať správny postoj? Ďakujem O.J.

-ZF-

Dobrý den přeji pane O.J.

Děkuji za otázku. Je užitečné si ji položit, protože ona se týká čtenářů Poselství mnohem více, než by se dalo očekávat. Jako mnohé jiné výroky v Poselství, nelze ani tento brát samostatně a odděleně od zbytku celé přednášky. Ta je jako celek zaměřena na nesprávný duchovní postoj věřících, kteří jsou, aniž si to většinou uvědomují, v domýšlivém postoji „již spasených“. Jsou o sobě přesvědčeni, že mají správnou víru a proto očekávají od Boha „odměnu“ v tom, že je spasí a dá jim Ráj. Když budeme pozorně poslouchat čtenáře, najdeme u nich velmi často přesně takové vnitřní uspokojení, které se vyjadřuje např. výroky: ...my máme naše Slovo...my jezdíme na Horu, oni ne...my čteme Poselství Poslední ruky, ale oni ne a tak nedojdou ke Světlu...my čteme správné původní Poselství, ale oni to falešné, my tedy máme spojení se Světlem...učedníci, kteří tam udělují požehnání mají spojení se Světlem, ale ti druzí učedníci ne...a mnohé jiné výroky, které vyjadřují uspokojení, jak já to dobře chápu a dělám.

Přednáška Nesprávné cesty je zdánlivě určena církevně věřícím, ale ve skutečnosti mluví o obecném nesprávném postoji, který nazýváme duchovní pýchou. Na jiném místě Poselství je ovšem již řeč spíše o čtenářích, ale význam je stejný /př. Neumdlévejte/: Především se braňte vzniku onoho blaženého pocitu, který mnozí nazývají pokorou, ale který neznamená nic víc, než uklidňující vedomí, že jste se svým jednáním zalíbili Bohu a nyní od Něho můžete očekávat dík, odměnu. To je duchovní pýcha, jedno z nejhorších nebezpečí, jemuž podléhá většina všech věřících, aniž o tom ví, protože tuto pýchu skutečně považuje za pokoru.

V podobném duchu je pasáž z př. Vy, kteří jste si vzali za cíl: Jak je člověk ještě malý, a jak sám sobě si připadá velký! Zejména, když tomu věří, pro víru! Jak v něm potom září pocit povznesení nad svými předsevzetími, nad svým chtěním a nad těmi city, které on svému Bohu přináší vstříc. S jakým soucitem hledí na bližní, kteří jsou ještě daleko vzdáleni od této víry. Avšak všechn soucit je z největší části jen samolibost, duchovní domýšlivost, nebo ještě obojí silně smíchané. Zkoumejte se proto tak silně a bezohledně jak můžete.

Tyto a mnohé jiné pasáže hovoří o skryté duchovní domýšlivosti, kdy je člověk sám o sobě přesvědčen, jaký je „dobrý věřící“, jak Bohu slouží, tím, či oním způsobem. Z tohoto pocitu uspokojení pak samo sebou vyplývá, že Bůh ho jistě miluje, když on, člověk, se tak snaží žít podle Jeho vůle. No a další pocit následuje vzápětí, ...když ho Bůh miluje, tak ho jistě spasí, zachrání, dovolí mu cestu do Ráje, apod. To vše není o slovech a vnějších postojích, ale o pocitu vnitřního uspokojení. Ono jmenované „pokorné očekávání“, není touha po Ráji, touha po dobru, ale „očekávání odměny“ za to, že člověk „správně žije“.

To, o čem píšete Vy, je něco zcela jiného. Touha po Ráji a po světle je přirozená potřeba probuzení ducha. Jen to nesmí být skrytý požadavek...když tolik let poctivě čtu Poselství a tak se snažím podle něho žít, pak bych se přece měl do Ráje dostat, ne? Skutečná touha vede k aktivitě, k usilování, tedy k vlastní snaze po cestě do Ráje sám jít, ne k očekávání, že to Bůh sám nějak zařídí. Očekávání, o kterém hovoříte Vy, je v jiném smyslu, než to v přednášce zmíněné. V našem případě bychom tedy místo pojmenování „očekávání Ráje“ měli spíše hovořit o „usilování do Ráje“ o touze po službě v Ráji a o touze po užitečnosti ve stvoření, které je v každé vyšší říši lepší a duch tam je použitelnější a užitečnější...Těšit se na Ráj je správné, ale nestačilo by to, kdyby se člověk skutečně jen „těšil“ ale nic pro to, kromě víry v Boha, nedělal.

Rozhodně je správné si na takové pocity uspokojení dát pozor, protože tím, že máme v rukou to nejvyšší poznání, můžeme velmi lehce upadnout do pocitů, že jsme na tom lépe, než jiní věřící i nevěřící a máme větší nárok na Ráj...a dostaneme se přesně do vnitřního stavu, před kterým tato přednáška varuje.

O.J.

Dobrý deň pán Fritz,
ďakujem za odpoveď a Váš výklad. Ja to vnímam ešte v tej rovine, že by sme mali žiť predovšetkým viac intenzívnejšie v prítomnosti.
S priateľským pozdravom, O. J.

-ZF-

Ano, nepochybně ke správnému postoji patří i život v přítomnosti-tedy nesníť o budoucnosti, ale pracovat na sobě a své cestě nyní. Jak jsem naznačoval ve svém příspěvku, nemáme o budoucnosti „snít“, ale o ni „usilovat“ svou činností a aktivitou...

Nicméně si myslím, že uvedená přednáška „Nesprávné cesty“ není o žití v přítomnosti, ale domýšlivém požadování Boží přízně. O životě v přítomnosti je jiná přednáška, která se tak i jmenuje. Ovšem vše spolu souvisí a cesta do Ráje klade požadavky na splnění všech pokynů.

114. otázka: Imigranti, běženci, exodus

-ZF-

Evropská společnost, a proto i náš národ, začíná být konfrontována s faktem masového stěhování chudších, nebo i týraných lidí, do zemí bohatších a klidnějších. Mnohým je již jasné, že to přivodí mnoho problémů a taky, že je to již i každodenně přináší. Obecně existují dva názory v mnoha odstínech. První je „pozitivní, kladný, vstřícný“ ...k uprchlíkům. Je nutné jim nějak pomoci a to, že přicházejí nezvaní, v noci a ilegálně bereme jako důsledek situace, za kterou oni nemohou. Musíme jim pomoci za jakoukoliv cenu a nepítvat se v tom, jestli jsou to skutečné oběti, nebo ne. Zabývat se nějakým jejich tříděním, nebo dokonce jejich nevpuštěním na naše území... to by bylo nelidské, nedemokratické a nebylo by to ve smyslu křesťanské lásky k bližnímu.

U druhého postoje se lidé hlavně zamýšlejí nad důsledky poskytnuté pomoci pro pomáhajícího. No a pak tu máme maximalistické formy obou názorů. Ve druhém případě jsou lidé extrémního a nacionalistického druhu připraveni každého, koho oni neuznají jako „čistého“, odstranit všemi prostředky, včetně těch násilných.

U skupiny naladěné k nějaké pomoci imigrantům je jakousi extrémistickou odnoží skupina lidí, kteří jsou ochotni třeba i obětovat sebe, svou rodinu a národ, jen, aby pomohli potřebnému. K těmto se ještě drží lidé naivní, kteří „věří v dobro“ a proto nepředpokládají, že by toho někdo mohl zneužít. Neinformovanost této skupiny, která příliš nesleduje světové, politické a národní dění, tomu jejich naivnímu názoru velice napomáhá. Žijí v idealistické představě, která je sice pěkná, ale nevychází z reality dnes žijící populace a stavu lidských duší zde na zemi. Ve smyslu Poselství to nejsou názory idealistické, ale názory naivních snůlků, které jsou samy o sobě krásné, ale zde na zemi vyloženě škodlivé. Žel k těmto názorům inklinují lidé věřící a také čtenáři. Chtěli by jen lásku, mluvit „srdíčkem“ a ne rozumem zvážit vhodnost a nevhodnost rozhodnutí, a tak používají při posouzení okolností svůj vypestovaný pocit „obětavé lásky“.

Mnohý čtenář by se tak dal s úspěchem zařadit mezi „komunisty“ ve smyslu jejich zidealizovaných představ, že když se lidem dá vše, tak si oni vezmou jen tolik, kolik skutečně potřebují a ne víc, že tedy nevyužijí a hlavně nezneužijí svodu „brát si bez omezení...“, ale...celá historie mluví o opaku. Člověk potřebuje překážky, aby se na nich učil, potřebuje ale také nad sebou přísný dohled, protože je slabý a sám sebe neuhlídá. Když je na něj někdo „hodný“, je jistě rád, děkuje, ale brzo si na to zvykne, bere to jako samozřejmost a reptá, že nedostal víc...takoví, žel jsme, a proto potřebujeme být „hlídání, třídění a i omezování“, protože vždy bereme víc, než je nám „zdrávo“ a škodíme si.

Člověk „hodný“ nebývá vždy člověkem „dobrým“. Hodný člověk provede to, co si on myslí, že je příjemné druhému. Člověk „dobrý“ však udělá to, co je druhému užitečné. Náš národ se po léta snažil být „hodný“ k jinak smýšlejícímu etniku Rómů. Daroval jim domy, vyplácí jim dávky, má omluvu pro jejich ještě nezralé chování, kterým škodí spoluobytelům. A já si kladu otázku, jestli jsme tím skutečně Rómům pomohli? Naučili jsme je, že i když nebudou společnosti nic dávat, ona jim dávat bude stále. Naučili jsme je, že když se budou domáhat našeho soucitu-dáme ještě více. Nenaučili jsme je zákonu dávání a brání, ale lenosti a požadovačnosti. Skutečně jsme jim pomohli, když jsme je rozmazlili, jako když rodiče v „opičí lásce“ kazí své děti? Já si myslím, že jsme Rómům nepomohli, svou rodičovskou roli vůči nim jsme nezvládli a dnes sklízíme jejich nevděk, ale i pohrdání – v jejich očích nejsme „hodní“, ale hloupí a slabí.

Arabské a muslimské, ale i další národnosti, také pohrdají takovou slabostí, kde se dárce dobrovolně zotročuje pro obdarovaného. A naši Rómové nejen že si nás za to neváží, ale při nejbližší příležitosti chtěli houfně emigrovat do vyspělejších zemí, protože tam by mohli systém využít ještě lépe. Není to dobré a skutečně prožité zjištění, ne jen někde vyčtené, pro naše dnešní posuzování situace s imigranty? Ano situace jistě není stejná a mezi běženci jsou jistě chudáci zasluhující nějakou pomoc, ale my lidé jsme v principu stejní a reagujeme velmi podobně v podobných situacích... Když bezdomovci darujete peníze, nepůjde si koupit čisté oblečení a jídlo, ale většinou alkohol. Je to jeho životní

styl, jeho současná „přirozenost“. Známe dobře „přirozenost“ imigrantů, abychom věděli, co jim máme dát, aby jim to bylo k prospěchu? Víme, co si počnou s darem života v jiné společnosti, máme ověřeno, jak a zda vůbec, se dokážou přizpůsobit? Nebo se snad budeme přizpůsobovat my jim? A bude jim to k užitku, nebo jim to jen bude „příjemné“?

Vážíme si Poselství a každého slova, které Abdrushin pronesl. Rádi bychom tak i žili, ale protože v nás jsou zakořeněné názory z naší rodinné výchovy, společenského ovlivňování, ale především z předchozích inkarnací, které jako nepozorovaný vnitřní postoj nevědomě vede naše postoje – je pro nás velmi těžké v Poselství najít to, co je užitečné pro konkrétní situaci. A tak si každý čtenář najde jinou větu a podle ní hodnotí svět, z venčí pozorováno to vypadá, že každý čteme jinou knihu, úplně jinou knihu s úplně opačnými názory.

Proto i já mohu jen sdělit „svůj názor“ a ne tvrdit „je to Vůle Boží“, protože jsem pozorováním světa a lidí došel k tomu, že nikdo na zemi doopravdy neví, co je Vůle Boží. Jistě lokálně dojdeme k tomu, že toto je dobré a tamto ne/a někdy se možná i střetáme/, ale v jiné situaci se už opět rozhodneme proti Řádu, i když přitom tvrdíme opak. Nikdo z nás totiž není Deska nepopsaná, na kterou sám Abdrushin napsal přikázání, jak správně žít. A kdo si to myslí, na toho ještě prohlédnutí čeká.

Tak i ve mně vyvstalo jakési povědomí o tom, jak ten Boží řád asi funguje. Jak slovo Řád napovídá, bude to nějaký pořádek, zákonitost, pevný mechanismus, i když se projevuje v mnoha proměnách, takže to vypadá, jako by „pevný“ nebyl. Slovo „pevný“ bude tedy lépe nahradit slovem „vždy důsledný“. Protože tady na zemi jsme nikdy /vyjma úplných počátků/ nežili správně, bude problém hledat vzory v minulosti.

Použití za vzor pro přijetí imigrantů Abdrushinovu říši s národem IsRa, jak se o to někdo pokusil, mi nepřijde úplně adekvátní, protože šlo o úplně jiné souvislosti a jinou vývojovou situaci. Tehdy se nějaké kmeny dobrovolně připojily k Abdrushinovu národu a on je přijal. Měl to ovšem být vzorový národ a stát, ty kmeny měly nějakou svou vývojovou historii, byly dlouhodobě připravovány a vedeny Řádem a zasloužily si svým vývojem, že směly samy hledat a nalézt Světlo svou duchovní i pozemskou hybností. U nich to nebyl útek z nepříznivých podmínek, žilo se jim dobře. Také se jim nenabídly výhody, finanční podpora a život zdarma bez vlastního přičinění. Tehdy též nebyla přelidněnost, proto jim mohlo být přenecháno k vývoji VOLNÉ území, aniž by jejich přítomností byly nuceny radikálně a k horšímu změnit svůj život místní obyvatelé.

Tyto kmeny tedy dostaly příležitost k samostatnému rozvoji vlastními silami, aniž by omezovaly vývoj jiných lidí na jejich cestě. Také v nich byla láska ke Světlu a vůle se změnit pro světlo. Tato touha je dovedla k Abdrushinovi, touha po Světle, ne po pozemském lepším životě. To je zcela jiná situace, než ta dnešní. Kdybychom tedy chtěli použít tehdejší model pro dnešní dobu, jako ten správný, prověřený a Bohem chtěný, pak bychom jej museli napodobit se vším všudy.

Tedy vymezit velké neobydlené území, kam bychom dovolili utečencům dojít, a to i přes naše území, ovšem s bdělým dohledem, protože utečenec je sice člověk trpící, ale nemusí být člověkem ani dobrým, ale dokonce ani hodným. Na tomto novém území by se pak mohli vlastními silami rozvíjet svým vlastním a jedinečným způsobem. My bychom jim pomohli radou, technickou výpomocí, ale vždy tak, aby oni sami museli pracovat pro své blaho, ale ne nechat se živit pro rozvoj Řádem nechtěné duchovní lenosti. Jak jsem se dočetl, má být člověk i při obdarovávání velmi pozorný, přísný a spravedlivý. Nikdy nesmí darovat druhému to, co on by zneužil pro svůj neprospěch, jen proto, že se mu to líbí. Lidstvu se ale přece většinou „líbí“ a požaduje to, co je mu k neprospěchu.

Jistě nemáme být lhostejní k utrpení bližního, ale v dnešní zvrácené době se naučili nejen jednotlivci, ale i celé skupiny lidí, využívat soucitu k manipulaci druhých, které takto využívají. To je nutné mít na paměti, a proto nelze plošně a neadresně otevřít hranice a vpustit kohokoliv, kdo řekne, že trpěl. Zde zákonitě musí být selekce, musí být oddělení ti, kterým má být pomoheno od těch, kteří jen chtějí využít situace k pohodlnějšímu životu a současně ještě oddělit ty, kteří chtějí využít tohoto

zmatku, aby se s nekalými a zločineckými úmysly dostali do dobrých lovišť, kde chtějí jen škodit. Protože je naprosto jisté, že v době, kdy po celém světě se pohybují sebevražední útočníci z Islámského státu, využijí tohoto již těžko kontrolovatelného chaosu, ke svým cílům. Nebyla by to jen naivita, ale byla by to trestuhodná duchovní lenost, nechat takové živly, aby zaplavily různé země a tam vraždily a škodily všemi svými podlémy způsoby.

Každý národ má pečovat a chránit svou jedinečnost, která je chtěná a můžeme ji chápat jako „Boží dar“. Duch národa, jeho historie, různé dovednosti, to vše je výdobytek píle národa, pomoci a darů bytostných právě tomuto konkrétnímu národu. To nesmí být odhozeno ani pro ušlechtilou myšlenku sebeobětování či pomoci. To není ušlechtilost, ale hřích a pohrdání Božím darem. I náš vzdálený učitel Hjalldar neobdarovával kmeny a lidi jednostranně. Kdo se nechtěl přizpůsobit, byl zničen, jako pralesní lidé. Boží řád vyžaduje vyrovnaní, nelze obdarovávat plošně, bez zákona rovnováhy. Proč byli vyhubeni Inkové? Protože byli „hodní“, ale nebděle se otevřeli komukoliv. Museli se naučit být ostražití, naučit se třídit, co k nim přichází a v případě potřeby se tomu i ubránit se zbraní v ruce. Proč byla z Boží Vůle vybudována Čínská zeď – na ochranu před proudy zvenčí, které by zničily národ a zemi.

Nejhrubší hmotnost je oproti ostatním vývojovým úrovním velmi specifická a proto vyžaduje mnohem větší pozornost, než na onom světě. Na onom světě vše funguje jednoznačně a srozumitelně, a proto bude dobré se po vzorovém příkladu poohlížet právě tam. Jak to tam tedy funguje. Lidé jsou odděleni podle svých vnitřních tužeb, návyků a směřování do skupin a center, kde jsou si podobní. Když někdo dojde ve svém vývoji dále, zákon tře mu dovolí, aby postoupil do vyšší úrovně, do lepšího života, kde mu bude lépe. On si to musí zasloužit zcela osobně, ne plošně, ne soucitem, ale vnitřní změnou a ochotou se přizpůsobit. Jinak mu to zákon nedovolí, chce-li jít výše a není-li k tomu změněn, na hranici úrovně nemůže projít dále, je mu špatně, omdlí, apod. Budeme-li chtít tedy jednat i zde na zemi podle Řádu, musíme to napodobit, jistě bude to obtížnější, rozpoznat podstatu druhého, ale měli bychom se o to snažit.

Jak to probíhá zde na zemi? Máme tu některé příklady. Například ve Francii je dnes údajně již více přistěhovalců, než vlastních obyvatel/to není samozřejmě výsledek současné migrace, ale dlouhodobé podpory jakýchkoliv přistěhovalců/. Tito přistěhovalci dostanou občanství, takže úředně již nejsou „cizí“, ale oni sami zůstávají většinou stále ve své původní mentalitě i názorech. Snad se naučí jazyku a nějakým vnějším věcem, ale v nitru zůstávají původním Číňanem, Arabem, Afričanem, a podobně. Je to logické. Než se člověk inkarnuje, jako například Číňan, předchází tomu dlouhé období formování názorů, životních postojů, nebo i inkarnačních vazeb na tuto existenci. Takových věcí se člověk hned tak nezbaví. Možná se inkarnuje vícekrát jako Číňan a proto je dost nepravděpodobné, že přestane být Číňanem jen proto, že ho přestěhujeme o pár kilometrů jinam.

Máme v rodině Araba, nemám proti němu nejmenší výtku, ale za 30–40 let, co tu žije, pořád zůstal Arabem a nikdo mu to nemůže mít za zlé. Doma chodí v arabském oděvu, sleduje arabskou televizi, své děti, které má s Češkou, naučil arabsky a jezdí na dovolenou do Arábie. I po těch desetiletích mám problém mu rozumět. Slaví Ramadán, atd, atd. Když bude jeden ve městě, nikomu neuškodí a může být dokonce zajímavým zpestřením. Když jich ale bude padesát procent, myslíte si, že se změní toto město?

Jeden Arabský představitel pronesl veřejně něco v tom smyslu, že oni dobudou celý svět, nepotřebují k tomu zbraně, utlučou nás vaginami svých žen. S ohledem na jejich větší porodnost a jasný cíl, za kterým cíleně jdou, je jejich vize velmi reálná. Že pošetílí Evropané jim k tomu sami dopomohou je smutné, ale nemůžeme to považovat za Bohem chtěné a Bohulibé. Bůh nám dal křesťanství jako pokrok na cestě k Ráji. Pokud dovolíme, aby toto křesťanství bylo smazáno jinými věroukami, nebude to slovo „soucit“, ale slovo „hřích“, kterým bude nakonec naše jednání označeno...

Zamysleme se nad vývojem, jak asi bude pokračovat ve smyslu idealistických představ – musíme pomoci všem, oni jsou chudáci, milujme je a otevřeme jim své hranice, domovy a srdce – bez omezení v čisté lásce, protože tak to Bůh – Láska po nás chce.

Davy přistěhovačů budou proudit stále silněji, protože jak zjistí, že je to možné a jak se rozšíří zprávy, jak se v Německu a jinde budou mít dobře, kolik dostanou dávek, bude zájem růst. Už se nebudou přidávat jen potřební a nešťastní, ale všichni ti, kteří se chtějí mít lépe a dobře. To je ale přece přáním každého člověka... Uprchlícké tábory se rychle naplní a vzroste tlak někam je přesunovat. To vyvolá napětí mezi státy a tím další třenice. Uprchlíci, a to i ti „hodní“, jsou prostě jen „lidé“ se všemi svými přáními /která nás podle Poselství dovedla do dnešního zoufalého duchovního stavu/.

Po prvním poryvu vděčnosti přijde zklamání, že se zase tak dobře nemají, jako tomu bylo u našich Rómů, kteří chtěli emigrovat do vyspělejších států. Ze zklamání to přejde do reptání a požadavků, protože člověk je prostě takový /imigranti nejsou andělé, ani nějakí mimořádní a ušlechtilí lidé, ale jen „lidé“ se vším, co k tomu pojmu podle Poselství patří./ Pochopitelně si budou chtít zachovat své zvyky, které jsou pro ně tradicí, ale i posvátným příkazem. Tyto zvyky jsou pro nás přežití a mnohdy barbarské, jako třeba ženská obřízka, zneužívání žen, mužský diktát, víceženství, a mnohé jiné. Budeme jim zakazovat, co je jim svaté? Pak si od nich vysloužíme vzdor. Budou to dělat proti naší vůli, tajně a to opět vyvolá nedůvěru a střety.

A vyvstanou dvě možnosti – držet je izolovaně, anebo je nechat splynout s národem, který jim poskytl přístřeší. Izolovaná forma je při větším množství technicky těžko proveditelná a připomíná tábory zajatců, proto proti ní bude obecný odpor, jako proti něčemu nelidskému a nedemokratickému. Technicky by přicházelo v úvahu jediné jim přenechat izolovanou část vlastního území státu, aby si tam žili, jak oni chtějí a my je budeme jen živit, ale nebudeme jim mluvit do jejich zvyků a způsobu života. Prakticky je tato verze neuskutečnitelná, protože nikdo nemá tak velké území, aby je mohl darovat, a nikdo není tak bohatý, aby mohl živit další lidi, bez toho, aby oni za to něco společnosti vrátili.

Zůstává tedy jen ta druhá verze, tedy nechat přistěhovače splynout s národem. Snad kdyby nám Abdrushin nepsal o tom, že křížením ras dojde jen k degeneraci obou, kdyby nám nepsal, že každý národ si musí ponechat svou vlastní a jedinečnou kulturu, kdyby nám nepsal, že když národ předá svou kulturu jinému národu, pak to špatně dopadne, kdyby nám nepsal takové věci, pak bychom si mohli namluvit, že promíchání národů je něčím užitečným, ale takto tomu, alespoň já, věřit určitě nemohu.

Bůh nám dal od samého počátku mnohotvárnost různých národů, aby byla vytvořena možnost vzájemného obohacení. Promícháním tato různorodost mizí, vzniká hybrid, nebo spíše mutant, který není Řádem chtěn. Mnohotvárnost vidíme v periodické soustavě prvků, jejichž interakce pak vytváří mnohotvárnost hmoty. Při zániku hmoty předpokládají vědci přeměnu této mnohotvárnosti do jediné hmoty neutrinum. To je poslední přeměna hmoty před jejím rozkladem v Černé díře. Nesnážíme se svými snahami, které označujeme jako Bohulibé, vlastně jen uspišit zánik lidské společnosti? A to ze své vůle, ne proto, že by nám to někdo poručit. Jen proto, že „nechápeme“ a myslíme si, že naše skutky jsou demokratické, lidské a křesťanské, i když při nich zničíme, co nám bylo z Boží milosti dáno pro úspěšný rozvoj...

Necitelně přihlížet utrpení bližního by jistě svědčilo o otupělosti duše. Obětování vlastního vývoje pro druhého se však rovná odhození vlastního života, což Abdrushin jednoznačně odsoudil. Chceme-li pomoci trpícím, a to bychom měli, musíme hledat jiné způsoby, které odpovídají zmíněným fungujícím principům ve stvoření. Bude to těžké, nepůjde to tak rychle a pomoc by pak nebyla tak příjemná pro trpící, ale byla by pro ně mnohem užitečnější.

Uprchlíci musí v první řadě pochopit, že nemohou jako masa procházet zeměmi a čekat, že je všude budou jen zdarma živit. Musí si uvědomit, že budou tříděni a pomáhat se bude jen některým a to za podmínek jejich užitečné práce a bezvýhradného podrobení se příkazům pomocníka. Myslím si, že kdyby se dnes jakákoliv pomoc takto přísně a spravedlivě podmínila, mnoho by jich vůbec na cestu nevyrazilo. Musí se jim neustále opakovat, že prostě není možné, aby celá Afrika se přestěhovala do Evropy, která ji pak bude živit, šatit a ubytovávat. Běženci úmyslně zahazují doklady, aby se nedalo

zjistit, kdo a odkud jsou – to jsou přímé metody pro infiltraci kohokoliv kamkoliv, bez možnosti ochrany. Pokud přijmeme takovéto podmínky, pak si budeme sami vinni svou zkázou, kterou si plně zasloužíme.

Nyní je v pohybu údajně až 25 miliónů lidí, kteří chtějí, aby je někdo nakrmil, ošatil, dal jim obydlí a staral se o ně. Za desítky let jsme nedokázali pomoci Rómům, kteří jsou alespoň částečně přizpůsobeni, nebo alespoň, nejsou tak druhově, mentálně a tradičně vzdáleni, jako ti, kdo přichází. Již ze spoluzítí s Rómy vzniká stále více sporů a problémů, co bude následovat při větším množství tak rozdílných národností? I jednotliví přistěhovalci neznamenaají soudržnou masu, ale skládají se z různých menšin, z nichž některé se nenávidí vzájemně a probíhají mezi nimi války, dokonce letité války. Tyto války přenesou do národů, které je naivně přijímají.

Protože se Afrika do Evropy nevejde a jiné národnosti nelze smíchat se stávajícími, aniž by to uškodilo všem, zůstává jen hledat, jak těmto lidem pomoci v jejich rodné vlasti. Nezdá se, že humanitární pomoci, kdy se do násilnické země jen odvezou potraviny a léky, je příliš účinná. Místní agresori pochopitelně ukradnou vše, co budou moci ukrást. Amerika, která se postavila do role morálního zachránce světa, má jednak sama co dělat se svými imigranty a jednak se ukazuje, že ani násilná záchrana nějakého státu nepřináší slibovaný mír.

V zemích, kde vládla diktatura a tyto země byly vojenskou mocí od ní osvobozeny, nenastal mír, ale ještě větší boje. Obyvatelstvo neumí žít v harmonii, a proto jim tyranie přinášela určitý řád. Mnohdy nespravedlivý a krutý, ale přece jen, řád. Vzniklá „svoboda“ osvobodí jen pudry a nezralost obyvatel, což se krystalizuje do vzniku místních bojů, tříštění na další a další skupiny, které bojují proti sobě – vzniká občanská válka uvnitř „zachráněného národa“. I to by nám mohlo být jistým poučením, že lidem nelze pomáhat bez dokonalé znalosti jejich povahy, druhu smýšlení, postojů a hlavně slabostí. Pomoc pak musí být taková, aby i při dobré vůli, nebyla nakonec ještě větším zlem.

Exodus je součástí rozdělení světa na muslimskou a křesťanskou část. Toto rozdělení trvá již velmi dlouho, ale stále více se prohlubuje. Jestliže tu zmiňuji jen dvě náboženské skupiny a materialismus ne, není to opomenutí. Současné světové křesťanství má v sobě již tak zarostlé materialistické chápání, že je druhou skupinou, muslimskou, již téměř považován za totéž. Muslimský svět má proti křesťanskému jednu velkou výhodu. Muslimové, ať žijí kdekoli, berou svou víru jako součást života, jako životní styl, ne jako nedělní povznesení, ale jako každodenní postoj.

Křesťanství za svou epochu postupně stále více ztrácelo svého „ducha“, až se stalo věcí vnějškovou. Příjemným povznesením, ale ne mocným děním a úplnou náplní každodenního života. Stalo se tedy prázdným a bez ducha, proto i spícím, ne-li mrtvým. Muslimské přesvědčení je živé, i když je to mnohdy život agresivní, expanzivní, s touhou po rozpínání a boji. Je tedy tak „živé“, jako třeba člověk naplněný vášní nenávisťi oproti dobrákovi, který by „mouše neublížil“, protože je líný, aby se po ní i jen rukou ohnal. Proto má muslimský svět úspěšně nakročeno k poražení světa křesťanského, který jde cestou Inků – hodných, mírumilovných a slabých...

Křesťané si žijí ve své příjemné představě jistého spasení a toho, že už je Bůh očekává, aby je odměnil, materialisté pak jen v hledání zábavy a pokud možno vyhnutí se všemu nepříjemnému. Čtenáři ovšem často nejsou lepší, vytvořili si virtuální představu světa, idealistického světa a ten skutečný a reálný svět kolem nechtějí vidět, ten je temný, a proto o něm nechtějí ani slyšet. Při této neinformovanosti a cílené slepotě je velmi snadné je zmanipulovat k čemukoli, stačí jim předhodit slova láska, světlo, dušičky, apod. a budou schvalovat leccos, co ostatním bude připadat špatné a temné. Bez orientace v tomto temném světě se člověk snadno stává nástrojem kohokoliv, aniž si to uvědomuje...a může chtít to nejlepší.

Muslimský svět však nesní, ale bojuje o to, aby se naplnil jejich plán. Proto bychom měli být bdělí a vše, co přichází, hodnotit velmi pozorně. To, do jakého prostředí se člověk narodí, je jistě projevem jeho předcházejícího bytí, právě tak, jako jeho tělo. Naivní představa věřících, že všichni trpící, všichni

postižení, jsou „chudáci,“ je tedy pravdivá jen částečně. Utrpení bez pochopení neosvobozuje a neočisťuje duši. Primitivní lidé žijící jako zvířata, postižení, jsou jistě hodni pozornosti a soucitu, ale nejsou nevinní a zdaleka to nemusí být hodní lidé, ale lidé karmicky obtíženi. Hodni pomoci, jako každý jiný, když k ní usilují...

Pomoc běžencům určitě má být poskytnuta, ale určitě ne tato. Musí to být pomoc uvážená, cílená k těm, kteří ji skutečně potřebují. Pomoc přesně situovaná a formovaná tak, aby jim pomohla, což bude většinou jiná pomoc, než by si přáli. Pomoc taková, aby nebyla destrukcí pro pomáhajícího, což neznamena, že se on neuskrovní pro druhého, ale nesmí to být na úkor jeho vývoje, na úkor jeho duše. Protože jsme tu především pro rozvoj své duše, na tu nesmíme zapomenout, pak to není pomocí pro nikoho.

To, že na nás prostřednictvím těchto dějů dopadají naše hříchy, kterými jsme se jako bílá rasa po generace proviňovali proti rase černé, je sice pravda, ale nesmí to být důvodem k sebevraždě. K obětování sebe sama, abychom snad „odpykali“. Máme jednat moudřeji než dříve, ale také méně emotivně. Dřívější emoce vykořisťování a útlaku, nahrazené dnešní emocí sebezničení sebeobětováním je jen jiná forma stejné chyby.

Nihilistický postoj, který jsem slyšel i od čtenářů, že „jsou to důsledky soudu, a proto se proti tomu nic nedá dělat, jen to přijmout“, vede nejen k pasivitě, ale přímo k otevření dveří k vlastní zkáze. Ano, pak přijde zkáza, ano bude to „karma“, ale ne ta z minulosti, ale jen následek dnešní hlouposti a naivity.

Budme tedy moudřejší a náš soucit i lidskost navedme na zdravé cesty skutečné pomoci druhému. Nebude to však lehké...

Pan O.J.:

Dobrý deň pán Fritz,

úplne s Vami súhlasím vo všetkom čo píšete. Len dodám citát z prednášky „Nový zákon“ :

„A kde jsou dva nestejní, kteří se spojili, tam bude podle zákonů vyšší stažen dolů, avšak nikdy nevystoupí nižší vzhůru! Neboť ve stvoření může jedině vyšší sestoupit do nižších úrovní, nikdy však nemůže duch učinit jen jediný krok z místa, kde stojí!“

Žiaľ vec je o to komplikovanejšia, že exodus moslimských uprchlíkov je dôsledkom toho, že západ rozbombardoval, rozvrátil a zničil tieto krajiny a tak je to do istej miery karmické. Západ má podľa mňa zodpovednosť za vznik Islamského štátu, islamského radikalizmu a organizácii ako Al-Kajda, takže toto sú len dôsledky, ak nie priamo umysel zo strany západu, ktorý exodus možno umyselne organizuje.

Abdrushin povedal, že človek je spojený s pôdou, na ktorej sa narodil a že len tam môže idealne bez poškodenia dozrieť. Afričan v Európe je vytrhnutý z jemu duchovne prospešných žiarení a preto nastáva len zmätok a upadok vo všetkom. Preto Abdrushin aj povedal, že po očiste už nebude žiadne miesenie rás.

S prianím pekného dňa.

Pan P.K.:

Dobrý den pane Fritzi, moc pěkně a trefně jste to napsal, naprosto souhlasím...

Pan F.J.:

Vďaka Vám za mail, vážený pán Zdenek Fritz,

ktorý ma veľmi zaujal a najviac ma zaujala tá skutočnosť, že nečitateľ Posolstva môže mať oveľa reálnejší pohľad na vec, než čitatelia Posolstva Grálu. A to je paradox, pretože podľa PÁNOVÝCH slov, by čitatelia Posolstva mali mať vedenie a chápať i rozumieť zákonom stvorenia.

Môj názor na celú imigráciu černochovej je taký:

Černosi nie sú žiadne chudáčka a neviniatka. Tie hladujúce detičky z Afriky sú v skutočnosti opäťovne vrátení beloší otrokári, ktorí sa obohatili v 18. a 19. storočí na úkor Afričanov a teraz sa vrátili do Afriky, aby na sebe spätne odžili to, čo ako otrokári spôsobili Afričanom v 18. a 19. storočí. To môžu odpykať jedine v Afrike a nikde inde.

Možno si niekto povie, že som tvrdí a nemám k nim žiaden súcit. Keď som študoval v Košiciach som sem-tam stretol Róma – dieťa – ktorý bol nafetovaný a pod vplyvom drog. V minulý rok som pozeral reláciu V siedmom nebi, kde jedna vysnívala nejaký sen pre deti, „chudáčka“, z Ugandy, a keď bol moderátor Vilo v Afrike a ukazovali tie deti, „chudáčka“, ktoré sa už s AIDS narodili, ako na ulici, horšie podvyživení než Romovia ešte viac fetujú ako Rómske deti, tak som pochopil. Voči takýmto ľuďom sa nesmie preukázať žiaden súcit. Namiesto toho, aby z prežitia pochopili, prečo musia trpieť, že sa im iba spätne vracia to, čo sami si vytvorili v minulosti, sa týraním vlastnej schránky a drogovaním ešte viacej zaťažujú.

Jediná pomoc pre nich, ktorá by bola pre nich pravým milosrdenstvom, je, keby k nim prišiel niekto a im vysvetlil, že sa nesmú protiutrápiť utrpeniu, že to, čo prežívajú, si spôsobili sami v minulých životoch, a preto nie sú žiadne neviniatka, ani chudáčka, ale tí, ktorí kedysi druhým spôsobili presne tú istú bolesť, ktorú musia na sebe teraz spätne prežiť. Iný súcit by bol iba falošný, a teda pokrytectvom!

PS: Tie dieťatka sa s AIDS narodili preto, lebo ich rodičia si pichali heroín.

Paní K.N.:

Dobrý večer pane Fritz, email od Vás mě velmi potěšil, protože to cítím stejně, co jste mi napsal o imigrantech.

Navíc jste napsal i věci které by mě nenapadly, víc jsem o tom přemýšlela a musím jen souhlasit. To co jste napsal, mě probralo jakoby z mrákot a pocítila jsem vzepětí sil a bojovný pud. Ne tak jako muži, ale v cítění, myšlení i v řeči se to projevuje. Je to jakási ostrážitost a bdění...

Pan P.W.:

V těchto věcech se opravdu musí pocítit milosrdenství a empatie, protože když to člověk nedokáže, může se narodit v jejich kůži...

Mějte krásné dny.

Pan J.K.:

Dakujem veľmi pekne za Vas mail, pan Fritz. Taku obsiahlu uvahu som necakal, ale veľmi ma potešila a priniesla podnet na zamyslenie sa a hľbsie skumanie. Mate pravdu vo vsetkych bodoch. V myšlienkach a v citení sa cosi podobne vyskytuje, ale nedokazem to preniesť do pisma. Schopnosť chapania Posolstva tiež vyzaduje nejaku duchovnu uroveň, ktoru nie kazdy ma. Preto asi tie diametrálne rozdiely v názoroch na konkretnu problematiku. Vo vsetkom je rozhodujúca snaha o pochopenie a prevedenie do praktického života pokiaľ to je spravne z vyššieho hladiska.

Nedavno sa mi ozval jeden moj kamarat a konkretno tuto temu nacrtol. Nevedel sa k tomu vjadrit podrobne, ale citil, ze to nieje riesenie, aby sme podporovali imigracnu politiku. Ten clovek nieje citatelom Posolstva, ale proste to citil. Tak som mu nacrtol moj obraz, s cim viac menej suhlasil a rozhodol sa ist na protest. Na ten by isiel aj bez mojho nazoru. Su medzi nami ludia, ktorí sice nie su /aspon zatiaľ/ citateľmi Posolstva, ale maju trizve pohľady na udalosti ako take. Naozaj sa netreba zabarikádovať a tvarit sa, ze my sme svetli a vsetci okolo nas su temni, ale treba sem tam nahliadnut aj do toho, co nam je „proti srsti“ ak sa vyskytne nejaký vazny podnet. A toto vazny podnet je. Upatat sa v predstave, ze sme spaseni, pretoze citame Posolstvo, tak to nas nikam nedoviedie. Pride mi to veľmi neprirodzene. Tam proste chyba zdrava davka sebareflexie, ktora chyba aj citateľom. Niekedy aj necitateľ moze mat pravdivejsi nazor, aj ked si celkom neuvědomuje, ako sa k nemu dopracoval.

Zijeme vo vaznej dobe, valia sa na nas vazne udalosti a my mame zaujat vazny postoj. Minimalne tie udalosti maju vyburcovat ludstvo zo spanku ducha. Tu neexistuje nieco take, ze mna sa to netyka. Je to velka prilezitost k duchovnemu pokroku. Kto ju prespi, mozno dalsiu uz nebude mat. Ved aj mna osobne vyburcovali udalosti k hladaniu. Na kazdu udalost alebo dej tykajuci sa dnesnej doby by sa dala napisat uvaha z hladiska Bozich zakonov. Skoda len, ze tie zakony nedokazeme aplikovat v nasich zivotoch ako samozrejmost.

Krasne ste to vystihol, ze sa tu a tam trafime a rozozname spravne od nespravneho. Ale najtazsie je dostat to do krvi. Ked mame posudit nieco, co sa nas osobne v podstate nejak moc netyka, tak to aj sem tam dokaze posudit z hladiska zakonov. Ale v nasich zivotoch...? Myslim, ze hmotnost je takym pociatkom nasho skutocneho vyvoja a nemozme dopustit, aby sa stala aj jeho koncom. Je mi jasne, ze som sa dnes nevyjadril konkretne k problematike, iba som nacrtoval nieco vseobecne, ale na zaklade toho vseobecneho si dokazem vytvorit konkretny nazor na konkretnu problematiku. Este raz Vam pekne dakujem a pozdravujem Vas.

-ZF-

Prišlo mi dnes e-mailem stručné a logické shrnutí situace s imigranty:

1. Prijetím prvního plavidla s imigranty se vyspala „objednávka“ na další plavidla!
2. Přicházejí nejbohatší z chudých – a nebudou nikde spokojeni!
3. Bohaté naftové krajiny je nechtějí /Kuvajt, Bahrain, Emirates a jiné/ ani jako pracovní sílu!
4. Přicházejí mladí muži /88%/ s islamskými zvyky, mentalitou, s džihádem v krvi!
5. Ti, co dostanou azyl budou obratně „vysávat“ státní kasy země, i kam přišli!
6. Jako „skokani“ se v dané zemi uchytí a budou tahat své příbuzné!
7. Bude narušena zákonnost, zvyky a složení společností kam přijdou = situace se nezvládne!
8. Miliony skutečně potřebných bude ve svých zemích dále hladovět a umírat = nemají prostředky k emigraci!
9. Je jasné, že migrace je v zájmu převaděčů, ba možná i „vyšších“ zájmů, jak připravit Evropu jako nové válčiště!
10. Evropa doplatí na demokratičnost svých demokracií, bude v chaosu, rozvratu a nastane „nutný“ důvod válkou nastolit pořádek!

Neupadá to i Vám naprosto logické? Jistěže má člověk pomáhat, mít soucit a nebýt lhostejný k utrpení bližního, ale současně má být pozorný a bdělý, aby nebyl zneužíván jen proto, že má idealistické myšlenky. Pomoc imigrantům máme hledat, jistě, ale ne se nechat zmanipulovat podle přání někoho, u koho vlastně ani nevíme, jaké má skutečné cíle...ale tušit to můžeme.

Pořád mi nebylo jasné, k čemu je nějakým silám nám tvrdit, že situace je demokratická, lidská a soucitná, když vede k chaosu, napětí a rozporům mezi státy. Vůbec mi nenapadla velmi jednoduchá pohledka – vytvořit chaos, který se pak bude řešit vojensky a „mírovou záchrannou válkou“. Jak prostě...stejně prostě, jako uměle vyvolat válku s Ruskem, proto, aby byl mír.

J Z

Ano, pane Fritz, připadá mi toto jasné a průhledné, až mne mrazí po těle...Cožpak si všichni ti „utajení manipulátoři“ jsou jisti svou věcí, považují všechny lidi jen za loutky? A ono se vše temné klube na světlo v době Soudu.....toto všechno musíme prožívat, aby se probudila naše bdělost.....aby nás to vytrhlo z dřímoty a „žabomyších válek“ do uvědomění a do činů, pokud to bude nějak možné v dnešní době „líných duchů“.Děkuji Vám upřímně za všechno.....s úctou J Z

J B

Dobrý den pane Fritz,

jen bych zaujal důslednější postoj ke spoluobčanům, kteří otevírají bezmyšlenkovitě dveře všem „potřebným“ bez rozmyslu. Pokud se to jich samotných nijak zvlášť nedotýká. Jakousi obecnou státní péčí o tento problém zatím nijak zvlášť osobně nepociťujeme. Pokud by byl však každý člověk přinucen přijmout určitý počet imigrantů do své domácnosti, starat se o ně, žít s nimi, být odpovědný za je-

jich skutky vůči společnosti a sousedům, jistě by se velice důsledně každý zabýval tím, koho k sobě do domu pustí.

A kolik by jich měl k sobě přijmout, aby pomohl ? Kolik by jich sám uživil. Každý jednu rodinu, nebo dvě? Lidí, kteří jsou ve stejně zuboženém stavu, jako jsou dnešní imigranti, jsou ve světě dle oficiálních údajů miliardy !!! Tak jak si je rozdělíme a kteří si to zaslouží a kteří ne? Kdo by těm, kteří by byli ochotni pracovat, dal možnost výdělku při současném stavu nezaměstnanosti občanů naší země?

Z toho co jste zde, pane Fritzi napsal, navrhuji písemně vyjádřit možnost řešení třeba ve formě petice a poslat to oficiálně na odpovědná místa. Ta jediná mohou provést konkrétní kroky a opatření. Tímto je možné udělat alespoň nějaký konkrétní krok, který odpovídá našim současným možnostem. Co vy na to ?

-ZF-

Dobrý den pane B.

Ano, souhlasím, myšlenka dobrá, jsem pro...ale, jak je to mezi lidmi zvykem, každý si založí petici s podobnou náplní, ale jinak formulovanou a tak se úsilí rozdrobí na nic neříkající množství malých a podobných petic, které nemají sílu k většímu úspěchu/viz seznam dále/.

Tedy morálně a individuálně to má pro jednotlivce vždy význam, ale pokud by to mělo mít nějaký „dopad“, pak by bylo nutné spojit síly...a to nevím jak, když každý jde jiným směrem. Můžeme založit petici/bude mít jiný podtext a jinou myšlenku/, naši známí ji podepíší, kolik jich ale bude? Máme tu, jen co jsem rychle nahlédl na internet, již několik petic, každá nasbírala stovky až pár tisíc podpisů, kdyby to bylo dohromady, pak by to mělo význam zjevný...

Takže vlastně nevím...pro pocit osobní aktivity můžeme petici vytvořit, ale větší a širší dopad v tomto zmatku si neumím představit...

<http://e-petice.cz/...ticky-eu.html>

<http://e-petice.cz/...-afriky.html>

http://www.petice24.com/...lik_ze_syrie

http://www.petice24.com/...ach_nehceme

http://www.petice24.com/...ni_uprchliku

http://www.petice24.com/...acnim_kvotam

Petice pro větší začlenění imigrantů do naší společnosti http://www.petice24.com/...ni_uprchliku

Možná by mělo lepší výsledek oslovit např.pana Okamuru, ten je velice aktivní a má ohromnou podporu vč. této otázky. Oslovit ho a požádat, jestli by podpořil svým jménem takovou a takovou petici...pak by to jistě mělo efekt, ale našimi jmény toho moc neoslovíme, pár známých, pár čtenářů. <https://www.facebook.com/tomio.cz>

Všechno má svůj smysl a ten může být individuální pro vývoj a zrání člověka, nebo společenský s nějakým dopadem na dění veřejné. To první lze naplnit vždy, to druhé za určitých podmínek.

JK:

Dobry vecer Vam prajem, pan Fritz. Tych 10 bodov su skutocne fakty. Vacsina sa uz deje, alebo to co sa este nedeje, sa da najst napriklad aj na Slovensku alebo v Cesku ako prirovnanie a porovnanie s romskou problematikou. Tiez si myslim, ze sa neda vylucit ani fakt, ze je to „praca“ istej mocnej spolocnosti. Ved dlho je uz verejnym tajomstvom, ze situacia tu na Zemi je len chcenie istych kruhov, ziadostivych po moci. Ved ekonomika nemoze rast donekonecna. Ani tento sposob zivota! Zijeme pod nadvladou rozumu, preto aj nase pohnutky budu rafinovane a premyslene, z toho sa da dedukovat, ze to skutocne moze byt cielene vyvolany dej, stav. Co sa tyka vojny, vela veci nasvedcuje, ze to k nej vedie. Aj niektore proroctva o tom hovoria. A ludstvo sa zatiaľ nevyvinulo tak, ze by bolo mozne sa niecomu takemu, ako je vojna, vyhnut. Ved vacsina ludstva je priveľmi opletana temnom, tak vladať asi nebudu velmi svetli. A oni o tom rozhodnu.

Je to veľmi jednoduché sa do toho vmyslieť. Sice sa hovorí, že históriu píše vytázi, ale vždy sa nájdu svedectvá a dokazy, že to nemuselo byť celkom tak, ako je to podávané. Ved v každom odvetví, či ekonomickom, či hospodarskom, alebo v zdravotníctve sa nachádza ovplyvňovanie slabšieho silnejším, pod vplyvom zaujmov toho silnejšieho. Je to vidieť v rodinách, v školstve, proste vo všetkom, len malokedy je tam vidieť uslahtilé hodnoty. Preto si tiež myslím, že niektoré tie „konspiratívne teórie“ nemusia byť zrovna nepravda.

Dalsia vec je, že potrebujeme sa skutočne zobudiť zo spanku ducha, preto aj v niecom takom ako je vojna vidím súčasne so stradaním a utrpením aj spôsob prebudenia. Na internete, ale aj v obchodoch, sa vyskytujú navody na prezitie, rôzne vybavy a obranné pomôcky v prípade, že by nastala vojna alebo nejaká prírodná pohroma. Ale nikto nepredáva navod na to, ako sa vnútorne pripraviť, ani nedať vysvetlenie, prečo vlastne to urobiť má. Iba hmota je považovaná za realitu aj v tomto prípade, tak aj hmotné zabezpečenie je to „najdôležitejšie“.

Ono je to tak jednoduché, že ľudia proste nedokážu uveriť tej jednoduchosti, keď má z ich pohľadu také zložité prejavy... pretože spia. Je im tak dobre v ich svete predstava, že už nedokážu myslieť a prídu im zatažko sa o to aspoň pokúsiť. Niektorí mi povedali, že keď vymrie generácia, ktorá tu poslednú vojnu zažila, prídu ďalšia. A tá generácia už takmer vymrela. Mal ten človek pravdu? To sa dozvieme.

Srdečne Vas pozdravujem. JK

BH:

K Vašej úvahe o emigrantoch. Vysvetlil ste to veľmi pekne, jednoducho aj príkladmi z histórie a v rôznych odtieňoch a z rôznych strán.

Mnohé veci a dôsledky som si ani spočiatku neuvedomovala, tak ako ste to v úvahe vysvetlil.

Tiež ma napadlo, že títo prisťahovalci – sú ako cudzí hostia. A to sa mi potom spája s našou novou generáciou, ktorá rastie a prichádza do našich rodín, čiže deti. Akí to hostia prichádzajú – nebudú sa správať podobne ako teraz títo prisťahovalci, že si nárokuje na všetko a ešte sú aj drzí, ak to nedostanú. Keďže pracujem s deťmi, veľmi mi na tom záleží, aby sa nestali z nich ľudia podobní takýmto prisťahovalcom.

Viem, že je to niečo iné, ale ako by to bolo upozornenie, aby sa k nám nesprávali podobne naše deti – nová generácia.

Příspěvek pana D.:

Poslechněte si, a taky se nad ním zamyslete, prosím, projev pana Okamury na téma české demokracie, přísunu imigrantů a postoji našich představitelů k oprávněným námitkám většiny obyvatel našeho národa:

Tento týden jsem byl na policejním výslechu ohledně mého projevu na minulou demonstraci a mnohá média i politici vyjádřili názor, že bych měl být stíhán za to, že bojuji proti radikálnímu islámu a ilegálním imigrantům do České republiky. Vláda jedná zcela proti zájmu drtivé většiny občanů České republiky, když začala přijímat tisíce imigrantů, kteří neumí česky, budou bez práce a budou donekonečna ekonomicky zatěžovat naši zemi, což způsobí sociální kolaps...

Poslechněte si celý projev, který zazněl 18.7. v Praze:

<https://www.facebook.com/...44105596404/>

-ZF-

Řekl bych, jako člověk uznávající ducha, že člověk má v první řadě myslet na záchranu své duše, než bude chtít zachraňovat duše jiných.

To není sobectví, ale povinnost ke svému vývoji, vždyť jen za něj nese člověk odpovědnost, ne za duše druhých, ty zase mají svou povinnost ke svým rozhodnutím. Měl by v první řadě myslet na

ochranu svého národa, který mu byl dán, než začne „zachraňovat“ národy jiné, na úkor svého. Měl by vždy zvážit, jestli zachraňováním jiných národů nakonec nezničí ten svůj. A měl by také vždy zvážit, jestli materiální záchranou jiného, nakonec neuškodí jeho i své duši...i soucit musí umět pohlížet do budoucnosti a vnímat vše v širších souvislostech. Soucit musí být vnímavý k druhým, ale nesmí být zaslepený svým krátkozrakým přáním.

Sebeobětování je v Poselství odsouzeno, a to dokonce do takových důsledků, že podobné „ušlechtilé plány“ měly být odstraněny z textů Wágnerových oper. To by pro nás mohlo být vodítkem v rozmyšlení, co je správné a co ne.

Pan PK:

Největší problém máme my sami, naše politiky, vládu, která je většinou populistická, není schopna se rozhodovat podle toho, co je dlouhodobě správné.

Dále pak ten problém není teď nový. To, že Západní svět bohatne rychleji než Afrika, Asie a Jižní Amerika se ví už dlouhá léta, a pamatuji si, že v devadesátých letech někteří ekonomové předpovídali to, co se dnes děje – migrace z chudých oblastí do těch bohatých, a to je jen začátek. Co když se začnou „hýbat“ Indové, kterých je jedna miliarda?

Já bych neměl problém přijmout třeba jedno dítě do rodiny, aby se naučilo řeč, dostalo vzdělání, a směr v životě. Nevím ale, jak se mám postavit k tomu, že třeba do naší vesnice přijdou syrské rodiny, dostanou obecní byty. A co bude dál? Kdo je naučí česky? Kdo jim dá práci? Změní své zvyky, nebo budeme my měnit ty naše?

A ten příklad z Francie, kde následná generace afrických imigrantů z jejich bývalých kolonií „dělá nepořádek“ podobný tomu, co u nás dělají cikáni, je velmi výmluvným příkladem.

Cikány jsme za 65 let nebyli schopni převychovat, naučit chodit do školy a pracovat (už druhá generace nepracuje – je živena státem, aniž by museli cokoliv udělat – jen přijímají, a k tomu kradou, přepadávají lidi, ničí majetky), a uprchlíkům z Afriky pomůžeme? Budou nakonec žít v ghettech.

Nevím, nejsem expert na tuto problematiku. Jako čtenář Poselství cítím se čtenáři, kteří mluví o lásce a vstřícnosti, ale ať mi ukážou konkrétně, jak se to vůbec dá udělat, jestli je to vůbec proveditelné, nebo je to jen nereálný idealistický sen...

Jak by to udělal Abdrushin, kdyby tady s námi žil? A co kasty? Je správné míchat rasy? Je správné, aby do třídy, kde jsou bílé děti, s nějakým životním standardem, přibýly děti, které nemají hygienické návyky? Povšimněme si, jaký duchovní zločin se děje tím, že stát v rámci humanizace a antirasismu, ruší zvláštní školy, kde jsou převážně cikáni. A tyto méně zralé duše se dávají do normálních tříd, kde jsou mírně zralejší bílé duše. Jak to může dopadnout? Že se ta nižší zlepší? Ani náhodou, ty zralejší se pošpiní...

Tak nevím, co je správné. Nejlepší by bylo, kdyby se za peníze EU odstranili diktátoři v afrických zemích, zavedl se tam demokratický režim, dala se lidem práce a peníze, aby neměli důvod migrovat. Hlavně, že na zbrojení jdou miliardové částky, ale odstranit pár darebáků, to neumíme. Ani zabránit mafii, aby vydělávala peníze na lidském neštěstí...

Takže ze strany politiků je to zase takový pseudohumanismus.

Pan FK:

Děkuji za zaslání názorů, už jsem je četl, a nějak se s některými nemohu ztotožnit, ono se to lehce řekne, přijmeme uprchlíky, ono to nějak dopadne...

Myslím, že reakce každého člověka by byla jiná, kdyby byl povinen si do rodiny vzít jednoho nebo více Arabů, nebo Afričanů stejného náboženství, a sdílet s nimi několik let svou domácnost.

Existuje přece několik bohatých arabských států stejného muslimského náboženství a s těmi by bylo potřeba jednat o těchto uprchlících, aby je přijali do svých zemí. O to by se měli zasadit EU, USA, Rusko, Čína a Austrálie. Třeba máte jiný názor, já to vidím takhle.

115. otázka: Dotek Světa

-ZF-

Člověk si vezme nějakou knihu a začne číst...jedna stránka je krásná, plná optimismu, krásných obrazů, ale na druhé jsou samé ošklivosti. A tak mne napadá – ví jedna stránka o druhé? Když jsou tak odlišné, znají se? Ne „obrácené stránky“, i na jednom listu papíru se neznají. Až čtenář, který je čte, může je v sobě konfrontovat, jeho mysl se stává styčným polem, kde dojde ke střetu.

Toto podobenství ke mně přistoupilo, když jsem přemýšlel o působení Abdrushina mezi námi. Jeho čistá, jasná mysl, nezkalená a bez poskvrny, neví nic o temnotách lidského smýšlení, lidských pohnutek, lidských přání a nesmyslného směru našeho uvažování. Právě proto, že jsme si vytvořili nové, zkažené cesty, které nejsou v souladu s řádem stvoření, nám už nikdo, kdo v řádu je – nemůže vůbec rozumět, jsme nepochopitelní.

Je to, jako bychom zavítali do psychiatrické léčebny a nějaký pacient nám cosi zmateně vykládal. Jeho svět, jeho chápání věcí by nám bylo nepochopitelné, a také bychom se těžko dokázali vcítit do jeho, tak rozdílné, mysli. A to je ještě našeho druhu..., co pak kdokoliv vyšší, jehož druh je nám vzdálen sám o sobě, zde naše šílené smýšlení vytváří pevnou bariéru. Temno a Světlo jsou jako ty dvě strany, které nemají spojení, toto spojení vytváří jedině člověk, který se spojuje s oběma a tak v něm samém dochází k vytvoření bitevního pole pro oba protichůdné principy.

Stejně tomu bylo u Abdrushina. On sám, jakožto část Boží Vůle, je i Soudcem, aniž On sám soudí. V Ném je to pole, kde probíhá střet všeho s Vůlí Boží. Nechápejme to však příliš male. On je součástí Imanuele ve stvoření a ten sídlí až na vrcholu tohoto stvoření, jeho projevy zasahují však do celého díla. V soudu pak, skrze Abdrushina a pásku, kterou byl spojen až nahoru k Parzivalovi, dochází k prostoupení tohoto pojmu celým dílem, až sem do hmoty nejhrubšího druhu. Proto se střety projevovaly až do Jeho těla, ale současně i do celého velkého pojmu Imanuele. Aby mohlo dojít k tomuto střetu v Ném, musel On sám nalézt spojení s jednou každou špatností, omylem a lidským postojem. To nelze četbou, přemýšlením, ale jedině prožitím. Proto jsme Jej „donutili“, pokud nám ještě vůbec měla být dána naděje, k prožití všech našich špatností. On je musel prožít, musely Jej zasáhnout, musel se tím trápit, rozhořčit se a tak ve svém nitru postavit proti tomuto nesprávnému Boží princip, který je v Ném samém.

Protože tento mechanismus není jen jednorázový a samoučelný, ale i on je součástí věčného řádu, musí platit i pro nás. I my se tedy inkarnujeme na tuto zemi nejen proto, abychom něco „odpykali“ a něčemu se naučili, ale i proto, abychom v sobě vytvářeli pole pro „očistu světa“, který jsme sami zašpinili. A podobně jako u Abdrushina /jde přece o obecný mechanismus/, je možná interakce různých principů jen tehdy, když všechny jsou živé v nás samotných. Jen živé se může spojovat, nebo střetávat se živým. Proto ani my nemůžeme v ničem zůstat „mimo dění na zemi“. Nemůžeme říci: „nás se to netýká“, jen proto, že se nám to nelíbí.

Poselství nám říká, že musíme prožít vše, čím jsme trápili Syny Boží a že pro nás vůbec není jiné cesty k osvobození. I toto tedy patří i k tomu, o čem hovořím. Čtenář Poselství se proto nemůže izolovat do virtuálního „pěkného světa“, který si ve své mysli vytvořil podle svého chápání slov a vět z Poselství. Čtenář nemůže říci: „to se mne netýká, je to temné a já chci světlo“. Čtenář se nemůže stranit společenských a světových událostí, protože tím se straní toho prožívání, které on sám nezbytně potřebuje. On je potřebuje nejen proto, že se na vzniku všech těch temných a špatných věcí zcela jistě podílel, ale také proto, aby ve svém nitru, svými pevnými postoji, vytvářel v sobě pole, na kterém se Světlo může postavit proti temnu.

Jestliže se čtenář izoluje do svého vysněného světa, zcela jistě promarní milost své současné inkarnace a současně brání Světlu v jeho boji proti temnotě. Tím brání očistě hmotností a bude to i jeho vina, když zde temno bude vládnout nadále. Tím, že povolání nezaujali tyto postoje, nemohla

se splnit očista za Abdrushina, neboť i On byl vázán na nezbytné působení „lidského ducha ve hmotě“. My jsme zde na zemi tím nejvzdálenějším z ducha, současně jsme tím nejnižším a proto i hmotě nejbližším druhem. Tato blízkost druhu hmoty vytváří užší spojení, než mohou dosáhnout vyšší druhy sem inkarnované. Proto jsme byli určeni za „vladaře“ ve hmotě.

Nemůžeme tedy delegovat své povinnosti na jiné a očekávat, že Světlo „to zařídí“, „Bůh to provede“, apod. Je to naše povinnost a současně jsme proto nejlépe uzpůsobeni svým druhem. Proto „musíme“ ve svém nitru vytvořit pole působnosti pro Světlo. To však není, jak se mnoho čtenářů domnívá, tím, že sníme o pěkných věcech, pohrdáme zprávami, televizí, časopisy a informacemi, nezajímá nás tento svět, který jsme ale sami takto zpotvořili... Je to právě naopak. Tím, že se budeme o tento náš svět zajímat, a to se vším, co v něm je – dobrým i špatným, teprve tím se dá „procítit“, co je dobré a špatné.

Na rozdíl od Abdrushina nemůžeme ve svém nitru postavit proti prožitým nesprávným věcem Světlo, protože v nás přece žádné Světlo není. Je však v nás touha po Světle a skrze tuto touhu se paprsek světla může střetnout s nesprávnými principy, které jsme prožili, a proto jsou v našem citění jako živé uchovány. A opět, jako u Něj, nestačí k těmto našim nesprávným věcem mít jen odstup, nestačí jimi pohrdat, ale člověk je musí „poznat“, zabývat se jimi a pak, až o nich ví mnoho, pak teprve prožívá a tím i postupně poznává, jaké skutečně jsou. Ne jen tím, že se „mi nelíbí“, ale tím, že je skutečně „poznám“. To chce vážnou snahu a píli.

Tento náš Svět stojí na lži, proto nestačí vyslechnout kdesi v autobusu útržek hovoru jiných lidí, nestačí ani moje vzpomínky, či jakási averze, nechuť a odpor, snad získané v jiných inkarnacích. Musím sledovat, zvažovat, pozorovat a citem, ale i chladným rozumem, třídit, abych roztřídil v té záplavě lží, dohadů a manipulací zrnka skutečnosti. Je nutné vzít více zdrojů a hlavně si být vědom, že sdělovací prostředky téměř výlučně slouží temným cílům. Není to tedy jednoduché. Ale zásadní děje, které hýbou světem, jako je připravovaná válka s Ruskem, imigrační proudy, snahy USA změnit obchodní podmínky v Evropě vč. povolení prodeje geneticky upravených potravin, aby zde mohly lépe obchodovat a mnohé jiné..., to vše zasahuje citelně budoucnost země, ale i nás.

Není vše jen karma z minula, ale mnohé je o poučení z předchozích chyb, tedy o dnešním postoji k nastalé situaci. Mnohé se ještě dá změnit ve svém projevu, a to i když to vniklo dříve. Nihilisticky říci: „to už se nedá změnit, to je Boží soud“, je nesprávný postoj, který vyvolá další karmu k té předěšlé. Koho nezajímá dění ve světě, toho vlastně ani nezajímá jeho vlastní budoucnost. To je buď nesmírná naivita, tedy nezralost, nebo neuvěřitelná domýšlivost, protože si člověk myslí, že je již spasen...

Čtenářské pocity spokojenosti, uspokojení nad sebou samým, nemají v tomto rozervaném světě a pod hrozbou zničení... žádné opodstatnění. Žádný čtenář není už spasen a žádný není hoden spasení. Jestliže máme ještě nějakou naději, pak je to jen milost Boží, a proto to není důvodem ke spokojenosti, která vede ke spánku ducha. Kupředu, stále dál, stále lépe...s vědomím, že já jsem jen, řečeno slovy básníka, „mrva v Boží stáji“ a musím se ještě moc a moc a moc snažit, abych si vůbec „zasloužil“ tu Boží milost, které se mi i dnes dostává.

Uspokojení je spánek ducha, proto je nepěstujeme, ale odvrhneme, jako škodlivé. Křesťanské spasitelské nepochopení věty „kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem“, právě tak, jako nepochopení pojmu „miluj bližního svého, jako sebe sama“, „milujte své nepřátele“ a mnohé jiné, které si neseme z předchozích křesťanských a zažitých inkarnací, nám brání vidět svět ve všech jeho skutečných rozměrech. Vnímáme jej pak nepravdivě a jednostranně, právě tak, jako když si děláme závěry o situacích ve světě podle jednoho zdeformovaného zdroje, nebo podle lidských posudků a názorů. Zde na zemi je nutné sledovat problém ze všech stran a pak se teprve trojúhelník stává pyramidou, čtverec krychlí a hadice chobotem slona...

Budme stále bdělí, ostražití, pronikněme do podstaty tohoto světa, pochopme jej, prožijme jej a postavme ve svém nitru, ve svém přesvědčení, proti tomuto prožití svou touhu po Světle, pak může Světlo vykonat to, co je ve Vůli Boží. My už dnes nevíme, co je předurčeno, co je chtěno, co jsme promarnili a co je ještě ve hře, ale Světlo to ví. Jen mu musíme „dovolit“, aby mohlo působit. Bez našeho aktivního, asi i nepříjemného a bolestivého, prožití světa, to nepůjde.

Nesněme, ale aktivně prožívejme!

Paní J.Z.:

Dobré nedělní ráno, pane Fritz. Hned po ránu mne probouzejí Vaše slova k aktivitě za Světlo v nás i ve světě...Toto jsou výstižná slova, která nám umožňují najít odvahu odhodit strach v sobě z prožívání přechodných zmatků a chaosů v sobě – protože ty vedou k přijetí většího osvětlení naší mysli, kterou máme tak přepěstovanou a nejasnou a neschopnou poznat Světlo a sloužit duchu...Je to, jako když se rozhodneme doma uklízet-dělat pořádek. Nejdříve musíme vydržet větší nepořádek, když s tím začneme a pak teprve vše postupně uspořádáváme, zpřehledníme a vyčistíme...jednu věc za druhou.....

Tak je to i v nás. Není to možné skokem, ale pěkně krůček za krůčkem, ale pak se stále musíme snažit pořádek udržet bdělostí, jinak musíme začínat stále znovu.....Snažit se udržet si sílu k trvalému polepšení touhou k Výšinám, ke Světlu, modlitbou...a Důvěrou, o kterou se opřeme...Ne samolibostí a ješitností, největšími léčkami našeho rozumu, jak víme z Poselství – vztáhněme ta Svatá Slova Pravdy na sebe a otevřeme svá srdce Pravdě v sobě.....a poznejme sebe a pak i svět.....

Věřím, že Vaše slova zasáhnou v dobrém a ujasní přístup, odstraní strachy z nepříjemných střetů ve všech směrech v našich životech...V každém prožívání je něco důležitého, co nám chce říct – uchopte to a pochopme to, abychom poznání mohli využít v dalším žití aktivně...

116. otázka: Pohřeb a hrob...

-ZF-

Na základě různých postřehů z poslední doby bych se rád vrátil k tématice pohřbu. Tentokrát se nechci zabývat tím, jestli je „lepší“ pohřeb do země, nebo kremace, jako jsem se tím zabýval např. v otázce číslo 3.

Chci se zde zamyslet nad tím, jestli je vůbec nutné vykonání pohřbu. Jestli je obecně nějak užitečné pořízení hrobu a vykonání pohřebního obřadu.

Víme, že mnohé v našich životech přebíráme od svých rodičů, vychovatelů, přátel, sdělovacích prostředků i jako nějakou formu tradice, nebo zvyku. Jistě nechceme být „stádovým zvířetem“, tedy tuctovým člověkem, který už ani nepřemýšlí, co a jak dělá, protože je vlečen zvyky, módou a „stádovostí“. A právě proto, že nechceme být „stádoví“, je nutné všechny ty naučené zvyklosti v našich životech podrobit zkoumání a zvážení.

Mezi čtenáři jsem se v poslední době setkal se dvěma, pro mne ne úplně běžnými, postoji.

Jeden názor je, že člověk čtenářský, který chce „být pohřben“, si tím vytvoří nějaké pouto se zemí. Je to jeho osobní pouto k zemi, pozemskému životu, a protože se člověk málokdy zná natolik, aby mohl s jistotou říci, co si bude myslet a co bude chtít, až odloží tělo a mozek, může to skrývat jisté nebezpečí připoutání k zemi.

Za druhé je tu možnost, že pozůstalí budou chozením na hrob oživovat své vzpomínky na zesnulého, a tak jej více přitahovat k sobě. A ještě jeden důvod jsem k tomuto názoru vyslechnul. Tím, že existuje hrob, vzniká „společenská povinnost“ k němu pravidelně docházet. Dotyčný to chápe tak, že by existencí hrobu donutil pozůstalé k návštěvě hrobu i za cenu, že by se jim nechtělo a dělali to z povinnosti a společenského zvyku.

Druhý postoj je ten, že když už čtenář své milé pohřbí do hrobu, nedá na tento hrob jejich jména ani žádnou jinou identifikaci směrem k nim. Důvod tohoto počínání jsem se od dotyčného nedozvěděl, ale mohu jen tušit, že jím může být snaha nepřipustit fakt smrti milovaných lidí. Tím, že se na hrob nedají jejich jména, je to, jako by tam ani pohřbeni nebyli a tím, skryté a v hloubi duše, si člověk vytváří útěchu, jako by ani milovaní nezemřeli. Tímto postojem však může podpořit snahu zesnulých zůstat zde na zemi, možná dokonce nevědomky plní jejich naléhání, aby tu mohli zůstat.

K prvnímu názoru. Je velmi nepravděpodobné, že by se člověk připoutal k hrobu, a to i proto, že naše kultura a společnost se smrti vyhýbá a je pro ni něčím špatným, s čím „nechce nic mít“. V člověku tedy není příklon k hrobu, ale naopak odstup a odpor, něco takového nevytváří připoutání, ale spíše odpuzení. Pokud je člověk k něčemu připoután, pak jsou to požitky, vášně a sklony a lidé. Požitek z hrobu, ani vášně k němu můžeme těžko u někoho i jen předpokládat. Sklon je ovšem možný ve velmi zvláštní úchylce člověka, který by miloval pohřbívání, rakve, apod., jako jsem to kdysi viděl v nějakém dokumentu...ten člověk byl však majitelem pohřební služby. U jiného člověka to příliš nepřichází v úvahu. Pokud však má člověk nějaké pozemské sklony a vášně, pak bude jistě k nim připoután a vůbec na to nebude mít vliv způsob jeho pohřbu a další nakládání s rozpadajícím se tělem.

Odmítnutím hrobu proto, aby na něj pozůstalí nemuseli chodit a nevzpomínali na odešlého, podle mne moc nevyřeší. Pokud pozůstalí budou chtít vzpomínat, pak to udělají v každém případě, a to i kdyby jim to dopředu umírající zakázal. Když nebudou chodit na hrob, udělají si pietní místo doma, fotografii, svícen, vázu s květinami. To vše je jejich právo a jejich volba, není na mně, abych měnil svůj život/a smrt/, jen proto, že oni se chtějí, nebo se snad jen mohou, připoutávat. Nemyslím si, že by se člověk měl trápit tím, co budou dělat pozůstalí, až on odejde. A už vůbec bych nechtěl „své věci a rozhodování“ měnit jen proto, aby oni se nechovali třeba nějak nesprávně...

Pokud je v lidech potřeba „předvádět svou lítost“ nad odchodem svého milého veřejně, pak si najdou nějakou jinou příležitost i bez hrobu. Znáám osobně paní, jejíž manžel ji prosil, aby po jeho smrti nechala spálit tělo a popel rozhodila v přírodě, na místě, kam rádi chodili. Po jeho smrti paní svůj slib nedodržela a urnu s popelem má doma, dokonce si ji vozí na chatu, když tam jede. Z toho je vidět, že nemá moc smysl se trápit tím, co budou mí pozůstalí dělat...je to jejich věc, já jim ale musím ještě za svého pozemského života vysvětlit své postoje a názory. Také svou vůli, co se týká obřadu, hrobu, apod. Jistě není správné se těmto věcem vyhnout a nechat pozůstalé v nejistotě, zmatku, nebo v jejich naučených postupech, protože se ode mne nedozvěděli nic jiného. Pohřeb jistě není nějaká „legrace“, ale proto se před tím nemohu schovat, ale musím k tomu přistoupit odpovědně a odvážně, a to ještě v době, kdy pozemsky žiji a jsem při smyslech. Tedy ne v těžkých bolestech, bezvědomí, komatu, pod vlivem utišujících prostředků, apod. Mnohem dříve, ještě v době, kdy nejsem nemocný a jsem při síle a ve zdraví. I to patří k odpovědnosti života.

Pohřeb je též pozemským výrazem rozloučení, možností smíření a odpuštění. Jistě budou lidé, kteří teprve pod dojmem pohřebního obřadu, dokážou odložit své křivdy a mohou pohlédnout za odcházejícím mnohem smířlivěji. Zrušením obřadu se také zruší tyto příležitosti, které třeba ani jinak nastat nemohou. Pak je tu ještě jedna rovina, kterou zmíním u druhého postoje.

Člověk přichází na tuto zemi, aby se něco naučil, aby něco odpykal, ale také, a to si zdůrazněme, aby zemi něčím obohatil. Každým prožitým životem, a to i takovým, který nám může připadat bezvýznamný, přinese člověk něco do tohoto světa. Něčím jej obohatí, něčím jej změní. Po každém člověku zůstane v tomto světě jeho otisk, jakási šlápě, stopa jeho osobnosti. Tato stopa je zákonitá a vzniká jeho myšlenkami, činy, city, akcemi a reakcemi, které vyvolá v druhých. Je to stopa jedinečná, a proto by neměla být popírána. Tečkou za touto větou, kterou člověk vepsal do knihy světa, je jeho pohřeb, hrob je epitafem a jeho jméno na hrobě je svědectvím „že tu byl“.

Jistě si můžeme říci, že na toho člověka vzpomínáme, ať už je jeho jméno někde napsané, nebo ne. Neseme jej ve svých vzpomínkách a srdcích. To je jistě pravda, ale tím, že odstraníme jeho jméno, je to, jako bychom chtěli odstranit jeho stopu ve druhých lidech a v tomto světě. My sami si jej ponecháme ve své mysli, ale před světem jeho bytí, jeho cestu – zatajíme. V tom stručném nápisu jména, data narození a data úmrtí je v jedné větě načrtnuta čára pozemského života člověka. Jedna etapa, jeden díl jeho veliké a dlouhé cesty. Nemáme právo tuto jeho stopu popřít, jen proto, že pohled na jeho jméno na hrobě nám připadá příliš konečný a definitivní. Každému, co jeho jest.

Přiznejme světu, že jsme hrdí na člověka, který je nám stále milý a že si jej vážíme. Hrob i nápis na něm je naším vyjádřením úcty, díky, ale i vědomí, „že tu byl a jde dále“. Není to projev připoutanosti, ale vzdáním díky odešlému. Jestliže věříme, že Cesta vede dále, pak se netýrejme strachy, abychom se nepřipoutali, aby se on nepřipoutal, aby...protože právě strach připoutává, ale touha jít dále, osvobozuje...

Vloni jsem byl vnějšími okolnostmi doveden k nutnosti vrátit hrobové místo, kde jsou ostatky mých rodičů, pronajímateli a pronajmout si místo jiné. To hrobové místo bylo takové jednoduché, bez okázalostí a tak i dvě urny, kde spočíval popel z těl mých rodičů, jsem jen zakopal do hlíny. Nijak hluboko, jen tak pod povrch. Když jsem chtěl urny přesunout na nové hrobové místo, zjistil jsem, že dvě tůje, které v prostoru hrobu rostou, se tak rozrostly, že jejich kořeny zcela prorostly půdu a já nejsem schopen urny najít. Tak jsem stál před problémem, co s tím. Je správné nechat urny, kde jsou a tvářit se, jako by nic, nebo mám najmout nějaký stroj a rozkopat hrob, vytrhat kořeny stromů? K přemístění na jiné hrobové místo jsem dospěl právě proto, že jsem chtěl tůjím dopřát volný, nerušený růst. Nevěděl jsem, co s tím.

Nechtěl jsem se zachovat nevázně k ostatkům, ale hlavně k lidem, kterým kdysi patřily. Po pár dnech se mi náhle v mysli vynořila věta: „a jejich jména zůstala zachována“. Pochopil jsem -nejde přece o ta těla, ale o pojem. Pojem, který vyjadřuje cestu a bytí člověka. A tímto pojmem je především jméno člověka. Tak jsem na nové hrobové místo vyrobil jen prostý kámen, na němž jsou jejich

jména a data. Cítím, že tím jsem jim vzdal úctu, potvrdil jsem jejich bytí a není vůbec podstatné, jestli kdesi v zemi jsou, či nejsou urny...

Každá gramaticky správná věta je zakončena tečkou. Bez této tečky nám připadá věta nějak nedokončená, nehotová a nedokonalá. Životní etapa zde na zemi má svůj začátek v porodu a konec ve smrti. K porodu a vstupu nového pozemšťana na krátkou scénu odehranou na pozemském jevišti patří uvítání člověka, což se rovná vzdání díky. Člověk vědomý vzdává díky Bohu, nevědomý má pak jen čistou radost. Obé je však stejného druhu a stoupá vzhůru. Toto vzdání díky za příchod nového světoobčana je přirozeným projevem.

Stejně přirozeným projevem jistě byl původně i pohřeb. Protože jsme se vzdálili podstaty života a Božího řádu, vzdálili jsme se i smrti. Protože se jí bojíme, popíráme ji, a proto bychom chtěli nějak eliminovat i to, co s ní souvisí. Když však člověk ze strachu, nebo jen ze snahy vyhnout se nepříjemnému, nějak obejde „věci spojené se smrtí“, jako je pohřeb, hrob a další – jakoby neudělal tu tečku za větou. Così tu chybí a člověk to hluboko ve své duši cítí.

Tak se trápí pozůstalí v případech, kdy se nenajde tělo a nevykoná pohřeb, cítí tu neuzavřenost, nemohou jít dále, když se kapitola neukončila. Vykopávaly se před pár dny ostatky nějakého faráře, který byl kdysi pohřben bez úcty do společného hrobu. Dávají se do hrobu nového s jeho jménem. Většina lidí „cítí“, že je to dobře a přece bychom to mohli zpochybnit, když se přece jedná jen o rozpadající se hmotu. Jenže zde nejde o tu hmotu, ale o pojem, který vyjadřuje úctu a dík.

Mnohé zde ve hmotě, které nám již připadá zprofanované, zpovrchněné, konané jen ze zvyku, má své správné kořeny, které mají své hluboké a chtěné opodstatnění. Neměli bychom se tedy nechat zmást tím, že je dnes něco zprofanované, ale měli bychom se snažit najít pravou hodnotu věcí a tuto hodnotu přiznat sobě i světu...

117. otázka: Bojovník Světla

-ZF-

Tento pojem je rozšířen mezi různými náboženskými směry, a i mezi čtenáři je ctěn jako něco obzvláště důležitého, spojeného se službou Bohu. Pod pojmem Bojovník Světla chápou někteří člověka věrného Poselství, který stráží čistotu víry, bojuje proti nepřátelům, a to hlavně ve vlastních řadách čtenářů. Má v sobě svatý hněv a proto má právo kritizovat a pranýřovat ostatní, kteří nejdou tou „pravou cestou“. Tito Bojovníci vystupují ostře a s odsouzením proti těm, kdo čtou, nebo dokonce propagují „špatné Poselství“, rozumějme předválečné, nebo poválečné, podle toho, ve které skupině se Bojovník nachází. Bojuje proti jiné skupině čtenářů, než ke které se on sám hlásí, nebo bojuje proti všem skupinám, protože jen on sám jde tou správnou cestou, a pak ti, kteří ho budou následovat.

Bojovník je o sobě přesvědčen, že stojí ve Vůli Boží a je jejím vykonavatelem. Proto jakýkoliv odpor, nebo jen prostou pochybnost o jeho výroku, staví jako postoj proti Bohu a vystupuje jako Jeho přímý nástroj. Tento druh Bojovníka vystupuje vždy nekompromisně, útočně a hlavně kriticky, až přímo nepřátelsky proti všem, kdo mají jiný názor, než on.

Zvláštní na tom všem je, že takovýto druh Bojovníka má velmi podobné postoje v různých náboženstvích, není tedy vázán na Poselství – i když se snad o něj opírá a je hlásá. Když bychom z jeho projevů vymazali různé výroky vyčtené a opakované z Poselství a postavili vedle něj například Bojovníka muslimského, u nějž bychom opět odmazali výroky o Koránu, našli bychom mnoho společného.

Jak už máme ve zvyku, najdeme si ve svých oblíbených věroukách to, co potřebujeme na přitakání ke svému vnitřnímu postoji a ke svým názorům. Čtenář Poselství není žádný „jiný člověk“, než ti ostatní, a proto i u něj vše probíhá velmi podobně, jako u kohokoliv jiného. Tak si také čtenář najde v Poselství věty a slova, která mu, z jeho pohledu, dávají oprávnění kritizovat jiné, posuzovat jejich postoje a své postoje stavět na úroveň „Slova“.

Někdy mám dojem, že musí existovat ještě mnoho různých, obsahově zcela jiných Poselství, než je to, co čtu já. V tom „ mém “ nenalézám žádné pokyny ke kritice druhých a povyšování sebe sama nad ostatní. Naopak, například v, pro někoho snad méně známé, přednášce Připravenost k boji, jsem našel úplně jinou definici takového bojovníka. Tato definice mi mnohem lépe zapadá do celého kontextu Poselství, než zmíněné postoje. V této přednášce je onen boj, který mnozí uplatňují proti jiným čtenářům, podán poněkud jinak. Mluví se zde o dvou rovinách boje. Jedna je o boji proti temnu v člověku samém, tedy o boji proti všem těm návykům, zlovykům, pokřiveným pojmům, které máme vryté v sobě. K takovým zlovykům jistě také patří nenávistný kritický postoj ke druhým...

Nemylme se, naše názory, životní postoje i posouzení, co je dobré a špatné, nevznikly po přečtení Poselství. Nikdo z nás nebyl „deskou nepopsanou“, ale spíše něčím, jako „časopisem počmáraným“. Naše osobnost se formuje dlouhodobě, po mnoho inkarnací a pobytů na onom světě. Právě proto, že to vzniká postupně a dlouhodobě, je to vtesáno do duše a málokdy je možné to změnit rázem, setřást to jedním pohybem. Přes zdání, že přečtením Poselství jsme úplně jiní lidé, nám ukazuje historie, ale i naše okolí /protože na sobě to vidíme málokdy/, že je to složitější a přerod osobnosti je proces dlouhodobý, postupný a často i bolestný.

Druhou rovinou boje je boj proti temnu kolem nás. Toto „temno kolem nás“ se však neskrývá v jiných čtenářích, nečtenářích ani příslušnících jiných náboženství. Toto temno je zde popisováno hlavně jako vnitřní vlivy od nám blízkých lidí, se kterými jsme se dobrovolně spojili do nějakých vztahů. Toto temno není zjevné, dá se pouze vycítit a je velmi nebezpečné, protože blízkým lidem jsme otevřeni mnohem více, máme k nim důvěru, máme pro ně slabost, a proto na nás mají velký vnitřní vliv.

Na boj proti oběma druhům temna jsou popsány nutné „zbraně Světa“, které jsou však úplně jiné, než hlásají zmínění Bojovníci. Těmito zbraněmi jsou: vážné dobré chtění, nikdy nekončící láska, připravenost ke službě, vytrvalost, bezpodmínečná nezištnost a obětavost. Jako vzor všech těchto postojů je nám ukázán Ježíš a jsme vyzváni, abychom Jej následovali...To mi připadá dost jiné, než postoje Bojovníků, se kterými se setkáváme...

118. otázka: Nové překlady předválečného vydání Poselství Grálu a Poselství Doznívá

-ZF-

Již jsem se v předchozích úvahách dotknul faktu, že existuje Poselství předválečné a Poselství vydané až po smrti Abdrushina, tedy poválečné. To, že existují tato dvě vydání, rozdělilo čtenáře na dvě zneprátené skupiny. Protože jsem se nechtěl ve svých úvahách dotknout víry žádné skupiny, snažil jsem se být věcný, nehodnotil jsem a neodsuzoval druhé, vysloužil jsem si za to veřejné pranýřování a urážky od radikálů /svatých bojovníků Poselství/, kteří uznávají jen své přesvědčení a jinými názory pohrdají. Je tedy možné, že dnes opět píchnu do něčeho, co bude křičet a pomlouvat, ale je to vlastně skvělé... Každý jen trochu probuzený čtenář musí poznat, že pomluva nevede do Ráje a jestli jej přesto láká, vábí a hladí jeho ego, pak i to je vlastně dobře, protože si takto může sám pro sebe, ale i pro druhé, zviditelnit svou osobnost, což ho může dovést časem k prohlédnutí...

Názory můžeme mít jiné, ale přesto by mezi námi nikdy neměla vládnout nenávisť, pohrdání, pomluvy a podobné nástroje temných sil. Tak jsem to, alespoň já, pochopil při dlouholeté četbě Poselství.

Byla mi položena otázka, jak vnímám vznik nových překladů předválečných knih Poselství a Doznívání/Poselství doznívá/. Nové překlady byly provedeny různými překladateli v češtině a slovenštině. V obou případech byly vydány i nové knihy, které je možno zakoupit. O slovenské knize vím jen z doslechu, tak budu vycházet pouze z českého překladu.

Zdalo se, že odpověď bude snadná ve smyslu dobré/špatné, ale když chce člověk nestranně a z různých úhlů pohledů něco objektivně zhodnotit, není to nikdy tak snadné. Strávil jsem tím několik dnů, kdy jsem se probíral různými aspekty tohoto počínu. Střídaly se ve mně různé pocity a různé postoje. Zkusím se nyní na to podívat z různých hledisek, snad to někomu pomůže při jeho úvahách...

Začal bych takovým malým osobním zamyšlením a prožitými postřehy. Kdysi, před více, jak dvaceti lety, jsem dostal Poselství Grálu. Bylo to poválečné vydání tří dílů v jedné knize vydané Hnutím Grálu. Oslovilo mne a velmi výrazně změnilo celý můj život a vlastně i životy různých lidí kolem mne, kteří se mým prostřednictvím s ním též setkali. Tehdy jsem žádné čtenáře neznal, internet zažíval svá koje-necká léta a tak získat nějaké informace bylo skutečně obtížné. Zvolil jsem tehdy jednu z mála schůdných cest a oslovil vydavatele knihy a tak se seznámil s lidmi z Hnutí Grálu. Neznaje žádné zákulisí, žádné protikladné myšlenky a informace, prožíval jsem šťastnou dobu neinformovaného optimisty.

O tom, že existuje nějaké jiné Poselství, které se ale nedoporučuje číst, protože to měl Abdrushin zakázat, jsem se dozvídal postupně a v náznacích, jak to bývá u témat označených jako tabu. Protože v HG se kolem předválečného vydání vytváří zvláště tajemná síť různých náznaků, které v člověku vyvolávají posvátnou hrůzu ze strašlivého hříchu, je logické, že se málokdo odváží poodhrnout tento závoj. Oficiální postoje jsou mírnější, ale jednotliví čtenáři pak dotvoří, podle svého, naprosto konfrontační rovinu – „správného Poselství“ a „zakázaného Poselství“, jehož četba rouhače přímo zavede do nálevky rozkladu. Ano, doslova tento názor mají někteří „pravověrní“. Pokud v takovém prostředí žijete a stýkáte se přátelsky s takovými lidmi, není vůbec jednoduché v sobě překonat obavu z toho „neudělat něco špatného proti Bohu“. Je to poměrně těžký boj.

Trvalo mi několik let, než jsem se probojoval k tomu, abych při čtení „zakázaného Poselství“ vnitřně necítil žádné obavy, nejistotu a výčitky svědomí. O něčem takovém však ani nemůže člověk příliš hovořit s ostatními čtenáři, protože jej hned začnou poučovat, ale taky odsuzovat. To člověka dovede k nejistotě, nebo rozporům a posléze i k určité odtážitosti a uzavřenosti před druhými. Není to jen má osobní zkušenost, ale mám i několik postřehů z řad mých známých, kteří si probojovali své postoje také několik let. Jeden si dokonce po několikaletých bojích koupil obě předválečná vydání

a po čase je vrátil, že nechce dělat nic proti Boží vůli. Po delší době si je pak opět koupil... A to není člověk spojený s Hnutím Grálu, ani ostatními čtenáři.

Tím vším chci ukázat, že může být obtížné si probojovat cestu od poválečného vydání k předválečnému. Když už však člověk tuto těžkou a strastiplnou cestu projde, má pocit úlevy a jistoty...Konečně jsem tedy našel Poselství od Boha sepsané přímo Božím Synem. Takové, jehož autentičnost není zpochybňována nikým ze čtenářů ani jejich skupinami.

Když už pracně získáte tuto jistotu, je pro vás otřesem, když se najednou začnou objevovat informace o tom, že ani tento pevný a pravý bod snad není úplně správný. Člověk je zavalen nesčetnými „důkazy“ o chybách a zásadních zkřiveninách, které jej prý mohou zmást. Tak je člověk postaven do role, že je nutné vzájemně srovnávat slova a věty jednotlivých překladů předválečného vydání. Jistota, kterou člověk měl, se náhle začíná rozpadat. Člověk nemůže popřít, že nový překlad může být správnější, také nemůže popřít, že ve stávajícím překladu jsou chyby. Ano jsou a pozorný čtenář si jich všimne sám bez upozornění, ale nebere je jako snížení či znevážení díla, jen jako součást procesu, na němž se podíleli i lidé.

Nyní při novém překladu, který je předložen a zdůvodněn jako konfrontační, se situace mění. Ve mně samém pozvolna vzniká určitý rozpor. Rozumově vzato, je nový překlad správnější a tím i oprávněný. Ale uvnitř sebe sama cítím jisté zklamání a rozčarování. Napadá mne, docela logicky, otázka: ...a co dále? Vždyť každý překladatel překládá nejen podle své znalosti jazyka, ale především podle své zralosti a svých životních náhledů. Každý překladatel, i když se snaží zůstat neutrální, nemůže z překladu vymazat druh své osobnosti. Je tedy možné, že se objeví další překladatel a zpochybní předešlého, který zpochybnil překlad předchozího? Všichni mohou mít pravdu, protože každý podává to nejlepší, co může, ale svoje meze nikdo nepřekoná, každý jsme přece svéráznou a jinou osobností.

To vše je tedy správné, logické, ale co čtenáři? Ti, kteří by takto museli své nabyté přesvědčení stále měnit za jiné. Nepovede to nakonec k jistému ochladnutí, skryté nedůvěře v přicházející, k opatrnosti, nebo snad i nedůvěře v samotné Poselství? Nebo snad jen k prosté kritičnosti, ke které máme vždy tak blízko. Už mám jeden konkrétní případ, kdy čtenář nového překladu kritizuje a odsuzuje předchozího překladatele, tedy nevede to, alespoň v tomto případě, k míruplnému a radostnému přijetí nového, ale ke kritice starého.

Jiní pak naopak nechtějí připustit jakékoliv změny ve stávajícím překladu, protože jej považují za posvěcený a odsouhlasený samotným Abdrushinem. Tím už vznikají další dvě skupiny čtenářů předválečného Poselství, kteří jsou ve vzájemné opozici. Přidáme-li k tomu ostrý rozpor mezi skupinami předválečného a poválečného vydání, pak je zřejmé, že čtenářský rozklad pokračuje a jistě nepřinese pojmu Poselství nic dobrého. Tříštění a rozklad nejsou prvky budování, ale rozpadu.

Celá problematika by se tedy dala chápat ve dvou rovinách. Jednak je tu snaha odstranit zřejmé chyby ve stávajícím překladu a to je děj bezesporu pozitivní, protože je určitý rozpor v tom, když si člověk váží nějakého díla, ale současně si do této vážené knihy vpisuje poznámky typu – ...toto není pravda...

Druhou rovinou je vznik určitého boje mezi oběma překlady, což navozuje nejasný dojem boje mezi dvěma Poselstvími. V obou případech vznikly z překladů fyzické knihy, takže již nemluvíme o „překladu“, ale o Poselství. Máme tu tedy dvě Poselství, která v našich postojích „stojí proti sobě“ a chápeme je jako „dobré a špatné“. Neříkám, že to byl úmysl překladatelů, ale že je to spíše důsledek malosti čtenářů, kteří vždy vše berou nevěcně a příliš osobně.

Pokud bychom tedy dokázali brát nový překlad jen jako určité doplnění ke stávajícímu a zamezili vzniku pojmu „dvou Poselství“ ve svém nitru, pak by i tato druhá rovina nemusela být konfrontační. Ono už snaha „porovnávat obě Poselství/překlady/“, vede ke konfrontaci, kdy si čtenář vezme obě knihy a hledá v nich vzájemné rozpory. Pojem „hledat rozpory v Poselství“ nevyznívá nijak dobře a

v náš prospěch, i když je myšlen jinak, než verbálně zní. Pojem „hledání rozporu“ vytváří nějakou formu a tu nelze nevnímat a nebýt jí ovlivněn.

Je tu však ještě jedna velmi důležitá rovina, kterou je nutné si uvědomovat. Podle vysvětlení vydavatele vychází každý z obou překladů/stávající a nový, včetně slovenského/ z jiného originálního textu, čímž je vlastně ani nemůžeme vzájemně „porovnávat“. Nemohu tuto „skutečnost“ různých originálních podkladů podávat jako fakt, protože nemám možnost si to ověřit, takže jen opakuji, co jsem si přečetl. Překlad pana Kováře má vycházet z jednotlivých přednášek, jak mu je autor postupně dával a jak postupně vycházely/vydaná kniha by tedy měla odpovídat sešitovým vydáním/. Nové překlady však mají vycházet z textů, které měl autor ještě revidovat a upravit, než je jako soubor připravil ke knižnímu vydání. Tyto texty tedy údajně nejsou identické s texty, které dostával pan Kovář a vydal je posléze jako dvě knihy/Nové Poselství Grálu a Poselství doznívá/.

Tímto způsobem došlo mezi oběma překlady nejen k opravám přeložených výrazů, ale i k vynechání celých vět, pasáží i celých přednášek. Z přednášky Budiž Světlo vypadla takto celá stránka popisující vysoké duchovní děje související s pojmem Syn Člověka a soudem. Můžeme se jen dohadovat, že sám Abdrushin tyto děje vypustil, protože by jim snad veřejnost nerozuměla? Nejsem zde v roli hodnotitele a ani nechci polemizovat „proč“, proto mohu jen konstatovat, že čtenář nového překladu se již tato vysvětlení nedozví. Pro mne osobně jsou to pasáže nesmírně důležité, bez nichž bych možná vůbec nedošel k vytušení vysokých dějů spojených s novou etapou vývoje stvoření.

Pokročilý čtenář tedy bude muset sáhnout k překladu stávajícímu... Právě tak, jak se pokročilý čtenář dostane i k přednáškám pro učedníky a i z nich může načerpat mnohé pro sebe podstatné. Ovšem nepokročilý čtenář takové informace neumí zpracovat, nebo si výroky pro učedníky vztahuje beze zbytku ke své osobě, což v něm může podpořit jeho domýšlivost.

Nechci se dopracovat ke stavu, který někteří přijali, že si vezmou oba překlady a porovnávají slova a věty vzájemně. Proto nevím, co vše v novém překladu přibylo a co ubylo. Podíval jsem se jen na chyby, které jsem měl ze starého překladu vypsány a ty jsou v novém opraveny. Podíval jsem se na uvedené pasáže v př. Budiž Světlo a víc jsem nezkoumal. Také jsem zkontroloval, že několik přednášek přibylo a nějaká zase ubyla. Nejsem tu od toho, abych něco hodnotil, ani upřednostňoval. Jen sděluji, jak na mne osobně děje působí, není to tedy ani kritika a nemá to ani být „hodnocení“, jen mé postřehy...

Oba překlady tedy mají svou váhu a nepochybný význam. Novým překladem není starý překlad odsunut do nepoužitelné minulosti, ale pro mnohého zůstává stále stejně důležitý. Mohli bychom chápat oba překlady a obě knihy jako bratry, kteří mají každý trochu jinou povahu, ale otec je miluje stejně...

Určitě bychom neměli dopustit, aby vznikl stav, kdy nás vydání nové knihy Poselství ještě více rozdělí, nebo v nás vyvolá rozpory a rozepře.

Jestliže Abdrushin nějaké výroky pronesl a napsal, pak je jistě nemůžeme považovat za nějakou „nepodstatnou a pro mne nezajímavou minulost“. Je to živý děj a proto má stálou platnost. Proto jakýmkoliv novým překladem nemůže přestat existovat předcházející překlad, v němž byly přednášky nyní pro veřejnost již nepředložené. Zahodit předcházející knihu a nahradit ji novou, bych já osobně, považoval za zbrklou a chybu.

Současně však je potřeba vzít v potaz i to, že snad měly být v závěrečné revizi některé věci vynechány. Informace, které pro veřejné šíření nebyly potřebné. Já si z toho především vyvozuji pokyn pro sebe sama. Zvažovat, jaké přednášky šířím dále lidem, jejichž duchovní zralost neznám. Pokud Abdrushin prováděl určitou selekci a některé přednášky nedal „veřejnosti“, ale jen zralejším povoláním, pak bychom se touto metodou určité selekce měli řídit i my.

I mezi čtenáři je nutné rozlišovat pokročilejší, které informace mohou posunout dále, ale i skupinu, kterou můžeme nazvat „čtenářská veřejnost“. To jsou čtenáři, kteří doposud nepokročili tak daleko a některé věci jsou pro ně tak málo pochopitelné, že jít do ještě větší hloubky je ještě více mate. Takovým by se neměly cíleně dávat přednášky a informace, které nebyly veřejně publikované, ale byly především určeny pro poučení povolaných.

119. otázka: O spoutanosti...

-ZF-

Čím se člověk může spoutat? Jistě různými sklony, návyky, zlovyky. Ale může se spoutat i něčím „dobrým“, ušlechtilým? Člověkem? Láskou? Ideou? Ano.

Může se spoutat i naukou? Ano. Může se snad spoutat i Poselstvím? Ano, protože Poselství není nauka, ale život. O životě nelze přemýšlet, nelze jej někomu druhému vysvětlit, lze jej jen prožívat. Bez prožívání se i Poselství stává naukou a pak i dogmatem, kterým člověk hodnotí jiné i sebe. Poselství je žebřík do nebe. Po žebříku stoupáme vzhůru, ...sami. Žebříkem nejde narovnat svět, nelze po něm kráčet ve skupině, na žebříku se dá jediné – stoupat, nebo klesat. Přitom se člověk musí plně soustředit na jednotlivé příčle, nemůže hledět po druhých, jinak je pád velmi pravděpodobný.

Rozum potřebuje pro svou činnost schéma, vzorec. Pokud jej má, a on má v zásobě vždy mnoho schémat, pak se snaží vzniklou situaci přiřadit k určitému schématu. Problém nastává, jestliže rozum nemá správné schéma, které by se mu hodilo pro situaci, ve které se člověk ocitne. Pak se snaží pomocnou šablonu hledat ve světě kolem. Proto máme rádi kolektivy, kde se dá „opřít“ o schémata, která daná skupina používá. Je-li v nás zbudován nějaký blok ke sdružování do kolektivů, a ten se snadno získá z nějakých negativních zážitků, pak hledáme alespoň nějakého vůdce, nějaký vzor. Najdeme-li jej, pak se snažíme používat jeho schémata a cítíme se tím na jeho úrovni. Vypadá to pak, jako by život měl opět svůj řád a člověku stačí jen napodobovat to, co u svého vzoru obdivuje.

Poselství však před nás postavilo těžký úkol – být svobodný, tedy neřídít se druhými, ale učit se sám ze svých zkušeností a prožitků. Je to něco, na co nejsme zvyklí, vlastně ani pořádně nevíme, jak to udělat. Naše přebírání schémat provádíme zcela automaticky, aniž bychom to nějak „plánovali“. To rozum v nás, který je stále činný, si hledá šablony, protože pro něj je to zcela přirozený postup, jinak to ani nedovede.

To, že se člověk rozhodne pro nějakou duchovní cestu, nemůže odstranit mozkovou nerovnováhu a přebujelý přední mozek s čilým, do všeho se pletoucím, rozumem. Jistě, pokud člověka vede k jeho duchovní cestě touha ducha, je to duchovní rozhodnutí a je to velký obrat na vývojové cestě člověka. Jenže rozum tím nezaniká a nepřestává fungovat. Při jeho přešlechtění je jeho síla v těle veliká a jeho činnost vším prostupuje. Je pro nás velmi nesnadné oddělovat chtění rozumu od chtění ducha. A jestliže, jak se to často stává, přiřazujeme k duchovním pojmům automaticky vysvětlení, že je to činnost ducha – pak i to je zase jen určité schéma. Je to zase naučená šablona, kterou používá rozum, šablona s obsahem: ...slovo spojené s něčím duchovním, nebo s vírou, neřkuli se slovem Bůh – MUSÍ znamenat „duchovní aktivitu a činnost“.

Když bude křesťan mluvit o Ježíši, když se zúčastní jakékoliv aktivity v kostele, když bude spolupracovat s farářem – to vše bude chápat jako duchovní činnost. Když bude čtenář mluvit o Poselství, když je bude propagovat, když je bude nabízet, když bude pořádat přednášky „o Poselství“...to vše bude člověk brát jako duchovní činnost a sebe, bude-li mít mnoho takových aktivit, bude chápat jako člověka „duchovního“, jako člověka věřícího a pokročilého. Když se ale zamyslíme nad těmito ději hlouběji, musíme dojít k tomu, že to vše jsou opět jen schémata, nic z toho vůbec nemusí znamenat nějakou duchovnost, zbožnost, ani pokročilost.

Naučený zvyk věřících opakovat nějaké „posvátné výroky“, právě tak, jako zvyky čtenářů „citovat Slovo“, neukazují na volného a svobodného ducha, ten nemá potřebu něco citovat, mentorovat a převychovávat. To vše jsou mechanismy, které neustále používá rozum. Proto je otázka „Může se člověk spoutat Poselstvím?“ na místě, a poctivý čtenář by ji neměl přecházet. Poselství ukazuje cestu pro vzlet ducha, proto nejsou jednotlivé věty a slova míněny jako poučky, které se má člověk „naučit“. Jestliže však něco „citujeme“, pak je to výrazem, že tyto věty jako poučky bereme a taky tak i používáme. Neustálou sebekontrolou a snahou o korekci svých postojů přesně ve smyslu těchto

pouček, dáváme těmto slovům a větám naprosto pevnou a nehybnou formu, do které uzavíráme i sami sebe. Každé naše slovo, každá věta, každý pohyb i myšlenka jsou „řízené“, kontrolované, korigované a působí proto uměle. Proto jsou čtenáři chápáni jako sektáři.

Jistě to nemá nic společného se sektou, ale spíše s projevy, které jsou sektám vlastní – nepřirozené, strojené chování, snaha o dokonalé vystupování, které každý vnímá jako jen vykonstruované a umělé. Používání výrazů, které jsou vlastní jen určité skupině lidí, ale v běžné mluvě nebývají používány /vzestup ke světlu, světlé dušičky, apod./. Takové výrazy používané v běžné mluvě působí opět jako „citáty“ i když jimi nejsou, ovšem vypadají jako naučené fráze. Především pak určitá blazeovnost a naivita, která vnucuje druhým jediné správné názory. Nic z toho nemá původ v radostném vzletu svobodného ducha, který touží po jediném – jít výše, Bohu blíž.

Všechny tyto naznačené projevy velmi připomínají různá schémata, která potřebuje rozum. Zkuste to nezaujatě pozorovat, když ne na sobě, tak na jiných čtenářích a pak, až si to uvědomíte, jistě i na sobě samých. Nikdo z nás nemá skutečně svobodného ducha, a proto je jistě správné si toho všimnout. Nic není tragičtějšího a zoufalejšího, než když se nám podaří se spoutat Poselstvím, z něhož jsme vytvořili dogmatickou sbírku příkazů, které rozumem aplikujeme ke kritice druhých a pochvale sebe sama, jak to „dobře děláme“ podle Slova...

Svobodný duch nikdy nebude používat vět a slov z Poselství na hodnocení, ani poučování druhých, ale jen pro nasměrování svého citění správným směrem pro svoji vlastní cestu. Proto bude jako svažující pociťovat i různé společenství a skupiny, kde jej druhé duše chtějí nutit jít po jejich cestách. Jistě není na škodu přátelství lidí usilujících stejným směrem, vzájemně by se mohli inspirovat a posilovat, ale museli by zůstat stát na vlastní osobní cestě a současně nemluvit do cest druhých. A říkám-li „nemluvit“, pak tím v širším měřítku myslím i nepřevychovávat druhé ani v myšlenkách.

Každý má jít zcela svobodně a volně svou vlastní duchovní cestou a jen svým životem může inspirovat druhé. Poselství má být vzdáleným světlem na obzoru, za kterým kráčíme, jen my sami pro sebe, svým zrakem a svým způsobem vnímání vidíme toto světlo. Ale současně je Poselství i pochodní v ruce, kterou osvětlujeme svou cestu, abychom nepadli do propasti přijatých i svých omylů. A tím, jak osvětlujeme svou cestu, osvětlujeme i omyly, na ní ležící. Tím současně umožňujeme ostatním, aby na své cestě zahledli, pomocí naší pochodně, své stejné omyly, jako jsou ty naše. Toto osvětlení životem není oblečeno do poučovacích vět a slov, dokonce ani myšlenek a chtění mířeného ke druhým. Ve vši prostotě – člověk si svítí na cestu a tím ji osvětlí i jiným, pokud se na cestu vůbec snaží hledět.

120. úvaha: Poděkování Imigrantům

-ZF-

Příchod imigrantů vyvolává v podstatě dvě základní reakce. Jednou je snaha apelovat na soucit všech, ke kterým se imigranti snaží násilím pronikat a druhou je odsouzení aktivit imigrantů a snaha jim zabránit ve vstupu do zemí jejich zájmu. V různých nuancích se tyto dva postoje dále dělí na mnoho stupňů, více či méně agresivních.

Já bych chtěl nyní vytvořit nový druh postoje a poděkovat za celou vzniklou situaci. O tom, že v přírodě existuje nějaký pořádek a řád, snad nikdo nepochybuje, i když málokdo jej respektuje. Zvířata jsou donucena přírodní řád dodržovat – je to vlastně jednoduché a zcela automatické. Když zvíře není aktivní, pojde hlady, když není bdělé, něco jej zabije. A jde to dokonce i dále. Jednotlivec svým dodržováním řádu pomáhá udržovat celý živočišný druh. Rozmnožovací pud žene zvířata, aby se zcela, bez ohledu na sebe, oddala bojům o právo se rozmnožovat. Tento boj, i když se nám může zdát krutý a někdy i sebezničující, udrží zdravou populaci. Zvířata se prostě chovají přirozeně a nevymýšlejí nějaké „novinky“, jak by řád přírody mohla obejít, nebo obelhat...jsou prostě normální.

Člověk, kdysi na počátku své vývojové cesty na zemi, byl tvorem méně chytrým a proto pokornějším k silám, které vnímal jako mocnější, než byl on. Podobně jako zvířata se podroboval přírodnímu řádu, a proto neměl zásadní problémy – příroda mu pomáhala a vývoj probíhal bez dramatických zvratů. Dokonce i živelné události a pohromy dokázal člověk, ve spolupráci s přírodními silami, poznat, a proto uniknul svému poškození a zničení. Až později, když byl chytřejší, začal svým rozumem vymýšlet různá nová, „lepší“ řešení a postupně došel k názoru, že příroda je mu podrobena, a proto mu ona má sloužit, on ji poslouchat nemusí. Postupně tak vytvořil nové postoje, které nazval „normální“ a nějakým způsobem zdůvodnil, proč jsou správné.

Dnes stojíme v mechanismech, které považujeme za správné, protože jsou tady již léta. Nestaráme se o to, že kdysi dávno byly zcela jiné, bereme to jako pokrok a správnou, moderní změnu. Protože jsme však, a vždy budeme, součástí přírodních zákonů, musí na nás důsledky nesprávných postojů proti řádu jednou dopadnout. Moderními prostředky techniky, chemie, elektroniky a zdravotnictví se nám jen podařilo zpětné dopady zpomalit. To, co se u zvířete projeví velmi rychle a zničí je to, může u nás trvat celé generace, ale jednou to přijít stejně musí, ale pak je to nashromážděnou silou zvětšené a už to dopadá na větší množství lidí.

Všechny naše prohřešky proti řádu se po dlouhé době projeví v nějakém větším a výrazném projevu. Může to být přírodní dění, ale i společenské. A právě ten masový, globální projev je sice velmi nepříjemný, ale na druhé straně tak zjevný, že i my ve své zaslepenosti, že všechno zmůžeme, jej konečně i můžeme uvidět... Něco uvidět je pěkné, nebo hrozné, to podle druhu, ale podstatné je, aby to bylo také nějak užitečné. A užitečné to může být jen tehdy, když to člověk pochopí a pak se z toho i poučí – tedy příště se chová jinak. Proto i negativní jevy mohou mít svou velkou cenu v poučení a změně postojů, které už napříště nedovolí opakovat takový omyl. Mohou se tedy stát koncem nějakého bolestného procesu a začátkem nové, lepší etapy. Mohou...ale nemusí.

Kdysi dávno, v dobách, kdy lidstvo nebylo ještě tak „chytré“, ale bylo přesto natolik „moudré“, že uznávalo přírodní zákony, vědělo, že státy a národy na zemi mají svůj velký význam. Od počátku byly na zemi různé národy žijící na svých územích. Tyto národy se vyvíjely individuálně, zcela svérázně. Měly tak svou jedinečnou historii, své národní znalosti, zvyklosti, svůj osobitý druh, kterému můžeme říkat „duch národa“.

A jako když páříme různé druhy lidí a pak vznikají mutace a mutanti, které nevyzpytatelným způsobem míchají vlastnosti vstupních jedinců, tak i páření národů vytváří hybridy a mutanty. Zaniká jedinečnost, které byla přírodními zákony chtěna, aby mohlo docházet mezi různými národy k výměně zkušeností, tím vzájemnému obohacování při zachování vlastní svéráznosti. Právě ta různost

rodost národů vytvářela nutný prostor pro vzájemný růst. Smícháním národností vzniká směs s nepředvídatelnými vlastnostmi, směs, která se již nemůže obohatit a občerstvit něčím dobrým z původního, protože to již není. Bylo pohlceno a přetvořeno na cosi jiného.

Snahy, trvající již desetiletí, bořit tyto hranice, přinesly velkým státům, jako je např. Francie a Anglie, až do dnešní doby silné promíchání původního obyvatelstva a to s jinými rasami. Původní jedinečnost těchto států postupně mizí, protože noví přistěhovalci přináší svou kulturu, své zvyky a životní postoje. Tyto se pak postupně a dlouhodobě promíchávají se zvyky původního národa. Že jsme pro tyto děje našli nové pojmenování multikulturismus mnoho neznamena, je to jen slovo. Jistě, budeme-li je často a veřejně vyslovovat a obhajovat, že je správné, pak je tak časem veřejností i takto vstřebáno. To ovšem nemusí znamenat, že je to děj správný.

A jako v přírodě a vesmíru se každý postoj proti řádu musí projevit srážkou a pohromou, musí to tak být i v tomto. Dlouhodobé porušování této svéráznosti národů, včetně nové ideje s megastátem Evropské unie, přináší nyní vrcholnou megaukázku toho, že to bylo nesprávné jednání.

Vyslovuji poděkování těmto dějům, protože dnes může každý „vidět“, že rušení hranic bylo nesprávné a hlavně nebezpečné, že hromadné přijímání cizích státních příslušníků do svého národa je nesprávné, že spojování států do megastátu, kde centrální vláda bude rozhodovat o státech a národech, které nezná... je taky nesprávné. Ano, ještě jsou lidé, kteří to nevidí a obhajují líbivými slovy tyto, již se hroutící pořádky, budou to obhajovat tak dlouho, dokud jich osobně se nedotknou bolestné důsledky.

Proto by pro každého horlitele pro otevření hranic a poskytnutí veškerého blahobytu každému, kdo zvenčí přijde – bylo nejlepším lékem prožití. Ovšem jedině skutečné osobní prožití, ne filozofická rozprava v televizi, nebo na nějakém blogu. Tedy přijetí několika imigrantů do vlastní rodiny se vši zodpovědností za ně, s pokrytím všech jejich požadavků přímo a osobně „zachráncem“. Pokud by po nějaké době, kdy by zachránce nesl veškerou tíži, ale i pravděpodobný nevděk a rozmrzelost zachraňovaných, byl touto ideou stále tak nadšen, pak by to skutečně bylo jeho přesvědčení a ne jen nadšené horlení bez reality, jak se to mnohdy děje. K vyléčení by takový člověk potřeboval ještě tvrdší prožití, ale věřím, že většina zachránců by radikálně své „lidumilné“ postoje změnila, když by následky musela nést citelně osobně.

Je jednoduché být Jánošíkem a druhým násilím brát, abych u dalších mohl zahrát roli nezištného dárce – dárce věcí, které však nejsou moje. Právě tak je snadné ochraňovat nepřizpůsobivé občany, horlit za jejich práva...ale jen do doby, než s nimi člověk žije v jednom domě. Pak přichází prohlédnutí a velký obrat v názorech. Proto by měli o takových věcech rozhodovat vždy jen lidé, kteří mají „prožití“, ne teoretici v luxusních autech a domech, kteří znají svět jen z drahých obrázkových časopisů.

Kdyby nepřišel tento masový exodus, pokračovala by nenápadná asimilace národů přistěhovalci, z nichž jen málokterí jsou ve skutečné životní nouzi. Vždyť kdyby to byli skutečně lidé utíkající před válkou, pak by jim bylo zcela jedno, kam utečou, měli by jen jediné přání-nebýt ohroženi na životech, nebýt ve válce. Jistě není tajemstvím, že mnozí z uprchlíků jsou cíleně přesvědčováni, že odchází do zemí blahobytu, zemí zlatých ulic, kde jim bez jakékoliv námahy a vlastního přičinění budou neustále a zdarma dávat ten největší myslitelný blahobyt. S těmito představami odcházejí mnozí a výsledkem takové cesty bude trpké zklamání a zloba proti „bohatým státům“, které jsou tak sobecké, že nechtějí sypat blahobyt na hlavy přistěhovalců. Ať již tedy imigranty přijmeme, nebo odmítneme, vždy je ve svých důsledcích jen rozezlíme a zklameme. A to pro nás může být opět léčivé.

Celá současná, ale i přicházející situace pro nás může být velkým léčivým šokem. Asi jako probuzení člověka v bezvědomí defibrilátorem...ale pak musí přijít poučení, jinak bude ještě hůře. Demokracie, multikulturismus, tolerance k úchylnám, tak, jak to chápeme a podáváme – nikde v přírodě, ani v našich tělech – neexistuje.

Exodus nás tedy bude učit, že pomoc bližnímu nikdy nesmí být na úkor sebezničení, nikdy nesmí rozvíjet lenost druhého a podporovat v něm požadovačnost, popírat zákon rovnováhy, tedy že za vše musí člověk dávat nějaké vyrovnání. Také nás učí, že státy mají být uzavřené celky se střeženými hranicemi, které sice mají mít přátelské svazky s ostatními, ale ponechávají si svou soběstačnost, jedinečnost a především právo rozhodovat o sobě.

Nyní může, každý sám pro sebe přemýšlet, kam nás asi dovede „demokracie“ v postojích k lidem s nějakou úchylkou. Homosexualita je jistě úchylka a jako taková nesmí být nikdy postavena na roveň „normálního jednání“, protože tak se křiví vnímání pojmů normální a nenormální a tím i jakákoliv možnost růstu a vývoje. Když se z nenormálního udělá normální, nebo dokonce zajímavé, pak je jisté, že to bude inspirovat i ty, které by to jinak nezajímalo. Taktéž, když homosexuálové budou adoptovat děti, budou je zcela pochopitelně a logicky vychovávat tak, že homosexualita je zcela normální a snad je trochu nenormální cokoliv jiného.

Takovýto trend může postupně „vytvářet“ další homosexuály, tvářnost společnosti se bude měnit, veřejné mínění též a nakonec se klidně může stát, že kdo nebude homosexuální – nebude „normální“. K čemu nás dovede tento trend? K vyhynutí, nebo snad něčemu jinému? Demonstrativní předvádění homosexuální úchylky v radostných průvodech se souhlasem veřejnosti a mlčením vlády je k tomu dost jistou cestou, která však jistě není přirozená a přírodou chtěná...

Celkem logicky se mohou domáhat svých „demokratických práv“ i pedofilové, kteří se mohou prohlašovat za „dobré lidi mající rádi děti“, jak už na svém webu, s tichým přitakáním policie, vystupují.

Narkomani přece, v rámci demokracie, také mají nárok na to „své“, obzvláště, když v Holandsku, nebo snad i jinde mohou holdovat drogám i veřejně. Ale ani to není cesta, která by dovedla lidstvo a národy ke šťastnější budoucnosti, ale jen k další závislosti, slabosti a zotročení. Pokud se nevrátíme k základům přírodního řádu, můžeme očekávat různé dramatické situace, podobné nynějšímu exodu, ale v mnoha dalších sférách lidské činnosti. Pokud nás ani takové velké události nedokážou vzpamatovat a vrátit na původní koleje, pak vidím naši budoucnost na této zemi velmi neperspektivní...na druhé straně to vypadá dost slibně pro tuto zeměkouli...

Na závěr musím upřesnit název článku. Neděkuji tedy imigrantům za jejich nezákonné pronikání do různých zemí, proti vůli vlád a obyvatel těchto zemí. Děkuji za události s tím spojené, děkuji proto, že v nich vidím jednu z posledních možností, jak by lidstvo mohlo prohlédnout, vzpamatovat se a navrátit se do přírodního řádu, ze kterého samo pochází...a z něhož se nikdy nemůže vydělit, i kdyby se o to jakkoliv silně snažilo. Je to předem prohraný boj, a pokud v něm budeme pokračovat, bude naše budoucnost hromadnou sebevraždou. Jistě ne náhodou vznikají studie, jak to bude vypadat po vyhynutí člověka, jak rychle se bude příroda vzpamatovávat, za jak dlouho zmizí torza mrakodrapů, hypermarketů a všeho dalšího, o čem si myslíme, že je to bezmála smyslem života.

Popřít přírodní řád, znamená popřít samotnou podstatu lidství, čehož konečným důsledkem musí být eliminace lidstva samotnými přírodními zákony, které budou vždy mnohem mocnější, než člověk a celé lidstvo.

Poučme se!

121. otázka: Hledání Tisícileté říše

-ZF-

O tom, že budeme mít s Tisíciletou říší „problém“ psal již Abdrushin, když říkal, že kdybychom věděli, jaká bude v Tisícileté říši přísnost, ještě bychom si ji nepřáli. Z tohoto výroku vyplývá, že naše „představa“ o Tisícileté říši byla mylná již tehdy, a proto to jistě nebude jiné ani dnes. Inu není to nic nepochopitelného, protože v této říši má panovat, vše ovládat a řídit jen Boží vůle. Jenže tu jsme přece nikdy skutečně nepoznali. Pokud by snad někdo argumentoval, že jsme ji znali a žili podle ní v počátcích osídlení země, pak ani s tím bych tak docela nesouhlasil. Jednak jsme v té době nebyli ještě vědomí, a proto nelze říci, že jsme něco „znali“, jen proto, že jsme se něčemu neprotivili.

Na druhé straně už v životopisu Efezus, který popisuje počátky, jsou zmínky o situacích, kdy člověk začínal s nerespektováním této vůle. Tato naše neschopnost věrohodněji si představit a uvědomit pojem Tisícileté říše se promítá i do dnešního zmatku v pozorování stavu země a lidstva. V Tisícileté říši měla vládnout jen Boží vůle, tedy se vše mělo řídit podle ní – k tomu si oprávněně představujeme, že nikde nebude lež, nepravost, zločiny a tmářství. Když však pozorujeme lidskou společnost a chování lidí, pak těžko můžeme říci, že jednáji správně, ve smyslu Řádu stvoření.

A nastává problém... Věříme různým výrokům v Poselství, které naznačují, že tehdy, když to bylo napsáno, měla tato říše začít. Abdrushin nikdy veřejně nenapsal, že by Tisíciletá říše nenastala. Vzniká v nás jistý rozpor – věříme, že Tisíciletá říše nastala, ale vše kolem mluví o opaku. Hledáme tedy vysvětlení. Chápeme se různých vět, abychom jimi podpořili svůj postoj, své přání. Temno musí nakonec sloužit Světlu...tak nějak je to napsáno, neznamena to, že Světlo nyní nutí Temno ke všem těm aktivitám, které vidíme kolem? Je tedy vše kolem vlastně „dílem Světla“? Někteří si to myslí. Jiní naopak chápou dění kolem jen jako vládu temnot, jako projev toho, že nás Světlo opustilo, lépe, že my jsme opustili je.

Nechci rozhodovat, kdo z obou skupin má „pravdu“, protože naše pravda je vždy ovlivněná našimi přáními a málokdy je tak čistá, aby se nad vlastní představy a přání dokázala povznést. Ponechám tedy na každém, jestli přijímá to, že jsme zklamali a přiklání se k názoru, napsaném p. Wagnere v jeho vzpomínkách na Abdrushina. Vzpomínkách, ve kterých je uvedeno, že údajně i Abdrushin bral tuto říši pro Efezus již za ztracenou. Podobný názor píše i učeník M. Schlauroth. Jistě si ale každý může myslet, že zde přesto panuje Světlo a jen projevy kolem nesprávně chápeme. Rozhodnutí o tom, jak přijímat tyto skutečnosti kolem nás, je na vnímání každého jednotlivce. Chtěl bych spíše pozornost čtenářů přesunout k jiné, všeobecnější myšlence.

Nedávno mi jedna čtenářka napsala, že každý by si měl budovat Tisíciletou říši v sobě samém. Pokud nebudeme tuto myšlenku chápat doslovně, ale pokusíme se v ní najít jen základní princip, pak zjistíme, že je nejen správná, ale vlastně objektivní a vysoce motivační pro tuto nejasnou dobu. Pojem Tisícileté říše v sobě zahrnuje několik rovin – nějaké časové období, pak nějaké místo a především princip. Ten princip života jen podle vůle Boží je všeobsáhlý, a proto použitelný i pro jiné situace. Pokud bychom tedy chtěli ideu Tisícileté říše aplikovat na sebe, pak bychom ji mohli vztáhnout k tomuto pozemskému životu a naší osobnosti. Místo velké tisícileté říše, o níž vedeme spory a nechápeme ji, můžeme, každý sám pro sebe, uplatňovat princip života ve vůli Boží. Pokud tuto malou „říši“ nebudeme zaměňovat se skutečným pojmem Tisícileté říše, jak byla zaslíbena, pak nemůžeme udělat chybu.

Velký pojem Tisícileté říše ve stvoření v nás pak vyvolává přání uskutečňovat ve svém osobním životě a vývoji základní principy Tisícileté říše, a to bez ohledu na vnější dění. Bez ohledu na to, jestli kolem panují temnoty, nebo jsou to jen projevy temnot pod tlakem světla. To vše pak člověka nemusí mást, protože v sobě samém ví zcela přesně, co ho motivuje, co si přeje a za čím usiluje – naplnit v sobě vůli Boží. Hledat ji, snažit se ji pochopit, uchopit a vetknout do každého svého rozhodování všedních i svátečních dnů. Tak bude naplňovat princip Tisícileté říše v sobě samém a je pak pro něj

nepodstatné, i když třeba nepříjemné a bolestné, co se děje v okolním lidském světě... Nechci, ani v nejmenším, snižovat velký význam Tisícileté říše, také nechci nikomu brát jeho představu o tom, jestli již zde je, nebo teprve přijde, nebo jsme ji již snad dokonce propásli. Chtěl bych naopak ukázat cestu, jak je možné naplňovat ideály Tisícileté říše i když tomu svět „nepřeje“. Zdá se mi, že všichni jen čekáme, až „to přijde“, abychom teprve „potom“ naplňovali Království nebeské. Někteří čtenáři čekají na katastrofy, jako by jen ony teprve měly přinést to vytoužené Světlo, jiní se utíkají k sebepřesvědčování, že kolem jsou krásné dušičky a vše je nádherné, že už je tu vlastně Ráj a kdo ho nevidí, ten je sám temný. Takto se dostáváme k realizaci pohádky o císařových neviditelných šatech. To vše není nutné, když si přejeme Tisíciletou říši, ...nikdo nám nemůže zabránit, abychom si její malý obraz nevytvářeli v každém okamžiku v sobě.

A až si vybudujeme svou malou Tisíciletou říši v sobě, pak nás život jistě dovede do té velké, zaslíbené. Není nutné se nyní trápit tím, kde a kdy nastane, jestli to bude tady, nebo snad někde jinde – my si stále poneseme ten námi uskutečněný její obraz v proměně své osobnosti ve znovuzrození svého ducha... A vlastní proměnou budeme pomáhat k proměně světa, ale bude to pak proměna přirozená, jako následek přirozeného života jedinců. Ne vykonstruovaná, jako výkvět vlastních přání, bez ohledu na jejich realitu. Ne jako fantazie, naivita, ani projev sebepřeceňování. Máme se stát lidmi, skutečnými lidmi, ne anděly, ne spasiteli, ne vládci Země..., „jen lidmi“. To se mnohému zdá příliš málo, ale to jen proto, že jsme ještě nepoznali, jak nevýslovně daleko jsme od pojmu „člověk“.

Budujme tedy Království Boží v sobě a ponechme Boží řád, aby zajistil ostatní...a komu se to zdá málo, na toho prohlédnutí teprve čeká.

122. úvaha: Co mi řekla Čistá Lilie

-ZF-

Jak mnozí čtenáři ví, ustanovil Abdrushin na začátek září významný vesmírný děj pojmenovaný jako Slavnost Čisté Lilie. Tento děj souvisí s pravým principem ženství a také, jak název napovídá, s principem čistoty. K tomuto ději napsal několik přednášek, které však nejsou obsaženy v poválečném vydání Poselství. To jen jako shrnutí pro čtenáře, kteří tyto pojmy neznají.

Když jsem tak pročítal tyto přednášky, velmi mne zaujalo mnoho pasáží, které byly úzce spojené se současnou situací masové migrace imigrantů. Tato spojitost byla pro mne tak zjevná, že všechny 3 slavnostní dny byly prostoupeny úvahami o současné, ale i budoucí situaci spojené s imigranty, s námi, ale i s Poselstvím. Protože je jisté, že migrace a děje, které vyvolá, neskončí ani zítra, ani za pár měsíců, je nutné se jimi zabývat. Televize je plná rozhovorů a výroků jednotlivců ve smyslu, jak je Český národ podlý a nelidský, když nechce otevřít hranice přílivu imigrantů a nechce je přivínout do své náruče. Jsou nám ukazovány fotky utonulého chlapce, rozbitých domů. Je apelováno na lidskost, jsme osočováni z krutosti, když označíme fixkou ruku imigranta, který se odmítá identifikovat, apod.

Naopak internet je plný varování, že tato vlna lidí s jiným náboženstvím a jiným chápáním světa, vztahu k ženě, ale i spolubližním, vyvolá postupný rozklad celé evropské kultury a povede k občanským válkám. Jsou tu i články o pohrdavém chování imigrantů ke svým zachráncům, jakož i výpovědi lidí, kteří znají špatné chování předchozích imigrantů, kteří jsou již začleněni do např. německé společnosti. Nejčerstvěji vzniká nekonečná rozprava nad před chvílí proběhlým aktem na maďarské hranici, kdy se imigranti ji pokusili prolomit násilím a zaútočili kameny a klacky na policisty. I tento akt se, jak se zdá, dá interpretovat zcela různě, buď jako násilný, protizákonný a agresivní útok nezvaných imigrantů, nebo se dá omlouvat tím, že oni za to nemohou, protože jsou to chudáci. Mohou za to policisté, protože jim zavřeli hranice. Kde je tedy pravda? Nebo se tím nemáme „špinit“ a nechat svět světem, číst si Poselství a těšit se na Ráj? Na to jsem se ptal Čisté Lilie...

Nemám rád citování z Poselství, ale dnes udělám výjimku, protože nejde o mé názory, ale o to, že hledáme, obzvláště ve zmatených dobách a lidském chaosu, Boží hlas, abychom se o něj opřeli. Jistě, každá naše interpretace, ale i jen výběr statí z Poselství, může být označen jako osobní, a proto ne už pravdivý. Souhlasím, ano, je to tak. A proto Vás vyzývám, nevěřte mi, ale přečtěte se ty přednášky sami, uvažujte o nich sami a sami si odpovězte na otázky, které před nás nyní staví svět.

Bílý rytíř:

Soustrast byla vytvořena rozumem, jako karikatura milosrdenství. V soustrasti se člověk sám sobě líbí, obdivuje sám sebe, když ji prokazuje nebo dává se vést chytrostí! Ten, kdo soustrast přijímá, vyžaduje ji nebo očekává v mnoha případech jen ze samozřejmosti, z pohodlnosti a závisti, která se může stupňovat až k nenávisti. To vše jest proti železnému zákonu Božímu, podle něhož jen v dávání smí býti přijímáno!

Zde musí být věčné vyrovnávání, které jediné jest schopno vytvářet pohyb, nutný pro zdravý a svěží pokrok v trvalém vývoji. Jen toto věčné vyrovnávání v pravém smyslu přináší pak vzestup a dokonalou harmonii! Jen tam, kde se dávání a brání udržuje přesně v rovnováze, může býti mír a také štěstí! Takový jest zákon Boží, který udržuje a podporuje celé Stvoření. Každý nesouzvuk, vzniklý následkem změny tohoto zákona, musí přinést zlenivění nutného pohybu, umdlení, stav klidu a pak úpadek pro všechno, co jest v tomto stvoření. Proto ta nespokojenost, nemoc a smrt! Z toho vzniká pak závist, nenávist, loupež a vražda a všechna zla, která se dnes jeví a jež se budou stupňovat až ku zhroucení všech nadějí a každé snahy.

Jedině dávání je podmínkou brání. Kdo není ochoten dávat, ten nesmí také brát.

Chápu, že idealisté dnešní doby, mládež, filozofové a snílkové neznají a nezajímají se o pravidla Božího řádu. Tyto výroky by jim, jako mnohé jiné v Poselství, připadaly kruté a bezcitné, avšak to je pouze tím, že nežijeme v Řádu, ten je nám cizí a pociťujeme jej jako nepříjemný, a proto jej označujeme za špatný. Abdrushin říká, že v Tisícileté říši bude taková přísnost, kterou nebudeme chápat a zatoužíme raději po starých „pořádcích“, které nám byly srozumitelné a vlastně v mnohém i příjemné. Říká též, že ve vysokých světech je tak úžasná přísnost, že bychom jí vůbec nerozuměli a připadala by nám nepříjemná – my můžeme klidně říci – přímo strašná a krutá. A přece duchové tam žijící ji pociťují jako přirozenou a radují se v ní. To si musíme stále uvědomovat a připomínat. To, co tady považujeme za soucitné, je většinou jen slabošské příjemné ulpívání na pokřivených postojích, které nás dovedly do dnešního zmatku a blížící se zkázy.

To si ujasněte vy, kteří si toužebně přejete, abyste náleželi k nové říši. Nebudou tam povolena žádná nezdravá přání. Kdo by se o to znovu pokoušel, bude ihned poznán a vyhuben s nejbezohlednějším úsilím, v zájmu těch, kteří chtějí Boží mír a pokoj a zaslouží si ho! Přísnost až k tvrdosti je v tomto příkazu!

Slavnost Lilie: Nyní stojí před dušemi vysoká zeď nesprávných názorů, na scestí svedených pocitů a pokřiveného působení. Musejí ji odstranit, chtějí-li vejít do říše Pána. Člověk teď dělá všechno špatně, poněvadž nyní v soudu musí všude ukázat svou neschopnost, aby se stal zase skromným a malým. Zde je oceňováno hrdinství a láska k vlasti, pod jejímž pláštíkem se roztahuje sobectví a ctižádost. Mnozí bojují čestně, avšak slouží přitom jen mocichtivosti jiného.

Z uvedených výroků je zřejmé, že jsme krásné a vznešené pojmy pokřivili, a proto je nelze jen tak bezmyšlenkovitě aplikovat na různé situace, nebo se nechat pomoci jejich dnešní nesprávné interpretace vést k vlastním rozhodnutím. Měli bychom vždy všechno důkladně zvažovat ve smyslu přísného Božího řádu. Dnešní „idealisté“, kteří tak apelují na lidskost a soucit, se pochopitelně neřídí Božím řádem, ale nesprávnými zvyky, často iniciovanými křesťanským „kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem“, včetně spásitelského komplexu – když se Ježíš obětoval za viníky, pak to máme dělat i my.

Tito „idealisté“ již dávno nejsou skutečnými idealisty, ale jen snílky. A snílek je označen jako škodlivý pro své okolí, protože chce realizovat své představy ve světě, i když jsou to představy neproveditelné, a proto škodlivé. Úmyslně zmiňuji tuto skupinu dnešních „lidumilů“, kteří vyčítají ostatním nedostatek lidskosti, když nechtějí otevřít hranice státu a ani nekontrolovat, kdo a s jakým úmyslem přichází. Zmiňuji je proto, že jsem se mezi čtenáři setkal vícekrát s podobnými „lásku oslavujícími“ názory.

Pryč nyní s falešnou láskou, v níž tak dlouho panovala změkčilost a sobectví. Láska se opět stane čistou bystřinou, která nádherně osvěží, občerstvuje a ochlazuje tělo i duši.

Slavnost Čisté Lilie: Jen ten, kdo v jásamém díku radostně tvoří na každém místě, které je mu osudem určeno, ten má možnost ke vzestupu Světlu vstříc a tím také zde na zemi; neboť uvolní vlákna, která si kdysi utkal a kterými byl osudem posazen na to místo, které je pro něj vhodné. Stejným způsobem je umožněn zdravý vzestup pro jednotlivého člověka a tím pro celý národ. Potom jsou stupně ke vzestupu vybudovány neochvějně, nemohou nikdy kolísat, jakmile vzestup rychle následuje. Co z pravé půdy vychází, stojí vždy pevně a bezpečně. Na to dbejte, to dodržujte, je to jedno z nejvyšších přikázání. Toto samotné je zdravým základem, protože je to přirozené. Pak je také vyloučena každá nespokojenost! Kdo se k tomu nepřipojí, bude vyloučen jako škůdce, který si nezasluhuje nadále žít!

Uprchnout ze svého národa někam, kde je příjemněji a je tam větší blahobyť, to je silné lákadlo. Není žádným tajemstvím, že imigrantům je namlouváno, že v Německu nebudou muset vůbec pracovat, budou žít v naprostém blahobytu, vše bude zadarmo a budou si jen vybírat zdarma luxusní zboží a služby. Je jistě podlé je takto lživě lákat, ale musíme pochopit i to, že jejich pohnutkami tedy nejsou mnohdy strach před válkou, ale jen prostá touha žít pohodlně a v luxusu. To není dobrá motivace, a

když jim budeme taková přání plnit, nepomůžeme jejich duším k pohybu a zrání, ale jen k lenosti, zahálčivosti a nespokojenosti.

Druhé generace stávajících imigrantů ve velkých zemích, jako je Francie a Anglie, už zapomínají na vděčnost, ale reptají, že nemají více výhod a požitků. To pochopitelně zcela odpovídá pokřivenosti našich duší. Jsou tedy zcela „normální“, jako naši Rómové, které jsme sami naučili, že nepracovat a brát dávky je možné a velmi příjemné. Nejsou nám za to vděční, ale brzo se naučili vykřikovat o své diskriminaci a svých právech, o povinnostech však nehovoří. Z nových imigrantů vychováme totéž, protože je tu zcela potlačen zákon vyrovnání, nerespektují se zákony karmy. Vždyť tyto národy se jistě ne náhodou ocitly ve svých situacích.

Jistě, nesmíme být lhostejní k cizímu utrpení a máme snažit jim pomoci, aby si doma tyto situace vyřešily, ale ne si celé národy i s jejich karmou posadit dovnitř našich národů. Smíchat osudová vlákna, smíchat kultury a vytvořit mezinárodní mišmaš, pro který rozum našel líbivé slůvko „multikultuřismus“. Každý národ má svou historii a své duchovní vedení, svou zralost a své předurčení. Smíchat různé národy je jako smíchat dva duchy do jednoho těla. Ano, je to možné, říká se tomu v tomto případě – posedlá duše a není to nic dobrého a vzniká z toho neblahá a bolestná karma. I duch jednotlivého národa musí zůstat sám ve svém jedinečném vývoji, jiní mu mohou pomáhat, ale on se musí vyvíjet sám v sobě, vlastním úsilím, vlastní snahou i bojem. To mu nikdo nemůže odebrat, a jestli se o to pokusí, pak nepomůže ani jemu, ani sobě, bolestná karma padne na oba.

Zkusme se nyní nad situací zamyslet pod trochu jiným úhlem dějinných souvislostí.

Lidstvo padlo a padalo stále níže a níže do rozkladu. Z úžasné Boží milosti a velkorysosti, pro zachování možnosti k dokončení vývoje duchovních semen, přišla část Boží lásky v Ježíši sem, do pekla lidského konání. Byl vychováván a připravován celý národ, který ho měl přijmout, národ židovský. A tento národ Jej nakonec zavraždil na kříži. Ve druhém pozdějším případě opět jiný vyvolený národ – národ německý, byl příčinou smrti Vůle Boží zde na zemi. Ještě vzpomeňme jeden základní aspekt – selhání ženy. Žena měla vést lidstvo k čistotě, Božímu řádu, ale naprosto selhala a vede lidstvo pod účinky Božího hněvu do zkázy... A to vše podporuje padlý anděl – Lucifer...

A co se děje dnes? Pozorujme symboliku. Vyvolený národ Němců, který selhal a vyvolil si za vůdce Hitlera, tedy rozhodl se pro vedení padlým andělem Luciferem, je dnes hlavním iniciátorem pro děj totálního zaplavení Evropy muslimy. Národ, který si zvolil Lucifera, nám nyní káže o lidskosti a vyčítá nám, že nechceme otevřít svou přirozenou ochranu, tedy hranice svého státu. Kdo vede tento padlý národ, kdo je mluvčím celé Evropské unie? Je to Žena, tedy člen padlého druhu, který nese jméno anděla. A my se můžeme právem ptát, jakého Anděla je mluvčím a kam nás vede? Ke světlu a Bohu, k pořádku a řádu?

Když vidíme tuny odpadků, které běženci odhazují kolem sebe, a slyšíme rozpačité výroky těch, kteří s nimi přišli do styku, že ...oni nemají moc dobré návyky a když se jim něco nelíbí, vyhazují věci z oken ubytoven, včetně postelí, pak to nevypadá na dobrou cestu k řádu a pořádku. Když vidím fotografie zničených vlaků zcela naplněných odpadky s pokálenými sedadly lidskými výkaly, těžko si vnuťtím myšlenku, že tito lidé nám zvýší kulturu a že jsou to samí inteligentní a slušní lidé. Padlý národ v čele s „Andělem“ nám chce proti naší vůli vnutit tisíce muslimských obyvatel, a protože tito čekají blahobyť, který my nemáme, ozývají se hlasy, že jim budeme muset vyplácet tak vysoké dávky, jako mají slíbené v Německu...

Ale podívejme se ještě na jiné souvislosti. Mnohé velké země, jako Francie, Anglie a Německo desítky let zotročovaly různá území v Africe pomocí svých kolonií. Z místních obyvatel si vytvářely otroky... Mnozí dnešní imigranti přichází s tímto poznáním a rozhodnutím, že jim kolonizátoři velice mnoho dluží a oni si to nyní jdou vybrat. Ano, přímo takto to pojmenovávají, jsou přesvědčeni, že mají právo na zaplacení tohoto dluhu. Mají pravdu, ale tento způsob řešení nikomu nepřinese to správné. Kolonizátoři měli veřejně přiznat svou vinu a omluvit se jim. Pak měli jít do jejich zemí a pomoci jim je

uvést do mírového stavu a za vlastní peníze jim zbudovat fungující společnost, naučit je pracovat, naučit je pořádku, jako své děti, které pokazily špatnou výchovou. Na těchto jejich hříších neneseme, jako národy, vinu, a proto bychom neměli na svá bedra nakládat cizí karmu – to je proti Řádu a nic dobrého nám to nepřinese.

Kromě těchto starých hříchů jsou to i novější. V těchto zemích fungoval jakýsi řád, z našeho pohledu uzurpátorský, ale jsme schopni zhodnotit, jakým způsobem je nutné přidržet nezralý národ k pořádku? Tento fungující řád rozvrátila USA s tím, že pak tam bude mír. Jenže nebyl a není, tyto národy asi ještě nejsou schopny si udržet nějaký řád, pokud je k němu někdo, třeba i tvrdě, nenutí. Výsledek této jim poskytnuté svobody byl vznik mnohých, proti sobě válčících skupin, v bratrovražedné válce. Ovšem ani tento stav jsme nepřivodili my, a proto bychom neměli brát na svá bedra jeho důsledky. Viníky z historického hlediska jsou kolonizátoři a dnešní situace je přímo vyvolána podivnými mocenskými zásahy zvenčí.

Německo, Anglie a Francie se tedy oprávněně hlásí k řešení problému imigrantů, ale měla by se k nim velmi intenzivně přidat i Amerika. Řešením není navozit milióny uprchlíků do různých zemí a tam je žít, jim se přizpůsobovat na úkor vlastního obyvatelstva, ale řešením je napravit situaci ve vlastních postižených zemích. Přímo nestoudné je strkat uprchlíky, kteří si jdou ke kolonizátorům vybrat dluh za své zotročení, nastrkat tyto uprchlíky násilím do jiných zemí a to proti vůli těchto zemí i proti vůli uprchlíků. Je to nestoudné znásilnění všech, a proto to musí vyvolat podobnou reakci, jako znásilnění – velké hoře a velkou vinu, odpor, nenávist a touhu po pomstě.

To, že temno využívá všechny naše slabosti, není nic podivného, ale je to zcela logické. Německý duch měl jako součást svého poslání vyvoleného národa, v sobě spasitelskou potřebu. On přece měl pomáhat při záchraně světa. A tento spasitelský syndrom, ale ve zkřivené podobě, se možná dnes používá k manipulaci německého obyvatelstva. Může se na tom podílet i snaha představit německý národ, který je stále chápán jako Hitlerovský a bezcitný, v novém „dobrosrdečném a lidském“ oděvu.

Je také pravděpodobné, že i Německo je pod tlakem jiných a silnějších zemí, které mají zase své mocenské a ekonomické zájmy. V úvahu přichází i vyslovovaná možnost, že je tento stav přivozen úmyslně samotnými ideovými tvůrci EU, kteří jsou zklamáni z problematických a nevstřícných postojů nových členských zemí/jako jsme my, Maďarsko, Polsko, a další/. Máme z jejich pohledu pořád nějaké výhrady a nechceme „poslouchat“. Masa imigrantů, rovnoměrně rozptýlená po všech členských zemích, může být sjednocujícím prvkem. Tento „nový lid“ EU, již, podle názoru stvořitelů EU, nebude připoután k tradicím a zvykům vlastních národů, ale bude vázán na unii, jako celek. Zde se ovšem tvůrci hrubě mýlí, lidé věříci v Islám nikdy nebudou multikulturním Evropanem, ale budou prvořadě praktikujícím muslimem. Možností je tedy hodně, ale snad nejbezostyšnější mi připadá metoda citového vydírání.

Myslíte si, že temno nepoužívá ušlechtilé pojmy ke svým cílům? Pak si přečtete pasáže o nepochopené úloze ženství. Kdy byli lidé navedeni na myšlenku, že nejvyšším cílem ženy je mateřství. Samotné mateřství je ušlechtilé, ale pouhé přemístění jeho důležitosti vedlo lidstvo do zkázy – Slyšely jste vábivý tón, který čistě ve vás zazníval. Přehlížely jste však při tom špinavé, žádostivé zkroucené ruce, které způsobovaly tuto melodii!

Tak jsou i nám dnes přednášeny ušlechtilé výzvy, jak máme být lidští, soucitní, apod. Jako bych za tím opět viděl ty žádostivé zkřivené ruce, které otevírají vrátka Jezinkám, jež venku škemrají, aby strčily jen prstíček...a pak Smolíčka zlikvidovaly.

Jezinky nejsou pravdivé, ale jsou chytré, správně využijí „dobrosrdečnost“ Smolíčka a zamlčí mu své skutečné cíle. I nám jsou předkládány Jezinkami sdělovacích prostředků jen některé informace, aby bylo dosaženo cíle. Jiné informace jsou zamlčeny, nebo zbagatelizovány. Právě jsem se díval na internetu na videa a fotky, jak rozvášněný dav imigrantů hází kameny na maďarské policisty chránící svou vlastní státní hranici proti jejich ozbrojenému útoku. Ovšem v televizi se pak dovím, že chudáci

imigranti jen pohodili plastovou láhev a zlí policisté se chovali tak krutě – vždyť jsou tam maminky s dětmi...a na internetu píší, že imigranti ve snaze o cílené vydírání přehodili přes policejní zátaras své dvě děti, které jsou nyní v nemocnici...

I imigranti jsou manipulováni a vlastně i zneužiti z jiných, zištných a mocenských důvodů, ale oni sami nejsou většinou jen nevinnými oběťmi, ale jsou hnáni touhou po „rajském zahálčivém životě“, touhou po pomstě za své koloniální zotročení. Nic z toho je ale nepovede duchovně vzhůru. A snaha koloniálních viníků vnutit část důsledků své viny jiným, nezúčastněným národům – to může přinést Německu jen další těžké břemeno k odpykání. Citová vydírání, jako je davové a cílené slzení nad utopeným chlapečkem, se pak rozplývají ve zveřejněném zjištění, že vše je jinak. A nešťastní rodiče jsou náhle poznáni jako vychytralí podvodníci spojení s převaděči. A celá ta uplakaná citová bublina praskla, ale vzápětí se mnozí snaží vytvářet další a další.

Buďme lidští, říká biskup Malý, klidně je nechejme stavět mešity, to přece nevadí. Ať si každá farnost vezme dvě rodiny, říká papež – u nás je skoro 500 farností a 500 rodin má mnoho příbuzných. Vezmeme ihned 5000 imigrantů a zaměstnáme je, říkají do médií čeští podnikatelé. Dobráci, lidumilové? Jeden známý zaměstnává dotovanou pracovníci – je to výhodné-stát mu vyplácí na ni mnoho tisíc, tak má dobrou sílu skoro zadarmo. Jestlipak to nebude podobné i s imigranty, někdo to zaplatí, jistě, ale kdo? Ve svých dopadech vždy jen obyvatelé národa. To vše jsou vnější věci, které mohou být nepříjemné a nespravedlivé, navíc vytváří mezi lidmi jednoho národa povědomí ztráty spravedlnosti, což pak vede k destrukci základních hodnot smysluplného života.

Ale horší jsou škody duchovní. Promísení karem národů, ztráta vlastních kořenů, potlačení ducha národa a přirozené vývojové cesty – když se spojí dva nestejní, je vždy stahován vyšší k nižšímu... Ztráta víry, důvěry ve spravedlnost, nadřizování jednomu etniku oproti druhému...to už nejsou jen materiální záležitosti, to jsou již pojmy duchovní a zasahují duše lidí.

Proč to vlastně vše zde, v úvahách kolem Poselství, zmiňuji? Při „rozhovorech“ s pojmem Čistá Lile jsem si uvědomil hroživou věc a o té chci nyní psát.

Odhady o počtech imigrantů, kteří se na nás chystají, jsou až kolem 150 milionů lidí. Kromě toho se očekává, že jsou další etnika a národy, která podle úspěchu migračních vln se asi také vydají do Ráje Evropy. Zde se již mluví o miliardách. Takové množství musí zcela zákonitě naprosto změnit nejen složení současného obyvatelstva, ale i jejich kultury. A jestliže dnes jsou u imigrantů především muslimové, pak je jisté, že muslimská víra zde nabude převahy. Kdo si jen trochu přečte o Islámu v dnešní formě, ten musí pochopit, že bude-li zde převaha muslimů, pak budou jiné věrouky potlačeny. Islám uznává jedině náboženství a jediného Proroka. Vnější prvky, několikrát se denně modlit, zahalené ženy, ženy naprosto podřízené muži a mnohé další, to jsou hrozby, které jsou ještě pořád hrozbami „vnějšími“, ale postupné potlačení všech náboženství by zcela jistě časem vedlo i k likvidaci Poselství.

A tato myšlenka mne vyděsila. Je to přece logické. Vyvolený národ Němců zničil Syna Člověka a tím zabránil vybudování Tisícileté říše, ta měla být vybudována osobně jím. Ale ještě tu stále zůstává Poselství, jako lano, pomocí kterého se ještě může každá duše vyrvat z temnoty, uniknout rozkladu a stoupat do Světla. Už je tu JEN Poselství, kdyby jeho nebylo, pak už další generace nemají naději. Stačí tedy odstranit Poselství a temno zde zcela zvítězí. Koho k tomu ale použít? No nejlépe národ, který se oddal Luciferovi a Ženu, jako nástroj padlého Angela. Využít německých výčitek svědomí, jejich spasitelského komplexu a zatlačit na ně vnější silou. Pak použít různé snílky z řad nezkušené a historii neznalé mládeže, inteligentů s jejich přesvědčením rozumu, že jedině oni tomu všemu rozumí a znají ty správné souvislosti a pak už jen prolhaná média, která už za Abdrushina byla nástrojem temnot téměř beze zbytku. A výsledek je jistý...

Člověk, který se milostí Boží dostal k Poselství, má POVINNOST ho chránit! Vzpomeňme, jak temno uchvátilo Abdrushina, povolání čekali, že ho Světlo zachrání, a když se tak nestalo, pro mnohého to

byl jen důkaz, že On není tím, kým mysleli. Jen jeden jediný, pan Schlauroth, jej šel pozemsky zachraňovat. Kdyby to neučinil, byl by zřejmě Abdrushin odvezen do koncentračního tábora. My jsme povinní, zde v temnotě hmoty, chránit Světlo! Ne čekat, že se zachrání samo, ani za Ježíše to nebylo jiné – a jak to dopadlo.

Mnoho čtenářů, které jsem potkal, se cítilo povzneseno nad národní a společenské, neřkuli dokonce politické, dění. Nechtěli s tím nic mít, bylo to pro ně nečisté a temné, oni se chtěli zabývat jen světlem. Tak se izolovali od společenského dění, nezajímá je, nečtou noviny, nemají televizi, nechodí k volbám a čekají, že to „Světlo samo zařídí“... NEZAŘÍDÍ, jako to nezařídilo v případě Abdrushina ani Ježíše. Vždy se očekávalo, že my zde, ve hmotě, budeme bojovat za to, čeho si vážíme. Nebudeme-li bojovat za udržení Poselství na zemi – pak to bude nejen prohra lidstva, ale i prohra každého z nás!

Pochopte konečně, že nyní jde o Poselství a začněte sledovat situaci, abyste se ve své neznalosti a pasivitě nestali nástroji temna, i když si budete myslet, jak milujete Světlo. Tato doba, tento svět nás potřebuje, musíme se o něj zajímat. Jen potom, až si uděláme přibližný obrázek o dění kolem nás, můžeme zaujmout správný vnitřní postoj a pak teprve přes nás může proudit světlo, aby pomohlo, jinak to nefunguje. Jinak to nikdy nefungovalo, a proto máme celé dlouhé odstavce a přednášky o tom, jak je důležitý vnitřní postoj čtenářů, vědomý postoj, aby světlo a pomocníci mohli přes ně působit. Pokud se o dění nezajímáme, pak je nám sice příjemně, ale zanedbáváme možnost, aby Světlo mohlo naším působením působit! A jestliže nebudeme bránit Poselství, pak to bude těžký hřích. Takový hřích, který nás strhne do záhuby.

Zajímejme se o dění ve světě a v národě, ale ne jen z novin a televize, které jsou již úplně v moci temnot. Hledejme další zdroje na internetu. Ano, není to veselé čtení, je to únavné, deprimující a vyčerpávající. Ale jen tak je pak člověk trochu „v obraze“ a pak také má tušení, co se kolem děje a nenechá se tak lehce zmást. Pak může být v myšlenkách na stráži a být pomocníkem světla. Nezajímem, ignorací, pocitu povznesení a vlastní jisté spásy se člověk izoluje od vnějšího světa. Proč si myslíte, že musel Abdrushin projít takovým mnohostranným zklamáním z všemožného nesprávného lidského konání? Proto, aby v něm samém nastal boj mezi tím naším nesprávným, jeho prožitím vnořeným do jeho nitra a správným, jemu vlastním principem. V takovém smyslu musíme působit i my.

Dojde-li k tomu, že nám budou imigranti vnuceni a každým rokem, možná i dnem budou jejich počty stoupat, pak je pravděpodobné, že budou lidé usilovat o referendum na vystoupení z EU, které nás k takovým nesmyslům nutí. Pak musí i čtenáři odložit své povznesení, svou nechuť, musí se překonat a bojovat za Slovo. Jít k volbám, jít k referendu a neustále v myšlenkách vytvářet bariéry na ochranu Slova.

Vyzývám Vás k bdělosti. Vyzývám Vás k činnosti a ke skončení dobrovolné izolace do přeludů našich představ. Jsme zde, mimo jiné i proto, abychom se postavili temnu a chránili Světlo. Nezapomínejme na to! Budeme možná muset dělat věci nepříjemné, ale Světlo si to tisíckrát zaslouží, nebo snad myslíte, že ne?

My nejsme dlužníky imigrantů, ale zcela jistě jsme dlužníky Světla, tak splácejme dennodenně svůj dluh. A jestli chtějí Němci splácet ten svůj tak, jak to dělají, je to jejich volba, ale nenechme se zatáhnout do pošetilého sebezničení. Nebudme jako malé, hloupé děti, které si každý vychytralý dospělý může za lízátko odtáhnout, kam se mu zlíbí a namluvit jakoukoliv hloupost. Nestaňme se nástroji temna!

Jistě i na internetu budou výmysly, vědomé lži i nenávist určitého druhu lidí. Ale dozvíte se tam mnoho zcela nových informací od lidí znalých, působících přímo v těch krizových státech, léta se zabývajících touto problematikou zcela prakticky a z prožití. Najednou se před Vámi objeví zcela nová objasnění, proč se ve světě dějí tak nepochopitelné věci a taky si uvědomíte, že mnohdy kritizujeme lidi a národy jen proto, že nám to někdo, zcela cíleně, podle a falešně namluvil. Nejde o konspirační

teorie, ale o prosté fakty, z nichž si člověk sám pak může vytvářet pro sebe své závěry. Pro mne jsou například zajímavá takováto oficiální sdělení – většina bombových atentátníků, sebevrahů jsou držitelé německého pasu...

Nebo – představitel Islámského státu prohlásil – jde to mnohem lépe, než jsme se odvážili očekávat – do 10 let je celá Evropa naše...

Nemáme na nikoho myslet s nenávistí a agresí, jistě jsou ve světě lidé hodni naší pomoci a pravého milosrdenství, lidé trpící, jimž se musí pomáhat. Ty záběry, které známe již léta z televize, záběry umírajících afrických dětí, které jsou naprosto podvyživené, lezou po nich stovky ovádů, z očí jim zírá apatie a horečka...to ale nejsou tito migranti! Ti nebozí zůstali v hladu v Africe, o těch nikdo nemluví a „zachraňují se“ dobře živení mladíci v riflích s moderními telefony a většinou s tisíci eury či dolary po kapsách. V posledních várkách byla většina imigrantů z úplně jiných zemí, než je Sýrie, se zemí, kde žádná válka není. A moralisté, idealisté a snílci vykřikují o lásce a soucitu a nastrkují před nás tyto imigranty, ale o těch hladových v Africe se vůbec nemluví, ani slovo. Nenechme se zmást! Sledujte svět, čtete různé zdroje, přemýšlejte a nenechte se zmanipulovat...

Proto Vás, čtenáře Poselství, vyzývám – bojujme za zachování Poselství a možnosti podle něho žít! Až dojde k situaci, a to lze reálně předpokládat, kdy se budeme zabývat jen vzájemnými spory mezi státy a vnitřními válkami, pak bude Poselství odsunuto v zapomnění a Islám pak jen dokoná jeho fyzickou likvidaci. Nedopusťme, aby se tak stalo, pro naši lenost, slabost a nedostatek odpovědnosti. To by byl děj, který by NIKDY nešel napravit a vinu bychom na tom měli i my.

Pokud jsem se někde dopustil nějakých nepřesností, pak se za ně omlouvám, nemohu si všechny informace osobně ověřovat, také není mým cílem předkládat souhrn přesných a ověřených faktů. Šlo mi jen o to, obrátit Vaši pozornost určitým směrem, vzbudit u Vás zájem a pokusit se ve Vás podnítit k větší osobní vnitřní aktivitě a připomenout odpovědnost, kterou všichni máme ke Slovu. Nic méně a nic více.

123. otázka: Proč se z pana Fritze stal revolucionář a stále přilévá benzín do ohně vášní

-ZF-

Jeden čtenář tohoto fóra mi napsal krátký e-mail, v němž vyjádřil jisté obavy o můj postoj k současnému dění. Dovolím si citovat pár podstatných útržků:

Poslední dobou se mě i přátelé ptají, co se s Vámi stalo, kde je ta láska, mír a proč vlastně jen stále přiléváte do ohně, protože už je i tak docela jasné, že se v národě zdvihá mohutná vlna vzdoru a nenávisti k uprchlíkům, a dokonce i celému muslimskému světu, Islámu apod...

Také vyjádřil svou obavu o mé směřování:

Máte obrovský vliv na lidi, většina hledajících i pokročilých se v tom hodně plácá a potřebují nasměrovat správným směrem, bojím se, abyste se od něj zbytečně neodklonil a nestrhl s sebou druhé, byť jen na čas, kterého je již málo.

-ZF-

V prvé řadě bych chtěl, zcela upřímně a opravdově, tomuto pánovi poděkovat. Hluboce jsem nad jeho slovy celý den přemýšlel a v duchu napsal jemu i Vám mnohé věty na vysvětlenou. Také jsem si z jeho e-mailu učinil své závěry a chci je použít na ještě přísnější hodnocení svých výroků a postojů. Po celodenním poctivém a sebekritickém zvážení všech těchto podnětů bych rád všem, kteří tyto a podobné myšlenky sdílí, napsal pár vět na objasnění. Chtěl bych všechny ujistit, že jsem si vědom své odpovědnosti, neberu ji na lehkou váhu a zvažuji vše, co říkám i konám. Nejsem neomylný, a proto jsem si také vědom, že mohu zhodnotit věci nesprávně. Proto se snažím vždy říkat všem, že každý má svou vlastní odpovědnost za to, čemu věří, co odmítá, ale také i za svou lenost, když ze strachu raději nechce mít žádný názor a postoj...

Tak nejdříve, proč jsem se tak změnil? Na to se dá odpovědět velmi stručně, například: Protože to doba vyžaduje.../rozhodně ale ne proto, že bych to dělal pro vlastní ješitnost, nebo proto, abych se lépe cítil/. Nebo trochu více „čtenářsky“: Přešel jsem od paní Gecks k panu Schlaurothovi. To ale musím objasnit. Mnozí, asi většina, čtenářů zná různé vzpomínky povolaných. Jsou různé podle druhu pisatelů, ale v základě je můžeme rozdělit na dva druhy. Vzpomínky, které působí do jisté míry popisně a nevyplyne z nich nic, než úcta a láska pisatele k vysokým osobnostem.

Druhým druhem jsou vzpomínky, kde pisatel zachází do hlubších souvislostí a není tak vázán na osoby, nebo alespoň provazuje oba děje. Pro mne jsou nejmarkantnějším protikladem dvojce vzpomínky, jednak vzpomínky paní Gecks, která po odchodu Abdrushina mluví téměř výlučně jen o tom, kdy a jakou pobožnost konala, kolik tam bylo lidí, kolik bylo zpečetěných, jaká byla výzdoba místnosti, apod. Celé to působí jako holčičí román se všemi těmi příjemnými pocity. To neříkám jako kritiku i já jsem to kdysi rád četl a nijak to nezlehčuji. Nicméně se skutečným prožíváním života na této zemi mi to příliš nesouvisí.

Jako protiklad k tomu jsou vzpomínky pana Schlaurotha, věčné, bez povznášení, ale přesto pevně upřímné, jadrně přímé a rovné. Nečekal bych od něj, že by nám popisoval květinovou výzdobu, ani nádheru jemných stehů odborně ušitých bílých šatů, ale spíše asi zhodnocení, jaká byla úroda, apod. Přesto jedině tento člověk, který se v ničem nevznášel, stál pevně na zemi a jistě působil přísně, možná i nepřístupně, dokázal zachránit Abdrushina. Právě proto, že se nikde nevznášel, proto stál Abdrushinovi po boku a mohl být mu užitečný. Zatímco ostatní poletovali ve svých představách a čekali, že „to Světlo zařídí“.

Tak i já jsem za ta uplynulá léta, s velkou snahou pochopit, co se po nás vlastně chce a očekává, došel k přesvědčení, že: „Kdo není ochoten za Světlo bojovat, ten ho není hoden“. Stále prožívám každotýdenní pobožnosti, stále prožívám Slavnosti a nemyslím si, že bych miloval a ctil Stvořitele méně, než v době, kdy jsem četl více „vzpomínky paní Gecks“. Mám stejný cíl, stejná přání a sny. Ale došel jsem k tomu, že to je prostě zde, v temnotě tohoto našeho světa, MÁLO. Nestačí se jen někam

schovat, tam si vyrobí oltářík a jen se modlit, ponechat svět, ať si dělá, co chce a sám si „užívat Světla“ a mít zájem jen o ty správné čtenáře, kteří čtou to vydání Poselství, jako já a ne jiné, protože vše ostatní přece „půjde do rozkladu“.

Přišli jsme na tento svět jako staří viníci, kteří museli odpykat, našli jsme z milosti Boží – Poselství, a proto již „chceme odpykat“. Já chci být člověkem, který je i v této temnotě nějak užitečný – to chcete jistě všichni, jen se různíme v tom, co je to „být užitečný“. Tento pojem si vypracováváme postupně prožíváním světa a našeho života.

Čtenáři mnohdy nabyli dojmu, že se od nás očekává takový druh neposkvrněnosti, který se nepošípíní světem, ignoruje temnoty, protože se jí hnusí. Z tohoto dojmu vzniká pocit uspokojení, že když se nezabývám tím temným světem, pak jsem čistý a „duchovní“. No a já jsem dlouholetým studiem Poselství došel k jiným závěrům. Téměř až na vrcholu stvoření, ve vzdálenosti, kterou nikdy nebudeme schopni ani vzdáleně pochopit, je trojice žen Josefa, Cella a Johana. U Johany čteme, že její působení, které se týká pojmu domov, se také transformuje i do citu, který vyšlehne do opravdového nadšení celého národa, když se nepřítel snaží poškodit vlast. I v těchto výšinách tedy máme odkaz na správnost obrany vlasti proti nepříteli.

I samotní nejvyšší duchové jsou Rytíři, ne faráři, rytíři ozbrojení meči, bojovníci. I samotný Parzival je popisován ve zbroji... A dále – Vasitha dřímá v ruce kopí, ne jehlu a nit. Takových příkladů se dá v Poselství najít mnoho. Příkladů, že obranný postoj proti něčemu, co je v rozporu s Řádem, je správný, najde nezaujatý čtenář mnoho. Nebylo by asi také špatné vzpomenout na Inky a jejich konec, tak byli hodní a tak důvěřivě otevření, tolik lásky a touhy po míru...a přece čteme, že jejich postoj vedl oprávněně k jejich zkáze. A vám to nepřipadá s dnešní dobou aspoň trochu podobné, aspoň tak, abyste se nad tím zamýšleli?

Jak jsem ve svých úvahách již dříve uvedl, jsem přesvědčen, že to, co se nyní děje, může ve svých důsledcích vést k likvidaci Poselství, k potlačení možnosti se jím vůbec zabývat. Proto současné děje chápu v trochu širších rozměrech a těchto rovinách vůbec nejde o imigranty, ale o snahu změnit světovou situaci, která přímo souvisí s náboženstvím a vírou v Boha. Nikoho nenutím, aby tomu věřil, jen upozorňuji, že by bylo pro každého velmi užitečné se na věci dívat z co nejširšího hlediska.

Smutné je, že člověk se odnaučil dívat na věci a děje šířeji a je vždy jednostranný. Proto jsou tu jen dva možné postoje – milovat imigranty, nebo je nenávidět. Nic jiného nepřichází v úvahu. Žel, vidím, že ani čtenáři nejsou schopni se povznést nad toto schéma a proto mne asi obviňují z „nenávisť k imigrantům“. Protože jinak bych je miloval a musel hlásat lásku a proto otevření všech hranic.... Ani mne to moc nepřekvapuje, ale ještě pořád mne to mrzí. Jestli mi někdo chce podsouvat myšlenky, které nemám – je to jeho volba, jeho právo, jeho důsledek. Kdo ale chce znát můj skutečný postoj, tomu jej zde zopakuji:

Nemám nic proti imigrantům, ale mám vše proti této masové a uměle vyvolané imigraci. Jistě jsou mezi běženci nejrůznější lidé, takže je ani nelze nijak obecně hodnotit. Pro ty, kteří si myslí, že já snad „nemám rád Araby a jiné národnosti“, chci jen uvést, že máme desítky let v rodině rodilého Araba a vždy jsem k němu měl bezproblémový a kladný vztah. Arabská řeč, stavby a tradice /ne všechny/ mne natolik přitahovaly, že jsem si dokonce od tohoto člověka pořídil arabský oděv a někdy jej rád doma nosím /takže mi bude stačit jej nosit i venku – já s tím žádný problém mít NEBUDU a budu možná lépe přizpůsoben, než některý, který by chtěl otevírat hranice/. To jen pro ty, kteří by mne rádi obvinili z nějaké nesnášenlivosti, nebo její podpory.

Já nepíši své úvahy proti těmto lidem, ale pouze proti nesmyslnosti politických a mocenských rozhodnutí, kteří nás a NYNÍ POZOR, nejen nás, ale i imigranty, manipulují do této situace. Ano, já jsem přesvědčen, že když budou v evropských zemích milióny a miliardy zcela jinak smýšlejících lidí – nikomu to nepomůže, nikomu to neudělá dobře a výsledkem NEBUDE LÁSKA. To však nemá nic společného s nějakým špatným vztahem k těmto národnostem. Upřímně řečeno – je mi zcela jedno, jestli

se ti lidé myjí často, nebo ne, kam a jak vykonávají potřebu. Je mi i jedno, jestli bijí své manželky, apod. Je mi jedno, jestli ženy jsou zahalené a chápu historický impuls k tomuto zvyku, ctím jej a nijak, ani v nejmenším mi nevadí. To vše je jejich věc, jejich zvyky, vycházející z jejich historie a tradic, ale jsem přesvědčen, že když toto vše se bude odehrávat zde, nepovstane ze vzniklých rozporů láska a mír, kterou chceme.

A myslet si, že problém je v nás, protože se my nechceme přizpůsobit – je skutečně z pohledu Poselství hodně, ale hodně nedomyšlený. Jestliže tedy říkám, že není správné toto MASOVÉ A DAVOVÉ stěhování, pak mi JDE O MÍR A LÁSKU a jsem přesvědčen, že kdo chce otevřít hranice, ten usiluje o válku a bolest. Ano, takový je můj názor, ale tímto názorem snad nikoho nikam nestrhávám, ani nevedu do temnot. Já neschvaluji nenávistné nadávky a výhrůžky, naopak jsem proti nim, jakož i proti zesměšňování kohokoliv. Jsem schopen tušit situaci i zítra a pozitivně, nejen stav dnešního okamžiku.

Pomoci nějakému člověku je jistě ušlechtilé, pomoci skupině je ještě lepší, pomoci národu – no vníkájící. Ale ne tak, že si ten celý mnoha milionový národ nastěhuji dovnitř svého národa. To přece není pomoc ani pro jednoho z těchto aktérů. Jestliže ani toto čtenáři nejsou schopni pochopit, jestliže i v tomto názoru vidí „temno“, pak zcela jistě čteme každý jinou knihu.

Pro mne znamená pojem láska, když budu stát proti rozmělnění osobnosti našeho národa, který měl jistě své duchovní poslání. Tím posláním nebylo splynout s jinými národnostmi, potlačit své kořeny, své zvyky a tradice z falešné lásky, která obětuje i svou víru jen proto, abych se druhého „nedotknul“. Každý asi vidíme úctu ke Světlu a vysokým duchovním darům jinak.

Já jsem přesvědčen, že pokud si člověk duchovních darů a hodnot skutečně váží, pak je musí ochraňovat, nesmí dopustit jejich znevážení, smíchání s něčím jiným, zapomenutím...

Nikomu svůj názor nevnucuji, každému přeji ten jeho. Nikdo doopravdy nevíme, co je skutečně „správné“, ale snažíme se žít a stát, co nejlépe. Nu jednou, až někde jinde, třeba uvidím věci zcela jinak a dojdou k tomu, že správné bylo zapomenout na ducha národa, oprostít se od toho, za co bojovali všichni obroditelé a za co mnohý člověk položil život. Ano, kdo ví, třeba dojdou k tomu, že jsem měl vyzývat lidi, aby otevřeli všechny hranice a abychom všichni ze všech sil nahlas volali, pojďte všichni sem, my pro vás jsme ochotni obětovat vše, protože jen my skutečně a opravdově umíme milovat /Abdrushin píše, že obětování se za jiného je hřích a rouhání a zmínky o takovém falešném postoji se mají vyškrtat z děl skladatele Wagnera...to jen tak na připomenutí/.

Inu, třeba k tomu někdy někde dojdou, ale v tuto chvíli mi to připadá tak nelogické, protismyslné a dokonce rouhavé proti Božímu řádu, že skutečně tyto postoje zastávat nebudu. A i kdybych měl být jediný na světě, tak kvůli lidským názorům nepopřu to, co cítím jako pravdu, protože já věřím, že obětovat svou zemi není láska, není mír, ale jen a jen hřích a zbabělost.

Protože však vidím, že mi ani čtenáři nejsou schopni porozumět, budu se více snažit, aby bylo zřejmé, že já nejsem pro násilná řešení, já nechválím nenávist proti imigrantům, ale jsem naopak zcela proti ní. Vše je zcela jinak! Když budeme podporovat tento trend nekonečného toku imigrantů, pak zcela jistě na základě konfliktů uvnitř národů povstanou radikálové, kteří nabídnou znechucenému lidu jediné řešení – násilí. A věřte, že to se nezastaví u imigrantů, ale půjde dál až k občanské válce. Pokud tedy nechcete být krátkozrací, pak není těžké pochopit, že otevření hranic povede k válce – nikdy ne k lásce a míru. Naopak snaha zastavit tento proud a pomoci těm lidem, aby se jim v jejich zemích vytvořily důstojné podmínky pro život – to je pro mne jediná a skutečná láska k těmto lidem a k tomuto světu.

Láska přece není říci veřejně imigrantům, že všichni mohou přijít do Německa, nechat je jít dlouhou cestu a pak je již tiše třídit a posílat větší část zpět. To není láska. Láska není říci imigrantům, že mohou všichni přijít do Německa, ale pak je násilím strkat do jiných zemí. Ne, to není láska. Láska není otevřít hranice svého státu a nechat národ zaplavit jinak smýšlejícím etnikem, s jeho zcela

jinými zvyky-aby tak došlo ke střetům různých kultur, rozčarováním a nakonec i zlobě. To není láska. Láska není nebrat ohled na vlastní národ, jeho historii a jeho zralost, druh jeho směřování a to vše vyměnit jen proto, že jiný národ chce žít lépe. Vždyť tomu národu lze pomoci jinými způsoby, a proto to není láska.

Láska není „nevidět“, že dobrým činem vzniká špatný důsledek, ne to není láska, ale zaslepenost. Láska není nevidět nepříjemné problémy, vyhnout se jim i za cenu vlastní zkázy, ale jen snít o něčem neskutečném, to je snaha o již překonaný komunismus. Láska není obětovat vlastní svobodu proto, aby se druhý lépe cítil – to je pohrdání svobodou, nevážnost k míru, který máme, trhání vlastních kořenů a to se nikdy nevyplatí.

A proto Vám, kterým se zdá, že ruším mír, když varuji před tím, že o mír přijdeme z vlastní hlouposti a zaslepení, říkám: „já myslím na mír více, než ti, kteří o něm mluví a zaštiťují se slovy jako lid-skost, soucit a láska“. Já myslím na mír zítřka, ale Vy na uspokojení svého pocitu dneška. Vaše názory nás však dovedou k válce a já lituji, že ji s Vámi budu muset sdílet, když ji nechci a nijak mne nepotěší, že mi třeba jednou dáte za pravdu – co z toho budou mít všichni zranění a mrtví, kteří budou pro lásku obětováni?

Kdo ani toto nechce pochopit – tomu nemohu pomoci, naše myšlení se zcela mívá, jak to popsal Abdrushin v př. Svaté Slovo o těch, kteří nechápali, a On probděl mnohou noc v bolesti, že jim nemů-že pomoci...maličko tomu začínám rozumět.

Nejsem zaslepenec, nebo alespoň jistě nechci být zaslepenec, proto musím připustit, že se třeba fatálně mýlím a že ovlivňuji lidi špatným způsobem a že mne to jednou bude mrzet. Ano, připouštím tuto možnost, právě tak, jako připouštím, že třeba jiné lidi bude mrzet, že se nesnažili mi naslouchat bez předsudků a neslyšeli, že nemluví proti „někomu“, ale jen proti našim nectnostem.

Ano, změnil jsem se. Ze snílka jsem se stal člověkem, který chce hájit světlo, být mu věrný a bojovat za mír. Nelituji této změny, ani nelituji mého dřívějšího postoje paní Gecks, i ten byl pro mne ve své době přínosem a byl mnohem, mnohem příjemnější, než dnešní Schlaurothuv postoj, který mi přináší to, co jemu. I on však přijal odvržení ostatních učedníků a stál si za svým postojem, za svým Pánem, kterému sloužil a bojoval za Něj. Jsem rád, že mohu jít stejnou cestou.

A na závěr – já nejsem revolucionář, nejsem xenofob, radikál ani nacionalista. Já chci žít v lásce a míru, jen jsem došel k tomu, že láska není to, že se nechám pošlapat, že zapřu sám sebe, abych druhého neurazil. Láska je kráčet vzhůru, ale současně chránit světlo a myslet stále na velký Boží řád, který není slabošským, ale velmi přísný a spravedlivý. Stačí sledovat přírodu a v ní lze spatřit vše i pro naši dnešní dobu. Žádné zvíře neodevzdá svůj revír, své hnízdo, svou potravu, svá mláďata jen tak někomu, protože to je přece láska – takže podle nás je příroda hloupá, ale my jsme moudří, protože toto uděláme a ještě budeme na sebe hrdí, protože jsme duchovní, na rozdíl od hloupých bytostných zvířat. Já to tedy vidím jinak, ale každý má svou volbu, svou cestu a já mu ji přeji a rozhodně mu ji nebudu vymlouvat.

Víte, co mi připadá přímo děsivé? Že všichni budeme mluvit o lásce a přitom proti sobě vysílat šípy nevole a odporu. A to i mezi čtenáři, kteří se dělí do skupin podle příslušnosti k Hnutí, podle druhu Poselství, které uznávají, podle toho jestli uznávají Horu, nebo jsou proti ní, atd., atd...možná, že už dnes i podle toho, jestli člověk „má rád Fritze, nebo ne“. Nepřipadá Vám to poněkud zruďné? Takže komu tedy ta láska chybí? No přemýšlejte, pozorujte a hledejte příčiny a hlavně nesuďme, abychom nebyli souzeni.

Napříště se budu ve svých člancích snažit, aby mne někdo omylem, protože jsem se nepřesně vyjádřil, neškatulkoval ke xenofobům, bude-li to však chtít dělat z vlastního přesvědčení, pak mne to již nezajímá-je to jeho volba.

Víc pro Vás udělat nemohu...

-ZF-

PS.: Pro čtenáře, kteří slaví slavnosti. O této Slavnosti Čisté Lilie ke mně přišlo toto odhodlání a přesvědčení, že MUSÍM CHRÁNIT PRAVDU, NESMÍM mlčky přihlížet, jak lidé manipulují jinými s použitím krásných slov lidství a soucit. Přistoupilo to ke mně a já jsem slíbil, že budu bojovat proti lži a přetvářce, ať se sama pojmenovává jakkoliv. Jestli k jiným lidem přišel o Slavnosti příjemný pocit, že jsou dobří a jen se musí víc modlit, nebo konat více pobožností, jet vícekrát na Horu, nebo chodit na více přednášek. Nebo snad jen pocítili pochvalu, jak správně žijí...já jim to přeji.

Ke mně však přišla tato výzva a pro mne to není pokyn z pekla, ale ze Světla a proto jí budu dbát a je mi jedno, jestli Vy si budete myslet, že Světlu se musí sloužit Vaším způsobem – to je Vaše věc, Vaše cesta, ne má...

-ZF-

DODATEK:

Abych se nepřihlížel jen k teoretikům, nebo kritikům, kteří nic konkrétního nenavrhnou a jen kritizují, co je špatně, tak naznačím, co by se, podle mého názoru, mohlo udělat pro imigranty:

1/ Získat dostatečnou finanční základnu pro další kroky: „díky“ dotacím EU se náš stát, ale velmi zřejmě i jiné státy, naučily nezřízeně rozhazovat peníze za věci, které jistě nejsou nutné. U nás např. – Aquaparky, bikrosové areály, bobové dráhy, cyklostezky a mnohé a mnohé další věci, které slouží jen pro „zábavu“ menší části obyvatelstva. To vše by se mělo zastavit a všechny tyto investice použít na řešení celé situace. Přidal bych k tomu ještě – právě z důvodu solidarity a soucitu i další věci, na které státy vynakládají velké sumy a přitom nejsou pro život nutné, jako je např. stavba nových honosných budov, knihoven, různých olympiád a podobných předváděcích akcí, sportovní akce, nová muzea, jako např. muzeum voskových figurín a podobné zbytečnosti, stavba nových dálnic a mnohé další. Zrušení různých zájmových institucí placených státem, různých neziskovek, do nichž se tlačí mnoho peněz, atd. Tím by se v rozsahu EU zcela jistě daly získat astronomické částky peněz. Tak by se skutečně plnilo to, o čem mluví intelektuálové a různí Sluníčkáři – tedy odřící si něco ve prospěch druhého. Zde by to skutečně naplnilo tuto myšlenku, aniž by to mělo druhotné zcela negativní následky, jako je tomu v případě přání nechat imigranty zaplavit jiné odlišné národy a sdílet s nimi mezinárodní a konfliktní mišmaš.

2/ Tlačit politiky do stabilizace situace v těch zemích, kde jsou války. To jistě nebude lehké, ale chce to neustávající tlak na místní politiky, aby oni zase tlačili na další a vyšší.

3/ Na celosvětové schůzce všech mocností se pokusit najít dost velké území, které není obydlené a to vyčlenit pro uprchlíky. Není důležité, aby to bylo území luxusní, ale použitelné – kdo skutečně prchá z války, ten není vybíravý a ostatním se NESMÍ pomáhat – vede je to jen k lenosti a požadovatelnosti. Jestli by to území bylo třeba i v poušti, nebo studených krajinách – to se nedá nic dělat. Jestli ti lidé skutečně chtějí pomoci, musí být skromní – jsou-li rozmařilí, pak pomoc nepotřebují.

4/ Z našetřených peněz/a nebude-li to stačit, tlačit všechny státy, které se jakýmkoliv způsobem podílely na rozvrácení struktur ve válečných státech, k potřebné a dostatečné dotaci těchto fondů/ vytvořit v tomto „území nikoho“, nebo „novém území“ nejprve velké tábory, pak výstavbu nových měst – na výstavbě by se MUSELI podílet, a to velmi aktivně, tito uprchlíci – to by je vedlo k motivaci a k tomu, aby se ke všemu chovali s větší úctou a šetrností. Kdo by nechtěl pracovat, nebo se podílet na tomto budování, musel by být, bez jakýchkoliv okolů ihned vrácen do původních válečných zón, a to bez odvolání a natrvalo.

V nových městech /z lehkých, rychle smontovatelných prefabrikovaných materiálů/ by musela být nejdříve ustanovena mezinárodní velmi důsledná správa. Žádné nerespektování zákonů, všichni by museli poslouchat, všichni by se museli podílet na společném „blahobytu“. Jinak – ihned návrat do válečných zón, bez průtahů nějakých dlouhých řízení.

Takto by se imigranti učili žít lépe a v míru, protože v mnohých je zakořeněn vzdor a válečné návyky. Musí se nejprve sami učit žít v míru, v pracovitosti a pospolitosti s ostatními. Musí se tomu učit sami mezi sebou, aniž by přitom poškozovali ty, kteří jim pomáhají, a to je možné, jen takovýmto oddělením dárců od příjemců pomoci.

Do tohoto nového národa by se mohli dostat jen skutečně potřební a ne ti, kteří jen chtějí „lepší bydlo“. Proto by zde bylo roční zkušební období, kdy by každý musel skutečně a prakticky prokázat, že chce pracovat, chce budovat. V této době by měl omezena práva jen na základní – strava, bydlení, lékařská pomoc, atd. Žádné rozmazlování, střízlivá, ale spravedlivá výchova k novému životu. Ekonomičtí imigranti by neměli mít nárok na tuto zemi, ale protože se těžko dají oddělit od potřebných – bylo by toto samovolné třídění vyvoláno právě tou střízlivostí k jejich přáním, skromným životem a vynucenou pracovitostí. Kdo by chtěl jen prospěch, ten by o takový život nestál. Takovýto systém by samozřejmě vyžadoval zcela jinou azylovou politiku, než je dnes. Ale je to nutnost a v Arabských emirátech již dnes podobné takové formy fungují, takže by stačilo jen rozpracovat jejich systém.

Těmito kroky by stále ještě mohla být zachráněna Evropská kultura a soudržnost, ovšem za předpokladu, že se ihned zastaví nesmyslné pozvánky dalších imigrantů formou nedomyšlených výroků politiků. To by muselo být ihned a muselo by to začít neustále opakovaným vystoupením paní Merkelové, a to konkrétně přímo jí. Mnoho imigrantů věří jen jejím výrokům, protože ona je pozvala. Musí jim být vysvětleno a neustále opakováno, že prostě nejsme schopni jim takto pomoci, ale že pracujeme na jiném, lepším a trvalejším řešení. Zatím musí být trpěliví a my se budeme snažit jim situaci v táborech co nejvíce, ale přiměřeně, zlepšit. Tato výzva jim musí být neustále opakována s tím, že kdo neuposlechne, bude zatlačen zpět, nepůjde-li to dobrovolně, pak silou.

Neustále a trpělivě jim vysvětlovat, že takto bychom se všichni zničili a nikomu nepomohli. Všechny ty potulující se imigranty ihned zastavit, kdekoli jsou. Roztřídit je na místech, kde jsou, na skutečně potřebné z války, ostatní ihned poslat zpět a to musí proběhnout ve všech zemích a rychle bez nekonečného lamentování lidí, kteří do toho nemají co mluvit, jako všelijací intelektuálové, herci a kde, kdo. Musí to být „úřední úkon“, ne záležitost ochránců práv a podobných institucí. Ti ekonomičtí musí být dopraveni zpět do sběrných táborů s policejním, nebo vojenským dohledem, aby nedošlo k jejich potulování po Evropě.

Pokud se budou chtít o vytříděné a potřebné imigranty dobrovolně nějaké země postarat, pak to bude jejich svobodná volba a nesmí pak nárokovat na jiných zemích nějaké speciální nároky. Jelikož by po důkladném roztřídění většina imigrantů byla stejně vrácena, nebyl by asi nějaký zásadní problém, aby ten malý zbytek přijaly země, které si to vzaly za SVŮJ cíl. Pokud by nikdo tyto vytříděné imigranty dobrovolně nechtěl, byli by vráceni do sběrných táborů na hranici Sýrie, Turecka. Toto řešení by bylo spravedlivé ke všem, neničilo by stávající řád, zamezilo by expanzi extrémismu a naučilo imigranty lépe žít a získat svůj skutečný domov a ne jen být někde problémově trpění.

Reakce čtenáře, který mi položil otázku, vedoucí mne k mé dloooooouhé odpovědi:

...No prosím, smažte asi raději ten poslední obří příspěvek. Nebo aspoň zeštíhlete. V tom mém mailu bylo zakódováno i miniposlání, abyste zmenšil „kadenci“ psaní... Někdy bychom měli na čas najít tu svou poušť, která nás obohatí ve finále nejvíce.

-ZF-

DĚKUJI, VÁŽENÍ, VŠEM ZA JEJICH REAKCE. DĚKUJI PAK PŘEDEVŠÍM TĚM, KTEŘÍ POCHOPILI.

Pro Vaši posilu zde uvedu pár reakcí, abyste viděli, že „nejste sami“. Jména neuvádím, vím, že není lehké nést kůži na trh, tak ji ponesu tak trochu za Vás. Citace neuvádím jako svou chválu, ale pro Vaši posilu, protože sám na sobě stále znovu zažívám, že je těžké jít proti proudu, tím více, je-li to proud kalný a plný vášní.

Tak i já Vám držím palce při všech Vašich bojích za pravdu a pro Pravdu, držíme se přátelé...a budme rádi – nejsme sami. Jsem moc rád, že se Vás ozvalo tolik, to mi dává naději, že pojem „čtenář“ ještě stále něco může znamenat...a mít nějaký smysl i pro budoucnost.

1/ Dobré nedělní ráno, vážený pane Fritz,

pod Vaše slova se podepisuji ne perem, ale celým svým srdcem.....Mohu říct jen, že Vaše bolest nad slepotou lidí je i mojí bolestí...slzy mi stékají, i bolesti a také radosti, jak jste toto naše pohnutí vnitřní dovedl citlivě vystihnout.....Upřímně děkuji a věřte, že lidé, kterým jste posilou, nejsou takoví křiklouni a nepíší tak hned.....ale v sobě se rovnají. Vždyť to mohu potvrdit svým životem, několik let sleduji pečlivě Vaše otázky a ze začátku jsem někdy nesouhlasila nebo nerozuměla, v sobě jsem hledala a až třebas za delší dobu jsem dohledala a psala si a pak přiložila k Vaším slovům a shledala, že třeba jsem použila jiná slova, ale už začala rozumět i Vám. Dobelhala jsem se k té hlubší pravdě z trochu jiného konce – skrze svá prožívání.....Ale sešli jsme se v závěru...a to trvá...

2/Dobrý den pane Fritz, přečetla jsem si Váš komentář k uprchlíkům a plně ho schvaluji. Kolik organizací se finančně podílí na tom, aby lidé jako cikáni a teď imigranti se poctivě začlenili do společnosti a co ti pomocníci dokázali? Tito pomocníci by si měli vzít k sobě jak romy, tak imigranty, třeba by to změnilo jejich názor, ale jen tyj z našich peněz. Vy jste vyjádřil poctivě svůj názor veřejně a ne u piva a hned jste „kamenován“. Přitom je to odvaha vyjádřit svůj názor veřejně. Přeji Vám pohodu a abyste ve zdraví ustát tyto nepřijemnosti. Pěkné dny

3/Srdečně zdravím!

Podle duchovní výše dnešních „čtenářů“ se dala taková reakce očekávat. Jestliže někdo nechce slyšet, pak ani nejpádnější argumenty ho nepřesvědčí. Ve své snaze máte moji plnou podporu.

4/ Přeji pěkný den, k Vašemu článku se plně připojuji. Je to i můj názor, už dlouho vůči Romům. Vy jste popsal Boží zákony, na kterých se třídí celé lidstvo, ale to Vy víte velice dobře. Chci jen říct, že stejným způsobem jsme přes bránu Království Božího vpouštění. A proto bychom měli a máme přistupovat stejným způsobem k imigrantům. Stále stejný princip, jak na hoře tak dole zde na zemi. Ale jak jste ve svém článku popsal, jak přesně jednat a co konat právě v těch nejmenších detailech. Jen takto je možno dosáhnout Božího království zde na zemi. Protože ve slovech „žít ve vůli Boží“ je pěkné, ale mnohým to stejně nic neříká, protože vůbec neví, co mají činit. Směle vpřed...Jsem s Vámi.

5/ Někteří lidé vůbec neřeší, co bude a jaké následky mohou následovat a bude to mnohem horší, protože to je první vlna uprchlíků. Někteří čtenáři a nejen oni, jsou moc změkčilí a špatně chápou lásku a mír.

Napsal jste to výborně, hltala jsem každé vaše slovo, názor, myšlenku. Víte přesně, o čem píšete, a že tohle nás může naprosto zničit. Je velmi smutné, když tohle čtenáři nechápou, protože by to světu mohlo pomoci, kdyby to chápali jako Vy. Já stojím za Vámi, nenechte se znechutit a pište dál. Lidé budou nespokojeni pořád, budou kritizovat, ale pokud Vy víte, že to máte dělat, tak to nevzdávejte a myslím, že je Vám i pomáháno ze Světla. Znáám Vás dlouho a myslím, že jste ve svých názorech pevný a stále stejný. Určitě jste ušel kus cesty a tak to musí být zákonitě i ve vašich myšlenkách a postojích k dané situaci s uprchlíky. Byl jste vždycky takový, a kdo Vás znal i před tím, tak nechápu, proč nyní vnímá, že jste se měl změnit. Umíte krásně psát, a kdo chce, tak Vám rozumí. Ve Vás to žije a já Vám moc fandím. Nesmíme si nalhávat, že je vše OK, nás se to netýká a my všechno děláme dobře, když

čteme Poselství. A takových lidí je, co si to myslí a odsoudit je velmi jednoduché. Jsme tu každý sám za sebe, tak ať každý dělá, co umí, ale zpětná vazba nás nemine.

Držím i já Vám palce, ať vše ustojíte a ničím se zbytečně netrápíte. Ale určitě se najdou lidé, kteří za Vámi stojí, tak já se k nim připojuji.

6/ Dobrý deň, pán Fritz, v maili mi bolo preposlané Vaše aktuálne vyjadrenie sa na fóre. Veľmi ma to povzbudilo. Pôsobí to na mňa ako „živá voda“.

Som Slovenka a aktuálne vnímam to isté. Byť tu pripravený v službe TEJTO DOBE.

Chcela by som vysloviť poďakovanie slovami, ktoré som poslala aj pánovi, od ktorého mi mail prišiel:

Je to pre mňa veľká úľava. Pre mňa ako jednu z kruhov ľudí okolo Posolstva i pre mňa ako ženu je po dlhom čase nesmiernou úľavou stretnúť sa s odvahou.

7/ Dobrý den, pane Fritz,

moc Vám děkuji za Vaši odvahu, Vaše postoje a Vaše názory. Souhlasím s Vámi. Děkuji a mějte se hezky

8/ Dobrý den pane Fritz,

nechápu jak mohou být mnozí čtenáři Poselství tak nebdělí. Vždyť, co píšete je pravda, cítím to stejně a není to tak, že byste jen druhé ovlivňoval. Snad každý myslí sám za sebe. Naopak mě Vaše příspěvky posouvají dál k tomu, abych byla samostatnější a abych více jednala, je to opak toho, jak působí mnozí ostatní čtenáři, kteří píší na internet. Já jsem moc ráda, že se chováte jako pravý muž, toto považuji za správné. I když k radosti tady toho mnoho není, tak to co jste napsal je popudem k činnosti, k probuzení ducha i k pozemské bdělosti.

9/ Dobrý večer pán Fritz,

srdečně Vás pozdravujem. Chcel som Vám toto napísať už včera, len som bol dosť unavený, tak dneska. Chcem Vám vyjadriť podporu vo „Vašom“ boji. Viem, že je neľahké zniesť ten verejný tlak, ktorý spôsobilo Vaše rozhodnutie niečo robiť voči situácii s migratami verejne. Iste sú to silné myšlienkové formy, ktoré na Vás doliehajú a pôsobia aj na cítenie. No myslím, že Vás táto skúsenosť posilní a privedie k ďalšiemu stupňu zrelosti. Dali ste podnet k zamysleniu asi viacerým ľuďom a Váš názor môže podporiť a doplniť ich vlastné úvahy. Ja mám úplne zhodný názor s Vaším. Držím Vám palce. Treba dúfať, že koniec temnoty a očista je nablízku. Držte sa.

10/ Vy ani len netušíte, ako som Vám vďačná za Vaše postoje,

Vaše slová, Vašu odvahu... Ako by ste mi hovorili s mojej duše, dovoľujem si Vám povedať, že presne tak veci vnímam, cítim a podobne prežívam.

125. úvaha: Cesta stvořením jako modlitba

-ZF-

Tato úvaha je rozsáhlá, protože je to dlouhá cesta, na níž Vás nyní zvů. Je to cesta příliš důležitá, než aby se na ní něco dalo přeskakovat nebo opomíjet. Mějte tedy trpělivost, bude-li pro Vás dlouhá, zastavte, odpočiňte si, vstřebejte nalezené a pokračujte, až to ve Vás ožije, usadí se a zapustí kořínky pochopení. Není nutné projít hned napoprvé celou tuto cestu, je možné ji procházet po etapách, záleží jen na Vás. Já ale nemohu tuto cestu osekát, jen proto, aby byla kratší a šla rychleji projít...

-ZF-

Život v našem pokřiveném světě není pro člověka, usilujícího k duchovnímu cíli, snadný. Proto je důležité, aby hledal k neharmonickému vnějšmu světu vyrovnání ve svém, jinak směřovaném, vnitřním světě. Pouhé čtení nepomáhá, člověk si musí vytvářet a nově formovat pojmy a hodnoty v obrazech, které budou jeho vnitřní svět oživovat a naplňovat. Jednou takovou pomůckou může být duchovní cesta, kterou bych Vám rád popsal. Použiji dvě věty: „Celý Váš život by měl být modlitbou“ a „naše vývojová cesta je současně cestou různými úrovněmi stvoření“, tedy je to vlastně „cesta stvořením“. Z těchto dvou vět mi vyplyne jediná: „Naše cesta stvořením má být živou modlitbou...“

Tuto větu můžeme chápat všeobšáhle a obecně, ale můžeme jí současně použít jako pomůcku pro nalezení spojení s celým stvořením, jako prožitou modlitbu i jako obraznou cestu. Budeme-li touto cestou pravidelně putovat, budeme v sobě neustále oživovat základní principy, které jsou v našem duchu uloženy, jako semena připravená k rozvinutí do krásných květů.

Mnohým čtenářům jsou pasáže z Poselství, které hovoří o vysokých světech v Prastvoření, tak vzdálené a cítí k nim takový odstup, že se v posvátném stavu myslí jimi ani raději moc nezabývají. Snad se i bojí, že by se ve svých malých myšlenkách dopustili nějakého znevážení toho vysokého a čistého, co nám vždy má být „nedosažitelným vzorem“. Ano, jistě si máme zachovat úctu a oprávněný odstup. Nejsou to „naše končiny“ a nikdy až tam nedojdeme a také je nikdy nemůžeme „skutečně pochopit“, to ale neznamená, že se jimi nemáme vůbec zabývat, nebo se jim snad dokonce vyhýbat. Poselství nás pouze varuje, že se jimi nemáme zabývat „výlučně“, ale že se s nimi zabývat máme je dáno již tím, že jsou v Poselství dost podrobně popsány, zatímco duchovní říše, která je naším cílem, popsána není téměř vůbec/...proč asi?/.

Došel jsem k tomu, že každá z těchto vysokých úrovní, každá z těchto vysokých bytostí a každý z těchto nedostižných tvorů nám mohou, v rámci své činnosti, dát něco pro nás stravitelného a velmi užitečného. Jen si musíme stále uvědomovat, že ono „něco“ je jen malým dílkem jejich činnosti. Nemůžeme si tedy myslet, že jsme je snad „pochopili“, že jsme jim nějak osobně blízko. Obraz některých jejich schopností a vlastností jsme však v menším, a nám přizpůsobené formě, schopni nejen prožívat, ale i rozvíjet. Tím s nimi navazujeme určitý druh spojení, a to je pro nás nesmírně užitečné. Není to spojení „osobní“, proto od nich nemůžeme očekávat nějaký „kamarádský vztah“, ale jen posílení toho, co nám pomáhá na cestě vzhůru, rozvíjí vlastnosti, které patří ke zralosti a ušlechtilosti.

Taková pomyslná každodenní „procházka“ stvořením, i když je to jen v našich myšlenkách, může být velkou posilou pro našeho ducha, a proto ji mohu každému jen doporučit...Ke každému z těchto pojmů musí však člověk i ve svých myšlenkách přistupovat s díkem, díkem Stvořiteli, ale i díkem těm vysokým osobnostem, jež můžeme v pokoře poprosit o něco, co nám chybí, a je součástí jejich působení. Pro takové spojení o jejich činnosti musíme alespoň něco vědět, což nám umožňuje Poselství..

Když poklekne před samotným pojmem Stvořitele, uvědomíme si, že je, a vždy bude pro nás nepochopitelným a nespátřeným, nicméně v Jeho milosti je, že Jej můžeme hledat v Jeho Synech – Ježíši a Imanueli. I oni jsou pro nás sice velkou neznámou, ale protože i oni mají své nižší obrazy, lze i k nim hledat v těchto nižších podstatách cestu. Zde je dobré si uvědomit, že na počátku všeho byl Bůh sám,

oddělil ze sebe své části právě proto, že formoval další děje a světy. Měli bychom si tedy již zde znovu uvědomit, že fakt existence obou Synů je prvním obrovským AKTEM milosti a být za něj neustále vděční. Nestalo se to sice „kvůli nám“, ale přesto i naše existence je součástí této milosti. V díky tedy jen poklekne před oběma Syny a skrze ně děkujeme i Otci, protože Trojice je pro nás společným i rozděleným, i když vzdáleným pojmem. Pak kráčíme dále.

Prakrálovna je pro nás vzdáleným pra-principem ve dvou rovinách – Královna všech nebes a současně i Pramáti. Oba principy jsou pro nás nesmírně důležité, proto je musíme hledat i oslovovat oba. Ten první vyvolává patřičný odstup od vznešenosti pravzoru královského ženství. Tento princip nám může pomáhat při hledání prapodstaty ženství, který potřebují najít nejen ženy, pro něž má být základem pro postoj jejich ducha, ale i muži. Oni mají přece v sobě přirozenou potřebu se sklánět před principem vyššího ženství, což na zemi nemohou nalézt, a proto jsou nejistí a vnitřně, většinou nevědomě, hledají oporu. Zde mohou v duchovní snaze vytušit, alespoň velmi vzdáleně, závan tohoto principu, který je duchovně přitahuje.

Pra-princip mateřství v té nejvyšší formě, zbavený plození dětí a podobných pozemských vazeb, potřebujeme všichni a v nás všech je zakódován. Proto je v nás pojem „matka“ vždy něčím vyšším, což zřejmě vedlo při výkladu přikázání Desatera k zosobnění přikázání Cti otce a matku k doplnění o slovo „svou“. Nejen křesťané, ale i my čtenáři hledáme každý z pojmů především ve své blízkosti, tedy ve hmotě. Pojmy „nebeské“ jsou pro nás vždy mlhavě vzdálené. Prakrálovna Elizabeth je nám jistě velmi vzdálená, ale když si uvědomíme, že se z ní neustále řinou mocné tvůrčí proudy, které ve stvoření nalézají formy, pak už je lépe představitelné, že je možné hledat tyto, nám sice neznámé, ale jistě existující osobnosti. Tyto nesou princip ušlechtilé královské ženy a ušlechtilé spojující a podporující matky.

Ve svých životech zde na zemi je pro nás problematické spojovat vizi těchto pravých a ryzích pojmů s pozemskými pokřiveninami, protože naše ženy ani naše matky již nereprezentují tyto vysoké hodnoty v jejich původním smyslu. A přece...člověk cítí jakési pouto k ženě, pouto k matce, i když v nich nenalézá to vysoké a ideální... Tato reakce, či odezva jsou vyjádřením prazákladů v našem duchu. Jsou to zárodky/semínka/ těchto pojmů, které jsou uloženy v každém duchu, a proto může i v nás samotných docházet k určité vazbě mezi oním vysokým ideálem, po němž toužíme, a tím malým pozemským. Touto „vazbou“, která nemá rozumové ani myšlenkové opodstatnění, ale jde jen o cit, dochází k vnitřnímu spojování obého a tím i nenásilné podpoře správných prapřincipů v našich ženách i matkách. Bylo by však pošetilé brát to pozemské za ideál a před ním se sklánět a mu podrobovat, právě naopak. To pravé je jen „v nebesích“ a tam to hledejme. Prosme Prakrálovnu o nalezení skutečných pojmů Matka a Královna...

Ale pokročme níže. Vědoucí zvířata, čím nám mohou být příkladem a vzorem? Jsou vzorem pro každého ve své neúchylné službě! Oni slouží naprosto přirozeně, samozřejmě, bez vlastního rozhodování a uvažování, ona žijí ve službě – to je dobré téma k uvažování a srovnávání svého postoje k Bohu. Oni žijí jen pro Boha! Uvažujme o tom, zkusme se vžít do toho, kdyby člověk nepřemýšlel, nezvažoval, nerozhodoval se, ale jen „žil v Bohu“. Je to pro Vás příjemná představa? Nebo by Vám chyběla svoboda rozhodování?

Andělé a archandělé – vznášejí se ve službě Bohu, jsou poslové a vykonavatelé Jeho přání, Jeho vůle, Jeho rozkazu. I oni žijí jen pro Něj a to, že se vznášejí ve službě, jim „vytvořilo křídla“ – tato služba jim je vytvořila. Druh činnosti vytváří formu! Učme se od nich! Ale pozor. Stačilo se jen hodně vzdálit od Boha a už jeden z nich zcela zklamal a křídla mu odpadla – už neslouží, už nežije pro Stvořitele. U jejich pojmu můžeme tedy zatoužit po pravé službě a prosit je o pomoc k jejímu nalezení a současně tu prožijeme varování, jak snadné je od Boha se odklonit a jak strašné to má dopady-anděl bez křídel a bez služby již není skutečným andělem. Můžeme uvažovat o tom pocitu – být tak blízko Bohu a o tom protikladu – cítit moc jako Lucifer nad celým stvořením – a můžeme si klást otázku – nepodlehli bych, kdybych měl tu moc, nebo je pro mne touha po Bohu větší, než cokoliv?

Nejstarší na okraji Božské říše. Co od nich mohu načerpat, co se mohu naučit? Oni jsou nejvzdálenější v Jeho říši, a přesto žijí jen pro Něj. Jsou Králové ducha a tím nám o maličkou trošku bližší, protože oni se již trochu blíží pojmu „duch“. Můžeme u nich hledat jisté spojení a pomoc pro náš „duchovní postoj“. I v Janově zjevení jsou symbolizováni jako ti, kteří Jej vzývají: ...Svatý, svatý je On... Proto by pro nás mohli být symbolem skutečného a pravého uctívání...

Vstupujeme do stvoření. Budiž Světlo, to je to, co nás osloví nejvíce, a klademe si otázku. Jak dokonalý musí být Stvořitel, když jen z Jeho pouhého vyzařování vzniklo celé stvoření? Všechny ty světy, úrovně, sféry, krajiny, bytosti a tvorové, to vše v nepochopitelném množství, velikosti a různorodosti...a to vše z pouhého VYZAŘOVÁNÍ. Z celého tohoto neuvěřitelně velikého děje vystupuje pojem Parzival – prazáklad celého stvoření spojený s pojmem „Oběť Boží v Synu“.

Zastavme se a přemýšlejme o tom, že Bůh od sebe oddělil částčku své Vůle – neměnnou a dokonalou, jako On sám. A tu spojil se stvořením, můžeme říci, připoutal ji ke stvoření a podrobil ji vývoji! Dokonalou část, která nepotřebuje žádný vývoj, protože je dokonalá, podrobil tomuto procesu, protože bez „přízpůsobení se zrání stvoření“, by vznikla oddělující mezera mezi Ním a stvořením. Celé stvoření podléhá vývoji, a proto tento postupující vývoj musela sdílet a prožívat i část Boha ke stvoření připoutaná. Přemýšlejme o velikosti této oběti! Syn Člověka – věčný prostředník mezi Bohem a Jeho dílem...

Snažme se to pochopit. Spojením oddělené části Vůle Boží s Ním povstal ve stvoření Věčný prostředník – tím je vlastně řečeno, že Bůh sám je nyní přítomen ve stvoření ve svém Synu. A protože víme, že v Boží Trojedinosti jsou všechny části spojené s Otcem, můžeme to chápat tak, že nyní může každý sebevědomý tvor dosáhnout cestou záření spojení se Synem Člověka a tím i s Otcem, což nikdy dříve nebylo možné, je to nový děj, který vyžaduje náš nový vnitřní postoj. Přemýšlejme o tom neustále! Hledejme svého Pána, hledejme spojení se Synem Člověka, bez Něj je vědomá existence v nové době nemožná. On je tím uhlavním kamenem, on je sítí, na Něm se vše třídí. Přemýšlejme o tom...

Boží Láska ve stvoření našla ztělesnění v Marii, hledejme k ní cestu! Pozemské působení Trigonu bylo nepochybně nesmírnou obětí, nesmírnou milostí, nesmírnou pomocí, ale právě ta pozemskost jejich těl a jednání nám dává nesprávný pohled na jejich podstaty. Snažme se odpoutat od pozemských forem, které nám je sice přiblížily, ale současně jsme jim vtiskli nesprávné formy. Prosme tedy tyto skutečné osobnosti na vrcholu stvoření, abychom je poznali v jejich skutečné podstatě a osvobodili se od našich pozemských představ. Prosme Marii, aby se nám dala poznat a aby nám ukázala skutečnou lásku, která nám nepochybně zůstala nepoznána. Co si představit pod výrokem, že nedílnou součástí Lásky je přísnost? Máte pro to nějakou praktickou představu? Je Vaše láska naplněna přísností? I k tomu a těm, jež milujete? I k sobě? Nebo máte „ke svým“ spíše tu falešnou křesťanskou, změkčilou a ustupující lásku bez očišťující přísnosti? Zde je to správné místo pro tyto otázky...položte si je a čtěte po sobě pravdivou odpověď, bez příkras a sebeomluv...

Irmingard – nepochopená a nepoznaná. Vzdálená, a přece nejbližší všemu nižšímu...a tím i nám. Čteme ve vzpomínkách, že nikdy neměla mezi lidmi přátele, osobní vztahy. Působila věčně a chladně. Myslím, že to je dobré si uvědomovat – čistota je chladná, bez našich vášní, výbuchů citů a emocí, podobná slanému chladnému mořskému vzduchu, podobná třpytivému chladu zamrzlé ledové pláně. A ona je spojnicí k nám, to stojí za uvažování. Není celé to naše pojetí změkčilé lásky, kamarádského spojování se navzájem do nějakých shluků v „lásce“ nakonec jistou překážkou k nalezení spojení s Irmingard? Irmingard byla ve spojení s lidským duchem, proto zůstává spojnicí k nám. Kdo nenajde správné pochopení a vztah k pojmu Irmingard, nemůže najít spojení s pojmy Maria, ani Syn Člověka. To je důležitý postřeh, ne?

Rytíři Svatého Grálu. Rytíř – pojem související s mužností a odvahou, ale i ušlechtilostí, charakterem a „rytířskostí“. Zdálo by se, že to jsou pojmy jen pro muže a ženám nemají co dát. Ale odvážný postoj v různých životních situacích, jejich pravdivé řešení, charakter, aj. to vše potřebuje žena právě

tak, jako muž, jen to má jiné vnější formy. Proto u nich můžeme hledat posilu pro tyto postoje, a to jak muži, tak i ženy.

Josepha, Cella a Johana. Zde by se naopak mohlo zdát, že tu budou pomoc hledat jen ženy, já však zde prosím o to, abych i já poznal ty ženské ctnosti, které v podobě hodné muže, jsou i pro něj nesmírně důležité. Například cítění, které jediné je spojnicí od našeho ducha kamkoliv vzhůru. Bez cítění je duch jako bez života. Chladná, ušlechtilá důstojnost, která přivádí muže k přirozenému odstupu a úctě – to se zde snažím naučit. Vztah k pojmům rodina, vlast, vztah k celému Božímu dílu, které je také mou „vlastí“ a společenstvo celého stvoření je mou „rodinou“. Zde můžeme hledat poprvé pojmy „ženství“ v pro nás nějak uchopitelné formě...hledejme je, prosíme o pomoc s jejich pochopením. Také si zde můžeme u Josephy vyprosít pomoc s naším tělem, jeho zdravím a pochopením tohoto pojmu.

Vasitha, její ostrý pohled, který proniká vším, její kopí, které ukazuje cestu – zvláštní, že? Žena a přece s prvky bojovnice. To vyvolává otázky, jestli ten náš poněkud jednostranný pohled na ženu, jako pěstitelku růžiček, roditelku světlých dušiček apod., není trochu jednostranný. Co nám ukazuje Vasitha, co se můžeme od ní učit? Pevný, nezdolný postoj, vším pronikající pohled, kopí, kterým ukazuje cestu. Zde u ní prosím o otevření svého zraku, abych viděl do hloubky věcí a dějů, abych pochopil podstatu a nenechal se zmást vnější formou. Zde prosím o nalezení pevného postoje v životě a o nalezení takového osobního přesvědčení, abych jím, jako kopím, mohl ukazovat ostatním putujícím cestu správným směrem. Vasitha je pro mne v tomto vzorem.

Ostrov Růží, Lilií. Boží Láska zde působící v ženách a dětech...to ale není vazba na pozemské vlastnictví dětí, ani na rození dětí, jako ozdravného prvku Země. Děti tu chápu jako vývojový element, jenž mi připomíná i naši vývojovou cestu a ženy zde, jako vůdčí prvek. V širším aspektu – jako prvek vedení, který všichni potřebujeme, který všichni máme hledat a toužit po něm. A děti, dětskost, prostota, nezáludnost a nekomplikovanost jsou cestou k uchopení a otevření se tomuto vedení. Jaká je vlastně ta správná láska – kladu si opět otázku v této úrovni. Ta naše vášnivost ve víru neustálých emocí, hned někoho „hrozně milujeme“ a vzápětí jej odsuzujeme. Není v nás klid, mír, hladina je rozbouraná a vlny s vodní tříští oslepují zrak. To je naše láska, neklidná, bouřlivá, plná zvrátů, ale jaká je ta Boží láska? Ptejme se na to zde, těchto žen, těchto dětí.

Lilie, krásné, cudné, chladné a vzdálené. Jako chladný mořský vzduch, který rozechvěje, vzbudí posvátné zachvění a odstup. Mrazivá třpytící se pláň, chladný jas a miliardy záblesků z ledových vloček. Úcta, zachvění duše, touha, která se neodvažuje pozvednout zrak před majestátem vzdálené a nepochopitelné velikosti Boží. Vznesená důstojnost, která nutí k úctě a bohabojnosti, ...střeží a bezohledně požaduje...známe takovou Čistotu? Jistě ne, ale známe alespoň věrnost, která má být pro nás nástrojem a přitom být spojena s pojmem čistota? Víme, co je věrnost? Komu jsme věrní v našich pozemských dnech? A komu jsme nevěrní při svých přáních?

Ostrov Labutí. Věrná služba-to je to, co zde hledám. Služba, která zcela prostupuje osobnost, takže pak nemůže dojít k rozporům, služba, která vede jasně k cíli. Ale k jakému cíli? Komu sloužíme? Opravdu Bohu? Tomu, kterého ani neznáme? Nebo lidem, sobě, či snad nikomu a jen nás unáší vír života? Ptejme se Labutích panen, ptejme se Schwanhildy. Zkusme najít to, co je vede ke skutečnému štěstí. Chtěl bych se od nich učit takové službě, která vyvolává ve sloužících skutečné štěstí...Také bych se chtěl vznášet ve službě, jako krásná píseň, která měkce stoupá skalní rozsedlinou kamsi vzhůru – k nebi.

Is-ma-el – To je ten, který nikdy nezklamal. Mnozí ve hmotě neunesli její poskvrnění a nechali se jí spoutat, i Lucifer podlehl vábení svobodné vůle. Ale Is-ma-el vždy sloužil naprosto věrně a neúchylně Synům a tím i Bohu. To se od něj chci učit, o to jej prosím. Ale on také připravuje velikou novou dobu se vším tím, pro nás příliš rozsáhlým, a proto těžko pochopitelným, děním. Chtěl bych vstoupit do této nové doby jako věrný služebník, a proto prosím, aby mne Is-ma-el vedl po cestách, kterými lze tohoto cíle dosáhnout...

Marie a Terezie v Bílém zámku. Zde si vždy znovu uvědomím naše strašné selhání, protože až sem dosahují jeho účinky. Pro naše selhání byla tato Marie vzdálenými vlákny obtížena tak, že nemohla vstoupit do Bílého zámku. Zaplavuje mne zde stud, tak jsme trápili a mučili Syny Boží a ještě jsme ublížili i této Marii. Omlouvám se a děkuji, že se Synové vrátili do Světla. Že se i Marie vrátila do svého zámku. Prosím za odpuštění a prosím o pomoc, abych se i já naučil nesobecky sloužit Lásce a Vůli.

Patmos – zde byli vyučováni ke službě povolání...ale většina jich selhala. I já bych chtěl sloužit, ale nestavím se do nějakých konkrétních rolí. Nepotřebuji být „povolaným“, „vyvoleným“, ani ničím „vysokým“. V tom není velikost, ta je ve vroucnosti služby. Proto bych i já chtěl být spojen nějakým vzdáleným vláknem s tímto místem a být vyučován skutečné službě.

Duchovní říše. Co o ní vlastně víme? Skoro nic, snad jen, že je nějakou kopií prastvořených světů. Pro mne je pojmem „budoucnosti“, cíle. Chtěl bych tam dojít a děkuji, že o ní vím, že se k ní mohu stále snažit. Proč? Abych byl šťastný? Aneta Langerová/zpěvačka/ zpívá v jedné své písni: „...pro krásu světa, učím se létat...“. Hluboká myšlenka. Kdyby se nás někdo ptal, jestli chceme létat, jistě bychom přisvědčili, ale při otázce „proč“, bychom odpovídali ledacos. Myslím ale, že málokdo by odpověděl, že chce létat, protože by to např. „pomohlo stvoření“. V tomto duchu i já chci dojít do úrovně duchovních světů proto „abych tam mohl být víc užitečný, než jsem nyní zde“.

Pozdější stvoření. Děkuji za všechny ty nádherné hmotné světy. Děkuji Bohu a děkuji Jeho nástrojům, bytostným, kteří působí nejen ve svém bytostném kruhu, ale i ve všech hmotných světech. Děkuji za všechny ty vývojové možnosti, příležitosti a situace, jejichž prožití dává NADĚJI a MOŽNOST ke zrání. Rozhlížím se kolem, vidím náš pokoj, dům, své ruce, květinu, ptáka na nebi, Zemi, vesmír, Efezus a tuším mnohé další světy. Děkuji za vše, co vidím a tuším, děkuji i za to, co nevidím, za PŘÍLEŽITOST vývoje.

A stydím se, za všechnu hrůzu, kterou vidím v dokumentech televize, za vše co neustále konáme po celém světě, za vše špatné s čím jsem se setkal a stydím se za utrpení, které v každém okamžiku způsobujeme. Děkuji za milost vývoje. Víím, že tato vývojová cesta je cestou lásky, neustálé pomocné, formující a vedoucí lásky. Co jsme však zde vytvořili, jak jsme se vzdálili od té nádherné Cesty lásky? Lituji, že jsme pokazili pozdější stvoření, že ničíme práci bytostných, trápíme zvířata, ničíme přírodu. Lituji, že už vůbec nechápeme, kdo jsme, proč jsme a co tady máme dělat. Lituji, že ničíme celé světy a táhneme je dolů do rozkladu. Lituji promarněné příležitosti vývoje...

Děkuji Bohu za nepochopitelnou milost, v níž dovolil, aby do tohoto hnusného močálu sestoupili Jeho Synové. Děkuji Mu, že dovolil, abychom na nich mohli rozvinout celou škálu svých špatností, protože Oni by jinak nepoznali to zlo, které jsme vytvořili a proto by ani nemohli pomoci...

A uvědomuji si, jak jsme trápili Ježíše a nakonec v naprostém pohrdání životem Jej přibili na kříž. Prosím Jej o možnost mého odpykání. Snímám Jej v duchu ze všech křížů a vracím Jej k Otci – „již nebud“, prosím, spojen s tímto temným uctíváním, ať tyto kříže naší hanby zůstanou prázdné, ať Tebe nezatěžují, ale prosím, zůstaň ještě vzdáleným světlem, které vede naše duše k Otci..., a dovol ať smím odpykat svou vinu na Tobě, Učiteli náš a Mistře“. Jak hrozné!

Druhého Syna jsme mučili celý Jeho život. Trápili jsme Jej ještě mnohem více, než toho prvního, jak strašné! Šlapali jsme bezcitně a s chutí po Jeho světlé duši, házeli po Něm pomluvami a urážkami, až udušen naší zlobou odešel. Stojím v duchu u Jeho úmrtního lože. Kde je lidstvo, které zde mělo v nekonečných zástupech klečet a děkovat, vzdávat hold Bohu za námi nezaslouženou Naději? Nikde, nikdo, všemi opuštěn odchází „nepochopený, neuznaný a nemilovaný Syn jediného Boha“! Snímám Jej z tohoto úmrtního lože našeho nepochopení a vracím Jej do těch rukou, k těm, kteří Jej milují beze zbytku, bez nároků a požadavků.

A prosím Jej – Pane, neopouštěj nás, slíbil jsi, že zůstaneš. Prosím, ponech k sobě cestu ještě stále otevřenou, aby každá duše, která ještě procitne, k Tobě mohla dojít a tam dokončit svůj vývoj. Ty jsi rozžal temnotu a vytvořil Cestu, Ty jsi spoutal Hada a připojil Živé Slovo k Poselství. Prosím, ponech ještě Cestu otevřenou, ponech spojení Slova s Poselstvím, aby ono i nadále mohlo být živou spojnicí a ponech nám možnost dokončení vývoje, prosím Tě o to a děkuji Ti, Pane.

Tak jsme prošli velikou poutí od Stvořitele, přes Jeho Syny, celým tím velikým dílem a uzavřeli kruh nalezením cesty zpět k Synům, které jsme opět málem minuli. Soud je konec jedné velké epochy stvoření a vstup do epochy nové. Je to též uzavření kruhů staré doby, abychom mohli vstoupit do nového a staré nás již nepoutalo.

I Imanuel v Parzivalovi – počátek celého bytí ve stvoření, uzavřel svůj kruh a spojil se opět s Otcem. To je první velký vesmírný uzavřený kruh, po němž mají následovat všechny ostatní. I my musíme, chceme-li jít dále, uzavřít své kruhy, a to je možné jen spojením se Synem Člověka. To je vyvrcholením této pomyslné pouti. To je poselstvím pro každý den, který je nám ještě povolen...

Ale člověk nesmí při své veliké a dalekosáhlé cestě zapomenout na „své nejbližší“. Je krásné mít upřen pohled k dálavám, ale sem, tam se musíme také dívat pod nohy, jinak padneme dříve, než dokončíme prvních pár kroků. Tito „nejbližší“ však nejsou naši rodinní příslušníci, ani různí ti, kteří mají podobné názory, a proto je bereme „jako dobré“. Ti nejbližší jsou mnohem „vzdálenější“, protože neviditelní a tím i neznámí. Přesto právě oni – ty neviditelné pomáhající duše, jsou prvním schůdkem na neviditelné cestě k nebesům. Bez prvního kroku není cesty a bez prvního schodu nezačne stoupání. Hledejme tedy své přátele, kteří nám pomáhají, zkusme je lépe poznat, pojmenovat. Protože s anonymním, bez tvaru, jména a představy se těžko hledá spojení. Volejme je do svého života i do svých dnů. Čím častěji na ně budeme vzpomínat „bez příčiny“, tedy bez přání, jen z radosti a přátelství, tím lépe pro nás i pro ně...

Hledejme a děkujme i bytostným. Rozhlédněme se kolem sebe, nyní v tomto okamžiku a uvědomme si, že tyto ruce, které se zvedají k modlitbě, tato ústa, která děkují, tato místnost, tento dům, tato příroda, země, vesmír a hlavně všechny možnosti našeho vývoje – nic z toho by nebylo bez bytostných. Oni jsou prsty nekonečně vzdáleného Stvořitele a v nich, v jejich působení, se zrcadlí Jeho milost, Jeho velikost.

Vzdejme Jemu dík skrze dík bytostným...

126. úvaha: Stará proroctví v nové době

-ZF-

Jak se situace ve světě dramatizuje, klademe si, stále častěji, otázky o budoucnosti našeho pobytu zde na zemi. I když prognóza nevypadá, podle světové situace, nijak nadějně, rádi bychom měli nějakou „světlou budoucnost“ před sebou. Ostatně asi jako každý věřící člověk. Čtenáři se tedy utíkají k pasážím z Poselství, které mluví o Tisícileté říši. Opakují si tyto věty a dodávají si jimi naději – čteme Poselství, věříme mu a snažíme se správně žít, takže....„spravedlivý Bůh“, nás přece NEMŮŽE nechat zahynout, když my, lidé, čteme Poselství. Kdyby nás Bůh nezachránil – pak by to bylo nespravedlivé. Přiznejme si, že takové myšlenky a postoje v mnohém čtenáři jsou.

Věřící jiných směrů se nemohou upnout k pasážím z Poselství, ale vlastně nemají tak docela jiný názor, naopak, řekl bych, že úplně stejný – „...když věřím v Ježíše, jako Syna, pak musím být zachráněný...“

A pak jsou jiní, kteří třeba ani nemají konkrétní víru ve Stvořitele, ale zkrátka „věří v něco“, třeba vesmír, mimozemšťany, energii...a kdo ví co. Ale ve všem se nakonec odzrcadluje stejná naděje, která je v jistém smyslu požadavkem na Boha. To ovšem zcela jistě nebude „dobré“, protože my nemáme ani nejmenšího práva něco po Bohu požadovat.

Do všech těchto úvah nám zapadají různá proroctví a zvěstování. My čtenáři si je chceme nějak napasovat na věty z Poselství, aby nám vyšel výsledek, který očekáváme. K tomu jsem si uvědomil jednu věc a tu bych vám rád předložil k úvaze.

Stará proroctví vycházejí z nějakých přijatých „předobrazů“ budoucích dějů. Tyto předobrazy jsou formovány ve smyslu předpokladů, jako reakcí na naše jednání jako celku, tedy jako lidstva. Chováme se totiž dost „předvídatelně“. Do těchto, kdysi dávno vytvořených předobrazů ale v soudu vstupuje svou formující silou Boží vůle, které je vše podrobno a musí se pod ní nakonec sklonit. Řekněme ale, že snad i tyto reakce budoucího soudu byly do těchto starých předobrazů zahrnuty.

Je dobré si uvědomit, že původně měl přijít Imanuel „v oblacích“, ale potom bylo rozhodnuto, že to nebude stačit a on se vtělil na zemi. Už to je jistě velká změna, se kterou nemohlo být kdysi dávno „počítáno“, a proto nemohla být do dávných předobrazů /např. od Sibyl/ zahrnuta-přišlo to jako další, dříve neplánovaná, ale nyní nutná pomoc. Jenže jsou tu ještě další, a to podstatnější fakta. Sám Abdrushin říká, a to na vícero místech, že situace zde na zemi je horší, než „bylo očekáváno“ A ještě dále – Abdrushin měl vyvolat soud, včetně fyzických projevů zde na zemi, On sám měl zde na zemi řídit všechny děje spojené s Tisíciletou říší, až po dokonanou výstavbu. Jestliže toto bylo „v plánu“, a přece se to nestalo, pak z mého pohledu, jsou do jisté míry anulována všechna stará proroctví, která vycházela ze zcela jiných předpokladů.

Tak významný děj, že jsme Božího Syna vyštvali z planety Zem, ještě před vybudováním Tisícileté říše – to mění VŠECHNO. Jen se můžeme dohadovat – „jak se to mění“, ale těžko můžeme pochybovat o tom „že se to mění“. I sám Abdrushin říkal – všechno bude jinak. Tyto velké a nečekané děje mění všechny staré předpoklady, proto bych naději, ani poučení, ve starých spisech už nehledal, neboť nastala „nová doba“, nové situace“ a jiný druh prožívání, než „bylo kdysi v plánech“.

Po starých a nejasných zvěstováních a proroctvích tu máme jasná určení od Abdrushina. Věříme, že On je tvůrčí vůle Boží, Zákon sám. Formující prazáklad dějů. Když tedy vycházíme z tohoto předpokladu, je jasné, že vše, co proslovil jako tvůrčí děj, se musí naplnit. Jenže nám do toho opět přichází nejasnost. Jestliže řekl, že On sám v mase a krvi bude na zemi účasten očisty a On sám vybuduje Tisíciletou říši, pak si nevíme rady s faktem, že se to zcela jistě takto nestalo.

Máme tu další výroky pronesené s určitostí, například v přednášce Nový rok 1935 říká, že „to nyní začne“. Ve všech zemích se naplní Jeho slova, bude to rok hrubohmotných splnění...a všichni to uvidí. Je zřejmé, že ani toto se nesplnilo, podobně jako tzv. Hodina zvěstování, kdy Jej měli současně po celém světě zvěstovat nesčetní jasnovidci. Možná bychom našli ještě jiné věci, které se nesplnily, ač je Boží vůle proslovila a tím i zformovala a vyslala do světa. Co si počít s tímto zřejmým rozparem? Zavřít před ním oči, potlačit nejistotu a vnutit si slepou víru? Začít pochybovat, jako ti povolání tehdy, které nakonec jejich, i když možná „logické“, pochybnosti od Něj odloučily?

Myslím si, že důležité je, zkusit pochopit, jak to ve stvoření vlastně funguje, pak snad pochopíme i tuto nejasnost. Připadá mi to tak, že si všichni v sobě stále neseme různé názory z našich předešlých životů. To ovšem nikdy nebyly názory tak osvícené Boží vůlí, jako tomu může být dnes. Velice rozšířený křesťanský názor, že Bůh je všemohoucí, tedy může vše, co chce, si neseme nevědomě v sobě. Tento naivní názor nám zkresluje i čtení Poselství a ponecháváme si jej dodnes. I když jej takto přímo neformulujeme do slov, přesto ovlivňuje naše chápání tohoto pojmu čteného v Poselství.

Nově nám totiž ke staré víře přibyl z Poselství fakt, že Boží vůle se pohybuje jen v Jeho zákonu, tedy v projevech Jeho vůle. Tato vůle se ale projevuje v různých úrovních stvoření různě, je vždy přizpůsobena druhu této úrovně, jejím podmínkám. Oproti našemu původnímu dětskému křesťanskému názoru, že Boží vůle je pojem dogmatický, tedy zcela neměnný, je to značný rozdíl. My musíme v různých úrovních znovu prožívat různé projevy Boží vůle, to je vlastně naše cesta vývoje. A jestliže to tak je, pak to znamená, že rozdíly v jednotlivých úrovních budou velké, protože jinak by to v Poselství nebylo takto konkrétně zmiňováno. Boží vůle, tedy Jeho zákony, nejsou tedy nějaký dogmatický konzervovaný děj, ale je to děj živý, který se dokáže přizpůsobovat různým měnícím se okolnostem. Jejich prapodstata zůstává stejná, ale vnější forma může být výrazně odlišná, což nás mate.

Jestliže přijmeme tento fakt z pohledu změn zákonů mezi úrovněmi ve stvoření, pak bychom měli i přijmout možnost, že se tyto projevy zákonů mohou měnit v jednotlivé úrovni v závislosti na změně okolností. Je jisté, že naším selháním, odmítnutím Poselství a tím i odmítnutím pomocné Ruky Boží, došlo zcela určitě k velké změně v našich světech. Pokud by povolání neselhali, pak by došlo k prozrazení hmoty, tím i k očistným procesům a ve zjemnělé hmotě by se mohly projevit různé zaslíbené účinky. Protože však hmota zůstala příliš hutná a zřejmě dokonce i ještě více ztuhlá, nemohou se na ní účinky projevit. Je příliš velký rozdíl mezi jemností formujících sil a hutností hmoty. Tento předěl měl být překlenut lidskými duchy ve hmotě – povolanými. Museli tedy zde ve hrubohmotnosti být SOUČASNĚ správně působící povolání a Boží Vůle v mase a krvi. Jen tato kombinace dovolí, aby vše zaslíbené zde mohlo proběhnout... Tento aspekt však jistě naplněn není.

Někteří čtenáři se utěšují, že jsou zde dnes vtěleni někteří z těch 144000 povolaných, kteří nesplnili za Abdrushina, a proto se ještě vše splní tak, jak bylo zaslíbeno. Jako celé Stvoření nemůže být bez Parzivala/legenda – kdyby odešel, vše by uvadlo/, tak nemůže být provedena výstavba ani dokončeny procesy soudu „bez na zem vtěleného Abdrushina“. Podstatná část podmínky tím není splněna.

Máme tu ale ještě jeden další děj. Ve vzpomínkách učedníka p. Nedomanského jsou zmíněny děje, když byl Abdrushin v Karlových Varech. Jak k němu přicházeli bytostní země, vod a pramenů, skláněli se před ním a chtěli mu pomoci. Nemohli, protože roli lidských duchů nemohli oni převzít. Je tu zmínka, že bytostní se tu takto scházejí každý rok, děj se tedy opakuje, i když je již spíše jen symbolický, je přesto jistým opakováním děje tehdejšího. V tomto smyslu můžeme uvažovat o dějích, které byly zaslíbeny, že se mají projevit v nejhrubší hrubohmotnosti za působení Abdrushina ve hmotě, i ty se mohou v takovémto „opakování“ projevat i nyní. Jsou to však děje jemné, které nemohou ovlivnit nějak zjevně a účinně nejhrubší hrubohmotnost. Spíše ovlivní jen různé astrální předobrazy. To sice pak ovlivní i hrubohmotu, ale již ne tak výrazně, jak to mělo být. Může se tak velký plánovaný děj projevit jen symbolicky, ve smyslu původního plánu, ale s dost odlišným vnějším projevem.

Skutečný a věrný projev se může účinněji formovat jen tam, kde je hmota natolik propustná, že dovolí její snadné formování. Proto si myslím, že původní zaslíbení Abdrushinem proslovená se naplní v úrovních jemnější hmoty a tady u nás na zemi se projeví v nějakých symbolických dějích. I tyto mohou však být velkou pomocí. V tomto smyslu bychom např. mohli uvažovat o někdejším zaslíbení pro náš národ. Ono se již těžko bude naplňovat v té podobě, jak mělo s Abdrushinem v čele, ale nějak se projevit může. Třeba i tím, že nynější masová záplava imigrantů se dosud našim zemím /Česko, Slovensko/ vyhýbá. To může být důsledek někdejšího zaslíbení. Ale – lidská vůle může vše zhatit, Bůh nám nikdy nebránil v sebezničení. Pošetilí politici jsou schopni tuto pomoc rozbít a „nastolit nám jiný osud“, než by bylo nutné. Není totiž jen stará karma, ale i karma, která se tvoří v každém okamžiku přítomnosti.

Snažme se tedy v myšlenkách a postojích udržovat tento náš národ na jeho původní cestě, odstraníme celou svou vůli vše, co nás chce strhnout z této cesty a hlavně se nedejme zmámit řečmi různých nechápajících moralistů, kteří, aniž to ví, jsou nástroji destrukce. Náš národ musí zůstat čistý, nesmíchaný s jinými cizorodými prvky, jen tak se tu ještě v nějaké podobě může naplnit, možná již jen symbolicky, ale možná i nějak jinak to, co mu bylo předurčeno. Nesmíme si nechat vzít vztah k pojmům „národ“ a „vlast“, protože jsou to pojmy posvátné, spojené s vyššími pojmy.

Nečekejme však, že se vše bude odehrávat přesně tak, jak to „mělo být“, to se přece již takto neaplňovalo ani za života Abdrushina a nyní bez Jeho síly to musí být ještě více „jiné“. Když se budeme příliš vázat na očekávání konkrétních dějů, jak byly kdysi řečeny, můžeme snadno dojít ke zklamání a pak už jen k nevěře. Nebudme dogmatictí, nečekejme, že Bůh je dogmatický, neočekávejme něco, co se již splnit nemůže, ale pozorně sledujme dění, abychom si povšimli splnění, která mohou mít jinou formu. Vše je v pohybu, jen Bůh je jediným neměnným pojmem. Pokud se nebudeme i my neustále pohybovat a přehodnocovat své názory, aniž ale ztratíme ten velký pojem neměnného Boha, ovšem s vědomím neustále se proměňujících Jeho projevů, pak dojdeme k vlastnímu vnitřnímu rozporu.

Viděl jsem kdysi takový film. Byl o nějakém člověku, který velmi přesvědčivě vykládal mládeži o všemohoucnosti Boží. Vystupoval jako skálopevně přesvědčený věřící. „Ani vlas z hlavy ti nespadne bez souhlasu Božího“ – to byl jeho názor. Pak ale, nechtíc, přejel autem člověka. A nastalo vnitřní trauma! Když je vše podle vůle Boží, pak i toto. Takže Bůh mi úmyslně „hodil člověka pod auto“. Proč, za co mne trestá, když mu věrně sloužím... Možná vám to připadá, že čtenářům se takový postoj přihodit nemůže...omyl! Znáám osobně velmi podobný závěr, i když v jiné situaci, ale se stejným výsledkem u dlouholetého „přesvědčeného“ a poctivého čtenáře.

A naše názory, že ZDE NA ZEMI se vše MUSÍ splnit, když to Abdrushin proslovil...nejsou vlastně ničím jiným. Uvažujme o tom, nebudme dogmatictí, ale pružně měňme postoje a pohledy na věci, podle měnících se forem dějů, jinak si můžeme už jen dokola číst přednášku Strnulost, ale s tím, že ji stejně už nepochopíme.

Jeho tvůrčí Slovo se jistě naplní, ale bude to TAKOVÝM ZPŮSOBEM a TAM, kde to bude PROVEDITELNÉ ve smyslu zákonů hmoty, které vychází ze zákonů stvoření.

127. Modlitba za očistu Země

-ZF-

Právě dnes, kdy vzpomínáme dne 17. listopadu, který by měl v každém evokovat jedinou myšlenku a cit, tedy touhu po svobodě a osvobození z jakýchkoliv pout, bych Vám rád předložil následující podnět.

Moc bychom si všichni přáli, aby i tu na zemi byl mír, harmonie a hlavně, aby tu vládl Boží řád. Když tak pozorujeme svět, nevypadá to příliš nadějně.

Když si vzpomeneme na situaci, kdy byl Gestapem zatčen Abdrushin a všichni povolání čekali, že jej Světlo zachrání...ale ono nic. Musel přijít člověk, Schlauroth, aby jej šel na Gestapo vybojovat a osvobodit – pak dojdeme k tomu, že i my bychom se měli snažit více přispět k tomu, aby „svět mohl být zachráněn“ a ne jen „počkat až to Světlo zařídí“. Ano, můžeme si říci, snažím se žít, co nejlépe podle Poselství, nikomu neubližuji a „modlím se za mír“, ale stačí to?

Abdrushin nám v jednoduchém obrazu vysvětlil, že můžeme a máme působit jako čočka, shromažďující světlo do jednoho bodu. Svým učedníkům tento obraz značně rozšířil a řekl jim, že bez jejich pomoci nemohou různí světlí bojovníci vůbec do pozemských dějů zasáhnout. Že je při těchto dějích naprosto nutná pomoc lidí v mase a krvi, aby vůbec „pomoc ze Světla“ tu mohla „nějak“ pomáhat. A ono „nějak“ je zcela závislé od účinnosti našich vnitřních postojů a našich myšlenek. Je pro nás ale velmi těžké v tomto pokřiveném světě, naplněném vybičovanými emocemi a myšlenkami, udržet nějakou „volnou mysl“ uprostřed chaosu dne. Proto se můžeme pokusit vytvořit takový „pomocný prostor pro Světlo“ alespoň v době naší modlitby.

Máte-li zájem, podělím se s Vámi o svůj živý postoj, kterým se snažím pomoci očistným dějům. Musím však nejprve uvést své základní postoje při tomto ději. Chci pomoci tomuto stvoření, této zemi, bytostným a působení Božího řádu v tomto našem chaosu. Při tomto ději nejde o mne, nejde o lidi, ale o stvoření a Jeho vůli. Proto neupřednostňuji svou záchranu, ani záchranu lidstva. Jistě bych se chtěl zachránit a dojít do Ráje, ale už dávno vím „že nic nevím“, a proto se snažím oprostít od myšlenek toho typu, že když se snažím „být dobrý“, znamená to, že „jsem dobrý“ a musím být zachráněn. Pokud by stvoření mohlo být zachráněno jen mým zničením, pak ať se tak stane. Pokud by lidstvo i se mnou bylo tak zkažené, že už není „obnovitelné“, pak ať už nepřekážíme rozkvětu a míru ve stvoření. Už nechci být sobec, ale naopak chci mít na paměti, zřeteli a touze – jen prospěch celku stvoření, ne můj, ne lidstva.

Myslím si, že tento postoj „vede k ráji“ a jiné „připoutávají k zemi“. Také jsem přesvědčen, že ve vyšších světech je takový postoj „normální“, nicméně došel jsem k němu až po létech čtení Poselství a snaze po prohlédnutí, takže chápu, že bude někomu velmi cizí.

Jedná se mi o vyjádření postoje lidského ducha k očistným dějům, můžeme to nazvat modlitbou, můžeme to pojmenovat snahou o otevření se stvoření, pokleknutí před svým Pánem. Můžeme si to pojmenovat, jak je nám blízké, ale vždy by to mělo být vzepětí ducha, touha ducha, tedy ne přečtení textu rozumem. Bohu Otci máme jen děkovat, ale o pomoc smíme poprosit Jeho Syny. V samotném stvoření je to Věčný prostředník mezi Bohem a „lidstvem“, tímto slovem je myšleno celé duchovno, tedy i v Prastvoření. Tímto „Věčným“ je Syn Člověka. Jeho smíme oslovit a poprosit o pomoc a na Něj se tedy budu obracet, protože v Něm je současně „Otec v Synu“.

Modlitbu můžeme pojmout jen jako „vnitřní děj“ při vnějším klidu, nebo můžeme vnitřní touhu podepřít i pohybem rukou. Jde totiž o to, že tím propojujeme vnitřní a vnější, což pomáhá dějům při ukotvování se do hmoty. Alespoň mně to tak připadá a zdá se mi to účinnější.

Najděte si svou vlastní metodu, která je Vám blízká, ale idea je, podle mne správná a užitečná. To však zvažte sami. Předkládám, ale nevnučuji... Vše by mělo být přirozené, bez nějakého vlastního znásilňování. Mělo by to přirozeně vycházet z touhy ducha po svobodě, ale současně s prožitě odpo-

vědnosti za stav země a ze snahy, aby byla konečně osvobozena, spolu s bytostnými, ode všeho našeho zla.

-ZF-

„Pane, Ty jsi Vůle Boží ve Stvoření, ty jsi Syn Člověka, Brána k Bohu, v Tobě je Otec a já se před Ním v pokoře skláním. Vidím naši vinu a hořce jí lituji. Chci Ti být nějak užitečný, použij mne jako svého nástroje, prosím.

Pozvednout obě ruce vzhůru, dlaněmi dolů. Pomalými pohyby podél těla, shora dolů a zpět, zase s dlaněmi vzhůru, naznačit třikrát po sobě tento děj. Přitom v duchu, nebo nahlas říkám.

Ať Tvá síla mnou protéká ve vlnách do hmoty a bytostného. Od Vás bytostní, přenáším zase vzhůru vaši vděčnost k Bohu. Pane, nabij svou silou hmotu a bytostné, ať se mohou osvobodit od všeho špatného, ať se očistí od naší zlovůle. Chci být průplavem pro Tvé působení.

Nyní rozpažím a pomalu třikrát naznačím pohyb od srdce do stran a pak zase zpět. Přitom v duchu, nebo nahlas říkám.

Pane, nech svou sílu přese mne proudit ke všem duším, aby se na nich naplnila Tvá vůle. Ať síla proudí přese mne k dalším duším a od nich k dalším, až budou všechny duše prostoupeny Tvou mocí.

Ať od nás proudí naše vděčnost zpět k Tobě, Pane.

Rozpažit ruce. Přitom v duchu, nebo nahlas říkám.

Chci stát ve Tvém kříži, Pane, nech přese mne proudit Tvou Moc, ať se vše naplní, tak jak Ty to chceš.

Propůjči mi meč a štít.

Levou ruku pokrčit a dat před sebe, jako když člověk drží štít, pravou ruku se sevřenou pěstí pozvednout a v dlani držet rukojeť duchovního meče-meč při tom míří vzhůru. Levou rukou se štítem pohybovat krátce a prudce, několika tahy od těla. Přitom v duchu, nebo nahlas říkám.

Ať všechno, co mi brání ve službě Tobě, je ode mne odmrštěno.

Pravou rukou několika pohyby rozetnout vše kolem sebe. Několika pohyby sekat kolem sebe podél těla, mečem dolů. Přitom v duchu, nebo nahlas říkám.

Osvobozuji se ode všech vláken a vazeb, které mi brání v cestě k Tobě, Pane.

Několika pohyby sekat směrem k zemi. Přitom v duchu, nebo nahlas říkám.

Ať všechny temné věci jsou Tvou mocí rozloženy.

Sevřit obě dlaně do společné pěstě, přestavit si duchovní meč, jež míří dolů a zabodnout ho do země. Přitom v duchu, nebo nahlas říkám.

Ať Tvé Světlo proudí a rozlévá se na všechny strany z tohoto Tvého meče. Ať se šíří praskliny v temném obalu země, ať Světlo zvítězí.

Pane, otevírám Ti Své srdce, prostup mou sluneční pleteň, pomoz mi osvobodit mé citění, abych Tě mohl prožít, protože jinak, než v citu, Tě nemohu nalézt.

Dovol mi, ať se smím skrýt v záhybu Tvého pláště. /představit si to/

Drž nade mnou svou svatou ruku, nenech mne, prosím, zahynout.

Chci slyšet Tvůj hlas, chci prožít Tvou moc a slávu. Dovol, ať Tě prožiji ve Tvé všudypřítomnosti a stanu se Tvým. Děkuji...

Amen...

128. otázka: Pravé lidství

-ZF-

Byla mi položena otázka, co si vlastně máme představovat pod pojmem „pravé lidství“, který je tak často v Poselství zmiňován. Dokonce jsou zde i zmínky v tom smyslu, že bez pravého lidství nejde naplnit náš vývoj a že máme o něj neustále velice usilovat.

-ZF-

V jednom z životopisů, popisujících život učedníků Ježíše, je popsána následující situace. Stoupenci učení svolali velké setkání věřících a pozvali na ně posledního žijícího učedníka, který ještě osobně pamatoval velkého Ježíše, Syna Božího. Všichni se těšili, jak jim bude vykládat různé zážitky s Ježíšem. On už špatně chodil a tak jej přinesli na shromáždění. Všechno ztichlo a všichni napjatě očekávali jeho slova. On si je dlouze prohlížel a pak pronesl: „Mějte se rádi...“. To bylo vše. Dav na něj zíral s nepochopením...

Zkusme se nad tím zamyslet. Jde o určitý mechanismus, který se za touto situací skrývá. Člověk prožívá mnohé situace, přemýšlí o nich, dělá si z nich své závěry a z toho všeho se pak stává určitý obraz, který se dá vyjádřit jako pojem. Člověk pod tímto pojmem má už v sobě samém všechny ty stovky, nebo dokonce tisíce různých postřehů a zážitků, on však už na ně konkrétně nemyslí, má už jen ten obraz a z něj třeba jen prostou větu. Tak i pro tohoto učedníka se pod prostou větou „Mějte se rádi“ skrývalo nesčetně mnoho různých zážitků, možná i omylů, které ten člověk pak opustil a našel jiné cesty. Zkrátka za touto větou byl velký živý děj, který však nemohl nikomu předat. Je to totiž děj osobní, pro každého lidského ducha zcela individuální, je to součást jeho vlastní Cesty, na které si on sám vytváří prožitím pojmy.

U technických věcí můžeme popsat fyzikální děje a souvislosti mezi nimi, ale nemůžeme popsat, jak na nás tyto osobně působí. Na to nestačí slova, protože jsou příliš úzce ohraničená. U věcí, které můžeme z pohledu rozumu pojmenovat slovem „abstraktní“, jako je láska, cit, morální pohled na svět a mnohé další, můžeme popisovat jen vnější projevy, ale ne to, jak je „prožíváme“, a tím i jak je chápeme.

S pojmem „Pravé lidství“ to pochopitelně nemůže být jiné, protože on se týká lidského ducha. My můžeme pouze popisovat, jak by se „člověk“ měl chovat, aby se to k tomuto pojmu nějak přibližovalo. Jenže ani kompletní součet všech morálních hodnot, součet všech jednotlivých postojů, které by měl člověk zaujímat v nějakých situacích, nemůže zachytit duchovní podstatu tohoto pojmu. Podobně jako v příkladu s učedníkem bych tedy mohl napsat, že pravé lidství je „komplexní postoj zralého lidského ducha“. Ale řekne to někomu něco konkrétního?

Můžeme taky začít vypočítávat, co to pravé lidství obsahuje, například, že člověk je vždy pravdivý, tedy na nic si nehraje, je vždy vyrovnaný, tedy nepodléhá výbuchům emocí, je vždy chápavý, ale ne změkčilý-je tedy v rovnováze, bez výkyvů, je stále v touze po poznání a vřazení do Božího řádu, který vnímá jako součást samotného svého bytí, můžeme říci, že je natolik spjatý s Božím řádem, že samovolně celé své chtění naprosto přirozeně míří jen k tomuto řádu, můžeme téměř do nekonečna vypočítávat všechny ctnosti, které známe a přidat všechno to, co považujeme za ušlechtilé a přece...nikdy nebudeme schopni vyjmenovat slovy to vše, co se takto dá popsat, protože slovních nuancí k tomuto pojmu bude nespočítatelně. Každá jednotlivá ctnost z tohoto dlouhého seznamu se dá popsat mnoha a mnoha slovy a v každé jednotlivé situaci bude mít ještě nespočet různých forem vnějších projevů.

Touha po pravém lidství je pro mne souznačná s touhou po tom být zralým lidským duchem, nebo být nedílnou a harmonickou součástí stvoření, být v naprosté harmonii se stvořením, neudělat nikdy nic proti Bohu, milovat Boha nade vše a mnoho dalšího, co neumím popsat. Ale kdybychom to dokázali vše napsat na papír, co by nám to pomohlo? Byl by to velmi dlouhý seznam, na mnoho stránek. Než bychom jej dočetli jen do třetiny, už bychom zapomeli, co bylo na začátku, protože rozum to

jinak neumí a duch nepotřebuje nic popisovat. Duch se vyjadřuje obrazy. Tyto obrazy si postupně přetváří a pozměňuje svými prožitky a zkušenostmi. Ty mohou být kladné i záporné, to je jedno, ale není jedno, jaké závěry si z nich duch vytvoří a jaký obraz si tedy postupně buduje. Je-li to obraz, který je v souladu s Božím řádem, pak si postupně vytváří obraz, který můžeme nazvat „Pravé lidství“, nebo „Opravdový člověk“, nebo „Zralý duch“, nebo jinak. To jsou jen slova popisující „stav ducha“ jdoucího ke zralosti.

Neumím tedy nikomu předat svůj obsah pojmu „Pravé lidství“ a myslím si, že to ani nejde. Jistě by byl někdo schopen sepsat dlouhé seznamy ctností, které k tomuto pojmu patří a popisují některé z jeho vnějších „vlastností“, ale já jsem přesvědčen, že by se tím tento pojem jen zpozemštil, zploštil a vytratil by se z něj jeho duchovní obsah. Každý si tedy musí, alespoň podle mne, hledat sám svůj obraz tohoto pojmu. Tento obraz musíme mít ve svém srdci jako touhu po tom „být lepší“, aby nás „Bůh mohl mít rád“. „Miluj Boha nade vše“, to je přece také součástí touhy po „Pravém lidství“. A jestliže nás Abdrushin vyzývá k neustálému usilování o naplnění tohoto pojmu, pak si každý sám musí k tomu vybudovat svou vlastní cestu dle svých schopností a současného stavu svého nitra. Budou to obrazy různé, protože jsme různí, ale směr a touha by mohly být podobné, jen různě silné a různě čisté...

O.J.

Dobrý den pán Fritz,

ďakujem za odpoveď na moju otázku. Pri ďalšom štúdiu Abdrushinových prednášok som narazil na vysvetlenie, ktoré dostatočne hlboko objasňuje, čo nás môže priviesť k „pravému lidství“. Práve pri objasňovaní tohoto pojmu som si hlbšie uvedomil, ako sú nám v Abdrushinových prednáškach sprístupňované a vysvetľované vysoké pojmy na ktoré by sme mi ľudia nikdy neprišli.

V prednáške „Slavnost Zářící Hvězdy. (29. prosince 1936)“ je toto vysvetlenie: „Chybí vám čistota chápání a tím i svobodná velikost, která vás může pozvednout k pravému lidství, z něhož jste se už dávno zřítily.“ Teda čistota chápania nás môže pozvednúť k pravému lidství. Toto jasné a všetko zahrňujúce vysvetlenie je v súlade s vašou odpoveďou, že vymenovať jednotlivé cnosti atď. by nemalo zmysel.

Túto „čistotu chápania“ opäť nemôžeme chápať, že hlavným cieľom by malo byť chápanie Posolstva Grálu rozumom. Musíme uvážiť, že existuje aj schopnosť chápania, ktorá nieje viazaná na rozum, ale na cit. To dokazujú Abdrushinové slová – „Proto se probudte vy, kteří se udržujete uzavřeni, vy, kteří jste na své citění položili plášť rozumu, omezující schopnost chápání!“ keď vysvetľuje, že plášť rozumu omezuje schopnosť chápania, teda schopnosť, ktorá nieje viazaná na rozum. Teda „čistota chápania“ ktorá nás môže pozvednúť k „pravému lidství“ môže byť dosiahnutá jedine v cite.

S priateľským pozdravom, O. J.

129. úvaha: Druhý Zelený čtvrtek – Cesta za Pánem

-ZF-

Jak jistě křesťané vědí, je den před popravou Ježíše, Syna Božího, nazýván Zeleným čtvrtkem. Pokud se alespoň trochu odvážíme zamyslet nad odchodem Abdrushina/lépe v tomto smyslu Syna Člověka/, pak musíme dojít k trpkému poznání, že odchod Abdrushina byl také vraždou, i když měla jiné vnější formy, proto den před Jeho vynuceným odchodem můžeme také nazývat Zeleným čtvrtkem. Abdrushin sám nám říká, že morální vražda je z hlediska Božích zákonů stejně, ne-li více, zavrženíhodná, jako ta fyzická. Protože zemřel z důvodu našeho neplnění povinností, tedy přesněji, že učedníci od Něj neodebírali sílu Jeho záření, neseme za Jeho smrt odpovědnost. Proto i Jeho smrt chápou jako vraždu a den 6.12. je pro mne Druhým Velkým pátkem lidstva.

Dnes, v pomyslném „druhém Zeleném čtvrtku“, tedy v předvečer zabití Syna Člověka/Jeho utrácením/ Vás zvou k vážnému zamyšlení nad pojmy Odpovědnost, Karma a Budoucnost. 6. 12. si připomínáme, že: Není mezi námi Syn Člověka.

Pojďme nyní v tichosti přistoupit k loži odcházejícího Pána a prožijme Jeho poslední okamžiky v tomto slzavém údolí /vzpomínky p.Schlaurota /zkráceno/:

Odebral jsem se k PÁNOVU loži. Postel, ve které ležel, stála tak, že se k ní mohlo přistoupit ze tří stran. PÁN ležel na levé straně těla, obešel jsem postel, abych Ho mohl pozdravit. PÁN mi podal ruku, pevně se na mne podíval a řekl sotva slyšitelně: „Je dobře, že jste zde.“ Setrval jsem ještě několik vteřin pod Jeho laskavým pohledem a odstoupil jsem tiše od Jeho lůžka. Při tomto pozdravu byl PÁN ještě při plném vědomí a byl klidný. Byl však velmi pohublý, Jeho kůže povadlá, až žlutá, ale jeho oči zářily.

Dr. Hütter a já jsme zůstali sami v pokoji. Zde Dr. Hütter prohlásil: „Kdyby se nejednalo o PÁNA, byl bych pevně přesvědčen, že jsem u lože umírajícího ...“. Pánův zdravotní stav se zhoršil. Rychle jsme oba pospíchali po schodech, Dr. Hütter se odebral k PÁNOVI, aby mu zkusil puls, já jsem zůstal stát v pokoji u dveří. PÁN byl blízce mdlobě. Dr. Hütter držel PÁNOVI ruku, aby stále kontroloval puls a vždy, když puls slábl nebo vynechával, dal paní Marii znamení hlavou, aby své léčení opakovala. Měl jsem dojem, jako by byl PÁN v bezvědomí. Ležel poměrně klidně, ale pokaždé, když paní Marie zvedla ruce, se trochu posadil a uhodil velmi vzrušeně, často oběma pažemi, ale většinou pravou paží tak, jako by se bránil mečem.

Dr. Hütter, který do té chvíle nepřetržitě sledoval PÁNŮV tep a snažil se střídavě s paní Marií – on injekcemi posilujícími srdce a ona zvedáním paží – pomoci PÁNOVI a udržeti Ho při životě. Byl viditelně zděšen a řekl mi, že se musí zhostit pro něj hrozného příkazu, jímž ho pověřila paní Maria. Příkaz zněl: „Pan Giesecke zjistil svým kyvadlem v PÁNOVĚ pokoji, že ty máš ihned opustit dům, neboť stojíš v cestě PÁNOVU uzdravení!“ Na to jsem sestoupil s Hütterem do haly a zatímco jsem se chystal obléci plášť, volala slečna Irmingard shora: „Pane Dr. Hüttere, pojdte rychle, rychle!“ Hütter vyběhl po schodech, berouc dva schody najednou. Právě v okamžiku, kdy jsem otvíral domovní dveře, abych podle příkazu opustil dům, volal Dr.Hütter shora: „Helmute, již nemusíš odcházet, PÁN zemřel mezi tím co jsem byl dole.“ To bylo v sobotu 6. prosince 1941 v 17.20 h...

Syn Boží sestoupil z výšin, kam nemůžeme ani dohlédnout, přišel mezi nás, padlé, zkřivené a zlé, nezralé lidské duchy. Celé stvoření by před ním padlo v prach a děkovalo za tu milost, že se Jemu mohlo tak přiblížit. A my? Ze 144 000 povolaných byli u Jeho úmrtního lože TŘI lidé. A z těchto tří jeden šermoval nad umírajícím svou virguli, aby přišel s převratným zjištěním, že další z těchto tří posledních zabraňuje „uzdravení“ umírajícího...Tak to je popis stavu „lidstva“...

Tisíce lidí mělo klečet v prachu poblíž nějakého nádherného chrámu, kde by se Syn Člověka loučil s pozemskostí. Vděčně mělo lidstvo děkovat a velebit Boha a zatím...jen tři lidé ...a ti se ještě pomocí

virgule přeli o to, „kdo za to může“. To je naprosto zoufalé zjištění, že lidský duch zcela a naprosto selhal a nevyužil této POSLEDNÍ příležitosti ke své záchraně. Nejen, že jsme Jeho celý život jen pomlouvali, haněli, udávali a jinak uráželi, ale ani Jeho smrt nás nedovedla k ničemu lepšímu. Nezmocní se Vás hanba, stud, zoufalství a tušení, že po tomto těžko můžeme čekat nějaké slitování a záchranu? Abdrushina smrt takovýmto způsobem, ani Jeho předčasný odchod, ještě před dokončením ZCELA ZÁSADNÍCH dějů – NEBYL NIKDY PLÁNOVÁN, ale nastal jen proto, že jsme ZCELA SELHALI.

Většina čtenářů, které jsem v životě potkal, vůbec nepřemýšlela o důsledcích Jeho předčasného odchodu. Ba co více, vůbec jim nevadil Jeho odchod, protože žijí v přesvědčení, že když je tu Poselství, tak je vše v pořádku a vlastně se „nic nestalo“.

Pojďme se tedy dnes, v tento smutný a možná, když budete mít k tomu odvahu, dojdete i k pojmenování „tragický“, den zamysleli nad tím, co jsme promarnili a co se již nemůže splnit: Soud nebyl dokončen, protože po soudu měly být temnoty odděleny od světla, a proto se sem již nemohly inkarnovat temné duše – ovšem inkarnují se stále. Očista nebyla dokončena, což je vidět na každém ději v lidském konání národů i jednotlivců. Na zemi nevládne Vůle Boží, ale nástroje Lucifera – politici, oligarchové, noviny a další temná uskupení.

Na Vomperbergu nestojí pozemská obdoba Hradu grálu. Nebyla uzavřena naše karma vyvolaná ukřižováním Ježíše a bez jejího uzavření nemůže pokračovat žádné další budování. Neproběhla Hodi na zvěstování, kdy měl být po celé zemi oznámen Syn Člověka. Zpětné působení, které se mělo zrychlit a ihned dopadat na viníky/Všudypřítomnost/ – se nezrychlilo, hříšníci hřeší, dokonce se zneužívá Boží jméno masově v reklamách, a přesto na nikoho zjevně nedopadne zpětný úder. Nezačalo budování Tisícileté říše, protože před tím měl být dokončen soud, proběhnout očista a mělo být odděleno temno, aby nebránilo výstavbě.

Stoupenci a čtenáři Poselství se rozdělili na dvě hlavní skupiny a mnoho menších, které se vzájemně nerespektují, ale bojují spolu, mnohdy i nezákonně. Náhradní Povoláný národ se rozpadl na dva státy.

Lidstvo dělá vše proto, aby začala třetí světová válka. Miliony muslimů se pohybují Evropou a lidstvo není ani schopno se dohodnout, jestli je to fakt negativní, nebo pozitivní. Čtenáři jsou zmateni a neví si s touto situací rady ani o trochu lépe, než ti, kdo Poselství nikdy nečetli – to je ukázka, že praktické využití Poselství je pro nás zcela nulové. Poselství je pro nás jen posvátnou relikvií, ale ne nástrojem pro lepší chápání, jinak bychom se orientovali i ve světě mnohem lépe, než kdokoliv. To se ale vůbec neděje.

Mnohé napovídá tomu, že nakonec zvítězí na zemi tmavá rasa, ač v Poselství je zaslíbeno, že budoucnost měla ve vedení patřit již jen bílé rase. Mnohé napovídá též tomu, že nakonec zvítězí na zemi Islamismus a Křesťanství bude potlačeno. Tím bude vymazána stopa Syna Božího, z čehož lze dovodit, že je tu reálně i nebezpečí potlačení a likvidace Poselství. To je logické, protože Islám neuznává jinou víru, než samotný Islám.

6. 12. 1941 nás opustila Vůle Boží. Opustila nás neplánovaně, donucena k tomu naším selháním. Opustila nás, přesto, že mnohé, co mělo proběhnout jediné s Ní samotnou, se nenaplnilo. Mnohé, co bez ní prostě již nemůže být, již skutečně nebude.

Zítřka bude 6. 12. 2015, uběhlo tedy 74 let a svět se nezměnil k lepšímu. Spíše propadl ještě mnohem více konzumnímu materialismu, víra se stala povrchní a prázdnou formou, která nemá sílu, ani přesvědčení, a proto lidi neoslovuje, neuchvacuje a neburcuje. Proto nastupuje éra Islámu, protože jeho stoupenci zůstali živí, i když je to živost bojovná, dobyvačná a strhující. Lidé cítí, že je v ní život, a proto se k tomuto náboženství přidávají bezvěrci, nebo vlaštní křesťané. Islám dává spícím duším a přesyceným tělům naději čehosi „živého“ i když je to spojeno s násilím. Násilí přináší vášnivou živost, plameny odporu, nebo i nenávisti.

Evropa, která měla být zdrojem moudrosti, je jen násilným slepencem nesourodých států, které ovládají politici propadlí mechanismům temna. Otupělí občané, zmanipulovaní jen k honbě za drobnými požitky a hromadění předmětů s krátkou životností, jsou jen tupým stádem ovládaným nástroji Lucifera...

Tak to je rekapitulace, a jen velmi stručná a dost střízlivá, když smutně stojíme nad prázdným lůžkem, na němž před 74 lety spočinulo tělo nejvyššího Vyslance, když je Jeho podstata opustila. Dnes, kdy jsme se pomyslně shromáždili u tohoto lůžka naší hanby a selhání, je třeba zpytovat svědomí a klást si zásadní otázky o budoucnosti naší, ale i o dalším směřování naší velké Cesty. Protože se zdá jisté, že „zázrak“, podle naší představy, se nestane...

Abychom se vůbec přiblížili pochopení záchranné mise Syna Člověka, musíme se v myšlenkách přiblížit poslání Parzivala na samotném vrcholu stvoření. Abdrushin byl Jeho částí, a proto můžeme hledat vzájemné souvislosti. Parzival vstoupil do stvoření a Jeho existence zde je NEZBYTNÁ, což si mnohdy dostatečně neuvědomujeme. Nestačil tedy výtrysk Boží milosti – svazky záření, z nichž se postupně zformovalo vše. Nestačilo tedy jen „Budiž Světlo“, ale aby Světlo mohlo trvat nadále, musel tu být trvale PŘÍTOMEN „zástupce Boží“, který v sobě nese živé jádro z Boha. To vše oživuje a udržuje.

Je psáno, že kdyby Parzival odešel/vrátil se do Božského/, vše by uvadlo, rozpadlo se a zemřelo. Bez živé přítomnosti Boha není života, existence, bytí. V tomto smyslu musíme chápat i bytí části Parzivala v Pozdějším stvoření. I zde byla Jeho fyzická přítomnost/tedy ne pouhé záření/ nutná pro všechny potřebné děje. Teprve po dokončení zmíněných dějů by byla Země osvobozena od temné zátěže, od temných principů, povznesla by se do vyšší úrovně a teprve POTOM by mohl Parzival odejít a mohl by Jej nahradit jen prastvořený, který by jen udržoval JIŽ PLNĚ FUNGUJÍCÍ ŘÁD TISÍCILETÉ ŘÍŠE. Bez, na Zemi žijícího, Parzivala/Abdrushina/ tyto děje nemohou proběhnout, protože ty děje měl vyvolat On sám v „mase a krvi“. Ta fyzická podoba je nezbytná, protože hmota je nyní příliš nepropustná a strnulá, tedy neovladatelná různým zářením.

Je nutná závěrečná transformace vyšších energií na takové, které se mohou vázat na hmotu. Tato transformace měla proběhnout v samotných schránkách Abdrushina, protože jen v Něm se spojuje vysoké Bezbytné se samotnou hmotou. Podle mne jiné podobné spojení není možné, protože i duchovní se spojuje se hmotou jen tímto způsobem, samozřejmě u ještě vyššího a éteričtějšího to nemůže být jiné. Je to princip, zákonitost.

Takže jedinou možností, jak by chybějící děje mohly být ještě dokonány, by musela být opětovná inkarnace Parzivala na tuto Zemi. Očekávat něco takového/někteří čtenáři to očekávají/ by bylo velmi naivní. Jak by to probíhalo? Dvě Hnutí Grálu – to by byli první soudci „falešného proroka“, protože by neodpovídal jejich představám, dost možná by je i kritizoval, což by Mu jistě neodpustili. Nejinak by tomu bylo u jednotlivých čtenářů. A tak by nastala nejtragičtější situace – my bychom JEJ KRITIZOVALI A ODSUZOVALI VĚTAMI Z Poselství. To by byl největší výsměch Bohu, ale my bychom to tak nechápali a byli bychom si „jistí“ svým chápáním Poselství a tím i sami sebou. Nepřejme si tedy, aby se Abdrushin sem znovu inkaroval – jen by to zvětšilo naši karmu. A jestli Jej máme rádi, pak bychom hlavně Jemu nepřáli utrpení, které by Jej zde od nás jistě čekalo.

O tomto tématu přemýšlím již dvacet let a došel jsem k přesvědčení, že i Boží zaslíbení se musí odehrávat v rámci Jeho zákonů. Do těchto zákonů patří i zákony hmoty, tedy jisté souvislosti, co se ve hmotě může a nemůže odehrát/Ježíš nemohl sám sestoupit z kříže, apod./. Když tedy došlo ke změnám vnějších okolností, dochází i ke změnám ve vnějších projevech Božích zaslíbení. Jeho sliby se naplní, ale naplní se tak a naplní se tam, kde je to z hlediska hmoty možné. Tady to již možné není. Chybí zdroj hybné síly/jako by na vrcholu stvoření chyběl Parzival/, hmota je ještě více ztuhlá a proto neovladatelná jemnými silami záření. Nevyužili jsme onen mohutný výtrysk Božské síly, který měl smést temnoty a povznést Zemi vzhůru.

Místo toho klesáme stále níže, mění se vývojový stav Země, nastávají klimatické změny, které nejsou všechny způsobeny jen naším destruktivním působením, ale jsou i součástí přechodu planety do stavu rozkladu hmoty. To bude trvat tisíceletí a přitom bude postupně docházet ke zhoršování životních podmínek. Jistě se tady bude dát „přežít“, ale stále hůře a s větším úsilím. Tedy, pokud Zemi ještě předtím nezničíme atomovými zbraněmi, nebo něčím ještě horším...

Celé stvoření usiluje k Bohu a tím i k Jeho zástupci ve stvoření, Synovi Člověka. Nebylo by tedy přirozené, abychom i my začali celé své vnitřní usilování přesměrovávat též k Němu? Možná si říkáte, že to děláte, ale ono to souvisí s přijetím myšlenky, že jsme zde naši příležitost již promarnili a pokud nás ještě očekává, je jinde. Člověk si nejprve musí vnitřně připustit, že tady je konec jeho nadějí, to teprve v něm může vyvolat změnu směru jeho usilování. To neznamena se zde nesnažit o dobro, pomoci druhým a své vlastní zrání. To vše zůstává v platnosti do posledního dechu zde na Zemi.

Ale to „připuštění konce zde“, otevírá otevření dveří „jinam“. Ale není to jednoduché. Připustit tento stav vyžaduje vnitřní boj, poznání naší viny, která je větší, než jsme mysleli, přijetí vlastní odpovědnosti za tuto prohru lidstva-to vše člověka drtí a leží to na něm jako břemeno. Ale to vše nakonec vede k osvobození od pouta na hmotu a větší volnosti vzhůru. Ne jen v pocitech a slovech, ale celkovém vnitřním „pootočení jiným směrem“.

Nechcete tento den Druhého Velkého pátku lidstva využít k těmto úvahám? Dávám Vám k tomu dnes impuls. Nepřemlouvám, mějte své názory, nevěřte mi, popřete mé myšlenky a závěry, ale přemýšlejte o mých slovech. To Vám jistě neublíží, jen Vám to dá vlastní pohyb k vlastnímu snažení. A víc jsem nechtěl...

Setkání s Rámou. Tak se jmenuje nějaká nepříliš obsáhlá kniha z oblasti sci-fi. Nezmiňuji ji bezdůvodně. V této knize se přiblíží k Zemi nějaké velké těleso, je obrovské a vypadá uměle vytvořené. Po prvním úleku se zjistí, že naštěstí mine Zemi a že tedy od něj nebezpečí nehrozí. Lidé rychle vypraví raketoplán, aby prozkoumali toto neznámé těleso. Přistanou na něm, je obrovské, jako menší planeta. Proniknou dovnitř a zjistí, že je to vlastně nějaká obrovská vesmírná loď. Nazvou ji Rámou, což je indické božstvo. Je v ní nesmírně mnoho různých technických zařízení, ale lidé nerozumí ničemu z toho. Loď stále letí a tak musí výzkumníci pracovat rychle, loď totiž míří ke slunci. Neobjeví nikoho a nic, co by se dalo pochopit, jen žasnou nad úžasnou technickou úrovní, která zcela přesahuje cokoliv nám myslitelné a pochopitelné. Nakonec musí loď opustit, protože se již blíží ke Slunci. Je jim líto, že toto úžasné dílo bude ve Slunci jistě zničeno. Ale stane se nečekané. Loď vlétá do sluneční koróny a ohnivé výtrysky Slunce jí ustupují, aniž jí ublíží. Nakonec lidem zmizí v záplavě slunečního světla a odlétne kamsi do vesmíru. Zcela nepochopená, zanechává jen údiv, nevěřící krčení ramen, úctyplné vydechnutí, ale jinak...nic.

Tato situace mi připadá jako výstižná symbolika pro naše setkání se Synem Člověka. Chodili jsme kolem Něj, hovořili s Ním, snažili se Jej pochopit, nebo i plnit Jeho pokyny, ale vše marné-bylo pro nás vždy nepochopitelné. Jen jsme se mu snažili dávat naše označení, podsouvali jsme Mu svoje myšlenky a tak nám připadal srozumitelnější, ale nikdy to tak nebylo. Jen kolem nás proletěl a zmizel v nepochopitelných dálkách. My tu stojíme, zjhlí, udivení, nadšení, smutní, spokojení se sebou, a přece...zcela a naprosto nechápající...

Využijme tedy tento den i k tomu, abychom vyslali svého ducha, jako raketoplán, k tomu zdánlivě známému a přece neznámému Rámovi a snažme se Jej poznat, ne jen zevně prozkoumat. Hledejme Syna Člověka a nalezneme i Tisíciletou říši, dokončení svého vývoje, štěstí v naplnění a vše, co je hodno usilování ve smyslu Božího řádu. To Vám tento den rád přeji.

130. otázka: Hledání Pravého ženství

V.P.

Jeví se mi to tak, že ženy se musí probudit nejdříve, stát se opravdově živými plameny ... jejich role přece není jen v domácnosti. Když ženy ve velikém počtu nebudou klestit cestu z těchto hlubin do světlejších částí, muži i když se snaží, žel, nebudou moci mnohé udělat.

Jak ale na to, jak pomoci sobě samé a jiným ženám?

Povídám si s některými, u kterých cítím živost, povzbuzuji je, snažím se jim předat pár „dovedností“ s intuicí, bytostnými pomocníky (pro harmonickou spolupráci), jak udržet spojení, jak se s lidmi spojit vždy v podpoře a dobru a nehledět na to, co nás rozděluje, jak se vzájemně skutečně milovat, jak tvořit myšlenky ... vždy podle toho, co každá vnímá, na co je citlivá. Ale pak se po nějaké době setkáme a vše je zapomenuto, vše je stejně, zůstane jenom pocit – „to bylo tehdy krásné“. To je málo ...

Zadala jsem svou „meditaci“ (nebo ztišení se v intenzivní děkovné vědomé modlitbě nebo ještě jinak vědomé spojení se se Světlem na intenzivnější úrovni za naprostého ztišení rozumu alespoň 2x denně) spájet se s jemnohmotností a budovat podle jejich světlych vzorů jemnější druhy hrubohmotnosti kolem nás. Nevím jak jinak tenhle proces nazvat, ale působí.

Možná i tohle je cesta pro ženu na dnešní zemi, která chce pomoci vlastnímu duchu i jiným ženám?

Jak to vidíte Vy? Jak konkrétně pomoci „oživit“ ženy, dát jim zdravou sebedůvěru?

-ZF-

Otázkou „pravého ženství“ je samozřejmě nutné se zabývat, protože správné působení ženy patří k nezákladnějším stupňům vývojové cesty a to pro obě pohlaví.

Můj známý, se kterým se častěji scházím, dlouhodobě touží po obnově ženství. Proto je tak často zklamán, že nenalézá ženy, ve kterých by vytyčil to pravé usilování. Nedávno jsem mu již po několikáté opakoval, že hledat ženský ideál zde na zemi je pošetilé. Jistě jsou zde ženy, které se snaží, ale všichni jsme jen tápající děti, určitě ne vzory. Vezme-li tu posloupnost, jak to mělo být, tak zjistíme, že z ní skoro nic nezbylo a tak i naše snažení musí vycházet z „nové reality“.

Měl tu být Syn Člověka, jako skutečný zdroj Božské síly, pak kruhy povolanych učedníků, jako nezbytný mezistupeň, pak pravé ženy a nakonec praví mužové. Není tu asi z toho nic, nebo jen nějaké stopy, fragmenty a zrníčka z toho původního.. Když si najdete pasáž o tom, že žena musí nyní zesílit tím, že je na dosah od vtělené Boží Vůle, pak můžete dojít k tomu, že ani ženství se bez této vtělené Vůle nemůže skutečně znovuzrodit. Proto nastupují dnešní nouzová řešení. Na to už nebude univerzální návod a rada.

Zkrátka musíme se snažit použít všechny dostupné použitelné prostředky pro posilu všeho dobrého. K tomu jistě patří v první řadě hledání spojení a vyzařování přijatého. Metoda, jak toho dosáhnout, bude vždy individuální, proto by asi ani nebylo správné radit přímo nějakou metodu. Měla by být blízká a přirozená tomu člověku, který se o ni snaží.

Takže si myslím, že to „děláte v principu dobře“, ale to musíte hlavně vnímat Vy sama. Hlavně by to mělo být co nejméně vykalkulované, spíše intuitivní, přirozený výtrysk touhy. Hlavně ne nějaká poučování druhých, spíše vzájemné rozhovory s výměnou osobních postřehů. V skupinách čtenářů, ale i jinde, je rozšířené, že jeden poučuje a druzí se snaží to po něm opakovat, napodobovat jej /někdy i nevědomky/. To nebude příliš přirozená cesta. Nemáme poučovat, ale inspirovat /to je

ale mnohem těžší/. Takže nejdříve by měl člověk sám najít spojení, trvale je prožívat, než je bude někomu jako moudré rady předávat.

Máme být vědomí, takže i naše spojení by mělo být vědomé a trvalé, ne jen o nějaké pobožnosti, nebo při „speciální příležitosti“. Takže já to vnímám tak, že je důležité hledat spojení a samozřejmě nezanedbávat i rovinu rozšiřování „pochopení“ Poselství, protože bez pochopení, ani Slovo nepomáhá...

Navážu na Vámi řečené. Je dost rozšířené, že čtenářky inklinují k tomu, že se „musí“ věnovat zahrádce, květinám a dětem. To jistě není nic špatného, ale pro ně je to „vše“, snaží se jen co nejlépe naplnit toto, ale nic dalšího už „nepotřebují“, jen zdokonalovat toto. Jakoby k nim dost nepronikly věty z Poselství, které mluví o tom, že úkol a poslání ženy je duchovního druhu, ne bytostného. Přesto, jakoby to nikdy nečetly, pořád se směřují k bytostnému působení a mají pocit, že to je to, co se po nich chce. Ať už je to směřování k věcem kolem přírody, nebo léčitelství, zdravá výživa, rození a přitahování „těch světlých dušiček“, snahy o různé nácviky „tanců víl“, a podobné aktivity, které ale mají pořád jen vztah k bytostnému dění, jakoby ženy ani nic „duchovního“ nehledaly, snad proto, že už ani nevíme, co si pod tímto pojmem představit?

Pak se vlastně ani čtenářky Poselství nechovají jinak, než „dobrá mateřská žena“ vyrostlá v materialismu. To vše přece i ona dělá, jen nenazývá věci v přírodě „bytostníčky“, ale její vztah k přírodě a květinám není horší, než u čtenářky. Čím se vlastně liší čtenářka? Že nosí delší šaty? Že se modlí? To dělají příslušnice různých náboženství taky. Kde se tedy v ženě – čtenářce nějak výrazněji odzrcadlí ta léta čtení Poselství? Tuto otázku by si měla pokládat každá ženská čtenářka. A poctivě by na ni měla sama hledat odpověď. To by jí také mohlo pomoci při hledání odpovědi na otázku – „Jak se stát Pravou ženou?“

Snad to máme, my muži o něco snazší. My nemáme vžitou „metodu“, ke které by nás to pořád přitahovalo. Ano, budou tací, kteří se budou stavět do role „rytíře“, protože to je jakýmsi vrcholným obrazem, který z toho pro muže vyplývá. Ale to už je více odtrženo od běžného života, nejde běhat po ulici v brnění a sekat mečem. Ovšem žena může bez jakýchkoliv omezení a výsměchu okolí rozvíjet péči o děti a lásku k zahrádce. Takže to „jde samo a bez překážek“.

O to je asi těžší si uvědomit, že to není vše a že to je vlastně ta past, před kterou varuje Poselství. Být mateřskou ženou se všemi těmi radostmi a cíli a jen k tomu přidat čtení Poselství + modlitbu – to asi nebude stačit. Ale zdá se mi to, nebo snad ne, když přesně ten dojem mám z mnohých čtenářek?

VP

Děkuji Vám p. Fritzi, jsou to moudrá slova. Jen ještě pro mne příliš všeobecná.

Jak mají ženy hledat spojení když:

a/ nevědí, kde a jak hledat, nebo co je to vůbec „hledat“

b/ neví ani co to spojení je? Když jim někdo, kdo spojení zažil alespoň na celý den nebo dva, pomůže najít k němu cestu – není to právě pomoc na správném místě?

-ZF-

Jak jsem již napsal – cítíte-li potřebu sdělit dalším ženám své prožití – učiňte to. Já jen z vlastní zkušenosti vím, že takové věci nejsou přenosné-prožití se zkrátka dá jen „prožít“ a ne předat. Nicméně i to sdělení může někoho inspirovat k většímu vlastnímu hledání spojení, nebo i jinému úhlu pohledu na tyto věci. Zkrátka – zkuste to...

Možná se i zde v tomto fóru objeví někdo, kdo se bude chtít podělit o Vaše, nebo své prožitky/spojení mohu v tomto případě zprostředkovat já/. Prostě hledáme cesty, zkoušíme, snažíme se. Nic „moudřejšího nevím“.

Reakce paní JZ:

Plně souhlasím s tím, co odpovídáte, že se dá jen „prožít“, ne „předat“. Prožití nelze naučit, snad jen dodat odvalu, podepřít..... Při očišťování své duše jsme každý jednotlivec vedeni Zákonem – Vůlí Boží a je nám dáována příležitost „prožít“ to, co právě my potřebujeme...

Snad bych jen dodala pro doplnění, co považuji za důležité:

Je toho mnoho, co musí žena budoucnosti na sobě změnit a není to lehké, ale je to nezbytně nutné, těžké a bolestné a zároveň také krásné.... A potřebuje k tomu, aby toto dokázala pochopit a ustát, nutně trpělivou pomoc, spravedlivou přísnost, podporu a spolupráci MUŽE, který jí prokáže důvěru.....lásku.....ochranu.....a uvěří jí, že se chce a snaží stát správnou ženou, která by byla hodna jeho lásky.....i úcty.....Potom bude možno tvořit láskyplná šťastná manželství, kde bude pravá harmonie

V celé vážnosti najdeme v Poselství mnoho pokynů a ukazatelů správného směru, např. i tento:

Ale tato ohromná vina nepostihuje jen ženu samotnou. Ona bude vždy jen věrným obrazem onoho světa myšlenkových forem, který spočívá na jejím národě. Na to se nesmí zapomínat. Ctěte ženu a važte si jí jako takové a ona se zformuje podle toho. Stane se tím, co vy v ní vidíte a tak povznesete celý svůj národ! Ale zprvu musí se mezi ženami uskutečnit veliký proces proměny. Tak, jako jsou dnes, může nastati uzdravení jen důkladným zásahem, násilným, neúprosným řezem, který ostrými noži odstraní všechny nádory a vrhne je do ohně! Jinak by tyto nádory zničily všechny zdravé ještě části. (Poselství, př. 23-Mravnost)

Když jsem si všechna ta vážná napomenutí v Poselství nechala projít svým srdcem, docela je mi z toho všeho úzko, zda je to ještě možné, tak hluboce jsme zaboření v temnotách...ale snažit se musíme stále...a důvěřovat...Bez zkoumání Božího Slova si tuto práci na očišťování své duše nedovedu ani představit...Slovo nás vede k prožívání...ukazuje cestu k poučení...A to musíme dělat každý sám za sebe a v sobě...

Je to velmi široké téma a každý se díváme skrze svůj život a prožívání...Podle toho také píš...Děkuji Vám, že nám předkládáte náměty, v dnešní těžké době je to moc důležité umět se odpoutat...

Dodatek, prosím – snad bych jen doplnila, že žena může působit „beze slov“ na zušlechťování svého okolí...to je důležité, ale děje se „samočinně“, podle mne, až od určitého stupně očišťování...

131. úvaha: Nezabiješ!

-ZF-

Jistě bylo toto přikázání vždy důležité, ale v dobách, jako je ta dnešní, ale ještě více v té zítřejší, bude pochopení tohoto přikázání velmi důležité, zvláště proto, že je pro nás problematické a nejasné. Proč to říkám?

Položte si následující otázky. A nejsou to otázky nijak přehnané. Na internetu naleznete mnoho reportáží ze zemí, kde jsou ve větším měřítku integrováni imigranti. Nemyslím jen ty současné imigranty, kteří sem proudí v milionových vlnách, ale spíše ty „předchozí“, kteří přišli dříve. Právě u nich dnes můžeme vidět, že jejich integrace „se nějak nepovedla“, oni zůstávají věrni svým původním zvykům a celkovému pohledu na společnost i na vztahy muž, žena a dítě. Tak se dočtete o mnoha a mnoha, desítkách a stovkách případů, kdy imigranti znásilňují ženy a hlavně mladé dívky i děti ve věku pod deset let.

Zkrátka, nebudeme-li osobní a kritičtí, pak jen lakonicky přijmeme, že k některým národnostem a jejich stupni vývoje patří i takovéto názory – malé děvče pod deset let je čisté a proto je pohlavní styk s ním něco posvátného a žádoucího, znásilnění ženy, která nevěří v Korán je správné, není na tom nic nemorálního. Zbití nebo zabití nevěřícího není nic špatného a nemorálního. Toto jsou dost rozšířené názory mnohých imigrantů /samozřejmě se s nimi do televizní obrazovky nechlubí, ale kdo jim rozumí, ten to potvrdí/.

Protože masové přijímání imigrantů není obyvatelstvem nijak vítáno, je nutné veškeré negativní zkušenosti s nimi zatajit, aby se veřejnost proti nim nezatvrdila. To jsou postoje západních vlád, to jsou skryté, ale masově prováděné postoje v EU. Proto jsou i zločiny, v nichž figurují imigranti, bagatelizovány, zatajovány a oběti jsou stavěny do role, že si to vymyslely, nebo že přehánějí. Tak stoupá množství případů, že oběti /Němci, Švédové, Francouzi/ raději ani nic nehlásí. Při mase imigrantů, která se valí každým dnem, je jisté, že tato situace se bude stále zhoršovat a občan dovolání u státních orgánů nenajde.

A tady se dostávám k té „čtenářské“ otázce. Co budete dělat, když Vaši dceru, manželku budou znásilňovat, nebo když je unesou a udělají z nich prostitutky? To se totiž děje v desítkách případů v severních zemích, kde se unášejí mladá „čistá“ děvčata. Už dnes by si tedy člověk měl položit zásadní otázku: Co je z pohledu tohoto, ale i dalších přikázání, v těchto situacích správné? Nemůžete-li zavolat nějakou ozbrojenou pomoc a budete-li v situaci, kdy budete přímo stát u toho, kde budou například znásilňovat vaši dceru.

Co uděláte? Budete ji fyzicky bránit? Ale, co když zraníte, nebo nechtíc zabijete útočníka? Zhřešíte tím? Nebo budete stát a dívat se stranou, říkájící si, že je to „jejich karma“ a nic se s tím nedá dělat? Nebo se budete jen modlit a přitom prosit o odpuštění pro útočníka, protože správně „milujete své nepřátele“? Nebo vezmete jejich obranu do svých rukou a zakročíte pevně proti útočníkovi? Třeba klackem, nebo i zbraní s cílem ho zastavit silou a bude-li to nutné, pak jej i zabít?

Nebo si prostě říkáte, že když se snažíte správně žít – pak se Vám taková věc prostě nemůže stát. Budete ochráněni Světlem a nic se Vám nestane. Ale...co Vaše předchozí karma? Aha, jistě, bude to jen symbolika...Ovšem, když se podíváte na vysoké a světlé osobnosti, zralejší duchy, pak zjistíte, že i oni museli mnohdy prožívat utrpení a to nebylo prostředím tak konfrontačním, jako si chce nyní lidstvo samo vytvořit.

Myslím si, že je dobré si tuto otázku pokládat už nyní, protože situace ve světě je skutečně vážná, násilná a tyto hrůzy se dějí v blízkých sousedních státech, ne někde v pralese na Borneu. Nestačí si říkat, že tady je imigrantů pár a že sem už nikdy žádní nepřijdou. Nikdo imigrační vlnu nezastavil a nikdo ji ani zastavit NEHODLÁ, jen se řeší zástupné věci kolem, ale problém se neřeší a není žádná

vůle, aby se vyřešil. Proto musíme být připraveni i na tyto situace. Ano přejme si, aby zde nenastaly, držíme myšlenkovou stráž, odhánějme tyto formy, ale mějme i jasno ve svých postojích. Člověk měl by vědět, co je správné, ne podle vyčteného a teoretického, ale správné pro skutečnou situaci.

Vícekrát jsem se setkal s názory čtenářů, kteří tvrdili, že příkázání platí naprosto vždy a nezměnně pro kohokoliv, tedy i pro samotného Boha/myšleno v Jeho pozemském projevu – tedy v Synu/. Tak říkají, že když kdysi, když Abdrushin osvobozoval Nahome a přitom zabil nějakého padoucha, pak se dopustil hříchu a přivodil si těžkou karmu, kterou pak musel odpykat.

Většina čtenářů, které jsem potkal, chápala příkázání jako pevné a neměnné dogma. Takové, které je pevně popsáno, definováno a není žádných výjimek.

Zkusme se nad tím zamyslet v trochu širších souvislostech. Abdrushin nám říká, že Inkové byli poraženi a vražděni proto, že nepochopili a hlavně neplnili povinnost „bránit se“. Takže to, že se NEBRÁNILI byl „jejich hřích“, byla to nedbalost, nepochopení a možná i duchovní lenost, za kterou zaplatili mnoha životy a velkým utrpením. Pak, až zmoudřeli, naučili je bytostní, jak si mají vyrobít zbraň a jak se mají bránit...obrana tedy není nic špatného, ale naopak, je to nutnost pro pobyt v prostředí, kde se vyskytují i duše nezralé.

Obrana není tedy nic špatného, ale naopak, je chtěná a nedbat jí – to je hřích. Nyní si ale položte otázku: Není podivné, že dokonalý a spravedlivý Bůh nám dá dva protichůdné pokyny, z nichž vždy musí vyjít jediný výsledek – ať uděláš cokoliv, budeš hřešit. Protože – dostaneš-li se do nebezpečí – nebudeš se bránit-je to hřích. Budeš se bránit – reálné nebezpečí, že někoho zraníš nebo usmrtíš – zase hřích. Nevěřím, že by nás Stvořitel stavěl do takových patových situací, nevěřím, že každá z možností výběru vede v nějaké situaci do hříchu.

O nutnosti bránit sebe a svůj národ se zmiňuje jako o ctnosti dokonce i Poselství, a to v popisu jedné z nejvyšších úrovní Prastvoření /Josefa, Cella, Johana/, takže to zcela určitě není nic „špatného“.

Vzpomeňme i na Hjalfdara, čistého a vysokého ducha. On byl přímo vyzván, aby „osvobodil duše ze znetvořených těl“ a zastavil je tak na jejich nesprávné cestě – jenže, pojmenujme to bez příkras – on je zabil a nebyl to hřích, ale správný čin, chtěný ze Světla. Čin, který osvobodil přírodu od jejich špatného působení, čin, který odstranil špatný příklad pro ostatní, ještě nezkažené duše, čin, který zastavil tyto zbloudilé na cestě, která by je vedla do duchovní smrti. Takže zde vidíme další příklad, kdy dodržet příkaz „Nezabiješ“ by zde nebylo správné, ale naopak – to by byl hřích, kdyby je nechal takto falešně existovat.

A dále. Když vycházím z děje, kdy Ebranit vystupoval u faraóna jako falešná postava, která konspirovala a tím pomáhala Abdrushinovi, dojdou k tomu, že zde v temnotě prostě nelze aplikovat jen jemné metody, ale je nutné použít i to, co bychom mohli pojmenovávat jako „na pohled ne zcela čestné a přímé“. Právě u tohoto se vracím k výroku, že považujeme čisté za nečisté a mnohé, co září čistotou považujeme za nečisté, protože záleží na vnitřních pohnutkách, tedy na podstatě děje a ne tak zcela na jeho vnějším projevu/jistě – to nelze brát dogmaticky/...

Je tedy možné, že se až příliš svazujeme dogmatickým chápáním příkazů, které vlastně nikdy nejsou tak strnule dogmatické, ale mění se podle druhu úrovně, ve kterých působí. Proto i zde je možné, že některé věci chápeme mnohem úžeji, než bychom měli. Jak je to tedy s Příkázáním? Ano, je pro nás problematické dávat do příčinné spojitosti příkázání Nezabiješ a různé „skutky“ i těch nejvyšších. Tak jsem po létech došel k momentálnímu postoji, který jsem už výše naznačil.

Pokud vezmeme lidstvo jako vyrůstající dítě, kterému jsou životní pokyny sdělovány v postupných krocích, odpovídajících jeho chápání, ale i jeho nedostatečností, pak bych mohl použít následující příměr. Malému dítěti se striktně označí horká kamna za nebezpečná. Většímu se již vysvětluje, že

jsou sice nebezpečná, ale i užitečná/teplo, potrava/. A ještě větší už učíme, jak kamna používat k vaření a ohřevu.

Myslím si, že i přikázání byla dána lidstvu v době jeho velmi dětského věku. Nemohlo se mu říci, že v různých situacích je i příkaz aplikován jinak, že má tedy do jisté míry určitou variabilitu, protože ono by si lidstvo vždy našlo výmluvu, jak přikázání nerespektovat. Teprve dospělý chápe, že příkaz je obecně vždy platný, ale v daném případě je určující úmysl a situace.

Pokud by přikázání bylo dáno v době, kdy bylo podáno s nějakými možnostmi, pak je zcela jisté, že lidé by vždy tvrdili, že právě nyní je ta situace, kdy přikázání „neplatí“. Nyní, pod úhlem Poselství, už máme chápat, že směrodatné je při všem duchovní chtění, které je závislé na situaci, při níž se duch rozhoduje. Tedy jednou bude zabití hříchem, ale jindy oprávněnou obranou a pak z ní nebude špatná karma, protože karma vzniká z přestoupení řádu stvoření A tento řád obsahuje i možnost, ne-li spíše nutnost, bránit svůj pozemský život, ale i duchovní hodnoty, jakož i vyšší hodnoty, jako jsou národ, vlast, spravedlnost, a samozřejmě i Pravda.

Položit život za Pravdu také není „sebevražda“, ale položit život pro dobrodružství a adrenalin hříchem je. Jde tedy o pohnutky v souvislosti s uznáním Božího řádu. To už bychom dnes mohli správněji vytušit. Ochránit své blízké a přitom zabít, když nejsou jiné možnosti, není podle mne hřích a není z toho těžká karma, ale dokonce to může být právě naopak nějaké odpykání.

Zopakuji ještě jednou.

Pokud bychom přikázání chápali doslova, pak by bylo kontraproduktivní-na jedné straně máme napsáno, že Inkové byli vyhubeni, protože se nechtěli bránit, na druhé, že obrana a zabití je hříchem. Nevěřím, že by Bůh vytvořil „patovou situaci“, kdy bychom volili mezi jedním, nebo druhých hříchem. Na doplnění – Hjalldar nebyl kdysi potrestán zraněním medvědí prackou proto, že zabil ptáka, ale za to, že z neopatrnosti vyvolal utrpení, které nebylo nutné. Zabil lesní lid, protože je tím duchovně zachránil, protože nebyla jiná možnost, než je zabitím uvolnit z těl – nebyl to hřích, nevztahuje se tedy na to porušení přikázání.

Ani přikázání nemůže být v pohyblivém a stále se měnícím stvoření statické, protože i ono, jako součást živých zákonů, je podrobena nějakým proměnnám. O tomto jsem přesvědčen. Jestli správně chápu přestoupení příkazu Nezabiješ, to nevím, ale o nedogmatickosti přikázání přesvědčen jsem.

Reakce pan O.J.:

Dobrý deň pán Fritz,

o nedogmatickosti Božieho prikázania Nezabiješ! som aj ja presvedčený. Tiež si myslím, že za určitých okolností zabitie človeka nieje hriechom. Dôkazom toho je príbeh „Zo života Keltov,“ kedy na Boží príkaz keltský kmeň zo severu Anglicka si vyrobil meče, ktoré im pomáhali vyrobiť bytostný, a tento kmeň potom viedol na príkaz Boha vojnu s rímskym vojskom cisára Cezara. Takže zabiť človeka v sebeobrane, v spravodlivej vojne alebo pri konflikte na záchranu iných ľudí, ktorým hrozí nebezpečenstvo straty života alebo násilia, pokladám za správne. Aj Abdrushinovi učeníci strážili Abdrushina po nociach s revolverom.

No aj tento prístup sa nesmie brať dogmaticky. Ježiš sa dobrovoľne vydal na smrť a zakázal svojim učeníkom v záhrade Getsemane vytasíť meče a brániť ho silou. Áno, v prípade Ježiša to bolo duchovné víťazstvo, aby jeho učenie nezapadlo prachom času a preto malo vysoko duchovné odôvodnenie. Vždy je potrebné posudzovať situáciu individuálne.

No čo robiť v prípade prenikania teroristických migrantov do našich krajín, keď nás zradili vodcovia našich národov a kolektívna obrana nieje vytvorená? Potom keď k nám títo teroristi vniknú bez zábran a sa strhne občianska vojna všetkých proti všetkým, teda skôr pôvodného obyvateľstva s migratskými teroristami, ktorí sú organizovaní? Vytvorí sa malé odiely sebeobrany, ktoré budú klásť odpor? Má v takej situácii šancu prežiť individuálny jedinec, ktorý nieje v žiadnej ozbrojenej

skupine, ktorá môže odolať organizovaným viacpočetným skupinám teroristov? Samozrejme, že aj beznádejnú obranu jednotlivca voči zjavnej presile možno považovať za hrdinský čin. Aj k tomu však musia byť vhodné podmienky, aby to nebolo zúfalstvo a väčšia provokácia a zväčšené utrpenie.

Hjalldar nezabíjal upadnuté na zvieratá ľudské bytosti sám. Pomohli mu jeho súkmeňovci. Teda šanca na víťazstvo a pomer síl bol na strane Hjalldara. Sám Hjalldar by sa proti početnému kmeňu zvieracích ľudských duchov nepostavil aby ich zabil. To by asi neprežil. Ani Abdrushin nešiel oslobodzovať Nahome sám, ale pomer síl bojovníkov bol na jeho strane. Preto nestojí otázka či sa brániť kolektívne proti teroru, keď sme si vedomí vlastnej sily a je nádej na víťazstvo. To je jasné áno.

Otázka je čo robiť v prípade, že je jasná prevaha na strane nepriateľa. Teda napríklad ako má čeliť jednotlivec voči skupine teroristov, ktorí sú v jasnej silovej prevahe a sú lepšie ozbrojení ako Vy. Všetci bezpečnostní odborníci a vojenský psychológovia, ktorí vypracúvajú postupy prežitia zajatcov v nejakej vojne, sa zhodujú, že v prípadoch zajatia je správna stratégia prežitia byť neagresívny a nedávať podnety a príčinu k agresii voči vám. (To robil aj Abdrushin) Každý vojenský stratég potvrdí, že keď krajina nemá šancu vojnu vyhrať, je lepšie s nepriateľom vyjednávať o mieri a nejako sa dohodnúť. Keď Váš dom obkľúči skupina teroristov s samopalmi v rukách a budú chcieť znásilniť Vašu ženu alebo dcéru, asi im v tom nijako nezabráňte. Keď sa postavíte na odpor, presila Vás jednoducho bez milosti zabije.

Zaobstaranie si strelnej zbrane pre jedinca, voči ozbrojeným skupinám teroristov, nepokladám za adekvátne. To má zmysel len keď sa bráni jednotlivec voči jednotlivcovi. Zmysel by malo vytvoriť nejakú brániacu sa skupinu, ktorá by mohla čeliť väčšiemu počtu teroristov. Potom by ozbrojovanie malo zmysel a pomer síl by sa vyrovnal. Ak vypukne vnútorná vojna v Európe, tak by neorganizovaný jednotlivec s nevojenskou zbraňou bol veľmi ľahká a rýchla obeť. Takže súhlasím, že nemožno byť dogmatický, ale vždy sa zachovať adekvátne k situácii.

Ešte dodám svoje presvedčenie, že Božie Zákony, pod ktorými sa deje všetko na zemi, sú dokonalá spravodlivosť. Teda keď sa nám deje nejaké násilie, buď je to naša karma, alebo je to prospešné pre náš ďalší vývoj, ako to bolo u Inkov, alebo je to dobrovoľne prijatá duchovná úloha, ako to bolo pri Ježišovi Kristovi, Abdrushinovi alebo iných mučeníkov. Iná možnosť neprichádza do úvahy. Žiadna nespravodlivosť sa nemôže stať.

Ešte, čo sa týka správnej stratégie v prípade presily. Zaujímavé sú údajné slová Ježiša z Lukášovho evanjelia : „31Alebo keď kráľ má tiahnuť do boja proti inému kráľovi, aby sa zrazil s ním, či si najprv nezasadne, aby sa poradil, či sa s desiatimi tisícami môže postaviť proti tomu, ktorý s dvadsiatimi tisícami tiahne proti nemu? 32Ak sa nemôže, vyšle k nemu posolstvo, keď je ešte ďaleko, a vyžiada si podmienky mieru. “ (Lukáš)

S priateľským pozdravom,O. J.

J.S.

Přeji hezký den.

Příkázání je nám dáno ze světla, a proto také je možné jej chápat jen z pohledu ze shora dolů, ne opačně.

Pohled ze zdola nahoru je celkem jasný, co je psáno, to je dáno. Ale když se podíváme na určitý děj ze shora směrem dolů, tak v tu chvíli uvidíme mnohé další děje, které nám právě chyběly k pochopení různých činů. Když zlý člověk jde ublížit jinému člověku a já mohu takovému činu zabránit tím, že útočníka usmrtím, abych pomohl! Skutečně jsem zabil? Já myslím, že ne. Ve skutečnosti jsem pomohl přece oběma, jak člověku, kterému hrozilo nebezpečí, tak i tomu, který chtěl způsobit utrpení, tím že jsem mu v tom zabránil i v dalších případných činech zla. Takže jsem mu pomohl, aby si nevytvářel další zlou karmu. Přetrhl jsem tedy řetěz dalších podobných činů, které by zlý člověk dale konal.

Ve skutečnosti jsem příkázání „nezabiješ“ neporušil, ale dodržel. Kdyby byla jiná možnost, pak bych

přikázání porušil, ale když to jinak nešlo, tak muselo dojít případně i k usmrcení člověka. Kdybych tak neučinil tím, že bych nezasáhl a nechal zločince vykonat jeho úmysl, pak bych přikázání „nezabiješ“ skutečně porušil. Proč? Protože jsem v tu chvíli byl na místě, abych přece zločinu zabránil a ne jen tomuto konkrétnímu zločinu, ale i dalším, které by zlý člověk dále páchal, kdybych jej nezastavil tím, že jsem ho usmrtil.

Ale jak je to s trestem smrti? Další téma k zamyšlení J.S.

132. úvaha: O lásce, pýše a pokoře

-ZF-

Vánoce-pro většinu lidí jsou spojeny s nějakými city, vztahy, někdy i s Ježíšem a Betlémem. Pro čtenáře pak jsou to dny Boží Lásky... Čtenáři vůbec rádi a hodně mluví o lásce, také si vzájemně často přejí lásku. No to je pěkné, ale důležité je, co si pod tím pojmem vlastně představujeme.

Podařilo se mi o těchto vánocích prožít /nikoliv si přečíst/ něco z našeho pojmu láska. Někdy před 15 lety jsem potkal jednoho muže, byl dobrosrdečný a věnoval se pomoci postiženým dětem, máje sám dceru s mentálním postižením. Měl nějakou takovou zjednodušenou křesťanskou víru v Pána Boha, a protože nebyl nějak církevně vyhraněn, mohli jsme spolu mluvit o pojmech přesahujících církevní chápání víry. Já jsem byl tehdy „zapálený čtenář“ s tím vším nadšením, ale i bigotností a přehnanou snahou každému vnučovat Poselství. Tento můj tehdejší „stav“ bych rád podtrhnul, protože souvisí s tématem úvahy.

Tak jsem muži postupně „naimplementoval“ Poselství, ale on ho nějak moc nečetl a ani o něm příliš nemluvil. Zdálo se mi, že je příliš vlažný a proto jsem využil příležitosti, že muž šel se svou dcerou k mému známému léčiteli. Léčitel byl tehdy taky dost „zapálený“ a bil to do lidí docela intenzivně. Připadalo mi výborné, že je takový/no já jsem byl taky takový, tak se mi to muselo líbit/, a tak jsem jej na muže „pošťoval“, tedy jemněji řečeno – navedl jsem ho, aby muži domluvil... Stalo se...a muž ke mně rázem ztratil důvěru. Trvalo hodně dlouho, než mi jen v náznaku řekl, že to není žádná láska, někomu jen nadávat a vyčítat mu kdeco. Se společnými diskuzemi byl konec a se ztrátou důvěry ve mně se zdálo, že muž ztratil i důvěru ke všemu, co se mnou a zlým léčitелеm souviselo.

Trvalo léta, než jsme se spolu zase setkali. Nevím, jestli se změnil on, ale já jistě. Pochopil jsem, že každý má svou vývojovou cestu a že „násilím otevírat zavřené květy“ vede jen k jejich zničení. Proto náš vztah nabral jinou podobu, niternější, v níž už nebylo ode mne žádné poučování ani vysvětlování, jen prostý lidský vztah. Když nastala nějaká příhodná, ale nenaplánovaná situace, vždy jsem pronesl nějakou větu typu – „...když věříme, že po smrti žijeme dál, pak se nám ani tato situace nemusí jevit tak beznadějná...“, a podobné obecné povzbudivé postřehy. V takových nenásilných a příležitostných impulzech a podpoře jeho duše už nikdy nenastalo žádné skřípění, ani boj, ale jen přitakání.

A nyní se mohu vrátit k těmto vánocům. Těsně před Štědrým dnem jsem dostal e-mail od jednoho čtenáře, kterého znám, i když ne hluboce a mnohostranně. Přesto jsme spolu přišli několikrát do písemného kontaktu, vždy jsem jej chválil a povzbuzoval v jeho tvorbě a i on se ke mně vyjadřoval vstřícně. Nyní jsem však od něj dostal e-mail plný pohrdání, urážek a významných nářeků na mou hroznou povahu, děsivé rozkladné myšlenky a špatné chápání světa a vlastně by se dalo říci „špatné chápání Boha“. Ten úder pohrdání mne překvapil, o to více, že jsem mu nikdy nic špatného neudělal, přímo naopak. Šlo „jen o to“, že se mu „nelíbily mé názory“ spojené s imigrací a aktivitami některých křesťanů.

Zdaleka jsem se ještě nevzpamatoval z jeho tvrdého hodnocení mé osoby, když se mi ozval onen zmíněný muž a chtěl, abych mu přijel pomoci s triviálním problémem – nefunkční klikou od WC. Nechtělo se mi, protože to nakonec vyšlo až na Štědrý den, ale připadalo mi, že bych tam jet měl. Až dodatečně jsem pochopil, že vlastně o WC nešlo, ale muž cítil vnitřní touhu mne vidět. Opravil jsem kliku a pár drobností k tomu, vcelku jsem nikomu v domě nic zvláštního neřekl a přesto když jsem odcházel, měla manželka muže v očích slzy a prosila mne, abych je měl i příští rok stále rád...

Prožil jsem tedy ostrý protiklad „obyčejného lidského citu“, který se neprojevuje žádným velkým poznáním, hlubokou Pravdou, ale je skutečný, jde z ducha člověka – a naproti tomu naučené poznání plné odsuzování druhých, naplněné vlastní jedinečností a přesvědčením o své spáse. Tento protiklad byl tak propastný, že jsem si v plné míře uvědomil to, o čem již dlouho přemýšlím. „To, co jsi tomu nejmenšímu učinil – Mně jsi učinil“. Poznání, které jsme si PŘEČETLI v Poselství, nebo

se je NAUČILI opakovat, ukazuje jen Cestu, ale HODNOTU člověka ukazuje jen DOBROTA JEHO SRDCE. V kom není dobroty srdce, ten se nepropracoval k samotné podstatě Poselství a zůstal jen v jeho obalech.

Jestliže se čtenář raduje z toho, že někteří křesťané odklízejí kříže a z kostelů dělají prádelny na špinavé prádlo imigrantů – pak se raduje z pohrdání Ježíšem – potom jej také schvaluje a posiluje. To, že církve ztratily pravou cestu, neznamená, že čtenář má právo pohrdat církevně věřícími a přát jim rozpad církví, nebo se radovat ze ztráty jejich víry. Tím si osobuje práva, které žádný člověk nikdy neměl a mít nebude – staví se do role Soudce, třídí lidi a posílá je do zatracení, aniž by měl zdání o jejich duších. Radovat se z toho, že kvůli muslimům by mohly být zrušeny vánoce je tatáž Soudcovská role.

Je mnoho lidí, kteří nemají žádné poznání a víra je v nich hluboce zasutá kdesi v obrazech z předchozích inkarnací. Jedinou stopou a cestou k těmto minulým dobám, které by je ještě mohly podepřít, jsou právě ty nečekané city o vánocích. Přát tedy konzumním lidem a lidem z církví, aby přišli o vánoce, protože „oni je nepochopili“, je totéž, jako je vlastnoručně házet do propasti. Má na to nějaký člověk právo? I sám Abdrushin psal, že mohou být zachráněni církevně věřící, i on psal, že pro některé lidi je cesta do kostela správná. Jsou to vše různé vývojové kroky a nikdo z nás nepozná, jestli je to pro určitou duši pokrok, nebo ne. Abdrushin říká povoláním, že kritizují na druhých chyby, které vlastně nejsou chybami, ale jen vývojovými kroky určité duše. A také říká – mohli byste být šťastni, kdybyste takové chyby měli – svědčily by o vývoji vašeho ducha.

Musím při této vánoční rekapitulaci se smutkem přiznat, že za celý život mne nejvíce uráželi jedině čtenáři – ano, je to logické, oni znají, jak „věci fungují“, proto jsou jejich démoni a fantomy obzvláště povedené...

Jistě ne nadarmo údajně řekl Abdrushin, že v soudu bude očista mezi nositeli kříže strašlivá, protože bez pokory nikdo nemůže být zachráněn...

Když jsem si tak srovnával „znalého čtenáře“, avšak plného odsuzování a neznalého muže s prostou dětskou vírou, vzpomenu si na obraz z přednášky Duše putuje. Jak „znalá duše“ u pevných tyčí poučuje všechny kolem, ale pak jimi neprojde. A jiná, mlčenlivá duše s pokorným poznáním své malosti – projde. Ale ani pak se neotočí zpět, jak by to asi udělal některý z čtenářů, a nezačne přes tyče poučovat – to musíte číst Poselství, musíte mít správný postoj...atd. Protože by se potom otočil a byly by tam nové tyče jeho pýchy.

Velkou, často ale přehlíženou, nebo přímo neobjevenou tragédií je následující jev. Když čteme nějakou poutavou knihu, nebo se díváme na zajímavý film – vžíváme se do role hrdiny. Je to jev „automatický“, neprobíhá chtěně a cíleně. Stáváme se na chvíli onou osobou. Když čtenář dlouhodobě čte Poselství a věří mu, dochází k ději podobnému. Je to ještě zesíleno tím, že my chceme žít podle Poselství, chceme být součástí těch dějů. Proto, podle druhu své povahy, více, či méně srůstáme s výroky zde řečenými. Jsou-li to však výroky namířené kriticky proti lidstvu, nebo třeba jen proti ženství, může se lehce stát, že my osobně pronásíme takové věty jako kritiku lidstva, nějaké skupiny lidstva/církve/, nebo lidského druhu – ženství/jestliže to čte muž/. Takto to jistě nebylo chtěno.

Bůh ze svého majestátu pronásí skrze svého vyslance označení všech dějů – to nikdy není osobní, protože On je neosobní. V našem pojetí se to však vždy stává osobním hodnocením – to je naprostý rozdíl. Pak to zevně vypadá, jako že ze čtenářů tato kniha dělá samolibé kritiky a domýšlivé hodnotitele lidstva, protože oni sami se staví nad toto lidstvo, jako by byli něco více. To pak je hodnotiteli a kritiky Poselství použito jako zdůvodnění, proč je Poselství závadnou knihou. Závada však není v Poselství, ale v nás. Je pro nás jistě důležité, abychom nepodávali falešný obraz Poselství, což se ovšem takto děje a nepomůže při tom, že stále o Poselství obdivně mluvíme a někomu je podbízíme. Toto podbízění spíše ještě umocňuje ten falešný obraz. Poselství nepotřebuje naši reklamu a lidé nepotřebují naši převýchovu ani poučování. Ponechme každému jeho svobodný vývoj, jako mu jej ponechává Bůh. Chceme snad být „lepší než On“? Buďme příkladem a inspirací, která BEZE SLOV a

doporučení ukazuje, že život člověka může být lepší a hodnotnější. Ukazujeme to svým životem a ne poučováním, přednáškami a proklamacemi – jen svým příkladem. Buďme inspirací, ale ne plánovanou a chtěnou, zkrátka budme lepší, než včera a ostatní ponechme na Božím řádu – pak bude svět hned o něco lepší!

Každý čtenář by měl proto každé negativní hodnocení, které si přečte, vztahovat vždy jen na sebe a nikdy na druhé – jinak používá Poselství jako svůj osobní klacek, kterým tluče ostatní duše a ještě se nad ně povyšuje. Pokud si čtenář vždy bude uvědomovat svůj odstup od toho, kdo Slovo hlásá, bude stále v postoji, že sice chce žít podle Slova, ale on není Slovem – pak nikdy nedojde k negativním hodnocením spolubližních. Nikdy!

Tak jsem i já došel k vánočnímu předsevzetí – budu v lidech hledat dobro, ne konkrétně, jen vnitřně a najdu-li je, ať má jakoukoliv podobu, pak budu to dobro podporovat. Ne slovy, ne poučováním, jen svým vstřícným postojem, beze slov, jen otevřeností. Nebudu lidi dělit na čtenáře a nečtenáře, na věřící a nevěřící, na Čechy, Rusy, Američany nebo Afričany. Neubráním se však tomu, abych nedělil politické a mocenské postoje jednotlivých vlád na takové, které vedou do totální zkázy a na ty, které se alespoň snaží o něco pozitivního. Zkrátka budu se snažit být objektivní, bez předsudků, otevřený, ale ne hloupě bezbranný.

Nebudu nikomu nic konkrétního „přát“, protože i tím bych někomu vnucoval své představy o jeho dobru, o kterém však přece nevím nic, právě tak, jako nevím nic o jeho duši a jeho karmických cestách. Nebudu tedy nikomu přát, aby „ztratil rozum“, jako mi to přeje nějaký čtenář. Nebudu nikomu nadávat, že podle mne nemá „čisté myšlenky“, protože chápu, že po mém nadávání a urážkách je určitě nebude mít pozitivní. Nebudu se také za někoho modlit, aby se změnil, protože tím znásilňuji jeho cestu, podle mé představy. Mohu tak maximálně všem přát „dobro“, aniž bych si však představoval, co konkrétně to pro ně v této chvíli jejich momentální zralosti toto „dobro“ vlastně znamená. Pochopil jsem, že moje „přání“ taky může znamenat znásilnění a to nechci.

Sám sobě něco mohu přát – abych šel i nadále po té cestě, na níž člověk ztrácí pýchu, ješitnost a přehnané mínění o sobě. Po cestě, na které se nalézá pokora, pochopení bližního i s jeho slabostmi, po cestě, kde člověk vidí dobro v lidech ukryté a přehlíží vnější trhliny a formy, protože se soustřeďuje na vnitřní hodnoty člověka. Věřím, že to je cesta k Nejvyššímu.

Vám však nebudu přát nic konkrétního, než jen to, abyste, pokud si to sami přejete, našli tu svou jedinečnou cestu a vždy poznali její poselství. Dokázali je nejen objevit a vyslechnout, ale i zhodnotit...no a pak bude na tom našem světě hned o něco lépe.

Děkuji Vám za trpělivost a přízeň, budu se snažit, abych i v novém roce byl oporou pro ty, kteří o to stojí.

Pro ty ostatní jsem si přečetl dobrou radu v Buddhovi. Když od bratrů Siddharthy a Gautamy odešla uražená odmítnutá klášterní sestra, plná prudkých a hněvivých slov...už na ni ani nepomysleli – nechtěli se s ní žádným způsobem spojit. Je to výborná rada – a to oboustranně. Pokud se nemáme rádi/nebo mne jen nemáte rádi Vy/ – je pro nás tím nejlepším lékem, když se nebudeme navštěvovat ani v myšlenkách, můžeme použít i zázračné tlačítko Nevyžádaná pošta, které nás bude ochraňovat před negativními projevy a vztahy. A pak mezi námi může zavládnout mír, po kterém toužíme. Bude výborné, když se nám to v příštím roce bude dařit – a pak bude na tom našem světě hned o něco lépe.

133. úvaha: Poselství Nového roku

-ZF-

Tak nám začal nový rok 2016, co nám asi přinese?

V řeči čísel mluví tento rok o víře, ale svět kolem hovoří o nepokoji, válce a rozvratu stávajícího systému. Téměř každý čtenář Poselství očekává již léta, možná i desetiletí, velkou změnu, která přinese nový Boží řád. Je jisté, že ta změna nikdy neměla vypadat jako pohlazení, ale spíše jako úder mečem, který rozetne všechno falešné a přinese harmonii. Jsme tedy dlouhodobě v očekávání jakési apokalypsy, kterou ale bereme pozitivně.

V tom je jistý rozpor, protože na zkázu se těžko někdo normální „těší“, snad ji může akceptovat jako nevyhnutelné a zasloužené potrestání, ale těžko ji někdo může pociťovat „pozitivně“. Již vícekrát jsem se v uplynulých letech setkal s názory čtenářů typu „už aby to přišlo, je to tady hrozné“. Ale nyní, když cosi skutečně „přichází“, se mnohý čtenář choulí ve strachu a zmatení, neví, co si o tom všem má myslet, neví, jak se k tomu postavit...a vlastně už ani neví, co je dobré a co špatné.

Ze všech stran na něj doráží dva zásadně protichůdné názory – soucit k běžencům a strach před jejich agresivitou, strach před zkázou, kterou přináší celé Evropě. Zdá se tedy, že nás ta situace zastihla zcela nepřipravené. Proč? Protože naše představa byla nesprávná. Pokud je v Poselství řeč o nějaké zkáze a utrpení, podvědomě, nebo i vědomě/to podle míry pýchy/ to vztahujeme na „ty druhé“, tedy na ty, co „nechtou“, ale velmi zřídka na sebe. Moc jsme se také tou apokalypsou ani nezabývali, protože myslet na nepříjemné věci je přece – nepříjemné a taky to není „pozitivní myšlení“.

Takže jsme v sobě pěstovali jen jakýsi neurčitý pocit, že to špatné bude „nějak“ odstraněno a my budeme žít v tom pěkném a příjemném. O tom, jak to „špatné“ bude odstraňováno, aniž se nás to nějak dotklo, jsme raději nepřemýšleli, určitě by se pak totiž objevily nějaké pochybnosti, že by to ani pro nás nemuselo být tak příjemné...Aniž si to konkrétně uvědomujeme, jsme si v sobě vytvořili oddělení nás samotných od tohoto světa, snad si to tak ani nepojmenujeme, ale kdesi uvnitř nás se skrývá představa, že svět bude trestán, ale my odměněni.

Už Abdrushin říká povoláním, že jejich oddělení od světa a druhých lidí je nesprávné, dokonce je vyzývá, aby spoluprožívali utrpení světa. Taky je varuje před pýchou myslet si o sobě víc, než o „těch druhých“, říká, že druzí, kteří zahynuli při zemětřesení, byli právě tak dobří, jako oni-povolání. Bolest a trest pro tento svět se nás zcela jistě týká, i my jsme karmicky zapojeni do dějů světa a národa, proto by bylo více než pošetilé se izolovat a tím pohrdat touto příležitostí k odpykání, ale i zmoudření.

Jediné, čím se odlišujeme od „těch druhých“, je nějaké pochopení pro to, co se děje. Proto bychom vše měli umět přijímat a prožívat s větším nadhledem, aniž bychom před tím uhýbali, schovávali se za své spasení.

Vypadá to, že nový rok přichází jako připravovatel všech dalších, jistě pro nás ne příjemných dějů. Svět se skutečně řítí do velkého prožití, kterému se jistě nevyhneme. Zdá se, že průběh je ještě proměnlivý, může být dramatickým zlomem, nebo bolestnou agónií, která zlomu předchází. Ten zlom probíhá současně na mnoha frontách-USA se ze všech sil snaží vyvolat válku s Ruskem, současný měnový systém je také před zlomem, který může přijít ihned, nebo taky ne, vytváří se nová společenství národů a stará se hroutí. Mluví se o tom, že USA, které se postavilo do čela světa, tuto roli opouští.

Mluví se též o tom, že materialismus a multikulturismus nás vede do zkázy, že je nutné se vrátit „ke kořenům“. Zaznívají hlasy o návratu k víře v Boha a současně je tu hrozba velké krize srážky s muslimskou vírou. Vše směřuje k velkému zlomu, kam povede, není ale v tuto chvíli jasné. Může vyústit do světové války, krachu ekonomiky, rozpadu EU a mnoha jiných scénářů. Z těchto scénářů

zkázy může ale dojít i ke stavu, že po pádu všeho, může nastat stav budování něčeho lepšího. To zní povzbudivě, ale musíme si položit otázku, kdo by řídil tento rozpad a kdo by budoval to nové, když jediný hybatel vesmíru byl námi utrápen k smrti a vyhnán před tím, než On sám mohl toto všechno provést. Nicméně – co my víme? Nic, proto nemůžeme také „nic“ vyloučit.

A v této nejistotě bude také velká zkouška naší víry. Kdyby vše probíhalo tak, jak jsme to očekávali, bylo by snadné si víru podržet, protože všechny situace by jen potvrzovaly, jak jsme dobří a jak to dobře děláme, bylo by snadné vyznívat potvrzení naší správné cesty. Tak to však zřejmě nebude... Připravme se na to, že může nastat stav, kdy se vše bude rozpadat, ale nic pozitivního vznikat nebude... jak obstojí naše víra, když nic nebude potvrzovat to, co očekáváme podle Poselství? Když budeme podrobení vši té zkáze do níž se svět žene, aniž bychom byli něčím přesvědčováni, že my jsme lepší? A co v té zkáze vůbec máme dělat? Pasivně očekávat, co přijde, přijímat vše jako Boží vůli, ať je to jakkoliv ošklivé? Nebo proti tomu nějak bojovat? Nebude to pak snad boj proti následkům naší vlastní karmy, kterou přece máme přijmout a ne se proti ní postavit? Nebo máme bojovat proti všemu zlu a temnu a tím teprve můžeme něco odpýkávat

? I takováto dilemata budou jistě patřit ke zkoušce naší víry, ale i ke zkoušce našeho pochopení smyslu Poselství. Jsou totiž velké rozdíly mezi čtenáři v chápání jednotlivých vět a výroků v Poselství. A z těchto diametrálních rozdílů chápání vyplývají i zcela jiné závěry pro život. Tyto závěry jsou pak popudem k činům, nebo nečinnosti.

Tento rok nám jistě předloží otázku, jaký je význam ale i rozsah slova „víra“. To totiž není jen slovo vyjadřující náš vztah ke slovu Bůh, ale i k mnoha dalším věcem. Postoj ke světu, národu, spolubližním – to vše souvisí se slovem víra. Vztah k Bohu souvisí se vztahem k Jeho dílu, jeho tvorům, Jeho Řádu. Souvisí vlastně s jakýmkoliv postojem člověka k čemukoliv... Proto bude náš postoj k těžkým situacím ve společnosti i světu současně zkouškou našeho životního a osobního postoje, a to pod zvýšeným zevním tlakem. Jistě od nás bude požadováno totéž, co od povolanych – pevnost, nezlomnost, odvaha, odhodlání, důvěra a opravdovost všech postojů.

Žádná vlažnost, ústupnost, nerozhodnost v názorech, nejasnost v tom, co je dobré a co špatné. Ani zbabělost toho typu, kdy se člověk bojí, aby něco neudělal špatně a proto neudělá nic. Zde nám Abdrushin zanechal ve svých slovech dost jasné memento – jen pokusy a třeba i omyly jde člověk kupředu. Chyby, které člověk dělá, mohou být jen projevy jeho úsilí o postup, zatímco stále platí – kdo nic nedělá, nic nepokazí. Jenže pro toho pak platí zaslíbení z Janova zjevení – nejsi ani horký, ani studený, nesnesu tě ve svých ústech – a to je... vyvržení.

Z velkých a mnohdy pro nás abstraktních pojmů, sestoupím k tomu malému příkladu ze života. Cítím zodpovědnost k tomuto světu, který jsem pomáhal zkazit, proto se snažím alespoň v malých krocích, napravovat, nebo jen pomáhat k jakékoliv nápravě, kterou mi život postaví do cesty. Proto chodím i k volbám. Ne však proto, že bych tam našel ideální, nebo i jen „správné“ lidi, ale proto, abych pomohl „pohybu“ v soudu. Takže jdu volit někoho proto, aby působil jako protitlak proti někomu ještě horšímu. Tím napomáhám zlomu a zboření nesprávného systému více, než kdybych volby ignoroval a poskytl tím svůj hlas těm nejhorším.

Tak jsem jeden rok volil Zelené, protože jsem si logicky říkal, že oni budou alespoň chránit přírodu, což je určitě pozitivní. Postupně poznávám, že jsem se velice mýlil, Zelení se po celém světě projevují jako demagogové a neomarxisti, tedy síly, které nepřinášejí dobro, ale jen jiné zotročení. Přesto nelituji toho „hlasu“, který jsem jim tehdy dal – tím jsem si umožnil, abych dnes „prožíval“ svou chybu a vidím, že je nutné být mnohem více „v obraze“. Být poctivější v přípravě, věnovat více úsilí, času a energie, abych poznal a mohl lépe pochopit, což mi teprve umožní se správněji „rozhodnout“.

A myslím si, že proto jsme zde na zemi, abychom se učili, ne proto, abychom seděli doma a byli nad vše povzneseni, protože my máme „světlé myšlenky“. Co je to však za myšlenky? Snad o tom, že já jsem dobrý a ostatní špatní, protože nechtou Poselství? To nejsou světlé myšlenky, ale myšlenky

pýchy. Raději tedy dělat chyby v činnosti, než nechýbovat v lenosti a pýše. I to by mohlo být dobré motto pro nový rok, ne?

Dnes jsou „v módě“ Arabové, proto vzpomeňme jedno jejich přísloví – Věř v Alláha, ale velblouda přivaž. Nebo, snad nám bližší pořekadlo – Bůh pomáhá jen připraveným.

Naše víra tedy nemůže být nečinností ukrytou za fasádou světlých myšlenek, ale aktivním postojem ke každé situaci světa, společnosti i okolí. Proto chápu provolání Nového roku: „Budu od vás požadovat víru“ – jako výzvu k činnosti a bdělosti. Jistě bude těžké se orientovat v tomto chaotickém světě, jistě bude obtížné hledat správný postoj, jistě bude bolestné najít tu pevnost, aby nás svět nesrazil na kolena...ale o tom tento rok je. Nebojme se ho, neuhýbejme před ním. On je zde, aby nás zocelil a pomohl nám lépe směřovat k pozitivním hodnotám, které ale musíme v chaosu světa pozorně hledat a poznávat. Právě tak, jako ve spolubližnících – ať už „čtou“ cokoliv.

Neutíkejme do vysněných světů, ano máme po nich toužit, ale dobro a kladné hodnoty musíme hledat a podporovat kdekoliv se nacházíme. Jistě se dá i v chaosu tohoto světa vždy nalézt něco, co je hodno naší pozornosti a podpory.

Tak vzhůru do Roku Víry!

134. úvaha: Nová pedagogika

O.J.

Dobrý den pán Fritz,

chcel by som Vás poprosiť o Vašu úvahu na tému nová pedagogika. Zaujímam sa o to, ako by malo vyzerat školsťo a vyučovanie základného školstva a stredného školstva po očiste v novej dobe. Mohli byste mi, prosím, sprostredkovať vašu predstavu? Na čo sa zamerať, aké by mali byť predmety a osnovy, aký by mal byť prístup učiteľa a forma vyučovacej hodiny? V akom rozsahu má byť vyučovanie získavaním nových poznatkov a učením sa a v akom rozsahu získavaním prežívania a skúseností? Kedy a v akom veku formálne prejsť u základného školstva s oboznamovaním sa bytostného a prechodom na oboznamovanie sa s duchovnom? Malo by sa začať najprv preberaním Kristovho posolstva? Kedy začleniť do základného školstva alebo až do stredoškolského výuku duchovných hodnôt Posolstva Grálu? Dá sa nový prístup skombinovať s pedagogikou Montessori?

Ďakujem. S priateľským pozdravom O.J.

-ZF-

Obávám se, že to je jedno z témat, které je mimo náš dosah... Jistě jsou různé pokusy o nějaký nový přístup k výuce a jistě v nich budou zajímavé, přínosné a možná i správné myšlenky. Jenže – máme tu několik zásadních neznámých.

Opět vzpomenu pár momentek ze života Abdrushina. Asi všichni chápeme, že On je zdroj nejen síly, ale i moudrosti. Příkladů máme několik. V jeho předchozí inkarnaci – musel jet až k hranicím říše Faraona, aby se přiblížil k Mojžíši, který tam pronášel slova o ranách nad lidem nevěrného Faraona. Musel se přiblížit, jako zdroj síly, která pak vykonala to, co Mojžíš pronesl. Podtrhněme – musel se PŘIBLÍŽIT, nestačilo, že tady žil. Když si nyní uvědomíme, že je kdesi daleko, tak to asi nebude „jedno“. V této inkarnaci – musel sedět v místnosti s povolnou, aby mohla přijímat obrazy, které pak napsala jako životopisy. Když se VZDÁLIL, už nemohla přijímat a rázem byla jen „obyčejným člověkem“ s lidskými schopnostmi a znalostmi. Nebo když byl v divadle, zpívala pěvkyně, jako nikdy před tím a asi i nikdy potom/když už jí nebyl nablízku/. To jsou jen příklady, jak to asi funguje.

Jistě může člověk přijímat inspiraci, obrazy a pokyny z onoho světa, to je přirozený proces. Je však podroben stejnorodosti jeho zralosti, čistotě a pokoře jeho duše. To není žádné vysoké vedení ani poznání. Ano, čteme, že řetězem spojení se i tomu nižšímu pomocníkovi může dostat vyššího poznání – to jsou ale výjimečné situace, které jsou určeny pro výjimečné děje. To bylo vázáno na život Abdrushina, na Jeho poslání. Jistě, můžeme říci, že se to bude vztahovat na dobu po očistě a na budování. Jenže v době chaosu, zmaru a rozkladu – viz dnešní svět, je tomu podrobeno i nejbližší okolí země.

Nyní nelze očekávat otevřené průplavy někam vzhůru, protože země je sevřena svým karmickým prožíváním a vyžíváním temných duší, které zde žijí a které jsou ve spojení se stejnými v blízkosti země. Sám Abdrushin zmiňuje, že některé věci, ale i poznání, se mohou dostavit, až zde nebude zatemňujících duší a jejich vlivu.

Takže já to chápu tak, že dnes není potřebné spojení pro tak velký úkol budování, není ani síla, ani moudrost. Jen některé duše, které tato problematika přitahuje, budou přinášet lokální myšlenky, předpokládám ale, že to budou jen „lidské“ představy i když asi mnohem lepší, než to, co je dnes. Můžeme polemizovat, vyměňovat si své názory – jistě i to může být inspirující, ale já si kladu otázku – je to téma pro tuto dobu?

Máme tu však ještě další faktor. Nemyslím si, že celá světová situace je „již daná“, tedy, že je přesně dáno, jak vše bude probíhat a jaké to bude mít dopady. To vše se pak projeví na „prostředí“, které vznikne. A protože i Boží zákony mají v každé úrovni jinou formu – závislou na „prostředí“, je i toto dnes pro nás nepředvídatelné.

A za další – naše představa, jak by asi vypadal „svět po soudu“, je asi poněkud naivní. Dovedeme si představit, že by za pár měsíců zemřelo několik miliard lidí? A co budovy, stavby, příroda? To vše by zůstalo jakoby nic, jen ty mrtvolky by někam zmizely... Má „představa o takovém světě se spíše blíží utopistickým filmům typu MadMax, Vodní svět, apod. A pokud by to byl takový svět, pak by se řešilo jediné, jak přežít, nějaké osnovy školství, apod. by byly tím posledním, co by přeživší zajímalo. Jistě by v této situaci bylo záhodno začít s nejzákladnějším – návratem k přírodě, hledáním spojení s bytostnými a společenský řád ve smyslu Desatera.

Nikomu nechci vymlouvat jeho aktivity, jak plánovat řízení společnosti po očištění a soudu, ale z mého pohledu jsou to úvahy předčasné. Nyní neumíme ani zvládnout to, jak se postavit k naplánovaným 8 miliónům imigrantů, kteří podle Německých zdrojů jsou letos očekáváni. A můžeme si k tomu jen dodat – jak to ve školství určitě neřešit/i když nevíme, jak je to skutečně „správné“, to špatné je zjevné/. V Anglii již mají zřízené školy pro imigranty, kde se vyučuje s tichým souhlasem společnosti, ve smyslu šarija – děti se učí, jak se má useknout ruka, noha, apod. Takže si myslím, že nás čekají zcela jiné otázky, i když vlastně se školstvím i výukou mohou souviset, obávám se však, že ve společnosti naplněné muslimy, nebo ve společnosti s pouličními boji a válkou – na změnu školství ve smyslu Božího řádu asi nedojde.

Nyní byl publikován názor herečky paní Žilkové/manželky ministra obrany/, že bychom se měli přichozím přizpůsobit, alespoň na půl cesty. Takže jen zopakuji – asi nás čekají jiné otázky a jiná dilemata.

Svého času nějací manželé Kopřivovi dělali přednášky a semináře o výchově inspirované Poselstvím, ale nikdy mne to moc nezaujalo, proto o tom nemohu nic sdělit. Jistě to bude někde na internetu dohledatelné.

Pokud někdo cítí potřebu se takovými tématy zabývat, ať to dělá, jemu osobně to bude jistě k užítku. Jen si nemyslím, že by dnes byla doba na rekonstrukci školství. Pro sebe sama se však člověk může zabývat čímkoliv, co mu pomůže k pozitivnímu směřování. Nebo pokud to chce použít pro lepší výchovu vlastních dětí nyní v této době, pak je to jistě také užitečné.

Pokud se chce někdo zde podělit o své představy se správnou výchovou – může mi jistě napsat.

Reakce jedné čtenářky:

Pane Fritz, své představy o správné výchově sice nemám, protože jsem nikdy nebyla učitelka (jen maminka)...ale říkám si, že člověk má být o ideál usilující – v sobě vnitřně, i když je to momentálně neproveditelné na fyzické úrovni.

Dám příklad, který je mi blízký a žiji ho – např. se stále snažím jít směrem k tomu být „správnou ženou podle Stvořitele“ a kdybych si nějak podle slov Poselství nedovedla představovat „ideál“ (taký mám tu svou představu jistě hodně ještě nedokonalou...), neměla bych k čemu v sobě směřovat a zahodila bych tuto naději... A s manželstvím „požehnaným v nebi“ je to totéž... I když toho zde nyní nelze dosáhnout, alespoň si hluboce uvědomuji současnost, jak jsme se vzdálili – a prožívám bolest a trpkost z toho, jak žijeme, nenacházím ve svém životě pravou harmonii a stejně se snažím si ji v sobě „nějak teoreticky“ představovat, protože ji toužím žít, ale zatím jsem ji neprožila, tak nemohu vědět, zda je zde možné ji žít... Možná až v jemnohmotnosti je to možné...snad je to také vnitřní příprava pro Říši tisíce let, co vím? Jak říkáte, naše představy jsou různě nedokonalé. Snad je to způsob, jak si udržet naději?! To je přece moc důležité...Velmi mi to pomáhá držet si nadhled...

A tak jestli má pan OJ zkušenosti ze školství a má chuť, jen ať to zpracovává, jak „nějak ideál vnímá v sobě“...třeba bude pokračovat ve stopách J. A. Komenského...co víme?! A jestli poslouchal pana Pjakina z 28. 12. 2015 (vřele doporučuji) na videu na Vašem webu coživotdal, (Shrnutí událostí roku-vloženo 5. 1. 2016) tak kolem 27 minuty videa mluví o nutnosti přeměny školství a zamýšlí se i nad tím, kde vezmou učebnice. V Rusku už se tím začínají zcela vážně zabývat, že jestli bude dosavadním

způsobem pokračovat vzdělávání, tak tento stát zcela určitě zahyne... Velmi se mi líbila některá jeho slova, např. „a co Vesmír...jsou k tomu hluší...“ nebo „stát je povinen svou autoritou zajistit učitelům autoritu a potom je teprve možné se jich ptát, jak děti učí...“ , „učitel nemá být lokajem-sloužebníkem dětí, ale jejich vychovatelem“...atd.

Tak jen se snažme zachytit své dobré, prověřené zkušenosti...to není na škodu. Kromě toho přijímat a žít i bolavou přítomnost, i fyzické povinnosti a nezahrabávat hlavu do písku...vše prožívat naplno a to je pak naše odměna v uzrávání ducha...

Vždyť lidé, i z řad čtenářů, stále zpracovávají různá témata, ve kterých mají zkušenosti – viz MUDr. Rusnák – léčení, ing. Syrový – strava, atd... A nakonec i Vy se stále snažíte, i když sklízíte často nevděk a vzkypění zloby. Člověk se má stále snažit a to tím směrem, čemu porozuměl, jak ho vedlo životní prožívání...

Ze své zkušenosti:

Než bych upadla do líné otupělosti a stereotypu, tak si raději sama pro sebe stále něco vytvářím podle Slova...zároveň to v sobě prožívám a to je důležité, říkám si...i když to dál neuplatním, sama tím dozrívám v pochopení Slova.....a to není málo...děkuji za to...k tomu ještě fyzické povinnosti a jsem pořád v činnosti a prožívání...No, jsou i dny, kdy je to těžší, musím se přiznat, ale stále se snažím...

A panu OJ také ze srdce přeji všechno Dobré.....

Ještě na doplnění: Ve školách by se snad mělo začít postupným přirozeným učením poznávání přírodních zákonů a až větší děti by volně, bez násilí, přešly k vnímání vyšší síly, tj. Boha. Nejdřív přírodní zákony+bytosťné ...neboť toto vědění už je zasypáno a překryto rozumem, odsunuto do světa fantazie, už i z nových pohádek se vytratilo.....

To jen na okraj...dalo by se o tomto diskutovat.....

-ZF-

Děkuji za příspěvek. Díky němu jsem si uvědomil další rovinu otázky. Bral jsem otázku tak, že se týká vytvoření konkrétního plánu pro výuku po soudu, tedy v Tisícileté říši. Nyní jsem si uvědomil, že jej lze brát jen jako osobní úvahu o výchově dětí, směřovanou k vlastnímu dítěti, nebo dětem známých, nebo zkrátka jen jako zamyšlení nad tématem. Samozřejmě, jak uvedla pisatelka výše, takové úvahy pomáhají člověku směřovat své myšlenky k užitečným tématům, pomáhají tedy k pohybu ducha a jsou proto pro člověka přínosné a užitečné. Já děti nemám, tak snad i proto je mi tato otázka vzdálenější a nic mne nenutí, abych se jí nějak intenzivněji zabýval.

135. úvaha: Proměny

-ZF-

Každé lidské náboženství má jeden slabý bod. Protože pozná falešnou tvář okolního světa, uvědomí si nutnost ochránit věrouku před znevážením, zploštěním, ne-li přímo úmyslným pokřivením nauky jinorodým lidským světem kolem. Toto zjištění dovede příznivce věrouky ke snaze nauku nějak opevnit a nenechat do ní pronikat cizorodé a rozkladné myšlenky, protože je nutné zachovat nauku zcela čistou.

Myšlenka je to dobrá, ale protože nám chybí cit pro míru věcí a sami neznáme všechny souvislosti, jsme tedy v nitru poněkud nejistí – dovede nás to k dogmatismu, který raději popře cokoliv, než by riskoval možnost infiltrace cizorodé myšlenky, i kdyby byla od samotných přívrženců nauky. Tento dogmatismus ochraňuje nauku tak pevně, jako brnění, ale současně ji právě tak tíží a dusí. Sice většinou dokáže náboženství a nauku udržet před vnějšími rozkladnými vlivy, ale za cenu, že z nauky vytvoří nehybné schéma, které nežije s pohybem vývojových vln v lidstvu i ve světě. Proto působí náboženství strnule až bigotně, jako cosi „z minulosti“, cosi překonaného, zastaralého, jako závan starých šatů v dlouho neotevřené skříni po dědovi.

Součástí této dogmatické pevnosti je i skutečnost, že se příznivci neodvážují připustit myšlenku, že by se forma věrouky mohla měnit s vnějšími změnami světa. I Abdrushin nám říká, že Boží zákony, které jsou jednoznačné, mají v různých úrovních jiné formy projevů. Z toho ovšem vyplývá obecné ujištění, že forma zákonů může být proměnlivá a proto nesmí být dogmaticky chápána ani vykládána. Jestliže se vnější vlivy mění, může docházet i ke změnám forem zákonů. A jestliže se mění zákony, které jsou základním kamenem každé věrouky, pak ani ji nesmíme chápat neměnně.

Tím ovšem není řečeno, že bychom výroky měli podrobovat svým pochybnostem, ale měli bychom se snažit nebýt vnitřně spoutáni ze strachu, že se snad dopouštíme něčeho hříšného, když o výrocích uvažujeme volně. Věřím, že kdyby tady byl Abdrushin dnes, některé věci by nám popsal v jiných souvislostech, aniž by se ovšem změnila samotná podstata výroků. Jak se mění svět, mění se i okolnosti, tím vznikají nové vazby, ale i požadavky a očekávání směrem k nám. Nemění se tedy samotné zákony, ale mění se jejich reakce k nám. To je vyvoláno změnou našeho stavu a změnou posunu dějů v průběhu soudu

Uvedu příklad. Jistě stále platí, že na Slovu se třídí lidský duch. Jak přistupuje ke Slovu – tak ukazuje svou otevřenost k Bohu a to určuje velikost jeho šance projít do budoucnosti. To jistě platí vždy, ale současně je tu i poznatek, že jsme klesli ještě níže, než když bylo Poselství napsáno. Jeví se mi to dnes tak, že už tu nejsou lidé, kteří by byli vůbec schopni Poselství v sobě nějak smysluplně zpracovat. Číst to ano, to je možné, mluvit o něm, provozovat nějaké aktivity, které se budou zabývat knihou Poselství, to jistě také ano.

Ale vnitřní zpracování Slova, nikoliv Poselství, to žádá mnohem více a je otázkou, jestli v tomto tak zhuťnělém prostředí, včetně nás samotných /př.Strnulost/, je to ještě možné. Tak mne napadá, že pro mnohé /asi dokonce většinu/ lidských duší je to již nedosažitelný cíl. Mohou to však být duše, které by v lepším prostředí toho dosáhnout mohly. Proto si říkám, že naše očekávání, jak lidé začnou více číst Poselství a udělají si z něj smysl života, je možná pro tuto dobu přehnané.

Mluvím o našem očekávání směrem k ostatním lidem. Nemluvím o Božím požadavku, jen o našem posouzení druhých lidí. Je možné, že v této době je jakýmsi „maximem“ u duší, které se ještě o něco snaží a neupadly do úplného spánku, hledání mnohem jednodušších základních pojmů. Takovými pojmy jsou například vztah k rodině, vlasti, národu, pravdě, zemi. Jsou to jistě pojmy mnohem menší, než hledání pojmu Stvořitele, ale je docela dobře možné, že pro některé duše je nutné nejprve najít, a hlavně prožít, tyto nižší pojmy. Potom musí dojít ke změně prostředí alespoň na úroveň, ze které vycházelo Poselství a pak teprve může mnohá duše začít hledat cestu k duchovnu a tím i k Poselství.

Co tím chci říci? Naše „požadavky“ na spolubližní jsou možná přehnané. Třídíme lidi podle toho, kdo čte, nebo nečte Poselství. Pro nás je jen toto výrazem, jestli je člověk „v Boží milosti“ a bude zachráněn, nebo ne.

A já nyní předkládám k vaší úvaze jinou myšlenku. Abdrushin psal, že existují lidé, kteří nějak žijí ve smyslu Poselství, aniž je znají. Chápu to tak, že my nejsme schopni posoudit nitro druhého člověka a tak dogmaticky soudíme druhé jen podle VNĚJŠÍHO schématu: čte-nečte. Avšak nitro druhého může být zralejší, než naše, přestože „nečte“. Bude mnoho možností, proč se člověk uzavírá duchovnímu poznání, například zklamání z náboženství v minulých inkarnacích, nebo jiné, podobné důvody. Člověk se pak obává, nebo cítí odpor k věcem „duchovním“, to ale neznamená, že nemůže být vnitřně pokročilejší i čistější. Naše „třídění spolubližních“ je potom právě tak strnulé a dogmatické, jako různá náboženství, která odsuzujeme. Chováme se velmi podobně, a proto to na nich tak ostře vidíme...

Proto si myslím, že by bylo správné začít hledat jiné přístupy a jiné postoje, zkrátka proto, že „doba“ je jiná, okolnosti jsou jiné a vlastně i my jsme „jiní“, než to, o čem psal Abdrushin. Pro ty, kteří dokázali odložit vlastní i druhovou pýchu, můžu říci – jsme jiní, ale žel horší, než ti, o kterých psal Abdrushin, což lze snadno vypočítat na „hodnotách světa“, ve kterých žijeme i my a s nimiž jsme, mnohdy nevědomě, spojeni.

Tento „nový“, zhoršenému stavu lidstva přizpůsobený, postoj už netřídí spolubližní na čtenáře a nečtenáře, ani na věřící a nevěřící, ale na ty, kteří hledají nějaké, alespoň morální hodnoty a na ty, kteří jsou spokojeni v marasmu naší přítomnosti. Není vůbec tak snadné poznat lidi, kteří v sobě nesou touhu po nějakých hodnotách, není to snadné hlavně pro nás, protože pořád hledáme jen lidi mluvící o „duchovnu“ a jim chceme pomáhat. Jen živý duch dokáže objevit v druhých skrytou touhu po „lepší světě“, která je vlastně voláním uvězněné duše po Bohu. Jenže cesta takové duše ke slovu a pojmu Bůh je často velmi dlouhá. Nelze nic přeskočit a takové duši vnucovat Poselství, tlačit ji na náboženské obřady. Tím se mnohdy takové duši zabouchnou dveře, které sama chtěla pomaloučku pootevřít.

Chce to trpělivost, shovívavost, nadhled a hlavně vlastní přizpůsobivost -přiblížit se takové duši na její rovině a ne ji strkat někam, čeho nedorostla. Takovou „netrpělivost“, kterou bych spíše nazval nezralostí a domýšlivostí, jsem mnohokrát prakticky zažil v řadách čtenářů. Vždy přinesla něco špatného a nikdy té duši nepomohla, ale zato se nadmála pýchou a odsuzováním ta duše čtenářská. Hned měla vysvětlení, proč ten druhý „odpadl“, ale málokdy si uvědomila, že to byla její nezralost, která druhého odpudila, ne Poselství...

Proto vnímám jako příkaz současné doby pomoc vnitřně toužícím duším, které zevně nehledají „duchovní hodnoty“, ale jejich duše k nim touží. Doba je těžká a bude ještě těžší, protože jistě nastává zlom naší „civilizace“. Lidstvo se bude muset rozhodnout, kterým směrem chce jít. A to nepůjde bez velkého boje. V tomto kvasu se ale třídí charaktery, a proto nastává i zvýšená potřeba hledání záchytných bodů. Chceme-li být takovými záchranými body, musíme změnit postoje.

Poselství je vrchol hory, ne její úpatí. Pokud nepřizpůsobíme své postoje současnému stavu lidstva, pak jim nebudeme schopni pomoci, a to ani v těch případech, kdy to bude žádoucí. To, že jim nepomůžeme, nebude ale jejich vina, ale naše dogmaticčnost a strnulost.

To Vám předkládám jako možné téma k přemýšlení, pozorování a porovnávání s kvasem světa, který nabývá každým dnem na intenzitě.

136. úvaha: Velikonoční apel

-ZF-

Tak se nám blíží Velikonoce...a přináší v řece dění různé znepokojivé myšlenky. Možná nebude člověku na škodu, když se jimi bude trochu zabývat.

Blíží se Velký pátek, který vztahujeme k našemu hříchu a přiřazujeme si k němu i veliké dění soudu, což spolu logicky souvisí. Čekáme, že se o Velkém pátku „něco stane“, možná začne ten velký děj očisty, při němž zemřou miliardy lidí, jak to napsal pan Hutter...? Povšiml jsem si ale, v kontextu některých přednášek, že to spíše mělo začít o Vánocích a být ukončeno o Velikonocích/nyní nemám na mysli přípověď MUDr.Huttera/.

Také jsem si uvědomil jistou symboliku v následujícím. Lidstvo neustále ubližovalo Abdrushinovi, více duševně, než tělesně. Musel být velmi zklamán, musel velmi trpět všemi pomluvami, soudy, udáváním. Když si to převedeme do symboliky. My, temní lidé, plní nenávisti, jsme špinavými botami šlapali po Jeho světlé duši. Když se podíváte na dav tmavých imigrantů, jak sveřepě, plní kritiky, temného odhodlání kráčí zeměmi, vše pošlapou, všude kálají, odhazují odpadky, věčně nespokojení, plní požadavků, neochotní se podrobit a přizpůsobit-jen řvoucí-dej, dej, dej, nebo tě zabiji...tak je to věrný obraz lidstva a jeho postoje ke stvoření a Bohu. Když je vidíte, tak si uvědomíte-To jsme my, lidstvo, to my kráčíme tupě, plní zloby stvořením, šlapeme po všem, a na vše kálíme, ale přitom se dovoláme Boha. Ti imigranti – to je ztělesněný obraz lidstva k Bohu, tedy i nás, jednoho každého.

Proto i náš přísný a spravedlivý postoj k tomu, že oni musí respektovat řád a nesmí si dělat, co se jim zlíbí-musí být současně uvědoměním si naší viny a naše přísnost k nim, je pomocí pro ně, ale i odpykáním pro nás, kteří už více chápeme. Zatímco ustupování jejich rozmarům, ponižování se před nimi, slabošským hledáním líbivých frází, které špatné chování omlouvá a dobré ignoruje, to je jen přitakání naší vlastní vině, není to tedy Samaritánství, ale hřích a vina k Bohu i k nim. Je to služba Luciferovi a je to jen výsměch Pravdě, když ji budeme pojmenovávat jinak. Jsme-li spravedlivě přísní k imigrantům, pak tím automaticky soudíme i své falešné a změkčilé názory, které dovedly tuto zemi až do dnešního rozkladu. Proto je taková spravedlivá přísnost, která není osobní, ale věčná, současným odčiňováním našich dřívějších nesprávných názorů. Je tedy správná.

Pozorujme tedy imigranty, bez změkčilosti, bez omlouvání, pozorujme je spravedlivě, pravdivě. Stydíme se za ně, stydíme se za sebe – ano to je lidstvo, co tu kráčí, kálí a řve v požadování – to jsme MY. Použijme toto procítění studu a hnusu k vlastní proměně a k zabránění, aby se takové věci už nerozšiřovaly – chceme-li pomáhat světlému dění, pak musíme temnému dění bránit v rozkvětu.

Další postřeh. Vše po předčasném odchodu Abdrushina nabralo jiné formy, které ale mají stejné vnitřní směřování, ale už bez Jeho přímé síly ve hmotě. Je tedy možné, že i očekávaný projev vrcholu soudu může mít jiné formy. I přípověď MUDr.Huttera o tom, jak v jednom březnu v krátké době několik týdnů se vše vyřeší a že mnozí přijdou o rozum, může mít jiné podoby. Několik týdnů se bez Jeho síly může natáhnout na roky, zbláznění se může projevit jen jako „virus zika“ u dětí, apod.

Ale také je možné, že se vše projeví už jen v symbolických dějích a naopak se v té době vzbouří více temno, bude pak jen na lidech, jestli proti němu budou bojovat, nebo se mu dobrovolně podrobí. Možná už to bude jen o tom – dobrovolně podrobí-nebo-budu bojovat/tedy nechci to/ a to rozhodne o „osudu duše“, těla budou v tomto světě už ztracena, protože svět je příliš „pokažený“, takže už nejde „opravit“. Míra jeho poničení už přesáhla možnost obnovy a záchrany, ale u duší je to jinak, protože nejsou závislé jen na hmotě.

Tak mne napadlo, že současné „řešení krize“ tím, že se budou legalizovat nelegální imigranti protažením přes Tureckou pračku a otevření Tureckých hranic, aby se ke všem těm milionům imigrantů přidaly miliony muslimských Turků /s přáním zbudovat velikou a slavnou Osmanskou muslimskou

říši/, ale už zcela legálně – to může být vzepětí moci Lucifera proti dění Světla v této době. A když temno zvítězí, tedy provedou se tato různá navrhovaná „správná řešení,,, pak už zbude pro lidi usilující k morálním hodnotám naděje jen v odchodu duše do jiných světů.

Celé to velké světové dění, nejen imigranti, ale i snaha USA vyvolat válku a snaha obyčejných lidí jim v tom zabránit, ekonomický kolaps, do něž se řítíme, konzumismus i hlasy volající po jeho opuštění, volání po pravdě ve sdělovacích prostředcích, odhalování manipulací s potravinami i léky, snahy malých států o vlastní svobodu, aby se pak dobrovolně nechaly svázat EU, rozvoj genetických manipulací a odpor k nim – to vše je velký boj o svobodu duše. Jako takový by měl být námi chápán a na to bychom se měli zaměřit – jde o svobodu mé duše.

Ať budu dělat cokoli – jen o toto mi jde a tomu musím přizpůsobit svá rozhodnutí...nejsem „za vodou“, protože něco čtu – denně musím bojovat o svou duši v tomto světě, který jsem pomáhal vytvořit. Nemohu se před tím schovat, nemohu to ignorovat a žít v iluzi, dnes, tady a teď jsem vtělen, abych bojoval o spásu své duše...

Ukřižujme o Velkém pátku své malé myšlení, své předsudky, odsuzování druhých a pojďme vzkřísit přísnost a pravdu k sobě i světu.

Tak Vám přeji zdárnou pouť tímto blížícím se týdnem až do utrpení Velkého pátku a následné vzkříšení své duše k novému životu.

137. Sluníčkář-posel temnoty?

-ZF-

Sluníčkář-posel z temnoty?

Tento článek jsem publikoval na veřejném fóru, je tedy určen pro „neznalou veřejnost“, proto jsou některé pojmy vysvětleny zjednodušeně...

O tzv. Sluníčkářích se již napsalo mnoho, ale přece jen se dá ještě najít nějaký nový úhel pohledu. Ten bych nyní rád pootevřel.

Kdysi dávno, v dobách faraónů, uctíval Egyptský lid různá četná božstva. Jenže současně tu vždy byl i faraón, který se sám stavěl do role pozemského boha, který musí být lidem takto chápán a uznáván.

Nebyla to však jen rodová linie, která faraóny vynesla do jejich trůnů. Mnozí skutečně prokazovali nezvyklou moudrost a schopnosti, takže nad lidem vyčnívali jako vyšší osobnosti. Tyto schopnosti do jisté míry získali výchovou a školením, kterého se jim vždy bohatě dostalo, na rozdíl od lidu, který byl udržován jen na přiměřeném stupni vzdělání, aby snad vládci nepřerostl přes hlavu. A zde se na okamžik zastavím.

Ono umělé udržení „přiměřené vzdělanosti“ se nyní snaží zavádět po celém světě mnohé instituce i jednotlivci. Záměr je samozřejmě tentýž, jako byl tehdy. Tehdy byl zkrátka nařízen jediným vládcem postaveným na roveň boha, proto mu nebylo možné odporovat. Dnešní inkluzivní školství, nebo snahy Amerického školství o radikální snižování požadavků na studenty, to vše vede k jedinému cíli – budeme mít sice vzdělané obyvatelstvo, tedy alespoň „papírově“ vzdělané, ale intelektem bude na úrovni dřívějšího pojmu hlupák. Jistě jde o totéž, moc chytrý obyvatel prohlédne podvody a lži svého vládce, také má své sebevědomí a chce, aby byl respektován-to vše u svých podřízených nechtěl ani tehdejší vládce, ani ti dnešní...

Ale vraťme se ke sluníčku a Egyptu. Mezi mnohými božstvy tehdejší doby zaujímal významnou roli bůh Re. Sice existoval i bůh Aton, který se, podobně jako Re, vztahoval ke slunci, ale Re byl mnohými vážen více. Především ale některými faraóny, kteří si z tohoto boha udělali osobního vůdce, což se pak promítlo do uctívání celého národa. Podle určitých materiálů byl Re skutečně něčím mimořádným a zvláštním. Na rozdíl od božstev, jejichž existence byla, řekněme dnešním žargonem, spíše imaginární a virtuální a symbolická, měl tento bůh skutečnou reálnou rovinu. Z našeho dnešního, materiálního, pohledu by byla tato „reálná podoba“ také zpochybnitelná, ale tehdy byli lidé v mnohém dále, než my dnes.

Dnes dokážeme bez problémů věřit tomu, že určité zvuky jsou mimo náš sluchový rozsah a proto je nemůžeme slyšet a přece existují. Ovšem například pes může slyšet frekvence, které naše ucho nezachytí. I dnes jsou lidé, kteří dokážou slyšet vyšší frekvence, než ostatní i když už ne ty, které zachytí třeba pes. Podobně to bude i s obrazem. Náš mozek se po generace vyvíjel velmi intenzivně a jsme jistě mnohem inteligentnější, než kdysi lid v Egyptě, ale přesto se náš mozek rozvíjel jednostranně. A je pochopitelné, že tímto jednostranným rozvojem se oslabovaly ty části mozku, které ještě tehdy byly schopné přijímat vyšší frekvence a jiná záření, než my dnes. Přes tehdejší lepší vnímavost k těmto dějům byly tehdy mezi lidmi velké rozdíly ve schopnosti toto rozvinout a použít. Jistě k tomu patřilo i speciální školení, kterého se faraónům, na rozdíl od ostatních, dostalo.

Takže faraón dokázal skutečně vidět a mluvit s tehdy uctívaným bohem jménem Re. Jistě to nebyl skutečný Bůh, jak je chápe křesťanství, ale byla to velmi silná osobnost, která měla velkou moc. Ta osobnost pochopitelně nezmizela, protože ona není hmotné podstaty a její trvání není omezeno časem. Byla a je to osobnost, která se neskláněla před skutečným Stvořitelem vesmíru a světů, ale naopak postavila se mu na odpor. Pojmenování Lucifer, které se dnes používá, platí téže osobnosti. Luci-

fer tehdy řídil činnost faraónů, není známo, jestli všech, nebo jen některých. Asi by se to dalo vystopovat i podle popularity tohoto božstva v různých érách vlády různých faraónů, ale i podle rozvoje kultury v té době. Re byl velmi chytrý, měl a má velkou moc, komu radil, ten dosáhnul různých pozemských úspěchů a poct, ale duchovně se naprosto spoutal. Mohli bychom to přirovnat k Faustovi, ale i různým pohádkám, kde se člověk zaprodá čertovi, ten mu dá majetek a úspěch, ale člověk propadne peklu a ztratí duši, je Peklem vstřebán a odsouzen k věčnému utrpení-ovšem až po pozemské smrti.

Tehdejší uctívači Rea nosili, jako odznak své příslušnosti k tomuto bohu, sluneční kotouč, tedy znak slunce. Byli z vnějšího pohledu uctívači slunce, ale pro ně bylo slunce na obloze jen pozemským obrazem jejich skutečného boha Rea. Neuctívali tedy slunce, ale vlastně Lucifera. A nebyli to tehdy jen faraóni, kteří jej uznali za svého pána, ale mnozí lidé ze všech kast, stupňů vzdělání a povolání. Re ovládal lid a ten se mu rád podroboval.

A je skutečně zvláštní, že dnes početná skupina lidí ze všech stavů, z různých národů, různého vzdělání, národnosti, má společný rys, kterému říkáme Sluníčkář a i jim přiřazujeme symbol slunce. Najdeme snad něco společného mezi tehdejšími sluníčkáři-uctívači Lucifera a dnešními Sluníčkáři? Zkusme to...

Co nabízel tehdy Lucifer faraónům, za to, že ho uznali jako svého jediného vládce?

Dal jim moc nad lidmi. Dal jim pocit nadřazenosti, že oni vědí vše lépe, než ti ostatní, ti že jsou hloupí a nejsou schopni dohlížet k tak vysokým cílům, jako oni-povolání. Dal jim právo nad lidmi, že o nich mohou rozhodovat podle své libosti. Dal jim pýchu a nadřazenost. A vnuknul jim, že oni nemusí poslouchat nikoho a na nic se nemusí ohlížet, že vše se musí před nimi sklonit a je poslechnout. Mají jen jedinou povinnost-uctívat Rea, uznat ho za svého jediného boha a všechny podřízené dovést ke stejnému postoji. Re neustále ve svých služebnících posiloval základní myšlenky: „Ty dokážeš všechno a všechno se před tebou musí sklonit. Ty jsi jako sám Bůh...“

A co ti dnešní Reovi služebníci? Lidstvo se velmi vzdálilo od tehdejší všeobecně uznané a za „normální a přirozené“ brané snahy najít spojení s Bohem a sloužit mu. Dnes je taková, ale už jen zakrnělá, snaha jen v některých věřících, ale všeobecně hledání Boha, snaha pochopit vesmír a najít s ním nějakou harmonii-to nikoho moc nezajímá. Proto i Luciferova cesta k člověku musí být postavena jinak. Nicméně jeho princip je pořád stejný, takže jeho stopy musí být vždy poznatelné.

Dnes už není třeba, aby ho lidé nějak skutečně „viděli“, stačí, když v nich neviditelně rozdmýchá totéž, co tehdy ve faraónech – myšlenky a pocity: „ty jsi výjimečný, jen ty dokážeš vidět dál, než hloupý dav, ty jsi ten moudrý. Oni jsou hloupí, a proto je musíš donutit, aby tě poslechli, jednou to třeba pochopí, že ty to děláš pro jejich dobro. Ale i kdyby to nepochopili nikdy, ty víš, co je správné a proto donuť svět, aby se podrobil. Ty jsi veliký a moudrý, musíš je k dobru donutit...“ „Ty dokážeš všechno a všechno se před tebou musí sklonit. Ty jsi Jedinečný /dříve-jako sám Bůh.../ Ty to dokážeš i proti všem!“

Já shledávám v tehdejších služebnících Rea a dnešních Sluníčkářích naprosto stejný princip, i když je dnes převlečený do právě populárních forem lidskosti, demokracie, lidských práv, apod. Stačí však jim nebýt po vůli, nesouhlasit s nimi a je pryč všechna ta předváděná lidskost a ušlechtilost, náhle se vynoří obvyklá zloba, sprostota, urážky a nenávist-jasně projevy temnoty a zla.

Dnes však v některých Sluníčkářích vzniká nová variace, ale na stejné téma, respektive se stejným koncem. Je to „nový člověk“ s tak vyhraněnou naivitou kombinovanou s prvkem sebezničení, že se zdá, jako by to byl úplný šílenec. Posuďte sami jednu poslední zprávu za všechny. Je totiž takových, podobných mnohem více: Norský politik Nordal Hauken byl ve svém bytě znásilněn imigrantem, žadatelem o azyl. Když byl útočník popohnán k odpovědnosti a k vyhoštění, vyhláší znásilněný politik,

že cítí svou vinu. Nebýt jeho, nebyl by imigrant deportován zpět do Somálska. Hledá různé omluvy, proč to „chudák“ násilník udělal a sebe obviňuje, že on může za jeho vystěhování...

Blázen, můžeme říci, ale ono to má hlubší pozadí. Tato odrůda Sluníčkáře, která má prvky masochismu, je velmi nebezpečná. Takový člověk chce dosáhnout štěstí pro imigranty za cenu vlastního sebeobětování-to bychom mohli nazvat jen pitomé, jenže tento mučedník nechce obětovat jen sebe, ale bez váhání obětuje celý svůj národ a klidně i celý svět, jen aby se naplnila jeho touha „zachránit“ objekt své podivné pseudolásky. V těchto lidech jsou z Luciferova principu vyvolány výčitky svědomí a zničující spasitelský komplex, je vlastně jedno, jestli jsou výčitky svědomí „oprávněné“, nebo ne. Lze při pokřiveném myšlení vždy nalézt něco, za co mohu. Globální oteplování/protože jezdím autem/, drancování moří/jím ryby/, hladomor v Africe/kupuji si nějaké výrobky, které možná vznikají z podhodnocené práce dětí v Africe/...můžeme pokračovat do nekonečna.

Jistě se všichni podílíme nějak nepřímo a ne úmyslně na kdečem ve světě, ale je nesmyslné si na sebe uvalovat vinu za chtěné zlé činy jiných lidí. My nejsme odpovědní za války v muslimských zemích, jak se nám snaží namluvit ti, kteří je úmyslně vyvolali. U labilních jedinců je však snadné takový pocit odpovědnosti za cizí viny vyvolat. Pak se tento „hodný“, soucitný seabemršač stává snadným nástrojem Luciferova principu. V domněnku, že koná dobro, vytváří největší zlo. Zachraňuje jednoho, který o to ani nestojí tím, že zabije stovky jiných a tomu říká láska, dobro a lidskost. Tito Sluníčkáři-sebemršači jsou velmi nebezpeční a měli by být sledováni a kontrolováni, aby nenatropili veliké škody nevinným lidem, jen proto, že chtějí zachránit nějakou bezcennou lidskou trosku, která znásilňuje jiné lidi. Takový „hodný“ Sluníčkář není jen „pošetilým blázkem“, ale je zločincem, přes své pozitivní chování a přátelskou povahu je ztělesněným nástrojem zla.

Lucifer pohrdá člověkem, považuje jej za slabý a naprosto zkažený druh, který musí být zničen. V tom se právě projevuje jeho odklon od Božího řádu, že v něm už není žádný soucit a láska. My svou nesmyslnou a zvrhlou činností v něm ještě jeho pohrdání posilujeme. Proto nám pomáhá jen zdánlivě, je to vlastně vždy léčka, kdy postaví lákavou past a my se vlastní slabostí a zkažeností do ní chytíme a pak se sami zničíme. Tak i dnes Lucifer používá svého Sluníčkáře, aby zničil řád v národech, státech a světě. Ano, ten řád je nevalný, nicméně – pořád ještě jakýsi je.

Ale Sluníčkáři nás s nadšením a veselého zpěvu dovedou do úplného chaosu, anarchie, bratrovraždy, občanské války a sebezničení. Budou to dělat nadšeně a ze svého pokřiveného pohledu „z ušlechtilého chování, s nejlepším cílem“, zcela zachyceni Luciferovým principem, oslnění vlastní pýchou, nebo vlastní malostí a seabemršačstvím už nejsou schopni pochopit, že vše vedou do zkázy. Lucifer se ale z toho nijak neraduje, jen mu takto ukazujeme, že on měl pravdu, skutečně jsme hodni jen zničení...

Proto bychom si měli uvědomovat, kdo stojí za Sluníčkáři a že je zbytečné se snažit jim pomoci k prohlédnutí. Oni sami by museli nejprve opustit Lucifera, to je ale pro ně nesmírně těžké, oni nic o něm vůbec neví. Netuší, že jsou sami něčím neviditelným manipulováni, že se stávají nástroji, ale rádi k tomu něco ošklivého ze sebe sama ještě přidají. Mají ty své myšlenky, názory a myslí si, že jsou to skutečně jen „jejich vlastní myšlenky“, netuší, že když je něco takového „napadne“ neznamená to, že to nemohlo být jimi jen přitaženo, jako cizí energie. Berme je jako Luciferovy nástroje, které chtějí zkázu světa, ale nejsou schopni pochopit, co činí. Berme je jako zlo, které jednou samo zajde a bude vstřebáno Peklem...nešpiňme se s nimi a hlavně je nechtějme zachraňovat, ale stůjme proti nim pevně a neústupně. Nebudme jako oni, abychom je litovali pro jejich zaslepenost, abychom pro to hledali omluvy, že oni jsou jen nástroje zla a sami jsou vlastně hodní...

Kdo přináší bolest a bídu druhým, aby splnil svoje přání, nikdy není dobrý, nikdy není lidský! Oni zničí svět, ale jen tehdy, když jim to dovolíme...

138. úvaha: „Učiň svou práci modlitbou!“

-ZF-

Jako mnohé jiné pokyny v Poselství, zdá se, že i tento je pro nás obtížné realizovat a možná i jen pochopit, jak to bylo myšleno.

Jsou lidé, kteří výrok vzali doslovně a snaží se při své práci v duchu, nebo možná i nahlas, recitovat modlitby. Jiní místo modlitby zvolí nějaký text, který je s Poselstvím spjat, například některý z životopisů, apod. Je jistě obtížné soustředěně pracovat a přitom ještě něco smysluplného recitovat, takže jiní došli k tomu, že proveditelnější je pustit si takový text již namluvený z nějaké nahrávky. Myslím si, že základní problém spočívá v tom, co si „V TOMTO PŘÍPADĚ“, představit pod pojmem „modlitba“. Pro nás je pochopitelně nejběžnější nějaký text /označený jako modlitba/, který opakujeme. Jenže Abdrushin nás vyzývá k modlitbě „beze slov“ s tím, že tato modlitba je nejlepší a nejúčinnější.

Jenže co vlastně rozumíme pojmem „modlitba beze slov“?

Já bych to nejspíš označil, jako „stav mysli“, nebo „vnitřní postoj ducha“, tedy věci, které vůbec nesouvisí přímo s pojmem, který máme pro „modlitbu“ a „modlení“ /texty od Abdrushina, apod./. Modlitba jistě souvisí se „zbožností“, tedy postojem k Bohu a zbožným může být jen lidský duch. A lidský duch ke zbožnosti nepotřebuje žádná slova, je to děj, kdy jeho citové chtění tryská vzhůru ve formě zformovaných citů. Jestliže tento citový výtrysk bude později zformován i do slov nebo myšlenek jistě „nevadí“, ale není to nutné ani potřebné. Pokud to však děláme naopak /asi většinou ano/, pak myslíme na to, co jsme se naučili jako text modlitby, ten pak v duchu, nebo nahlas opakujeme a následně chceme „ducha v sobě“ tímto dějem učinit zbožným...chceme „ducha učinit“ – kdo ho chce učinit? Vždyť ten „duch“ to jsme přece my. Už pojem „ducha učinit“, znamená, že někdo jiný, než tento duch, s ním hodlá cosi „učinit“. Jdeme tedy naopak, než je přirozené a výsledek proto bude většinou nevalný.

Podobně to děláme i při pokusu realizovat pokyn, že máme svou práci učinit modlitbou. Chceme „recitovat text modlitby“ a přitom K TOMU vnějším způsobem pracovat v domnění, že tím „produchovníme svou práci“. Tak to ale nefunguje. Pro nás začíná jistá nelogičnost už v tom, že při nějaké práci se cíleně snažíme zvenčí „ducha dovést“ do nějakého stavu, ve kterém se on nenachází. Pokud by se v něm sám nacházel, jako je to například při výtrysku neplánované radosti, pak by přece nebylo třeba „přemýšlet“ jakou formu zvolit, prostě by to z člověka „samo vytrysklo“.

Jistě je i práce „darem“ a člověk by za ni měl být „vděčný“, ale musí to být přirozený děj, musí to „přijít samo z nitra“ a ne si to naprogramovat, protože je to „v Poselství napsané“. Dojít až do stavu, kdy člověk samovolně a neplánovaně „cítí vděčnost za to, že může pracovat“ je děj, ke kterému se člověk musí postupně dopracovat různým, možná velmi dlouhým, prožíváním – to nejde „naplánovat“. Tak, jako teprve hlad dovede člověka k pravé vděčnosti za jídlo. Bída k poznání pozhledání bohatství, o které přišel a nevážil si jej...

Aby tedy člověk prováděl nějakou činnost „ke cti Boží“, tedy „jako modlitbu“, musí jeho duch projít mnohými procesy uzrávání. Musí mnohé prožít a to skutečně prožít, ne si o tom desetkrát někde něco přečíst. Až se to prožitím stane součástí „postoje ducha“, pak se to také stane „přirozeným postojem“, který není třeba si připomínat, myslet na něj, plánovat. Jde to pak „samo“, ale před tím musí mnohé přijít, prožít, možná se mýlit, chybovat a pak litovat a napravovat. Ale především „prožít“, ne „plánovat“.

Cestou k naplnění tohoto pokynu není až jeho chtěná a naplánovaná realizace v daný okamžik, ale neustálá snaha „být vědomý“. Co tím myslím? Každá intenzivnější činnost, především pak činnost spjatá se soustředěním a přemýšlením, vyžaduje koncentraci na danou činnost. Při této koncentraci většinou přebere rozum iniciativu, a protože náš duch je slabý, je touto iniciativou rozumu odtlačen

od vnějšího dění. Rozum tedy řídí nějakou vnější činnost a ducha přitom potlačuje, protože se svou zvýšenou činností energeticky nabíjí a získává na síle. Pokud rozumu ještě přidáme další činnost – např. předčítání textu, tvorbu myšlenek, na něž se musí soustředit, aby je správně formuloval, pak jej v jeho činnosti ještě posílíme.

Když jen „posloucháme nahrávku“ je situace sice jednodušší, protože nevyžaduje tak silné zapojení mozku, ale dá se tu vypořádat, že když se rozum soustředí na text, zapomíná se soustředit na práci a člověk ji dělá nepozorně, ne-li chybně. Může tedy poslouchat jen „na pozadí“ činnosti, kdy vlastně ani nevnímá, co slyší, jen z toho snad má nějaký pocit, nebo soustředění na práci úplně potlačí vnímání textu z nahrávky. Je potom otázka, jaký to vůbec má efekt a smysl, kromě příjemného pocitu, že plníme „příkaz Páně“.

Uvedu příklad. Jeden známý stavěl dům. Così měl zdít v uzavřené místnosti, ale přitom se soustředil na „duchovní spojení“. Po nějaké době, když mu došla zásoba cihel a potřeboval další, si uvědomil, že celou dobu zazdívá otvor, který měl být pro dveře. Musel tedy vybourat to, co zazdil, aby se vůbec z místnosti dostal. Na fyzickou práci je nutné se soustředit, čím je náročnější, tím více je nutné jí věnovat pozornosti. Mnohé činnosti nelze vykonávat mechanicky, nebo rutinně. Jistě, okopávání brambor lze vykonat s menším soustředěním, než např. vytvořit program, který má řídit nějaký stroj, apod.

Jestliže se člověk skutečně soustředí na práci, pak už se nesoustředí na svou snahu něco cítit, vnímat nějaké jemné záchvěvy, nebo myslet na stvoření a Stvořitele. Jakmile tuto soustředěnou činnost dokončí, může si zase uvědomit, že po tuto dobu „nebyl ve spojení“, nebo též, že si „sebe ve stvoření“ v té době neuvědomoval. Že tedy nebyl tak docela „sám sebou“, že byl jen „vykonavatelem práce“. To mi připadá jako ne zcela ideální stav. Člověk by si měl být sebe sama stále vědom, ať dělá cokoliv. Toto „vědomí si sebe“ není myšlením, ani mluvením, ani činem. Je to opět „stav ducha“.

Abdrushin požadoval po povolaných, aby byli neustále „u věci“, tedy vědomě ve své službě. Psal, že přes jejich myšlenkové kanály mohou působit pomocníci, ale současně jim říkal, že to neznamenal, že na to „mají myslet“. A to je opět stejný děj, děj „postoje ducha“, ne myšlení. Vypadá to tak, že už tehdy to bylo pro povolané velice obtížné a pravděpodobně to vůbec nezvládli. Tento „stav ducha“ je nutné trénovat a to neustále. Nelze tedy čekat, až bude člověk vykonávat nějakou konkrétní práci, aby si pak teprve vytvořil nějakou pomůcku /čtenou, mluvenou, myšlenou/, kterou by se pokusil uvést svého ducha do stavu uvědomění a tím i do zbožného postoje. Tento stav by se měl stát „normálním postojem nitra člověka“. Normálním znamená, přirozeně „automaticky“ fungujícím, bez nějakých zevních impulzů.

Večer, když ulehnu a zavřu oči, zkusím si vzpomenout, kolikrát a kdy jsem si „na sebe vzpomenu“, kolikrát jsem si byl „vědom sebe sama“, protože ten zbytek dne jsem byl jen jakýmsi polovědomým nástrojem různých činností svých i přání druhých lidí. Tato večerní bilance je vždy smutná, protože si vždy znovu uvědomím, jak málo jsem byl „sám sebou“.

Nicméně „stav vědomí“ jsem vícekrát prožil, ale bylo to něco jiného, než by si člověk „naplánoval“. A protože jsem i od jiných čtenářů slyšel velmi podobné postřehy, je dobré to zde zmínit. Očekáváme, že tento vědomý, „duchovní stav“ bude u dějů „duchovních“, tedy při četbě posvátného textu, při pobožnostech, apod. Kupodivu jsem takový stav zažil /...a nejsem sám/ například v supermarketu, tedy na místě a při činnosti s „duchovnem“ nijak nesouvisejícím. Jak je to možné? Bylo to v situacích, kdy jsem byl uvolněný, na nic jsem se moc nesoustředil, po obchodě jsem jen tak bloumal a vlastně nic nenakupoval, ani nehledal. Byl jsem tedy, bez ohledu na prostředí, které jsem vnímal jen tak okrajově, ve stavu uvolněné rovnováhy. Nic jsem si nepřál, nic neplánoval a vlastně ani na nic nemyslel.

A i v Poselství je pasáž nabádající nás, že když odložíme myšlenky, teprve najdeme Pravdu. Zatímco na pobožnost jde člověk často „s plánem“ a chce „být duchovní“, chce „být vděčný“, chce „být zbožný“. Tedy rozumem plánuje svému duchu zbožnost. No možná se to někdy nějak ducha může

okrajově dotknout, ale nejčastěji to jen vyvolá chtěné a plánované pocity. A protože se naplánované pocity dostaví, vyvolají další pocity uspokojení, že to „člověk správně prožil“. Na celém takovém pospaném ději je velmi málo přirozeného a tím i málo skutečně duchovního. Je to plán, program a ten je pak „splněn“. Zatímco duchovní děj vytryskne neplánovaně, živelně a někdy i nečekaně.

Pokud bychom si však byli vědomí sebe sama, tedy uvědomovali si sami sebe, pak by naše činy a myšlenky vycházely zevnitř-od ducha /udržuj krb svých myšlenek čistý-živý/. Naučit se tomu je proces, který je nutné trénovat, hledat nějakou metodu, jak si „na sebe vzpomenout“. Četl jsem v nějaké knize o lidské duši, že je dobré si vypsát na papír plány a cíle svého nitra, tedy to, po čem člověk skutečně touží ze srdce, z nitra. Z těch pak postupně vyškrtávat takové, které jsou spíše přáním rozumu, nebo jsou to požadavky na druhé – aby byli takoví, jak si přeji, aby svět byl takový, jak chci. Tak se postupně člověk dopracuje ke skutečným přáním svého nitra, přáním ducha. Tím si částečně uvědomí sebe sama. Tento papírek „plán mého ducha“, pak člověk nosí u sebe. Když jej svět pohlcuje, vytáhne si svůj „plán ducha“, přečte si jej a uvědomí si sebe sama. Později stačí, kdy si na něj jen v kapse sáhne a ještě později, když si na něj jen vzpomene. Tuto ideu jsem ještě trochu rozpracoval. Není později ani nutné si psát svá přání, když už člověk ví „kým je“, stačí, když si na ten papírek napíše např. JÁ JSEM, nebo EXISTUJI, nebo něco podobného... a ihned si „na sebe“ může vzpomenout.

Časem pak už nepotřebuje ani ten papírek, vzpomene si na sebe i bez něj. Ale v počátku je to velmi užitečné, protože vnitřní, subtilní a energeticky jemné přání se převodem do myšlenky trochu zhutní a napsáním na papír se zhutní ještě více a zakotví hlouběji do hmoty. Tím dojde k užšímu spojení jemného duchovního se hmotou /v daném pojmu/ a to pak pomůže v hutné hmotě přání uskutečňovat.

Kdysi jsem četl vzpomínku, jak se věřící shromáždili a čekali na příchod posledního žijícího učedníka Ježíše. Těšili se, jak jim bude o Mistrovi vykládat a více jim Jej přiblíží. Avšak – učedník přehlédl celý čekající dav a s úsměvem pronesl jen: Milujte se! Co tím chci říci? Pro toho člověka se za pojmem „Milujte se“, skrývalo nesčetně mnoho konkrétních prožitků, myšlenek, slov, dějů. Při vyslovení toho výroku se PRO NĚJ vyvolal mnohotvarý a živý osobní obraz – děj, ale pro ostatní nikoliv. Pro ně se mohla zformovat jen jiná forma spojená s tímto slovem, ale vždy jen zformovaná dle JEJICH prožitků. Proto nelze jinému předat vlastní prožití a mnohdy ani metodu, jak si „pomoci“ k nějakému výsledku.

Proto si musí každý člověk sám pro sebe postupně vytvořit svůj pojem i ke slovnímu spojení „já jsem“, nebo „já existuji“, nebo „já jsem duch“, apod. Potom takové slovo může pro člověka vyvolat děj, kterým si vyvolá nesčetné prožitky a tento mnohotvarý obraz vytvoří spojení s jeho duchem. Není ani nutné, aby přitom něco skutečně „viděl“, stačí ten vjem, který je „uvnitř člověka“, tedy ne myšlenka, ani příjemný pocit sebeuspokojení, ale „stav vědomí“. Nemám proto lepší výraz, než „já jsem“...

My jsme totiž velice srostlí se svým tělem. Když si na to dáte pozor, uvědomíte si, že v běžném dnu a rutinních situacích nijak neoddělujete svého ducha od svého těla, chápete se jako celek. Teprve při nějaké chtěné duchovní konkretizaci, nebo řeči, oba pojmy chtěně oddělujeme. Pokud ale na to nemyslíme, sloučíme je dohromady, chápeme se „v celku“ s tělem, ne odděleně. Indický mudrc Ráma Krišna odděloval oba pojmy zcela důsledně při jakékoliv činnosti. Říkal například – „toto tělo má hlad“, „tomuto tělu je zima“, apod., protože „sebe“ chápal odděleně od těla, v němž jen dočasně přebývá. Nenabádám k podobné metodě, působila by pro okolí divně, ale v principu má něco do sebe a vyjadřuje určitý vnitřní postoj, který by byl docela užitečný. To, že neumíme oddělit ducha od těla, znamená, že neumíme oddělit ve svých přáních, co chce duch a co chce rozum...a to už je problém. Udělali jsme si schéma /a připustíme, že vypadá jako rozumové schéma/, že když se zabýváme něčím „duchovním“, pak je to duch, který to dělá. A jestliže se naopak zabýváme něčím hmotným, pak to musí být určitě ten rozum. Ale dokonce opak může někdy být pravdou.

Kdysi používal jeden přednášející příměr k pojmům duch a tělo – podobenství řidiče a automobilu. Já bych tento příměr ještě rozvedl. Ano, my jsme řidič a naše tělo je auto, které nás vozí po tomto

světě. Prakticky – v normálním životě by řidič dokázal přesně označit, kde končí a začíná on sám a kde je jeho auto. Zkusme ale my říci, kde v nás je hranice našeho ducha a kde pokračuje tělo, které je přece jen obalem. Bylo by dost těžké uvědomit si a označit hranice obou pojmů. To však znamená, že řidič srostl se svým autem a to takovým způsobem, že už není schopen rozpoznat, co je on a co je auto.

Řešit jednu větu z Poselství odděleně od celého normálního života – je neproveditelné. Pokud náš duch žije, pak musí žít neustále a v každé době i situaci. Jestliže chceme „oživovat“ ducha jen na pobožnosti, nebo „při modlení“, pak nám celý zbytek života uniká – a to je většina času.

Abdrushin zavedl v jednom časovém období na Hoře stejný prostor pro obědy i pro pobožnosti. Ale...nepovedlo se. My se do stavu zbožnosti a vědomí dostáváme jen při „mimořádné příležitosti“, tedy ne běžné situaci /supermarket, oběd/. V životopisu Efezus se dočteme, že zlatnická dílna byla součástí chrámu pro uctívání Boha. Nemyslím si, že by tehdy zlatníci, kteří svou práci museli vykonávat velmi pozorně, si přitom odříkávali modlitby – vůbec jich v tomto životopisu najdete málo a jsou velmi stručné.

Někdo si může ale vzpomenout, že v jiném životopisu bylo uvedeno, že při společném obědu jeden mnich předčítal posvátná písmena. Tady se zdá, že by nám snad tímto byla v úvodu zmíněná snaha některých čtenářů o předčítání modlitby při práci – posvěcena, schválena. Já si životopisů vážím a rád je čtu, ale je nutné si vždy uvědomit, že popisují nějaký konkrétní národ s jeho zvyky v konkrétní době a souvislostech oběho.

Například Buddhismus inklinuje k mantrám, což je nekonečné odříkávání naučených řetězců slov. Podle mého je tu snaha „umrtvit mozek“, uvést ho do jakéhosi kómatu, aby se nepletl duchu do cesty. To mi ale nepřipadá ve smyslu Poselství jako správná metoda pro naši dobu a náš stav.

Uvědomovat si sebe sama ve své duchovní podstatě, z čehož vyplývá i uvědomění si pozice ducha ve stvoření – to teprve vyvolává vděčnost, radost a stav, který můžeme v jeho smyslu jistě přiřadit k větě „Učiň svou práci modlitbou!“ V takovém stavu bychom měli žít a byli bychom harmonickou složkou stvoření a tím i „Bohu milí“.

Jak to vnímá žena. Příspěvek od paní JZ:

Když jsem se postupně snažila očišťovat svou duši, tak ke mně i při práci, ke které jsem se rozhodla, přicházejí inspirace, jak tuto práci zvládnout, vylepšit, zkrášlit, zjednodušit...ať je to jakákoliv práce, fyzická nebo duchovní témata... Když žena například dělá jen takovou běžnou nejčastější práci – JEN vaří. Když se mi tato práce daří dělat s láskou a uvolněně, tak potom nestranný pozorovatel může říct i to, že je to jako koncert (což mi bylo řečeno – jde o ladnost pohybů, dobrou náladu, úsměv, vděčnost, jemné pozpěvování melodie...to vše pak září z ženy do okolí, do jídla i směrem k Výšinám, k Bohu...)

Žena často dělá doma i na zahrádce takové práce, při nichž se cítí harmonická, spokojená, vyrovnaná, když mnoho nespěchá, je vnitřně uvolněná, drží si svůj pracovní rytmus – tehdy si bez násilí a beze slov uvědomuje, že její duch „se dotýká hvězd“ (dalo by se říct.)

Je nepředvídatelné, kdy člověk může navázat „duchovní spojení“, ale musím být uvolněná hlavně od tlaku myšlení....říkávám si „když rozprostřu své srdce ve vděčnosti a pokoře...“:

- Někdy i v okamžicích největších bolestí fyzických nebo duševních při prosbě...
- Někdy při vyprovázení člověka u smrtelného lože.
- Jindy při upřímném rozhovoru v telefonu nebo osobně.
- Někdy před obědem (nemodlíme se doma společně, já jen v tichosti a vděčnosti projevuji dík ...)
- Někdy, i když hovoříme v kolektivu, přijmu Milost Boží, která se rozprostře mezi všichni přítomné...

- Těch situací je různých mnoho, vždy je to nečekané....a nepopsatelné slovy...prostě „Duch Svatý vane“..... – vlastní příprava nitra na tyto okamžiky naplňují Slova Boží, podle mého chápání, „Bdi a modli se!“

Jak to tak píš, tak si uvědomuji, že žena je jinak uzpůsobená, než muž – proto ONA je určená Stvořitelem, aby přiváděla trvale Světlo k muži. Proto si myslím, že i ženské práce jsou jiné, než mužské – takové klidnější, pasivnější – a přitom žena může vnímat vibrace v nitru...spojení s Výšinami.... A to je právě pro ni Zdroj Štěstí, Radosti, Lásky.... Předává nezakaleně dál svému okolí vyzařováním a tím zušlechťuje své okolí.... Toto považuji jako žena za „trvalou modlitbu!“

V Poselství Doznívá je to pěkně vypsáno v přednášce Muž a žena, k tomu se snažím směřovat, i když netuším, jak dalece toho mohu zde na Zemi dosáhnout, ale snažím se připravovat v sobě na Tisíciletou říši:

„Ale v říši tisíce let musí to býti jiné. Žena se nyní změní a bude žít jen podle vůle Boží! Bude očištěna, anebo zahyne v soudu, protože se zde na zemi octne přímo v Boží blízkosti! Tím přestává nyní každá omluva pro všechno ženství! A každá žena, která svou bytostnou část v sobě ještě rouhavě a hříšně úplně nezasypala, musí nyní cítiti Boží blízkost a musí v ní zesílit ke zvýšené síle a nebývalé moci! Podle živých zákonů Stvoření! Tuto samočinnou pomoc mají však jen ty, které jsou ještě schopny vděčně poznávati tlak čisté Boží síly. Žena, která ji nyní přesto nemůže ani nechce cítiti, ta uschne a neudrží si více možnost zváti se ještě ženou.“

Tato Slova mi rezonují stejně, jak „Učiň svou práci modlitbou!“ nebo „Bdi a modli se!“

Byla jsem vychována v církvi, takže jsem začala hledat:

- V kostele
- Pak v knihách (to mne velmi popletlo, protože jsem neuměla poznat Pravdu)
- Pak jsem psala přání na papírek a začala upouštět od fyzických přání a modlila jsem se procítěně Žalmy, které mne oslovovaly
- Pak jsem prožila doma před 22 léty odpoutání duše od těla fyzického a pak jsem začala ještě mnohem intenzivněji hledat Pravdu, toužila jsem porozumět tomu, co jsem prožila...
- Pak jsem se setkala s Pravdou Živou – s Poselstvím Grálu a podle toho, jak poznávám a chápu Pravdu, tak se snažím ji dávat do svého života, jak vnitřního, tak postupně pomaloučku i do zevního....jak je to možné v současné době a v prostředí, ve kterém žiji....
-

Toto vše v sobě prožívám ve skrytosti, ve svém nitru...Snažím se porozumět Pravdě, nacházet Boží Vůli pro sebe a stát v ní – s tímto věděním pak, když se prohlubuje, přichází pokora a odevzdanost: „Jsem Tvá, Pane!“

Když se někdo ptá, ráda se podělím, o co má zájem....nevnucuji...

Ano, jak říkáte, k vděčnosti, že mohu některé práce konat a zvládnout (že je mi to dovoleno!, pro mne to není samozřejmost...) jsem se dobrala až po těžkých nemocech a bolestech. Nyní prožívám v sobě trvale postoj vděčnosti, nemusím si ho ani připomínat slovy a snažím se žít intenzivně Důvěru...opřít se o ni....

Je třeba si hlídat, abychom se „neutopili“ v přemíře fyzické práce a jen v hrubohmotných starostech a myšlenkách, vyhradit si pro sebe v denním režimu čas na práci – a také čas na odpočinek, zklidnění, modlitbu, srovnání si denních dojmů, vyhodnocení, poučení a v neposlední řadě zkoumání Slova Pravdy.... Každý se snažme poznat, co právě my potřebujeme....

Např. začátkem března 2016 mne zasáhl paprsek Milosti Boží Lásky v okamžiku, kdy jsem si k večeru sedla, na kolenou jsem držela Ve Světle Pravdy a chystala jsem se zkoumat Slovo Bo-

ží....Paprasek jsem mohla vnitřním zrakem pozorovat – zasáhl mé nitro, pronikající Světlo, trochu to bodlo uvnitř nitra a vibrace se šířily do celého těla, do každé buňky v těle, Světlo mne zabalilo celou a prožila jsem dotek Blaženosti, Štěstí a naplnění každé buňky v těle Láskou. Později mi žhnuly dlaně a šlapky, jako popálené. Několik dnů jsem se vznášela lehce, jako bych trochu létala.....ale normálně jsem pracovala, okolí nic neví.... Jen zvýšené vibrace přinášejí i větší útok temna – s tím už počítám a přijímám, jak to jde nejlíp. V tomto období prožívání jsem velmi zranitelná, přecitlivělá a je to těžké... No ale modlitba je mocná a Pomoc přichází, Ochrana i Síla....

Jsou to už dva měsíce a dosud pomáhám svému fyzickému tělu se porovnat a vydržet zvýšené vibrace. Při těchto prožíváních si vždy velmi silně uvědomuji a vžívám se to toho, jak nepředstavitelně musel trpět Pán, když se Jeho tělo rovnalo s Božskými vibracemi, když se v Jeho těle propojoval Immanuel....To si nedovedeme představit...

Nyní již delší dobu si v sobě uvědomuji, zda mám své nitro uvolněné pro přijetí Milosti Boží, aby nečekaně mohla „přijít“ a nazvala jsem si tuto otázku do svého nitra pro sebe – „Usmívám se svým srdcem na Pána, k Výšinám?“ – tím si shrnuji vše vědění dohromady: pokora, čistota, pravda, zda nestojím před Pánem v nějaké falši-tj .svém přání rozumovém, ve strachu, hněvu.....A vnějškově se nic neprojevuje, ani se nemusím usmívat – ba někdy se i právě naopak pevně bráním útokům temna vnějškově.....ale uvnitř jsem připravená „přijímat“. O toto se snažím, vždy se mi to nedaří, ale snažím se do tohoto uvědomělého vnitřního stavu se co nejdříve a nejčastěji vrátit.....

Někdy žiji velké bolesti, ale i v této bolesti se dá takto, alespoň na chvíli, otevřít své nitro a odezva z Výšin-ta odpověď na mé telefonování beze slov – přichází...Při bolestech se vroucně modlím a prosím, abych nepadla v pokušení...snažím se své myšlenky upínat k řešení duchovních otázek, nebo vnímání krásy z umění-obrazů, básní, hudby...nebo, když to lze, tak prostým čtením Slova Božího...Vždy nedokážu hluboce zkoumat... I takto přichází posila, nějaká inspirace...

A říkám si, že když se takto budu snažit, že se snad časem zdokonalím – a opravdu to na sobě pozoruji...pomaličku ubývá slov...čas uvolnění se prodlužuje.....Ze začátku jsem měla napsány lístečky, dokonce i v kuchyni jsem měla některá připomenutí různě vylepená a na nočním stolečku. Už nepotřebuji o všem přemýšlet a vytvářet slova...je to vše, jakoby, uložené v nitru...nepotřebuji to dokolečka pojmenovávat slovy, pro mne je to stav bytí – tak bych asi řekla. Ale těmi slovy ze začátku to bylo velmi důležité, tak se zklidnila mysl..... A na zdokonalování stále vědomě pracuji...snažím se, jak nejlépe umím...

Jestli je zde na Zemi možné trvalé spojení se Světlem – to netuším, ale nevzdávám se a stále se snažím....

Reakce pana O.J. na příspěvek paní J.Z.:

Dobrý deň pani JZ,

chcem Vám poďakovať za Váš otvorený príspevok a vašu úprimnú a otvorenú výpoveď. Je to radosťné zistenie, že sa nájdú ľudia, ktorí vnútorne pracujú so Slovom Pravdy a približujú sa k Svetlu. Hoci ja ako muž mám iné vnútorné prežívanie, v niečom ho máme spoločné a to v úprimnej túžbe po svetlých výšinách, po Bohu a po zdokonalení. Držím Vám palce a mám radosť, že ste. Držte sa.

S pozdravom, OJ

Obsah 2. dílu

77. otázka: Nevezmeš jméno Hospodina nadarmo	4
78. otázka: Dotaz na meditaci	8
79. otázka: Kéž bych tam tak žil.....	15
80. otázka: Připoutaný k zemi	17
81. otázka: Život ve Vůli Boží i v temném systému této země?	19
82. otázka: Odhad vývoje budoucnosti našeho národa.....	22
83. otázka /lépe řečeno úvaha/: Novoroční zamyšlení o cestách citu a rozumu.....	25
84. otázka: „Obětovat celé své bytí...“	30
85. otázka: Vyřešení situace podle chtění a názorů blízkého okolí.....	34
86. otázka: Zpětné působení	36
86a. Velikonoce 2014.....	38
86b. Velikonoční symbolika.....	42
87. otázka: Odpykání a odpuštění.....	44
88. otázka: Čtenáři v politice	46
89. otázka: Manželství v Ráji	49
90. Úvaha o duchovním usilování v dnešní době a světě	53
91. Náboženské a „civilní“ prezentování Poselství a osobností s ním spjatých.....	56
92. Úvaha na téma možného selhání bytostného.....	59
93. otázka: Prospěšnost/škodlivost internetu	62
94. otázka: Duch je hotov, ale tělo je slabé.....	66
95. otázka: Mužské a ženské rozdílné vnímání vnějších dějů	67
96. otázka: Jsme obětí Lucifera?	68
97. otázka? – spíše úvaha: „Hledání Irmingard“	70
98. otázka: Riskování	74
99. otázka: Nezištné dávání.....	76
100. otázka: Pozdější stvoření.....	79
101. Malé Mikulášské zamyšlení.....	82
102. otázka: Spoutání Lucifera	84
103. otázka: Sebevražda Nahome	88
104. otázka: Tolerance	90
105. Poselství nového roku	92
106. otázka: Cítění, vcítování se do dějů a lidí, prožívání situací a života	94
107. otázka: Dobrovolná návštěva míst, kde se cítíme špatně	99
108. otázka: Vysoký duchovní cíl v praktickém pozemském životě	102
109. úvaha: Postoj ke světu.....	104
110. Požehnání Velikonoc	106
111. otázka: Připravovat se již nyní na činnost na onom světě?.....	113
112. otázka: Zpětné působení, jako ukazatel stavu lidstva	117

113. otázka: Tiché očekávání.....	119
114. otázka: Imigranti, běženci, exodus.....	121
115. otázka: Dotek Světa.....	133
116. otázka: Pohřeb a hrob... ..	136
117. otázka: Bojovník Světla.....	139
118. otázka: Nové překlady předválečného vydání Poselství Grálu a Poselství Doznívá.....	141
119. otázka: O spoutanosti.....	145
120. úvaha: Poděkování Imigrantům	147
121. otázka: Hledání Tisícileté říše	150
122. úvaha: Co mi řekla Čistá Lilie.....	152
123. otázka: Proč se z pana Fritze stal revolucionář a stále přilévá benzín do ohně vášní.....	159
125. úvaha: Cesta stvořením jako modlitba.....	167
126. úvaha: Stará proroctví v nové době	173
127. Modlitba za očistu Země	176
128. otázka: Právě lidství.....	178
129. úvaha: Druhý Zelený čtvrtek – Cesta za Pánem	180
130. otázka: Hledání Právěho ženství	184
131. úvaha: Nezabiješ!	187
132. úvaha: O lásce, pýše a pokoře.....	192
133. úvaha: Poselství Nového roku.....	195
134. úvaha: Nová pedagogika	198
135. úvaha: Proměny	201
136. úvaha: Velikonoční apel	203
137. Sluníčkář-posel temnoty?.....	205
138. úvaha: „Učiň svou práci modlitbou!“	208